MOTORY BOHA

Jack McDevitt

Držitel Ceny Philipa K. Dicka za *Herkulův text*

Lidé jim říkají Stavitelé monumentů. Neznámé civilizaci, která po sobě zanechala ohromující nepozemské sochy na odlehlých

planetách galaxie. Každá památka je jiná. Každý nápis vzdoruje snahám o přeložení. Přesto jsou neskutečně krásné. A pro planetu Zemi, která se nachází na pokraji zkázy, mohou mít jediný klíč k přežití celého lidstva.

„McDevitt nám předkládá mezihvězdnou archeologii s tajemstvím, propracovanými myšlenkami, působivou atmosférou a neustálým napětím. Jeho jistá ruka dává vzniknout podmanivému příběhu.“

Gregory Benford

Od doby Clarkova Setkání s Rámou *ještě nikdo nezpracoval objev artefaktů mimozemské inteligence tak dobře.*

Baltimore Sun

NÁVRAT

Další uznání pro Jacka McDevitta a *Motory boha:*

„Jacka McDevitta byste si neměli nechat ujít!“

Gregory Benford

„Skvělá kniha. *Motory boha* představují science fiction v té nejlepší tradici, intelektuální dobrodružství a vědeckou záhadu, v níž jde o osud světa.“

Michael Swanwick

„McDevitt spojuje přímočaré dobrodružství s vědeckou záhadou, zalidňuje příběh rozmanitými postavami a přináší vděčné, překvapivé rozluštění.“

Science Fiction Chronicle

„McDevitt umí navodit starý pocit údivu s ohromnou vynalézavostí.“

Denver Post

„Krásná, tajemná kniha s postavami, které stojí za to znát.“

Jeffrey A. Carver

„Vzrušující archeologické dobrodružství přenesené do jiné sluneční soustavy… McDevitt nás pevně drží až do konce plného napětí.“

Booklist

„McDevitt rozumí hrdinům, posedlosti a povinnosti a umí o nich psát s chytrostí, která má dobrý základ a vyzařuje z každé věty.“

James Patrick Kelly

„Jeden z nejvděčnějších autorů žánru.“

Charles Sheffield

Jack McDevitt

MOTORY BOHA

Radomír Suchánek
NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT BRNO • 2000

OBSAH:

Prolog ... 10

První část - VÝCHOD MĚSÍCE ... 22

1 ... 23
2 ... 35
3 ... 54
4 ... 69
5 ... 74

Druhá část - CHRÁM VĚTRŮ ... 97

6 ... 98
7 ... 113
8 ... 142
9 ... 163
10 ... 184
11 ... 199
12 ... 215
13 ... 227
14 ... 247
MEZIHRA ... 259

Třetí část - BETA PAC ... 261

15 ... 262
16 ... 280
17 ... 307
18 ... 335
19 ... 357
20 ... 377
21 ... 393
22 ... 412
23 ... 426
24 ... 451
25 ... 471

Čtvrtá část - MOTORY BOHA ... 491

26 ... 492
27 ... 500
28 ... 512
29 ... 529
30 ... 543
DOSLOV ... 566

název originálu
THE ENGINES OF GOD

© Copyright 1994 by Jack McDevitt
© Translation by Petr Kotrle – 2000
© Graphic design by Karel Novotný – Steiner – 2000
© Cover by Bob Eggleton / via Thomas Schlűck Agency – 1994
© Map by Judi McAdams – 1994
© Editions by Radomír Suchánek – NÁVRAT – 2000

ISBN 80-7174-368-2

Maureen s láskou

Chtěl bych poděkovat za technickou spolupráci Jamesi H. Sharpovi a Geoffu Chesterovi z Planetária Alberta Einsteina při Smithsonovském institutu; Davidu Steitzovi a Charlesi Redmondovi z NASA; a Georgi B. Hyndsovi jr. z GBH Fabricating & Packaging, Inc. Dr. Charles Stanmer vyplnil mezery v mých znalostech chemie, které byly značné. Cenným zdrojem mi byla výborná kniha Douglase Mylese *Velké vlny* (McGraw-Hill, 1985). Doufám, že jsem to napsal tak, aby to mělo logiku. Naprostou pravdu měl také Patrick Delahunt. Bob Melvin a Brian Cole poskytli pomoc v pravou chvíli. Mark Van Name byl na svém místě, když jsem ho potřeboval. Děkuji také Ralphu Vicinanzovi a Ginjer Buchananové a Carol Loweové z Ace. Za podporu a pochopení jsem vděčný svým dětem, Merry, Scottovi a Chrisovi, kteří museli mít pocit, jako by jejich otcem byl Lamont Cranston.

Časové údaje jsou s ohledem na zdravý rozum vyjádřeny ve standardním jazyce křesťanské éry.

Čekáme v ulicích Hau-kai
Přichází noc, padá zima
světla světa chladnou.
A v tomto třístém roce
od nástupu Bilata na trůn
přijde ten, kdo zašlápne ráno,
pod nohama udusá slunce
a bude soudit lidské duše
Rozkročí se nad střechami
a zažehne motory boha

Nebeská kniha modliteb (Quaraqua)
(Přeložila Margaret Tufu)

Prolog

Iapetus. Neděle 12. února 2197, 08.45 SČ.
Socha byla vytesána z ledu a kamene. Poklidně stála na holé, sněhem pokryté planině – děsuplná postava s lehce ohnutými pařáty, bizarníma očima a plynulými křivkami hubeného těla. Rty byly rozevřené, zakulacené, téměř sexuálně dráždivé. Priscilla Hutchinsová nemohla přijít na to, co je na ní tak zneklidňujícího. Nebyl to jenom tvorův masožravý výraz, dlouhé, výhružné drápy, noční kradmost dolních končetin. Nebyl to dokonce ani neurčitě agresivní postoj nebo umístění postavy uprostřed jinak mrtvé planiny pod říjnovým světlem Saturnových prstenců.

Spíš jako by to vyplývalo z jeho zájmu o prstencovou planetu, navěky znehybnělou nad nízkými kopci a hřbety na západě. Výraz otisknutý do jeho ledových rysů dokázala popsat pouze jako filozofickou dravost.

„Musím se stále vracet," rozlehl se jí ve sluchátkách Richardův hlas. Byl plný emocí. „*Tento* monument byl první ze všech a je ústřední."

Stáli na rampě, postavené tak, aby zachovávala stopy původní expedice. *Tady* stála Terri Caseová; a *tam* Cathie Chungová. Hluboké šlápoty obcházející postavu zblízka patřily samotnému Steinitzovi. (Věděla to, protože mnohokrát shlédla staré videopásky, na nichž se astronauti v nemotorných skafandrech nahrnuli kolem.)

Usmála se té vzpomínce, zastrčila ruce do kapes a podívala se na Richarda Walda. Měl na sobě zmačkané šedé džíny a bílý svetr, na hlavě měl naražený klobouk typický pro irské venkovany. (Do energetické bubliny, která mu poskytovala prostor k dýchání, se to příliš nehodilo.) Byl mírně mimo ohnisko, takže ho uvnitř Flickingerova pole nebylo moc dobře vidět. V běžném životě to bylo podobné. Richard byl jednou z archeologických kapacit. Jeho jméno si lidé budou připomínat, dokud je bude zajímat, odkud pocházejí, dokud budou vysílat výzkumné expedice. Přesto tu stál stejně ohromený jako ona, v přítomnosti tohoto *výtvoru* na okamžik proměněný v dítě. Okolní ticho a pusto na ně tíživě dopadlo.

Hutchinsová na první pohled mohla působit jako drobná žena s jemnými rysy a okouzlujícím úsměvem, které by člověk čekal spíš někde ve vybrané společnosti než na bezútěšném povrchu Saturnova měsíce. Měla tmavé, veselé oči. Kdo by dal na první dojem, mohl by si myslet, že odrážejí jen prázdnou žoviálnost, ale pravda byla taková, že se dokázaly i rozhořet.

Černé vlasy měla ostříhané nakrátko. Vyčuhovaly jí zpod klobouku ve stylu safari, se širokým okrajem. Všichni, kteří ji znali, věřili tomu, že právě její drobná postava byla živnou půdou jejích ambicí; že jí jedna a

tatáž touha – vynahradit si to – pomohla k mužům, ke kariéře a nakonec i ke hvězdám.

Ona věděla, že to není pravda, nebo alespoň věřila, že není. Skutečnost byla mnohem jednodušší, ale s tím se nikomu nesvěřovala. Když jí bylo osm, otec ji vzal s sebou na Měsíc a na ni tam plnou vahou dolehlo jeho stáří. Uzurpovalo její sny a bylo tím nejdůležitějším, když byla vzhůru. Vštípilo jí do duše pocit vlastní pomíjivosti. *Žij, dokud můžeš, oddávej se svým vášním. Ať to stojí za to.* Stará bouře se v ní znovu probudila, když se dívala na znehybnělé emoce ledového tvora. A poznávala je.

Richard Wald dal ruce k sobě a přitiskl si je na svetr, jako by mu v energetickém poli byla zima. Byl vysoký a byl dokonalou ukázkou rozpačité důstojnosti, jakou se projevují lidé, kteří dosáhli jistého stupně slávy a nikdy se s tím nedokázali úplně vyrovnat.

Přestože mu bylo šedesát, byl pozoruhodně vitální. A nevázaný. Vědělo se o něm, že má rád dobré pití a dobrou zábavu; a společnost žen, tu přímo miloval. Před Hutchinsovou, která mu dělala pilota, si však dával záležet, aby jeho vystupování bylo čistě profesionální. V jeho zjevu bylo něco ze starozákonního proroka. Měl hustou, stříbrnou hřívu a knír, vysoké lícní kosti a ochromující modrý pohled. Ale ten přísný zjev byla jen fasáda. Pobavené oči Hutchinsové ho viděly jako mazlíčka.

Nebyl zde poprvé. V jistém smyslu se tady narodil.

Byl to první monument, právě zde došlo k nepravděpodobnému pseudokontaktu, který před dvěma sty lety lidstvo upozornil, že ve vesmíru není samo. Průzkumníci našli mezi hvězdami třináct dalších

monumentů, každý jiný. Podle Richarda existovalo několik tisíc dalších.

Obrovské monumenty byly jeho nejsilnější vášní. Jejich vyobrazení zdobila stěny jeho domova v Mainu: zakalená pyramida obíhající kolem skalnaté planety u modrobílého Síria, černý shluk křišťálových koulí a jehlanů zasazených do věčného sněhu v blízkosti jižního pólu jinak mrtvé Armis V, průhledný klín na oběžné dráze kolem Arkturu. (Krční mikrofon Hutchinsové byl zručně vyvedenou reprodukcí Arkturského klínu.) Nejvelkolepější památkou byl objekt připomínající kruhový altán, včetně sloupů a schodů, vytesaný do úbočí hory na deformovaném asteroidu v soustavě Prokyonu. („Vypadalo to, jako by se čekalo na příchod orchestru," řekl jí Richard.) Hutchinsová znala pouze obrázky, sama na těchto kouzelných místech ještě nebyla. Ale chystala se na to. Jednou bude stát vedle nich a bude cítit ruku jejich tvůrců, tak jako ji cítila tady. Sama to mohla dokázat těžko: pilotů bylo mnoho a výprav málo. Ale Richard dovedl rozpoznat spřízněnou duši. Chtěl, aby si mohla monumenty prohlédnout, protože prostřednictvím jejích reakcí mohl dát průchod vlastním. Kromě toho byla jako pilot proklatě dobrá.

Ze všech artefaktů se pouze postava na Iapetu dala interpretovat jako autoportrét. Křídla byla částečně složená. Drápy zakončené ruce, každá se šesti prsty, se natahovaly k Saturnu. Evidentně samičí postava s otevřenou náručí, zapřenýma nohama a těžištěm přeneseným lehce dopředu, se dívala někam za Richarda. Působila téměř eroticky.

Slepým okem se rozhlížela po planině. Stála na ledovém kvádru, jenž byl vysoký asi jako třetina postavy.

Do ledu byly otisknuty tři řady zřetelných bílých symbolů. Hutchinsové se zdálo, že písmo má jemnost a eleganci arabštiny. Byly pro ně typické smyčky, srpky a oblouky. Jak se slunce pohybovalo po obloze, symboly přijímaly světlo a ožívaly. Nikdo nevěděl, co ten nápis znamená.

Podstavec byl o polovinu širší než rozpětí paží Hutchinsové. Samotný tvor byl vysoký tři a půl metru. Že jde o autoportrét, se vědělo proto, že Steinitzova expedice nalezla na planině otisky, které odpovídaly tvorovým nohám.

Rampa měla návštěvníkům umožnit, aby se dostali tak blízko, že si na artefakt budou moci sáhnout, a přitom aby nic nenarušili. Přitiskl prsty na podstavec, přikývl a sundal z opasku lampu. Rozsvítil ji a přejel jí po nápisu. Symboly se rozzářily, protáhly se, pohnuly se.

„Hezký efekt," řekla Hutchinsová.

Na každém monumentu byl nápis. Ale zdálo se, že žádné dva nevycházejí z jednoho písma. Podle uznávané teorie měly objekty skutečně funkci monumentů, ale byly vybudovány v různých epochách.

Hutchinsová se dívala do tvorových slepých očí. „Byl jsem tady. Kilroy," řekla.

Věděla, že vznik monumentů se odhaduje na období dlouhé pět tisíc let, končící nějakých 19 000 let př. Kr. Tento výtvor byl považován za jeden z nejstarších. „Zajímalo by mě, proč přestali," řekla.

Richard zvedl oči ke hvězdám. „Kdo ví? Pět tisíc let je dlouhá doba. Třeba je to začalo nudit." Došel k ní. „Kultury se mění. Nemůžeme čekat, že to budou dělat věčně."

Nevyslovená otázka: *Existují ještě? Škoda, že jsme se s nimi nepotkali.* Každý, kdo sem přišel, reagoval stejně. Tak málo chybělo. Několik tisíc let, v měřítkách kosmického času mrknutí.

Steinitzova expedice tady jeden přistávací modul zanechala. Šedivé, neohrabané těleso se starou vlajkou Spojených států, vyvedenou u otevřených vrat nákladové komory, stálo o dvě stě metrů dál, na opačném konci rampy. Ztracený kus ztraceného světa. V pilotní kabině se svítilo a cedule zvala návštěvníky k prohlídce.

Richard se otočil k nápisu zády.

„Co myslíš, že je tam napsané?“ zeptala se.

„Jméno a datum.“ Ustoupil. „Myslím, že jsi to řekla dobře. *Byl jsem tady. Kilroy*.“ Odtrhla oči od sochy a rozhlédla se po sterilní, bílé, krátery zjizvené planině. Postupně se zvedala k řadě horských hřbetů, kalně ozářených přízračným světlem obří planety. (Iapetus byl tak malý, že člověk, který na něm stál, mohl skutečně poznat, že stojí na kouli. Neznepokojovalo ji to, ale věděla, že až Richardovo vzrušení opadne, projeví se to na něm.)

Postava se dívala přímo na Saturn. Planeta, visící nízko nad obzorem, byla ve třetí čtvrti. Byla ve stejné poloze, jako když tady byla *ona*, a bude tam i za dalších dvacet tisíc let. Na pólech byla zploštělá, o něco víc než Měsíc. Prstence nakloněné dopředu rozehrávaly zářivé panoráma zelených a modrých odstínů, prudce utnutých stínem planety.

Richard zmizel za sochou. „Je úžasná, Hutchi,“ zapraskal jí ve sluchátkách jeho hlas.

Když skončili obhlídku, odebrali se do Steinitzova přistávacího modulu. Byla ráda, že není na povrchu a může vypnout energetické pole (které vždycky působilo nepříjemné hučení v uších), zbavit se zátěže a vychutnávat jistotu stěn a vnitřního osvětlení. Správa udržovala vozidlo víceméně ve stejném stavu, v jakém bylo před dvěma stoletími, i s fotografiemi členů Steinitzova týmu.

Richard, stržený vzrušením, chodil od jedné fotografie ke druhé. Hutch nalila oběma kávu a pozvedla svůj pohárek k přípitku. „Na Franka Steinitze," navrhla.

„A na jeho posádku."

Frank Steinitz. Jméno, které dokázalo divy. Jeho výprava byla prvním průnikem do vzdáleného kosmu, pět Athén k Saturnu. Byl to pokus přitáhnout fantazii veřejnosti ke skomírajícímu kosmickému programu: průzkum neobvyklého objektu, který na Iapetu o dvacet let dřív vyfotografoval Voyager. Vrátili se bez odpovědí, s vytesanou sochou, kterou nikdo nedokázal vysvětlit, a s filmem zachycujícím zvláštní otisky nohou ve zmrzlém povrchu měsíce. Expedice byla neskutečně drahá: pro politické karikaturisty to bylo vítané sousto a americkému prezidentství to zlomilo vaz.

Členům Steinitzova týmu zůstaly po letu trvalé následky: demonstrovaly ničivé působení dlouhého stavu beztíže tak výmluvně, že veškeré další slovíčkaření ztratilo smysl. Vazy a šlachy se uvolnily, svaly se změnily v kaši. Několik astronautů mělo srdeční potíže. Všichni trpěli nejrůznějšími neurózami. Byl to první jasný signál toho, že přizpůsobení člověka životu mimo Zemi nebude snadné.

Steinitzova fotografie byla umístěna uprostřed. Byl to známý obrázek: nadváhou trpící, svárlivý, fanaticky horlivý muž, který využil nepozornosti NASA a zfalšoval údaje o svém věku. Richard se otočil k oknům a vyhlédl ven na ledovou sochu. „Je to k vzteku," řekl vážně, „že je nikdy nepotkáme."

Pochopila, že mluví o Stavitelích monumentů.

„To řekl Steinitz, když ji poprvé uviděl," pokračoval Richard. „A měl pravdu."

„Ve své době měl pravdu. Ale pro nás to platit nemusí." Příliš tomu však nevěřila, neboť vše nasvědčovalo tomu, že Stavitelé monumentů zmizeli. Ale zdálo se jí, že by to měla říct. Zadívala se do hrnku s kávou. „Překvapuje mě, že dokázali kus ledu zpracovat s takovou jemností a podrobnostmi."

„Co si o tom myslíš *ty*?" zeptal se. „Nevím. Jisté je, že působí znepokojivě. Skoro až tísnivě. Abych pravdu řekla, nevím, *jak* to mám vyjádřit." Otočila se s křeslem tak, že byla k planině zády. „Možná je to tou opuštěností."

„Řeknu ti, co zapůsobilo na mě. Její *stopy*. Jsou pouze jedny."

Hutch nepochopila, jak to myslí. „Byla *sama*."

Postava byla idealizovaná. S viditelným zájmem vzhlížela k Saturnu. Její linie v sobě měly vznešenost a krásu.

Hutch četla ve spojení zobáku s čelistmi a v koutku očí něco jiného: směsici domýšlivosti a nedůvěry proloženou stoicismem. Neústupnost. Možná dokonce strach.

„Ten nápis," promluvila. „Mohlo by to být možná její jméno."

„Tak se na to dívá i Muncie. Jestli se skutečně jedná o umělecké dílo a nic víc, mohl by to být název díla. ‚Pozorovatel. Předsunutá hlídka.' Něco takového."

„Nebo jméno bohyně," navrhla Hutch.

„Možná. Jeden ze členů původní expedice poznamenal, že by to mohlo být něco jako záborový kolík."

„V případě že ano, klidně mohou na tento kus skály přijít, řekla."

„Brali to spíš vzhledem k sluneční soustavě." Planina se táhla do dálky, rovná a holá. Prstence ostře zářily. „Můžeme se projít?"

Vydali se po rampě dál na planinu. Na jedné straně byly vidět stopy těžkých bot astronautů. Přibližně po půldruhém kilometru západním směrem se objevily *její* stopy.

Byly jich dvě řady, každá jiným směrem. Nepoužívala žádnou obuv. Z poměru délky chodidla a kroku vůči anatomii ledové sochy se dalo odvodit, že tvor byl přibližně tři metry vysoký. Na každém chodidle se dalo rozeznat šest prstů, což také souhlasilo. „Skoro jako by ten tvor slezl dolů a šel se projít," řekla Hutch.

Mrazivá představa. Oba se reflexivně ohlédli.

Jedna řada stop pokračovala na západ do kopců.

Druhá se po planině stáčela a nabírala směr, který ji zaváděl dost daleko na sever od artefaktu. Stopy astronautů a rampy je sledovaly oběma směry. Richard a Hutch se pustili na sever.

„Ty bosé nohy jimi pořádně zalomcovaly," řekl Richard. „Kdybychom dnes chtěli, mohli bychom ji napodobit."

Přibližně po čtvrt kilometru stopy uprostřed sněhu znenadání končily. Oboje, přicházející i odcházející. „Tady nejspíš stála loď," řekla Hutch.

„Vypadá to tak." Sníh za končícími stopami byl neporušený.

Rampa obcházela místo kolem dokola a vymezovala prostor o velikosti přibližně odpovídající baseballovému hřišti. Richard obešel celý kruh. Chvílemi se zastavoval, aby si prohlédl povrch. „Všimni si těch děr," ukázal jí. „Loď zřejmě stála na nějakých chůdách. Otisky nám ukazují, odkud tvor původně vyšel. Šel – nebo spíše šla – cestou, kterou jsme přišli, a pokračovala do kopců. Tam odřízla od stěny kus skály a ledu. Půjdeme se na to místo podívat. Vytesala sochu, dopravila ji na loď a odletěla s ní na místo." Podíval se směrem k ledové soše. „Jsou tam taky takové díry."

„Proč se s ní vláčela? Proč ji nenechala v kopcích?"

„Kdo ví? Proč dát něco *sem* a ne *tam*? Třeba by to bylo příliš snadné." Zaklepal špičkou boty o rampu. „Jsme totiž v údolí. Není to moc dobře vidět, protože svahy jsou nízké a zakřivení je tak strmé. Ale je to údolí. A ta ledová socha stojí přímo uprostřed."

Po chvíli se vrátili stejnou cestou zpátky a vydali se podél stop do kopců. Chodník se nořil do hlubokého sněhu a překonával rokliny. Vlastní stopy dvakrát došly až těsně ke strmé stěně a tam najednou skončily. „Pokračují nahoře," pravil Richard.

„Antigravitace?"

„Prozatím považována za nemožnou. Ale jak jinak bys to chtěla vysvětlit?" Hutch pokrčila rameny.

Vstoupili do rozsedliny, z níž byl odebrán led a kámen použitý na stavbu sochy. Blok byl čistě odříznut od stěny. Zůstal po něm zářez dosahující do trojnásobné výšky člověka. Stopy procházely kolem, pokračovaly vzhůru a na silném ledu se ztrácely. Znovu začínaly o něco dál na vrcholu hřbetu.

Terén na obou stranách padal prudce dolů. Byla to velká hloubka.

Richard kráčel ostrým tempem po rampě, ponořený do svých myšlenek. Nemluvil, nedíval se napravo ani nalevo. Hutch se ho snažila upozornit, že energetické pole neoplývá přilnavostí a slabá gravitace je ošidná. „Mohl bys sklouznout, ani by ses nenadál. Padal bys docela pomalu, ale až bys dole dopadl, byla by z tebe placka.“ Richard něco zavrčel a zvolnil, ale ne dost, aby byla spokojená.

Šli dál po vrcholu hřebene, dokud stopy neskončily. Bylo to uzoučké místo. Ale otevíral se z něj úchvatný výhled na Saturn a závratné zakřivování blízkého měsíčního horizontu.

Podle chaotické změti stop se tady tvor nějakou dobu zdržel. A potom se samozřejmě stejnou cestou vrátil. Richard si prohlížel stopy na zemi.

Noc byla plná hvězd.

„Sem nahoru přišla *předtím*, než odřízla ten blok ledu,“ všimla si Hutch.

„Bravo. Ale proč sem vůbec chodila?“

Hutch se rozhlédla po planině, zářící Saturnovým bledým svitem. Zakřivovala se tak, že to působilo závrať.

Hvězdy byly ostré a studené a vzdálenosti mezi nimi na ni tíživě doléhaly. Planeta, stojící na místě, se nepohnula od chvíle, co tu stála *ona*. „Ta socha na

planině není děsivá tím, že má křídla a drápy, ale protože je *sama*,“ řekla.

Začínala jí být zima a zpátky na loď bylo daleko. (Flickingerovo pole skutečně časem začne chladit. Nemělo by – a nejrůznější testy dokazují, že neochlazuje. Ale je to tak.) Na obloze bylo půl tuctu měsíců: Titan s řídkou metanovou atmosférou; Rhea s Hyperionem a několik menších měsíčků, zmrzlých, rotujících skal, jako byla tato, mrtvých, nezměrně starých, o nic přívětivějších pro život myslících tvorů než nafouklý pytel plynů, kolem něhož obíhaly.

Richard sledoval její pohled. „Musela se nám velice podobat.“ Jeho vrásčité rysy změkly.

Hutch nehybně stála.

Vesmír je nejisté, bouřlivé útočiště pro všechno, co myslí. Je nás zatraceně málo a svět je velký. Hutch na ni myslela. Co ji přivedlo tak daleko od domova? Proč cestovala sama? Určitě se již dávno proměnila v prach. *Přesto ti přeji hodně štěstí.*

První část

VÝCHOD MĚSÍCE

1

Quaraqua. 28. rok expedice, 211. den. Čtvrtek 29. dubna 2202, 06.30 místního času.

Každá civilizace na této planetě zahynula prakticky přes noc. Stalo se to dvakrát: někdy kolem roku 9000 př. Kr. a potom ještě jednou o osm tisíc let později. Na planetě, na níž nebyla o kuriozity nouze, měla tato skutečnost hlavní zásluhu na Henryho neklidném spánku.

Byl vzhůru a uvažoval o tom, jak se mu krátí čas, uvažoval o tom, jak se asi Quaraquánci dozvěděli o anomálii na svém měsíci. O dvou diskontinuitách nevěděli, ke konci je ztratili ze zřetele a připomínali si je pouze v mýtech. Ale o Oz věděli. Art našel minci, která nepřipouštěla pochybnosti, poněvadž na její lícové straně byl čtvereček na srpku přesně v zeměpisné šířce Západního moře. Přesně tam, kde bylo Oz.

Byl zvědavý, jestli se potvrdí Lindina hypotéza, že v období Dolního chrámu znali optické přístroje. Nebo měli místní obyvatelé prostě dobré oči.

Jak si to asi vyložili? Henry zabořil hlavu do polštáře. Kdyby se Quaraquánci podívali na svůj měsíc

dalekohledem, spatřili by město rozkládající se uprostřed rozlehlé roviny. Viděli by dlouhé, mrtvé ulice, řady budov a široká náměstí. A mohutnou obrannou hradbu.

Převrátil se. Dřív nebo později by si Oz našlo cestu do quaraquánské mytologie a literatury. *Až shromáždíme dostatečné množství textů. A naučíme se jazyky*. Žaludek se mu sevřel. Nebude dost času.

Anomálie byla jenom skála, zručně opracovaná, aby vzbudila iluzi města. *To* byla skutečná hádanka. A klíč k vysvětlení Oz držela civilizace, která tuto planetu obývala. Byla to civilizace, z níž vzešly složité kultury a filozofické školy, které přetrvaly desítky tisíc let. Do oblasti techniky však jejich genialita nepřesahovala. V tomto směru se nikdy nedostali o mnoho dál než na úroveň devatenáctého století.

Od dveří se ozval zvonek. „Henry?“ Hlas v reproduktoru byl stažený rozrušením. „Spíš?“

„Ne.“ Otevřel dveře. „Dostali jsme se dovnitř?“

„Ano –“

Henry ze sebe strhl přikrývku. „Dej mi dvě minuty. Nečekal jsem, že to půjde tak rychle.“

Frank Carson stál na chodbě. „Máš tam dole dobrý tým.“ V pološeru vypadal velmi spokojeně. „Zdá se, že je neporušený.“

„To je dobré. To je skvělé.“ Rozsvítil stolní lampu. Za oknem pronikalo od hladiny sluneční světlo. „Viděl jsi to?“

„Jenom letmo. Schováváme to pro tebe.“

„Jasně. Dík.“ Tradiční lež Henryho pobavila. Věděl, že všichni nakoukli dovnitř. A teď se budou tvářit, že jako první slavně vstoupí šéf.

Jestli v archeologických týmech Akademie působil někdo ještě neformálnější než Henry Jacobi, musel na něho být žalostný pohled. Podle památné věty Lindy Thomasové vypadal vždycky, jako by na něho někde vysypali náklad šrotu. Tvář měl vrásčitou a krabatou, anatomie se mu všude hroutila. Měl břidlicově šedé vlasy a trvale mhouřil oči, což mohl být důsledek toho, že se snažil rozluštit příliš mnoho ideogramů. Nicméně společenský půvab mohl doslova vyučovat: všichni ho měli rádi, ženy se za něho vdávaly (měl čtyři exmanželky) a lidé, kteří ho znali, by za něho šli do bitvy.

Byl profesionál každým coulem. Tak jako paleontologové dokážou sestavit celého brontosaura z kolenní kosti, zdálo se, že Henry je schopen zrekonstruovat celou společnost z jediné hrobky.

Šel za Carsonem přes prázdnou společenskou místnost a po schodišti dolů do dispečinku. Janet Allegriová je od hlavního pultu povzbudila zdviženými palci.

Za panoramatickým průzorem se pohybovali jedovaté ryby a plazivci. Mořské dno v pozadí křižovala vodicí světla. Slunečního světla ve vodě ubývalo a chrám se utápěl v celkovém šeru. Vešli do záplavové komory a oblékli si Flickingerovy postroje a tryskové jednotky. Henry si s neskrývanou radostí mnul ruce.

Carson se vypjal v ramenou do vzorného vojenského postoje. Byl robustní, měl ostře řezanou bradu a pronikavé oči, které viděly svět v jasných barvách. Nikoho nemohlo překvapit, že je plukovník Severoamerické unie ve výslužbě. „A to je teprve začátek, Henry. Pořád říkám, že bychom tady měli zůstat. Co udělají, když odmítneme odejít?“

Henry si povzdechl. Carson o politice nic nevěděl. „Dělali by Akademii zle, Franku. A až bychom se my dva vrátili domů, šoupli by nás zpátky do učeben. A možná bychom se museli bránit u soudu.“

„Když člověk něčemu věří, musí být připraven riskovat, Henry.“

Pravda byla taková, že o tom uvažoval. Kromě Země byly známy tři další planety, na nichž vznikla civilizace. Jedna z nich, Nočané na Inakademeri, dosud žila. Obyvatelé Pinnaclu byli mrtví tři čtvrtě milionu let.

A Quaraqua.

Quaraqua byla zlatý důl. Pinnacle byl až příliš zdevastovaný, a vzhledem k tomu, že Nočané byli ještě doma, možnosti zkoumání byly omezené. Přesto se sotva našel univerzitní absolvent, který by neobjevil pod zemí ukryté město, neodhalil klíč k masové migraci nebo nevypátral dříve neznámou civilizaci. Pro archeologii to byl zlatý věk. Henry Jacobi chápal, jak je důležité tuto planetu zachránit. Ale nechtěl při tom riskovat lidské životy. Na něco takového byl už příliš starý.

„Maggie ví, že jsme vevnitř?“

„Už ji shánějí. Chudák, ona si snad neodpočine.“

„Odpočívat může, až budeme pryč.“ Maggie byla jeho hlavní lingvistka. Fakticky vzato dešifrantka. Ta, která se vyzná v neskutečných nápisech. Kontrolka na jeho levém zápěstí se rozsvítila zeleně. Aktivoval energetické pole.

Carson stiskl výstupní čidlo a dveře komory se otevřely. Palubu zaplavila voda.

Venkovní viditelnost byla mizerná. Byli příliš blízko pobřeží: vodicí světla se neustále zanášela, voda byla pořád plná písku a chrám nebylo téměř nikdy vidět celý.

Chrám větrů.

Byl to ironický žert. Potopil se, když někdy v době Thomase Jeffersona zemětřesení vytvořilo nové pobřeží. Kdysi byl chrám vojenskou pevností, domovem celé řady božstev, místem, kam se poutníci chodili klanět dřív, než lidé začali klást na sebe cihly v Ur nebo Ninive.

Sic transit. Před ním se míhaly ryby, doprovázely ho. Nalevo se o něco dál pohybovalo vodou něco většího. Carson tím směrem natočil svítilnu. Světlo tvorem prošlo. Byla to medúza. Vcelku neškodná. Vlnila se, rozvírala se, lenivě si plula po svém.

Přední stranu chrámu zakrývalo široké sloupořadí. Dosedli na kamennou podlahu u válcového sloupu. Byl to jeden z deseti, které dosud stály. Z původních dvaceti. Na to, že tady bylo zemětřesení, to nebylo špatné.

„Franku," ozval se mu ve sluchátkách Lindin hlas. Zněl spokojeně. A právem; tato část výzkumu byla v její režii. Několikrát riskovala, ale strefila se, a oni se dostali dovnitř o hodně dřív, než plánovali. Za daných okolností byl získaný čas nesmírně důležitý.

„Henry je se mnou," promluvil Carson. „Za chvíli jsme tam."

„Henry," ozvala se znovu. „Kam až vidíme, máme volno."

„Skvělá práce, Lindo. Blahopřeju."

Vstup do chrámu byl dokořán. Vplavali do hlavní chrámové lodě. Řady barevných světel mizely v dálce. Henrymu se vždycky zdálo, že reflektory velikost prostoru zveličují.

„Modrá," řekl Carson.

„Vím." Vydali se podél modrých světel do zadní části. Ze střechy chrámu se dochovaly pouze chabé zbytky.

Šedivé světlo od hladiny působilo ve srovnání s hravou září vodicích světel kalně a olejově.

Henry nebyl v dobré kondici. Plavání ho unavovalo, ale sám prohlašoval, že trysky jsou příliš nebezpečné na to, aby se používaly ve vykopávkách. Musel vlastní pravidla dodržovat.

Svítící modrá linie se prudce stočila doleva a ponořila se do otvoru v podlaze.

Slyšel Lindu, Arta Gibbse a několik dalších na společném kanále. Smáli se, povzbuzovali ho a navzájem si gratulovali k objevu.

Vplaval do labyrintovité přístupové chodby dolů. Carson se držel vzadu a tak dlouho ho nabádal, aby nespěchal, až Henrymu došla trpělivost a požádal ho, aby byl zticha. Vybral poslední zákrut a spatřil před sebou světla.

Uvolnili mu cestu. Trifon Pavlovič, mohutný Rus s velkým bílým knírem, se maličko poklonil. Karl Pickens zářil; a Art Gibbs se hrdě vznášel vedle Lindy.

Linda Thomasová byla rusovlasé dynamo. Věděla, co dělá, a nevadilo jí podělit se o úspěch se svými kolegy. Proto ji všichni měli rádi. Stála nad otvorem a kynula mu, aby přistoupil blíž. Když se k ní dostal, potřásli si rukama. Jejich pole zablikala.

„Fajn," řekl rázně. „Tak se na to podíváme."

Někdo mu vtiskl do ruky svítilnu.

Spustil ji do tmy, spatřil rytiny a basreliéfy a sestoupil do komnaty, jejíž rozměry přesahovaly možnosti svítilny. Stěny byly členité, plné polic a reliéfů. Na policích něco bylo. Těžko přesněji určit co. Mohl to být místní mořský život, který se zde nahromadil, než byla místnost neprodyšně uzavřena. Mohly to být artefakty.

Jeho tým ho následoval. Trifon je upozornil, aby se ničeho nedotýkali. „Než se něčím pohne, všechno se musí zakreslit.“

My víme, Tri. Světla si pohrávala po nástěnných reliéfech. Rozeznával zvířata, ale nic, co by se podobalo Quaraquáncům. Kromě svatých míst byly sochy inteligentních druhů vzácné. Ve všech dobách. A ve většině jejich kultur. Zdálo se, že nějaký zákon zapovídal zachycování jejich obrazu do kamene. Určitě se nějaké vysvětlení najde, zatím se to však nepodařilo.

Podlahu pokrýval půlmetrový nános bahna.

Z komnaty se dalo vstoupit do ostatních místností. A ve sluchátkách mu zněly šťastné hlasy.

„Toto býval stůl.“

„Ty symboly jsou kasumelská řada. Je to tak?“

„Arte, podívej se na tohle.“

„Já myslím, že vzadu toho bude víc.“

„Sem. Všichni sem.“

A Linda, v místnosti na severní straně, pozvedla svítilnu k reliéfu, jenž zobrazoval tři quaraquánské postavy. Trifon se lehce dotkl obličeje jedné sochy, přejel jí prsty po spodní čelisti, podél vystrčených úst. Quaraquánci byli teplokrevní, dvounozí, srstnatí tvorové, vzhledem poněkud podobní plazům. Aligátoři, kteří měli místo dlouhé tlamy a tupého úsměvu *obličej*. Tito byli oblečení. Spolu s nimi byla vyobrazena čtyřnohá zvířata.

„Henry?“ ukázala mu, aby přišel k ní.

Postavy byly majestátní. Vyzařovala z nich síla a důstojnost. „Myslíš, že jsou to bohové?“ zeptal se.

„Co jiného?“ řekl Tri.

„Ne tak docela,“ odpověděla Linda. „Toto je Telmon, Stvořitelka.“ Ukázala na střední postavu, která byla

dominantní. „Je to Velká matka. A toto jsou její dvě stránky, Rozum a Cit.“

„Velká matka?“ zeptal se překvapeně Herny. V období svého zániku Quaraquánci uctívali jako nejvyšší božstvo mužskou postavu.

„Matriarchální společnosti tu byly časté,“ řekla. Tri fotografoval a Linda pózovala vedle postavy. Hlavně kvůli perspektivě. „Pokud se nám někdy podaří slušně analyzovat Dolní chrám, zjistíme, že *tenkrát* měli matriarchát,“ pokračovala. „Klidně se vsadím. Navíc je pravděpodobné, že i v té době najdeme Temon.“

Na Jacobiho osobním kanále se ozval Carsonův hlas. „Henry, našel jsem něco, co tě bude zajímat.“

Carson na něho čekal v největší komnatě před dalším basreliéfem. Pokynul mu, aby přistoupil blíž, a zvedl svítilnu. Další quaraquánské postavy. Tyto jako by byly zasazeny do jednotlivých obrazů. „Je jich dvanáct,“ konstatoval významně. „Jako křesťanských zastavení křížové cesty.“

„Mystické číslo.“

Henry mlčky obešel komnatu. Postavy byly vytesány znamenitě. Občas se nějaký kousek odlomil, jinde se projevil zub času. Ale byly tam, božsky důstojní Quaraquánci, na jednom obrazu za druhým. Nesli hrábě, oštěpy a svitky. A před koncem se objevila děsivá postava, částečně zahalená kápí.

„*Smrt*,“ řekla Linda.

Vždycky stejná, pomyslel si Henry. Tady, v Babylonu i v New Yorku. Každý má stejnou představu. „Co to celé znamená? Víš to?“

Linda zářila štěstím. „Je to legenda o Tullovi, Vysvoboditeli. Tady –“ Ukázala na první výjev. „Tull

přijímá od Telmon révu smrtelnosti. A tady jde za pluhem.“

Henry nebyl odborník na quaraquánskou mytologii. Ale Tulia znal. „Ježíšovská postava,“ promluvil. „Osiris. Prométheus.“

„*Ano*. Podívej, tady je u zbrojíře.“ Postupovala kolem vlysů, před každým se zastavila. „A bojové scény.“

„Něco tady nehraje,“ promluvil Carson. „Jeho legenda je mladší než toto období, ne?“

„Zatím toho není moc, co víme jistě, Franku,“ řekla Linda. „Třeba tato stavba není tak stará, jak si myslíme. Ale to není tolik důležité jako fakt, že máme úplnou řadu obrazů.“

„Nádhera,“ řekl Henry. „Dají je do Západního křídla a pověsí na ně tvoje jméno.“

Někdo se zeptal, co vyjadřují.

„Tady,“ ukázala Linda. „Tady to začíná. Tull je malé dítě a dívá se dolů na svět.“

„Je to koule,“ ozval se Art. „Věděli, že svět je kulatý.“

„Toto poznání během své historie párkrát ztratili a znovu nabyli. Tull každopádně lidem na světě záviděl.“

„Quaraquáncům.“

„Ano.“

„Proč?“

„To není jasné. Quaraquáncům zřejmě připadalo přirozené, aby se nesmrtelný takto choval, ale nevysvětlili to. Alespoň ne v textech, které se nám podařilo najít.

Tady se stal zbožným. Žádá svou matku o dar smrtelnosti. Všimněte si těch univerzálních natažených rukou.

A tady –“ prošla kolem Henryho a ukázala, „– tady je jako učitel.

A tady je ve válce.“ Jedna ruka zdvižená. Lítý výraz. Pravá ruka byla uražená. „Určitě v ní držel zbraň,“ poznamenala. „Byl v nevýhodě, protože když mu dali smrtelnost, nezbavili ho všech božských vlastností. Chápal utrpení svých nepřátel. A viděl do budoucnosti. Věděl, že ho čeká smrt v boji. A věděl, jakým způsobem přijde.“

Podoba krokodýlího boha-hrdiny nepostrádala ušlechtilost. Na jednom vlysu rozjímal o smrtelnosti v přítomnosti temně oděné Smrti.

„Nakonec,“ pokračovala Linda, „žádá, aby mu byla navrácena božskost. Všimněte si těch prosících rukou.“

Henry přikývl. „Já předpokládám, že mu navrácena byla.“

„Telmon nechala rozhodnutí na něm. – *Vyhovím tvému přání. Ale zvolil sis mnohem lepší možnost. Vytrvej na této cestě a budeš milován, dokud budou lidé chodit po světě.* Pochopitelně neřekla ‚lidé‘, ale použila quaraquánský ekvivalent.“ Linda posvítila na poslední výjev. Zde se již rozhodl a naposledy si obléká brnění.

„Po smrti ho matka vzala na nebe mezi hvězdy.“ Obrátila se k Henrymu. „A to je smysl celého mýtu. Smrt je nevyhnutelná. I bohové se jí nakonec musejí podřídit. Jako severští bohové. Přijmout ji dobrovolně, za ostatní, je skutečné měřítko božskosti.“

Temná, zahalená postava působila znepokojivě. „Něco je mi na ní povědomé.“

Carson zavrtěl hlavou. „Mně připadá jako docela normální Zubatá.“

„Ne.“ Už to někdy viděl. Někde. „To není Quaraquánec, že ne?“

Art na postavu namířil svítilnu. „Řekni to ještě jednou?“

„Že to není Quaraquánec. Podívejte se.“

„Ne, není,“ uznala Linda. „Je to důležité?“

„Možná ne,“ řekl. „Ale podívej se zblízka. Nepřipomíná ti to něco?“

Carson se zhluboka nadechl. „Ta věc na Iapetu,“ řekl. „Je to jeden z monumentů.“

Ahoj Phile!

Dnes jsme našli kompletní cyklus Tullova života. Přiložila jsem podrobnosti o provedení a kopie osmi klínů s nápisy v kasumelském lineáru C. Máme mimořádné štěstí: vzhledem k tomu, že stavba byla po většinu své existence blízko mořské vody a několik posledních století ve vodě, je ve výborném stavu.

Kdyby byl čas, uspořádali bychom velkou oslavu. Ale blížíme se tady ke konci. Za několik týdnů musíme všechno předat teraformovačům. Vlastně jsme poslední tým, který na Quaraqui zůstal. Všichni ostatní už odjeli domů. Henry naštěstí neodejde, dokud nezmáčknou knoflík.

V každém případě tvoje zázračná žákyně narazila na zlato. Henry si myslí, že po mně pojmenují novou akademickou knihovnu.

Linda

Linda Thomasová

Dopis jejímu učiteli dr. Philipu Bertholdovi z univerzity v Antiochii. Datováno 211. dne 28. roku

quaraquánské expedice. Přijato v Yellow Springs, Ohio, 28. května 2202.

2

Princeton. Čtvrtek 6. května 2202, 17.30.
Hutch vypnula motor a světla a dívala se, jak se první vlna lidí z kanceláří rozchází do bouře. Většina z nich mířila na zastávku vlaku, zvýšené nástupiště, které v lijáku nebylo vidět. Někteří se schovávali v Tarpley Building a hrstka movitějších se vrhla ke svým autům. Obloha padla na parkoviště, z dolní strany osvětlená uličními lampami a dopravními prostředky.

Ještě se u něho svítilo, ale rolety byly stažené. Byla to rohová kancelář v nejvyšším patře strohé nízké budovy, kvádru z betonu a skla, v němž sídlili právnické firmy, pojišťovací agenti a burzovní makléři. Nebyl to dům, k němuž by člověk získal citový vztah. Přesto jí stačilo, aby sem přišla, aby jej znovu viděla, a vlny v jejím nitru se vzedmuly.

Lidé se hromadili u hlavních dveří, vyhrnovali si límce a zápasili s deštníky. Rozsvítila se dvě nebo tři energetická pole. Auta zajížděla na příjezdové cesty, světlomety ztrácely ostrost, stěrače se rytmicky pohybovaly.

Hutch seděla bez hnutí a čekala, až světla zhasnou, až se Cal Hartlett objeví na ulici. Neměla představu, co udělá potom. Rozčilovalo ji již jen to, že tam byla. Bylo na čase to ukončit, ale ona se chovala jako po uši zamilovaný puberťák a doufala, že se něco stane. Doufala, že si to rozmyslí, až ji uvidí, jako by se všechno, co mezi nimi bylo, najednou vrátilo. Ale kdyby to nezkusila, musela by s tím navždy žít a přemýšlet, jestli něco nemohla udělat.

Zabořila se do předního sedadla a přikryla se deštěm a tmou.

V té kanceláři jí poprvé vyznal lásku. Přišla k němu jednoho památného večera jako systémový technik a zůstali až do rána.

Jak jí to teď připadalo dávno. Měla tenkrát pauzu mezi dvěma lety, a když to skončilo, zdálo se, že je možné všechno. *Nějak to vymyslíme.* V dálce se objevil magnetický vlak, řetěz jasných světel na pozadí všeobecného šera. Několik lidí pospíchajících přes parkoviště se rozběhlo. Vlak se dlouhým, povlovným obloukem přiblížil, začal brzdit a tiše vplul do stanice.

Cal pracoval jako finanční analytik u makléřské firmy Forman & Dyer. Svou práci měl rád, miloval hraní s čísly, a *její* povolání ho fascinovalo. *Moje pilotka z hvězd.* Rád poslouchal její vyprávění o vzdálených světech a jednou z ní vymámil slib, že ho vezme s sebou. Alespoň na Měsíc, pousmál se. Měl šedé oči a hnědé vlasy a když se smál, dělaly se mu hezké vrásky. A miloval ji.

Světlo v jeho kanceláři zhaslo.

Bydlel o osm ulic dál. Cal si potrpěl na svou kondici, takže i v takovém počasí půjde domů pěšky.

Magnetický vlak se rozjel, nabral rychlost a zmizel v lijáku.

Stálý příval lidí výrazně prořídl. Dívala se za posledními; několik si mávnutím zastavilo auto, dva se rozběhli směrem ke stanici.

A potom prošel dveřmi on. I na dálku, i v rozptýleném světle se nemohla mýlit. Zhluboka se nadechla.

Cal si zastrčil ruce hluboko do kapes měkkého hnědého kabátu a rychlým krokem se vydal přes parkoviště směrem od ní. Dívala se, jak jde po plastenu, vyhýbá se kalužím, stejnoměrným tempem si razí cestu bouřkou.

Zaváhala, pak velice opatrně zařadila pomalý stupeň a nastartovala motor. Auto se neslyšně rozjelo po dláždění a zastavilo vedle něho. Do poslední chvíle si nebyla jistá, zda uhne nebo ne.

Pak si jí všiml. Okénko měla stažené, takže jí dovnitř pršelo. Na jeho tváři se vystřídalo celé spektrum emocí: překvapení, radost, nadšení, mrzutost. „Hutch.“ Překvapeně na ni zíral. „Co tady děláš?“

Usmála se a byla v tu chvíli ráda, že přijela. „Nechceš svézt?“

Dveře na straně spolujezdce se zvedly, ale on tam stál a díval se na ni. „Nevěděl jsem, že jsi doma.“

„Jsem. Jestli tam budeš tak stát, za chvíli budeš promočený na kost.“

„Jasně. Díky.“ Obešel předek vozu a nasedl. Vodu po holení používal stále stejnou. „Jak se máš?“

„Dobře. A ty?“

„Fajn.“ Jeho hlas byl bez výrazu. „Vypadáš dobře.“

„Díky.“

„*Vždycky* jsi vypadala dobře.“

Znovu se pousmála, tentokrát upřímněji, naklonila se a opatrně ho políbila. Když ho potkala poprvé, připadal jí nemastný neslaný. A práce, kterou dělal, jeho obrázek nijak nevylepšovala. Ale v tom, jak se jí dotkl, bylo něco silného, něco, z čeho poznala, že ať se té noci stane cokoli, ona už nikdy nebude stejná. Dnes již nevypadal tuctově jako tenkrát na začátku, dnes to byla autorita, ohromující kalibr. Jak a kdy k té změně došlo? Neměla ponětí.

„Chtěla jsem tě jenom pozdravit.“ Polkla. „Takže tedy ahoj.“ Kdo byl ten pár, který spal s mečem mezi sebou, aby si pojistil sebeovládání? Jako by ten meč cítila, tvrdý a mrtvý.

Mlčel, pátral. „Ahoj.“

Na střechu bubnoval déšť. „Chyběl jsi mi.“

Zamračil se. Bylo vidět, že mu to není příjemné. „Hutch, musím ti něco říct.“

Hned k věci, pomyslela si. Byl to jeho styl. „Budeš se ženit.“

Znovu vytřeštil oči. Usmál se. Byl to přesně ten stydlivý, přátelský, hraný úsměv, který ji na něm před dvěma lety zaujal. Dnes se v něm zračila úleva. To nejhorší měli již za sebou. „Jak to víš?“

Pokrčila rameny. „Bylo to deset minut, co jsem přistála, a už mi to hlásili.“

„Promiň. Řekl bych ti to sám, ale nevěděl jsem, že ses vrátila.“

„Na tom nesejde. Kdo to je?“ Projela hlubokou louží ve výjezdu a zabočila na Harrington Avenue.

„Jmenuje se Teresa Pepperdilová. Je jako ty – používá příjmení. Všichni jí říkají ‚Pep‘. Je učitelka.“

„Samozřejmě je atraktivní.“

„Opět, jako ty. Zaměřuji se výhradně na krásné ženy.“ Myslel to jako kompliment, ale bylo to netaktní a bolelo to. Hutch neřekla nic.

Díval se někam za ni, vyhýbal se setkání s jejíma očima. „Co ti mám říct? Bydlí v South Jersey a pokud vím, chce tady zůstat.“ Znělo to, jako by cítil potřebu se bránit.

„Tak to blahopřeju.“

„Díky.“

Zatočila vlevo na Jedenáctou. Calův byt byl přesně před nimi, v činžovním domě navrženém tak, aby vypadal jako hrad. Korouhve zplihle visely. „Poslyš,“ navrhla, „co kdybychom někam zašli a něčeho se napili.“ Téměř dodala *na staré časy.*

„Nemůžu,“ řekl. „Přijde za chvilku. Musím uklidit.“

Dům neměl vlastní příjezdovou cestu a tak zajela k obrubníku. Vypnula motor. Chtěla z toho vycouvat, nechat to plavat, neztrapňovat se. „Cale,“ řekla, „ještě máme šanci.“ Mluvila tak tiše, že si nebyla jistá, jestli ji slyšel.

„Ne.“ Uhnul očima. Očekávala hněv, možná zatrpklost, smutek. Jenomže nic takového se nekonalo. Jeho hlas zněl prázdně. „Nikdy jsme neměli šanci. Ve skutečnosti ne.“

Neodpověděla. Přiblížil se k nim muž se psem. Zvědavě se na ně podíval, poznal Cala, zamumlal něco na pozdrav a šel dál. „Ještě by to mohlo klapat,“ pravila. „Kdybychom skutečně chtěli.“ Zadržela dech a s ochromující nečekaností si uvědomila, že se bojí, že odpoví *ano.*

„Hutch.“ Vzal ji za ruku. „Věčně tady nejsi. Mne máš jen mezi lety. Jako takový přístav.“

„Tak jsem to nechtěla.“

„To se stává. Kolikrát jsme spolu tento rozhovor vedli? V noci se dívám na nebe a vím, že tam někde jsi. Jak by ses mohla usadit a strávit zbytek života v Princetonu, prosím tě? Vychovávat děti? Chodit na rodičovské schůzky?“

„Dokázala bych to.“ Další lež? Měla pocit, jako by přepnula na autopilota.

Zavrtěl hlavou. „Nejsi tady, ani když tu jsi.“ Konečně se jí podíval do očí. Jeho pohled byl tvrdý, rezervovaný. „Kdy zase letíš?“

Stiskla mu ruku, ale nijak nezareagoval, a tak ji pustila. „Příští týden. Mám evakuovat tým, který má Akademie na Quaraqui.“

„Všechno ve starých kolejích, že?“

„Asi ano.“

„Ne –“ zavrtěl hlavou. „Viděl jsem, jak vypadají tvoje oči, když o těch místech začneš mluvit, Hutch. Vím, jaká jsi, když máš odletět. Uvědomovala sis, že ses obyčejně nemohla dočkat, až budeš pryč? Kvůli mně by ses nikdy neusadila.“ Hlas se mu chvěl. „Miluju tě, Hutch. Vždycky jsem tě miloval a vždycky budu, i když o tom už nebudu mluvit. Vzdal bych se kvůli tobě čehokoli. Jenže ty jsi nedostupná. Začala bys mne nenávidět.“

„To není pravda.“

„Ale je. Oba víme, že kdybych řekl: dobrá, vraťme se a začněme znovu, zavolala bys tomu bůhvíjak se jmenuje a řekla mu, že na žádnou Quaraquu neletíš, ať už *je* ta díra kdekoli, ale hned by ti to začalo vrtat hlavou. *Hned*. A ještě něco ti řeknu: až vystoupím z auta a ty mi zamáváš na rozloučenou a odjedeš, uleví se ti.“ Podíval

se na ni a usmál se. „Hutch, Pep je dobrá žena. Líbila by se ti. Buď šťastná, že jsem šťastný já.“

Přikývla. Pomalu.

„Už musím. Dej mi pusu za staré časy.“ Přinutila se k úsměvu. Zahlédla jeho odraz v Calově tváři. „Tak ať ti to vyjde,“ řekla.

Když o chvíli později zabočila na Conoverskou magistrálu a zamířila na sever, došla k závěru, že se zmýlil. Alespoň prozatím cítila pouze lítost.

• • •

Amity Island, Maine. Pátek 7. května, 20.00.

Hurikány byly počasí, které měla Emily nejraději. Ráda čekala, až přejdou. Sedávala před krbem, sklenku chianti v ruce, a poslouchala, jak kolem centrální kupole skučí vítr, a dívala se, jak se stromy ohýbají. Měla je ráda, přestože byly rok od roku větší a hladovější; zmenšovaly pláž a postupně ostrov utápěly.

Možná právě *z tohoto důvodu* je měla ráda: byly součástí složitého mechanismu soustavného zvyšování mořské hladiny, zmenšování plochy lesů a zvětšování pouští, který po třech stoletích přehlížení konečně přinutil váhavé politiky jednat. Zřejmě příliš pozdě, alespoň ona si to myslela. Ale v mručivém řevu mohutných bouří slyšela hlas planety.

Richard Wald jí byl ohromen, když se poprvé setkali. To bylo v dobách, kdy byla archeologie jenom pozemskou záležitostí a oni seděli každý na jiné straně stolu na semináři o chetitském sochařství. Sochařství přestal sledovat, zato Emily pronásledoval po třech kontinentech a několika nejšpinavějšími restauracemi Středního východu.

Po její smrti se již znovu neoženil. Ne proto, že by se z její ztráty nedokázal citově vzpamatovat, ani ne proto, že by si neuměl najít někoho jiného. Ale pocitu, který zažíval s ní, se nikdy nic nevyrovnalo, dokonce ani nepřiblížilo. Jeho vášnivý vztah k Emily zatlačoval do pozadí i jeho touhu po poznání minulosti. Nepředpokládal, že by mohl znovu najít takovou ženu.

Byl to jeho nápad usadit se v Maine, daleko od Washingtonu a New Yorku. Tady napsal *Babylonské léto*, knihu, která ho proslavila. Byli zde na Den díkuvzdání a pozorovali podobnou bouři, když bylo oznámeno, že se podařilo překročit rychlost světla. (Tenkrát Richard ani Emily nechápali, co je na letech nadsvětelnou rychlostí zvláštního, a už vůbec netušili, jak změní jejich obor.) Bylo to přesně dva týdny předtím, než zemřela, když jela před prázdninami navštívit svou rodinu.

Déšť narážel na okno. Mohutné smrky před domem a na druhé straně ulice u Jacksonových se nadouvaly. Něco jako období hurikánů již neexistovalo. Přicházely celý rok. Od 1. ledna to byl již sedmý. Dostal jméno Gwen.

Richard procházel poznámky o Velkých monumentech, které si pořídil, když se připravoval na napsání článku pro *Archeological Review*. Zabýval se v něm současnou vlnou zklamání, že ani po dvacetiletém úsilí nejsme objevu Stavitelů monumentů o nic blíž. Namítal, že existují i argumenty pro to, abychom je nenašli: *Bez přímého kontaktu se stali (Stavitelé monumentů) významnou mýtickou silou. Dnes již víme, že je možné vytvořit vyspělou kulturu zasvěcenou těm stránkám existence, pro něž stojí za to žít, které dokonce činí život ušlechtilým. Jak jinak lze vysvětlit motivaci,*

která dala vzniknout tak podmanivě krásným památníkům?

Bylo by možná nejlepší, uvažoval, kdybychom je nepoznali jinak než prostřednictvím jejich umění. Umělec je vždycky méně než dílo. Vždyť co jsou Paiónius, Cezanne a Marimoto ve srovnání s „Niké“, „Val d'Arc“, a Rudým Měsícem? Z přímého setkání by sotva mohlo vzejít něco jiného než zklamání. A přesto – Přesto, bylo něco, co by nebyl ochoten obětovat, kdyby si tu dnes, kdy bouře bušila na dveře a vzduchem se vznášela Beethovenova Pátá, mohl s jedním z těch tvorů popovídat? *Na co jsi myslela nahoře na tom skalním hřbetu? Hutch si myslí, že to chápe, ale co se ti honilo hlavou doopravdy? Proč jsi sem přiletěla? Věděla jsi o nás? Touláš se jen tak po galaxii, hledáš její divy?*

Byla jsi sama? V předním okraji hurikánu Gwen se tísnily větry o dvousetkilometrové rychlosti. Černý déšť bičoval trávník a třásl domem. Těžká černá mračna přerušovaná modročernými pásy se hnala nad střechami. Kovová cedule na Staffordově lékárně se třepotala a v pravidelném rytmu o něco třískala. Bylo pravděpodobné, že se znovu uvolní, ale vzhledem k městu byla po větru. Na druhé straně nebylo nic než jámy v písku a voda.

Richard si dolil sklenku. Bylo příjemné sedět s teplým burgundským u zavřeného okna směrem k zátoce a nechat své myšlenky strhávat větrem. V nevlídném počasí byl člověk osamělejší než na povrchu Iapetu a on měl osamění *rád*. Nerozuměl tomu, ale mělo to patrně souvislost se silnými pocity, které zažíval, když procházel síněmi dávno zaniklých civilizací. Nebo poslouchal šepot oceánu na březích času…

Žádný jiný očistný rituál na světě se nemohl rovnat hurikánu o síle 4: Penobscot Avenue zářila, pouliční lampy mlhavě svítily do šera, ulomené větve s mrtvolnou vznešeností pluly městem.

Kroť se. Byla to však provinilá radost. Mohutné bouře Amity Island postupně odplavovaly. Když byl oceán průzračný, dalo se dojet čtvrt míle od břehu a podívat se dolů do vody na starou Route One.

Na večeři byl pozván k Plunkettům. Kvůli bouři chtěli, aby u nich zůstal. Ale on šel. Plunkettovi byli zajímaví lidé a pravděpodobně by došlo na partičky bridže (což byla další z Richardových vášní). Jenže on chtěl bouři, chtěl s ní být sám. Vymluvil se, že pracuje na něčem důležitém. Každopádně díky.

Ona důležitá práce obnášela, že si hodlal večer lehnout a číst si Dickense. Byl právě v půlce *Ponurého domu.* Zbožňoval vřelou lidskost Dickensových knih a nacházel v nich (k nezměrnému pobavení svých kolegů) jisté paralely k monumentům. Zdálo se mu, že obojí obhajuje existenci soucitu a inteligence, zmítaných nepřátelským vesmírem. Obojí bylo nanejvýš optimistické, obojí bylo dílem ztraceného světa. A obojí využívalo k dosažení maximální působivosti odraženého světla.

Proboha, jak můžete něco takového tvrdit, Walde?

Carton v *Pověsti dvou měst.* Sam Weller v *Kronice Pickwickova klubu.* U Dickense přichází pointa vždy z nečekaného směru. Richard Wald byl o něco štíhlejší, než když se před pěti lety procházel s Hutch po skalním hřbetu. Pozorněji si hlídal váhu, trochu běhal a méně pil. Vypadalo to, že jediné, co mu zůstalo, byly sukně. A monumenty.

O smyslu monumentů se donekonečna dohadovaly zástupy teoretiků. Odborníci měli tendenci všechno nesmyslně komplikovat. Richardovi to připadalo až bolestivě jasné: byly to památníky, písmena v jediném skutečně univerzálním písmu, rozeslaná do času. *Buď zdráv a šťastnou cestu, poutníku.* Slovy arabského básníka Menakhata: *Velká tma je příliš velká a noc příliš hluboká.* Ty a já se nikdy nesetkáme. Proto mi dovol se zastavit a pozvednout číši.

Měl protáhlý, hubený obličej, hranatou bradu a špičatý nos v nejlepší aristokratické tradici. Připomínal charakterního herce, který se specializuje na role zámožných strýčků, prezidentů a zlodějů na úrovni.

Bouře zatřásla domem.

Soused Wally Jackson stál u okna. Jeho postava se rýsovala na pozadí světel z obývajícího pokoje. Ruce měl zastrčené za opasek a tvářil se znuděně. Poslední dobou zesílily tlaky na zpevnění pláže. Stál za nimi Harry. Ztráceli půdu pod nohama, poněvadž bouře přicházely tak často. Lidem prostě docházely síly. Ceny nemovitostí na Amity klesly za poslední tři roky o dvacet procent. Nikdo nevěřil, že ostrov má budoucnost.

Naproti za Penobscotem hráli McCutcheonovi a Broadstreetsovi binokl. Z hurikánových her se pomalu stala tradice. Když se přihnala nějaká větší bouře, McCutcheonovi a Broadstreetsovi hráli karty. A když před rokem udeřila Frances, stupeň 5, zůstali, přestože všichni ostatní odjeli. Voda trochu stoupla, utrousil McCutcheon, aniž by se příliš snažil zamaskovat pohrdání zbabělými sousedy. Žádný velký problém. To už je zvyk.

Jednoho dne to McCutcheonovy a Broadstreetsovy i s jejich hrou smete do Atlantiku.

Darwin v praxi.

Komunikátor zazvonil.

V ponožkách přešel pokoj, ale cestou se ještě zastavil a dolil si sklenku. Na střechu dopadlo něco těžkého.

V přihrádce na něho čekala trojstránková zpráva. První stránka upoutala jeho pozornost: zpráva přišla z Quaraquy.

Od Henryho. Zvláštní.

Rozsvítil lampičku a sedl si ke stolu.

Richarde!

To, co přikládám, jsme našli v Chrámu větrů. Odhadované stáří je přibližně 11000 let. Toto je sedmá deska z dvanácti. Tullův mýt. Frank si myslí, že to nějak souvisí s Oz. Datování sice souhlasí, ale nedokážu tomu uvěřit. Nenapadá tě něco?

Oz?

Na další stránce byl obrázek nějakého basreliéfu. Idealizovaný Quaraquánec a zahalená postava. Třetí stránka obsahovala detail druhé postavy.

Richard odložil brýle a pozorně si ji prohlédl. Byla to Bytost z ledu!

Ne. Ne, nebyla.

Smetl věci ze stolu a začal horečně hledat lupu. *Odkud* že to pocházelo? Chrám větrů. Na Quaraqui. Oz – Stavba na měsíci Quaraquy byla anomálie, neměla s Velkými monumenty společného nic víc než to, že pro ni nebylo žádné vysvětlení. Ani hypotéza.

A přesto – Našel lupu a podržel ji nad obrazem. Podoba byla příliš velká, než aby to mohla být jen náhoda. Tento tvor byl svalnatější. Měl širší ramena. Mohutnější proporce. Zřejmě mužského pohlaví. Ale rysy schované pod záhyby kápě byly nezaměnitelné.

Jenže toto stvoření bylo ztělesněním Smrti. Klesl do křesla.

Především to mohla být náhoda. Kdysi mu někdo ukázal kresbu pocházející z vnějšku indiánské svatyně, která vypadala úplně jako dávno vyhynulí obyvatelé Pinnaclu.

Jenže *něco* Quaraquu skutečně navštívilo. *Víme to, protože existuje Oz. A je dokázáno, že místní obyvatelé se nedostali na takovou technickou úroveň, která by jim umožnila opustit jejich rodnou planetu.* Proč ztělesnění Smrti?

Z té otázky ho mrazilo.

Vyvolal si obraz měsíce Quaraquy. Byl holý, bez atmosféry, poloviční ve srovnání s Lunou. Sto šedesát čtyři světelných let daleko. O něco méně než měsíc letu. Byl to bezvýznamný satelit pokrytý krátery, planinami a prachem. Nijak zvlášť se nelišil od povrchu jiných měsíčků. Až na to, že na něm byla umělá stavba. Zvětšil si severní polokouli na straně, která byla trvale přivrácena k planetě. A našel Oz.

Vypadalo jako nějaké obrovské čtvercové město. Svou fádností, šedostí a neúčelností se lišilo od děl Stavitelů monumentů nejvíc, jak si lze představit.

Přesto mnozí namítali, že nikdo jiný je tam umístit nemohl. Richard tu myšlenku odjakživa zavrhoval jako absurdní. Nikdo netušil, kdo jiný by tam mohl být. Ale objev Tulia jitřil fantazii.

Zavolal do Akademie a dostal se až ke komisaři. Ed Horner byl jeho celoživotní přítel. On, Richard a Henry byli poslední, kteří ještě zbývali ze staré gardy, jež pamatovala předpinnaclovskou, pozemskou archeologii. Prožili tu velkou proměnu, společně se nadchli pro zříceniny staré miliony let. Horner a Wald patřili k prvním, kteří vkročili na Pinnacle. Dodnes se čas od času rádi sešli a poobědvali spolu.

„Řekl bych, že dneska si zaběhat nepůjdeš, Richarde.“ Byla to narážka na bouři. Ed byl o něco mladší než on. Byl vysoký, bodrý, se smyslem pro humor. Měl husté černé vlasy, hnědé oči posazené až příliš daleko od sebe a výrazné obočí, které sebou cukalo a vlnilo se, když byl rozrušený. Působil zdrženlivě a neútočně, jako někdo, přes koho se dá snadno dostat. Ale jeho laskavý úsměv byl to poslední, co si někteří jeho nepřátelé pamatovali.

„Dnes ne,“ přitakal Richard. „Je tam čerstvo.“

Ed se ušklíbl. „Kdy budeš mít cestu do Washingtonu? Mary by tě ráda viděla.“

„Díky. Pozdravuj ji ode mne.“ Richard pozvedl sklenku směrem ke starému příteli. „Nikde bych nebyl raději. Ale nějakou dobu to asi nepůjde. Poslyš, dostal jsem zprávu od Henryho.“

„Sem ji poslal taky. Ale ještě jsem ji neviděl. Je tam něco se Smrtkou, ne?“

„Jde o Stavitele monumentů,“ vysvětloval Richard. Na Edovi začala být znát nelibost.

„Máme problém,“ přiznal. „Víš přece, že se připravujeme Quaraquu vyklidit.“

Richard to věděl. Quaraqua byla první planeta, kterou čekala teraformace. Měla to být Nová Země. (Žádná jiná planeta nedávala naději, že by mohla být osídlena, s

výjimkou Inakademeri. *Noku.* Jenže tato zahradní planeta již svou civilizaci měla.) Široká skupina mocných zájmů viděla v Quaraqui laboratoř, místo pro stvoření utopie, místo, kde se dá začít znovu. „Kdy?“

„Za šest týdnů. Necelých. Herny už tam správně vůbec neměl být. Jenže znáš ho. Sakra, Richarde, až to rozjedou, máme utrum. Navždycky.“

Minimálně na půl století. A to bylo prakticky stejné jako navždy. „To přece nemůžeš dopustit, Ede. Okolnosti se změnily.“

„Bohužel, nevidím žádnou možnost. Na Stavitele monumentů všichni kašlou. V podstatě je to tak. Je to zajímavé možná tak pro tebe a pro mne. Pro daňové poplatníky ne. A každopádně ne pro politiky. Zato se najde dost lidí, pro které *je* vzrušující teraformace. Žádné další zpoždění nepřipustí.“

„Mluvil jsi s Casewayem?“

„Ne. A nemám to ani v úmyslu. Ten hajzlík by nám nedal navíc ani den. Ne.“ Hornerovi se zablýsklo v očích. Richard v nich vyčetl jeho pocit marnosti. „Ty víš, že bych to udělal, kdyby nějaká naděje byla. Proč si s ním nezkusíš promluvit *ty*?“

„Já?“

„A pročpak ne? Vždycky tě bral jako největší kapacitu v branži. Četl tvoje knihy. Vždycky se o tobě vyjadřoval pochvalně. Ptal se mě, proč bychom taky my ostatní nemohli být víc jako *ty*. Wald by na první místo nestavěl vlastní zájmy, říká. Myslí si, že *ty* máš v sobě slušnost. Na rozdíl ode mne.“

Richard se ušklíbl. „To bych s ním nerozebíral.“ Nad domem zaskučel vítr. „Ede, můžeš nějak zařídit, abych se dostal na Quaraquu?“

„Proč?“

„Protože nám dochází čas. Rád bych si ten chrám prohlédl. A Oz. Můžeš to zařídit?“

„Posíláme loď, aby odvezla Henryho a jeho tým.“

„Kdy?“

„Za jak dlouho můžeš být připravený?“

„Hned, jak přejde ta bouře. Díky, Ede.“ Horner povytáhl koutky úst. „Chtěl bych, abys pro mne něco udělal.“

„Stačí říct.“

„Vlastně jsou to dvě věci. Chtěl bych, abys o tom rozhovoru s Casewayem vážně uvažoval. A až budeš na Quaraqui, zajisti, aby se odtamtud Henry dostal s časovou rezervou. Je to jasné?“

PŘEHLED ZPRÁV

KONEC SUCHA NA STŘEDOZÁPADĚ V NEDOHLEDNU
Drobné farmy mají potíže již devátý rok po sobě
SAU a Quebec slibují pomoc

INFLACE VYLÉTLA NA 26 %
Na říjnových číslech se projevily ceny potravin, léčiv a bydlení, energie o něco poklesla

SKLENÍKOVÁ SKUPINA ZACHOVÁVÁ PESIMISMUS
Přirozené procesy se již nedají zvrátit, tvrdí Tyler.
„Čekali jsme příliš dlouho“
Nově zvolený prezident ohlašuje rozsáhlý program

Jak je chcete vyhnat ze statků?
EVROPSKÁ MĚSTSKÁ POPULACE DOSÁHLA NOVÉHO MINIMA
71 % obyvatel dnes žije ve venkovských nebo příměstských oblastech
Podobný trend i v SA
(navazující článek)

FOXWORTH SLIBUJE STAROSTŮM DODÁVKY POTRAVIN
Další kolaps údajně nemůže nastat
Chce zahájit reklamní kampaň za zastavení útěku z měst

BRITÁNIE A FRANCIE ODKRÝVAJÍ PLÁNY NA NOVOU ÚZKOU RADU
„Můžeme se vyvarovat starých chyb," říká Kinsley
Připomíná „Výkonnou skupinu, která se nebojí akce"
Haversham varuje před světovou vládou

572 OBĚTÍ SRÁŽKY NAD STŘEDOZEMÍM
Rozsáhlé pátrání po černé skříňce

HORNCAFF ZATČEN S PROSTITUTKOU
Holovizní kazatel tvrdí, že měl zájem jen o její duši
Poslední v řadě sexuálních skandálů

MEXIKU PŘEDVÍDÁN VLHKÝ ROK
Očekává se dvojnásobné množství srážek
Letní zemědělská sezona v ohrožení

TŘETÍ SVĚT POŽADUJE ZRUŠENÍ MĚSÍČNÍ ZÁKLADNY
„Urážka lidí, kteří ve světě hladoví“
Demonstrace připravovány v SAU, Británii, Rusku, Německu a Japonsku

MARK HATCHER POHŘBEN V LONDÝNĚ
Mrtvý s šesti lahvemi. Poetický výlet do časů Velkého moru získal Pulitzerovu cenu v roce 2172
30 let žil v ústraní

MILIONY MRTVÝCH V INDOČÍNĚ
Sucho na subkontinentu se zhoršuje
Rada chce zvážit možnosti

POVSTALCI SE ZMOCŇUJÍ KÁTHMANDÚ
Stovky mrtvých při pouličních bojích

SAU MÁ 200 MILIONŮ OBYVATEL
Foxworth slibuje, že zakročí
Navrhuje výhody pro bezdětné páry

PAPEŽ TŘETÍ DEN VE FRANCII
Mše v Notre Dame Noveau má přesvědčit věřící o výhodách celibátu

PODZEMNÍ VODA NIČÍ EGYPTSKÉ PAMÁTKY
Dědictví minulosti ohroženo
Restaurátoři bijí na poplach

SEDM OBĚTÍ STŘELCE V KNIHOVNĚ
Před policií zastřelil sám sebe

Bývalá přítelkyně se ukryla mezi regály

PRŮZKUM UKAZUJE, ŽE AMERIČANÉ ZTRÁCEJÍ ZÁJEM O POLITIKU
Sexuální a finanční skandály probouzejí ve voličích cynismus

IZRAELSKÝ VŮDCE ODSUZUJE PLÁN PŘESÍDLENÍ NA QUARAQUU
„Počkáme si na vlastní planetu“

SAU OMEZÍ MEZIHVĚZDNÉ LETY
Omezení vynuceno napjatým rozpočtem
(2 navazující články)

OBYVATELNÉ PLANETY JSOU MIMOŘÁDNĚ VZÁCNÉ
Astronomická pravděpodobnost
Komise doporučuje přesun zdrojů jinam
Quaraqua bude připravena za padesát let
„Jeden nový svět stačí,“ říká Hofstadter

SPOLEČNOST NOVÁ ZEMĚ CHYSTÁ PROTEST
„Nepřestávejte hledat,“ varuje Narimata

3

Arlington. Sobota 8. května, 09.15
Zazvonění ji vytrhlo z hřejivého, sladkého snu. Zašmátrala po stojánku s lampou a nahmátla komunikátor. „Prosím?“

„Hutch?“ Richardův hlas. „Prý pilotuješ loď, která letí do Chrámu.“

„Ano,“ řekla ospale.

„To je dobře. Poletím s tebou.“

Probudila se. *To* bylo příjemné překvapení. Nijak se netěšila na to, že se bude měsíc kodrcat ve *Winkovi*. „To ráda slyším,“ řekla. Ale uvažovala, o co mu jde. Byl to čistě evakuační let.

„Stejně bych o tebe požádal,“ vysvětlil.

„A já bych ti byla vděčná.“ Hutch pracovala na smlouvu, nebyla zaměstnanec Akademie. „Proč tam letíš?“

„Chci vidět Oz,“ odpověděl.

• • •

Richard ukončil hovor. Dole pod ním obeplouvala výletní loď s plachtou proti slunci Republic Island, nahnutá na levobok, jak se pasažéři nahrnuli k zábradlí. Měli deštníky, aby se chránili před slabým deštěm, který trval už od rána. Žvýkali sendviče a vláčeli se s koženými bundami, které nepotřebovali. Tlouštík ve vytahaném šedém svetru seděl na zádi a krmil racky.

Prudký vítr čeřil hladinu řeky. Richard se díval z aerotaxi, v němž seděl. Z obou boků se třepetaly pestrobarevné fábory. Mladý pár na levoboku si mnohem víc všímal sám sebe než památníku. Skupinka dětí, hlídaných uštvanou ženou s hůlkou, vypouštěla modré a červené balonky. Plachetnice, jichž byla řeka obvykle plná, nebylo nikde vidět. Tlouštík zmačkal jednu bílou tašku a otevřel druhou. Vypadal smířeně se světem.

Richard mu tiše záviděl. Krmit racky a jezdit po památkách.

Taxík se stočil na západ. Napravo měl Constitution Island se shlukem veřejných budov. Starý Kapitol již téměř zmizel ve stoupajícím mlžném oparu. Na náspech důstojně stály památníky Lincolna, Jeffersona, Roosevelta a Brockmana. A pak Bílý dům. Nic ve Washingtonu nepodněcovalo emoce tolik jako pohled na starou prezidentskou rezidenci, vzdorně se tyčící za příkopy a valy. Neustále tam vlála vlajka s hvězdami a pruhy, vlnící se nad zelenobílým praporem Severoamerické unie. Bylo to jediné místo v zemi, kde měla před národními barvami přednost jiná vlajka.

Ve věžích na arlingtonském břehu se svítilo.

Aerotaxi širokým obloukem přelétlo na virginskou stranu. Richard se v myšlenkách neochotně vrátil k nepříjemnosti, která ho čekala. Neměl rád konfrontace.

Byl zvyklý na uctivost, na lidi, kteří zdvořile naslouchali, a pokud nesouhlasili, věděli, jak se zachovat, aniž by byli nepříjemní. Norman Caseway, ředitel Kosmiku, byl hlavním iniciátorem podniku Druhá Země. A žádná taková distingovanost se od něho nedala čekat. Caseway mezi lidmi nedělal rozdíly. Byl to jen pouliční rváč, boxer, který rád zanechával na svých protivnících otisky nohou. S mimořádnou oblibou se pouštěl do akademických typů, jak několik Richardových kolegů ke svému zděšení pocítilo na vlastní kůži.

Richard se s Casewayem nikdy nesetkal. Znal jeho žerty z NET. Před několika týdny se díval, jak znemožnil ubohého starého Kinseyho Atwortha, ekonoma, jehož jazyk nebyl tak hbitý jako jeho mozek. Casewayovou strategií bylo napadat motivy svých oponentů, zesměšňovat je, provokovat, rozzuřovat. Potom nevzrušeně vycouvat a nechat oponenta blábolit, až se zničí. Ten člověk lidi rád ponižoval.

Vždycky se o tobě vyjadřoval pochvalně, řekl Ed. *Četl tvoje knihy.* Přeletěl Potomac Island a Pentagon a začal klesat ke Goelyské zátoce. Taxík opsal širokou spirálu a přistál na střeše Křišťálové dvouvěže.

Richardovy pásy se uvolnily a dvířka se odsunula. Zastrčil do čtečky svou kartu. Taxík mu poděkoval a popřál mu dobrý den. Vystoupil do teplého, nehybného vzduchu a taxi se vzneslo vzhůru, mnohem rychleji, než kdyby na palubě mělo pasažéra. Zamířilo na jih k Alexandrii a vylétlo nad hotely. – Norman Caseway bydlel se svou ženou a dcerou v apartmá, kterému ve věžích s oblibou říkali Observatoř, v nástavbě, která částečně zabírala dvě podlaží. Ve dveřích ho přivítala atraktivní žena ve středních letech. „Doktor Wald? Těší

nás, že jste mohl přijít.“ Úsměv byl mechanický. „Já jsem Ann Casewayová.“

„Rád vás poznávám.“ Nepodala mu ruku a Richard si na ní všiml jisté topornosti, která se k jejímu vzhledu nehodila.

Usoudil, že Ann Casewayová je jako žena příjemná a zároveň laxní. Za normálních okolností.

„Manžel na vás čeká ve své pracovně.“

„Děkuji vám.“ Následoval ji do přijímacího pokoje, vkusně vyzdobeného vyšívanými závěsy, karibskými proutěnými křesly a stolem z ohýbaného mladého dřeva.

Z dlouhých oken se otevíral výhled na Potomac, strop tvořila skleněná klenba. Přehlídka bohatství a úspěchu měla návštěvníka zastrašit. Richard se nad tak průhlednou taktikou usmál. Přesto musel uznat, byť neochotně, že na něho zapůsobila.

„Musí to pro vás být obtížné,“ řekla mile. „Norman doufal, že bude možné jednat s někým na vaší úrovni.“ V jejím hlase byl nepatrný náznak lítosti, ne bez příměsi jisté dávky spokojenosti. Lítosti možná proto, že Richard není ta pravá oběť, kterou by měla manželovi předhodit, spokojenosti proto, že skončí dlouhá hádka s Akademií o Quaraquu, plná hrozeb soudními bitvami a zabavováním fondů. Bylo tedy příjemné vidět nepřátele ve dveřích s kloboukem v ruce.

K čertu s ní.

Provedla ho konferenčním pokojem plným trofejí a suvenýrů Kosmiku, fotografií Casewaye se slavnými osobnostmi, Casewaye při podepisování dokumentů, Casewaye přestřihujícího stuhy. Cen, projevů díků od charitativních a veřejných organizací a medailí od vládních institucí bylo takové množství, že jim stěny

nestačily, a tak ležely na hromadách. Pokoji vévodil starožitný žaluziový stůl s tmavými skvrnami. Byl zavřený, ale na jeho desce měl významné místo zarámovaný zpravodajský bulletin s fotografií. V bulletinu, třicet let starém, stálo: MUŽ Z BRAINTREE ZACHRÁNIL CHLAPCE, KTERÝ PROPADL LEDEM. Hrdina na fotografii byl mladý Caseway.

„Tudy, prosím." Otevřela vnitřní dveře a Richarda oslepilo sluneční světlo. Ale nebylo to slabé, květnové virginské slunce. Dokonce ani letní den v Novém Mexiku. Takové světlo nebylo nikde na Zemi. Ostré bílé světlo. Podala mu tmavé brýle.

„Buďte vítán, doktore Walde." Sytý, zřetelný, sebejistý hlas vycházel ze záře.

Dveře částečně přehrazovala písečná duna. Byl to jen hologram, samozřejmě. Richard dunou prošel (kazila hru) a vstoupil na poušť. Místnost byla klimatizovaná. Rovný písek se táhl až po obzor.

Jen pár stop od něho seděl v jednom ze dvou hlubokých křesel u nízkého stolku Norman Caseway. Na stole stála láhev burgundského a dvě sklenky. Jedna byla zčásti nalitá.

Oblečený byl dokonale – červené sako, vázanka, pečlivě vyžehlené tmavomodré kalhoty. Oči měl schované za tmavými skly. Za ním se z pouště zvedala Holtzmyerova skála.

Caseway Richardovi naplnil sklenku. „Snad vám nevadí, že jsem začal bez vás."

Byli na Pinnaclu. Holtzmyerova skála vypadala jako nějaká obří podemletá červená cibule, zakořeněná v písku. Byla vysoká více než třicet metrů – osm pater. Originál se skládal z jednotlivých kamenů, které byly

opracovány tak zručně, že mezery nebylo vidět, pokud se člověk nepodíval zblízka. Objekt byl starý téměř milion let. Arnie Holtzmyer, který na něj náhodou narazil před necelými dvaadvaceti lety, byl poslední opravdový profesionál, jehož Richard znal. Kdyby písek sahal o něco výš, Arnie by si ničeho nevšiml.

Záměr stavitelů byl neznámý. Byla to kamenná masa se čtyřmi vnitřními komorami, ale dovnitř se nedalo žádným způsobem dostat. Komory byly prázdné a zdálo se, že nejsou nijak geometricky uspořádané.

„Co jste cítil, když jste sem přišel?“ Casewayův hlas ho překvapil a ukončil jeho zasnění.

„Stáří toho místa,“ řekl Richard po krátkém uvažování. „Působilo *starobyle*.“

„Ve své knize jste se o tom nezmínil.“

„Nepovažoval jsem to za důležité.“

„Psal jste pro širokou veřejnost. O stavbě, která je na Pinnaclu zřejmě unikátní. A nikdo neví, k čemu měla sloužit. Ani nic jiného. O čem jiném se dalo mluvit než o pocitech?“

Ta kniha se jmenovala *Půlnoc na Pinnaclu.* Richard se obšírně zabýval strukturou stavebních kamenů, změnou barvy u vrcholu, která naznačovala dlouhé přerušení stavby. Věnoval se geometrii objektu a vyvozoval hypotézy z toho, že stála o samotě. Sledoval geologické dějiny místa, na němž stál, a poukazoval na to, že v době stavby tam pravděpodobně byla prérie. Nakreslil grafy ukazující, jak dlouho byla pod zemí. A popsal činnost větru v posledním období, která Arniemu objekt odkryla.

„Rád bych se tam taky někdy podíval.“ Caseway vstal a podal mu ruku. „Rád vás poznávám, pane Walde. Těší mne, že jste si našel čas, abyste mne navštívil.“

Richard přemýšlel o tom, jak jsou hologramy neúplné. U Holtzmyerovy skály se víno prostě upíjet nedá. Na druhou stranu, když před pár lety stál v prudkém větru a tiskl konečky prstů na puchýřovitý kámen, před horkem ho chránilo Flickingerovo pole. Písek hlučně dorážel na energetickou obálku a vítr se ho snažil odfouknout. Podobně jako Caseway, *ve skutečnosti* tam nikdy nebyl.

„Jistě. Víte, potřebuji si s vámi promluvit.“ Richard byl povahou společenský typ. Přestože měl za sebou léta, která z většiny lidí udělají cyniky, věřil, že s každým je možné si rozumně promluvit. Přijal proto nabízenou ruku a vřele ji stiskl.

Caseway byl drobný, zavalitý muž pokročilého středního věku. Připomínal Richardovi jednoho šachového mistra, s nímž se kdysi znal, nekonečně opatrného. Registroval všechny zdvořilosti a jeho vystupování naznačovalo, že má morální převahu a že si to oba uvědomují. Podle jeho procítěného hlasu Richard pochopil, že před sebou nemá žádného prázdného oportunistu. Norman Caseway se na sebe díval jako na dobrodince lidstva.

„Posaďte se, prosím.“ Hostitel natočil křeslo k němu. „Předpokládám, že chcete mluvit o projektu Naděje.“

Přímo k věci. Richard ochutnal burgundské. „Zdá se, pane Caseway, že se nahromadila jistá hořkost.“

„Přátelé mi říkají Normane. A váš výraz hodnotí situaci příliš mírně, Richarde.“

Richard složil ruce ve výšce pasu přes sebe. „Byl bych raději, kdyby to bylo naopak.“

„Jistě. Já také. Měl byste vědět, že Horner dělal věci za mými zády. Snažil se využívat politické konexe.“

„Ed to myslí dobře. Možná ho nenapadlo, že by se měl zeptat.“

„Řekl bych, že potřebuje nové poradce.“ Caseway se rozhlédl po poušti. „Na *vás* dá?“

„Někdy.“

„Vyřiďte mu, že kdybych mu mohl pomoci, byl bych to udělal. *Kdyby byl ochoten přijít přímo za mnou. A promluvit si se mnou*.“

„Ale podle toho, jak to říkáte, by se na výsledku nic nezměnilo.“

Caseway sevřel rty. „Ne,“ odvětil. „Za daných okolností skutečně nemám jinou možnost než pokračovat.“

„Chápu.“

„Pokud vám to poskytne nějakou útěchu, věřte, že z toho žádnou radost nemám. Chápu archeologickou hodnotu Quaraquy. A mám poměrně dobrou představu o tom, co tím ztratíme. Ale měli jste tu planetu pro sebe *dvacet osm* let –“

„V životě člověka je to dlouhá doba, pane Casewayi. Ale je to jen okamžik, když se snažíme zrekonstruovat dějiny celého světa.“

„Jistě.“ Usmál se tomu, jak Richard lpí na používání zdvořilého oslovení. „Nicméně existují naléhavé faktory, které nás tlačí. Nemůžeme si termíny určovat jen podle své libosti.“ Upil ze sklenky. „Pinnacle je určitě úžasný. Jací asi byli?“

„Jednou se to určitě dozvíme. Již dnes můžeme vyslovovat podložené hypotézy. Víme, že věřili, že život pokračuje i po uložení do hrobu. Víme, že si vážili

vrcholků hor a pobřeží. Víme, že se jim dařilo obejít se bez válek. Dokonce víme i něco o jejich hudbě. Naštěstí si nemusíme dělat starosti, že by se planety zmocnila nějaká soukromá společnost.“

„Rozumím.“ Caseway se tvářil, jako by toho opravdu litoval. „Závidím vám. Neznám nikoho, kdo by měl zajímavější práci. A pomohl bych vám bez váhání, kdybych mohl.“

„Měli by z toho prospěch všichni.“ Litoval, že nejsou někde jinde, někde, kde by nebylo to ostré světlo. Raději by Casewayovi viděl do očí. Aby zdůraznil závažnost okamžiku, sám si brýle sundal. „Poslední původní obyvatelé Quaraquy zemřeli pravděpodobně kolem poloviny sedmnáctého století. Rozptýleni po umírajících městech, byli tím posledním, co ještě zbývalo z prosperující, životaschopné pavučiny civilizací, jež na planetě o pouhé tři tisíce let dřív existovaly. Nevíme, co se jim stalo. Úpadek nastal v krátkém časovém období. Z našeho pohledu byli technicky zaostalí. Což jim mělo pomoci přežít, poněvadž měli blíž ke kořenům, ještě je tolik neohrožovaly problémy, na něž jsme narazili my.“

„Zase tak rychlé to nebylo,“ namítl Caseway. „Trvalo to několik staletí.“

„Ne.“ Richard převzal iniciativu. „To jsou jen domněnky rozšiřované lidmi, kteří si *myslí*, že se to tak muselo stát, neboť některé z těchto civilizací nebyly propojeny, takže neměly zaniknout všechny najednou. Ale vypadá to, jako by někdo zhasl světlo.“

Caseway se na chvíli zamyslel. „Epidemie.“

„Možná. Ať to bylo cokoli, starý řád se zhroutil a již nikdy se nevzpamatoval. O dvacet pět století později druh vyhynul.“

„Hm.“ Caseway si dal nohu přes nohu a poškrábal se na kotníku. „Třeba to byl Toynbeeův faktor. Jejich druh se vyčerpal.“

„To není vysvětlení.“

„Richarde –“ Caseway se zarazil. „Také bych chtěl vědět, co se stalo na Quaraqui, stejně jako každý jiný. Ale máme v zádech lavinu. Nezbývá nám čas na akademické nuance.“

„*Jakou* lavinu?“

Caseway na sobě na okamžik dal znát překvapení. „Řekněte mi,“ promluvil potom, „jak se díváte na naši budoucnost. Budoucnost lidstva.“

„Vždy jsme se ze všeho nějak dostali. Já jsem optimista.“

„Obávám se, že jsem vůči vám ve výhodě. Četl jsem vaše knihy, mluvíte v nich o budoucnosti často. Řekl bych, že na archeologa je to neobvyklé. Ne, ne, neprotestujte, prosím.

Já takový optimista nejsem. A možná mám k realitě blíž. Momentálně máme prakticky neomezenou moc. A jsme bohatší o zkušenosti ze zmatků posledních dvou století. Co dobrého nám to přineslo? Vám a mně se žije dobře. Ale stále hrozivý počet lidí hladoví; ukázalo se, že velkou část škod napáchaných na životním prostředí půjde jenom velice těžko napravit. Počet obyvatel se blíží hranici, jaká byla před Kolapsem.“ Zamyšleně se díval do vína. „Podařilo se nám vyloučit otevřené války, ale jen díky tomu, že Liga je ozbrojena. Poláci pořád nemají rádi Rusy, Arabové nenávidí Židy a křesťané se nesnášejí se všemi. Vyjde to nastejno, jako bychom se *vůbec* nepoučili.“

„A jediné řešení je vaše utopie na Quaraqui.“

„Ano. Vybereme malou skupinku. Oprostíme se od starých antagonismů. Začneme znovu. Ale začneme znovu s tím, že budeme vědět, co víme teď. *Tak* možná budeme mít budoucnost. Země ji určitě nemá."

Richard pokrčil rameny. „Ta myšlenka je stará, Normane. Ale i kdybych vám tu premisu uznal, proč takový spěch? Proč nepočkat, co všechno se z Quaraquy můžeme dozvědět? A *potom* teraformovat."

„Protože už dnes může být pozdě."

„Nesmysl."

„Vůbec ne. Poslouchejte mne: prvním krokem, k němuž dojde za několik týdnů, bude rozpuštění ledových čepiček. Od toho okamžiku bude trvat přinejlepším půl století, než na Quaraquu vkročí první člen zakladatelské kolonie. *Padesát let, Richarde.* Polovinu století. Co se podle vás bude dít potom?"

„Kdo ví?"

„Přesně tak, kdo ví? Budou politické podmínky stabilní? Budeme ještě mít techniku?" Caseway zavrtěl hlavou. „Naši odborníci předpovídají, že do třiceti let nastane druhý Kolaps. Čas je náš velký nepřítel. I když začneme dnes, budeme mít velké štěstí, jestli to zvládneme. Vytvořit a zalidnit nový svět. Ale pokud to nedokážeme, skončíme podle mého názoru velice podobně jako Quaraquánci."

„Je to *utopie. Oprostit se od starých antagonismů.* Nemůže se vám to podařit, pokud nenajdete způsob, jak ty lidi zbavit jejich lidské přirozenosti. Jenže vy chcete tomuto poblouznění obětovat významný zdroj poznání." K čertu s ním a s jeho namyšleným úsměvem. „I kdyby váš předpoklad byl správný, *najdou* se jiné planety. Proč

si nepočkat na planetu, kterou nebudete muset teraformovat?“

„Můžete mi zaručit objev přijatelného místa k osídlení v nejbližších padesáti letech?“

„Zaručit? Samozřejmě že ne. Ale je to velmi pravděpodobné.“

„Chcete říct, že byste neměl námitek, kdybychom kolonizovali Inakademeri? A vykopli odtamtud Nočany?“

Richard vstal. „Nevěděl jsem, že jste tak umanutý.“

„A já jsem nevěděl, že jste tak omezený. Ale máte pravdu, jsem umanutý. Umanutý postarat se o to, abychom dostali druhou šanci. A vy musíte chápat, že toto může být jediné okno. Když to zdržíme, když ustoupíme, abyste na Quaraqui mohli zachránit ty svoje džbánky, někdo si třeba najde lepší způsob, jak utratit peníze. A jakmile se to stane, hra skončila.“

„Ale to *není* hra.“ Tříkl sklenkou tak prudce, že se rozbila. Bázlivě pustil zlomenou stopku a tiše se omluvil.

Caseway položil na rozlité víno kapesník. „To je v pořádku,“ řekl. „Mluvil jste o tom –“

Richard navázal tam, kde skončil. – *„Normane, Chrám větrů může skrývat informaci, která má obrovský potenciál.“*

Caseway přikývl. „A co přesně je podstatou této informace?“

„Máme důkaz, že došlo ke kontaktu Quaraquánců se Staviteli monumentů.“

Povytáhl obočí. Trefa do černého. „Jaký důkaz.“

Richard mu ukázal kopii Tullova basreliéfu.

„To ještě není důkaz,“ řekl Caeway. Ukázal někam za Richardova ramena a poušť zmizela. Seděli v obyčejném,

dřevem obloženém pokoji, s výjimkou dvou křesel a stolku prázdném. „Ne že by na tom záleželo. Zpoždění se dá *vždy* nějak ospravedlnit.“ Přimhouřil oči. „Peníze. Politické okolnosti. Příslib lepších technologií *v příštím roce*. Sledoval jste diskuse o tom, jestli máme právo zničit mimozemskou ekologii? Výbor veřejné slušnosti nám málem všechno zmařil, protože prý kazíme božský záměr s Quaraquou. Ať mi někdo řekne, co to je.“ Svraštil čelo. „Vím, co chcete říct. Dokonce s vámi i souhlasím, do jisté míry. Měl bych vám říct, že kdyby to záleželo na mně, letěl bych na Nok, zmocnil se ho a Chrám nechal vám.“

Když si Richard později rozhovor přehrával, při poslední poznámce ho zamrazilo, protože ji vyslovil muž, který se mu začínal líbit.

PŘEHLED ZPRÁV

17 OBĚTÍ TORNÁDA V TEXASU
Druhé tornádo během osmi dnů zpustošilo austinský zábavní park

HANNIMAN POPRAVEN V TENNESSEE
Podezřelý z 38 vražd zapíral až do konce
Před vězením protestovala nepočetná skupinka

ITÁLIE OBVINILA ŠEST OSOB V PANARABSKÉ KAUZE
Řediteli Courleone Chemical hrozí dvacet let
(navazující článek)

VELKÉ DÍKY „SESTŘE SENDVIČOVÉ“

Francouzi děkují americké jeptišce, která v období hladomoru přivezla do Paříže jídlo
Sestra Marie z řádu Kříže přivedla tisíce dobrovolníků

ANTIGRAVITACE ÚDAJNĚ MOŽNÁ
Vědecký tým v Berlíně se možná blíží k cíli

Zemědělství se stěhuje na sever
RUSOVÉ A KANAĎANÉ ZJIŠŤUJÍ, ŽE ZMĚNA KLIMATU JIM DÁVÁ NOVOU ZEMĚDĚLSKOU PŮDU
Farmáři v obou oblastech si kolíkují nové pozemky
(navazující článek)

STŘEDOZÁPADNÍ OBILNÝ PÁS JE MOŽNÁ NAVŽDY MINULOSTÍ
Většina odborníků tvrdí, že změny jsou trvalé
SAU se stává předním dovozcem potravin

WEINBERGŮV METEOR DOPADL NA MĚSÍC
Dopad sledovali pozorovatelé přímo na místě
Poprvé jsme měli informace předem
(navazující článek)

ZASTÁNCI MĚSÍČNÍ ZÁKLADNY VARUJÍ PŘED ASTEROIDY
Měsíční týmy pamatují na ochranu před padajícími kameny, říká viceprezident

V ŘÍJNU 20 DALŠÍCH DRUHŮ PROHLÁŠENO ZA VYHYNULÉ
BOLLIER REZIGNUJE UPROSTŘED BOUŘE

Říká, že pralesy se již nedají zachránit, a napadá Sanchez Brazilci obviňují z krádeže základních fondů

4

NCA Winckelmann. *Středa 12. května, 14.10 světového času.*
Země a Měsíc zůstaly vzadu.

Hutch seděla na můstku *Johanna Winckelmana* a dívala se, jak se známé kotoučky ztrácejí mezi jasnými hvězdami. *Tak znovu do mezery, milí přátelé.* Cal již ustupoval do pozadí, ztrácel se v oparu, jako by jeho existence byla Schrödingerův jev, závislý na její přítomnosti. Snad to byla pravda, co o ní říkal.

Richard přecházel vzadu, vybaloval si věci, zabydloval se. Byla ráda, že se plán na poslední chvíli pozměnil a ona nemusela letět na Quaraquu sama. V momentální náladě jí bylo každé rozptýlení dobré. A její pasažér byl v tomto ohledu dokonalý recept: znala ho dost dobře, aby mu mohla všechno říct, a přitom by jí nestrpěl žádnou sebelítost.

Před odletem spolu posnídali a potom jí zmizel ve svých poznámkách. Byl něčím rozrušený, a to by další důvod, proč byla ráda, že ho má na palubě. Richard stále vedl nějakou křížovou výpravu. Po obědě za ní nepřišel,

ale ani to nebylo nic neobvyklého. Však on přijde, nejspíš až dostane hlad, protože nerad jedl sám. A všechno jí vysvětlí.

O záhadě na Oz věděla. Byla ráda, že se na ni Richard podívá, a těšila se, až si poslechne, co si o ní myslí.

Ale neobjevil se ani po sedmi hodinách letu, a proto ho informovala, že se chystají ke skoku. „Deset minut," řekla do lodního rozhlasu. A dodala: „Odhad cesty na Quaraquu je dvacet pět dní."

„Díky, Hutch." Znělo to mrzutě. To proto, že se nemohl dočkat, až budou na cestě. Druhý den začne chodit po lodi, chtít, aby si s ním zahrála šachy, a nařikat, že to nejde rychleji. Bude stát na můstku a dívat se, jak transdimenzionální mlhy míjejí *Winka*, zdánlivě o nic rychleji, než kdyby pluh na pramici.

Přišel s balíčkem skořicových rohlíčků. „Jak to jde?" zeptal se.

„Dobře. Zapni se."

Sedl si, zajistil se popruhy a jeden rohlíček jí podal. „Rád tě zase vidím."

Panoramatický průhled byl odkrytý. Hvězdy byly třpytivé a krásné. Můstek byl zalit jejich měkkým svitem. Vnitřní osvětlení bylo až na několik kontrolek zhasnuté. Klidně si mohli představit, že sedí někde venku na terase.

Richard několik minut mluvil o hloupostech. Pak, když se naskytla příležitost, Hutch nahlas zapřemýšlela o Oz. „Ve skutečnosti to není dílko Stavitelů monumentů, že ne? Těm ostatním se to totiž vůbec nepodobá."

Zachmuřil se. „Ještě před několika dny bych si myslel, že ne. Teď si nejsem tak jistý." Podal jí zprávu od Henryho.

Podobnost byla nápadná. „To našli ve vykopávkách starých jedenáct tisíc let?“

„Ano. Co si o tom myslíš?“

„Je to jeden z nich.“ Tiše se zasmála. „Přistáli a nechali si udělat portrét. To mě podrž.“

Hutch prošla seznam nutných úkonů před skokem. „Já jsem si vždycky myslela, že to museli být oni,“ řekla. „Ten, kdo postavil Oz. Kdo jiný by tam byl?“

Richard se zatvářil zklamaně. „Nevíme, Hutch, opravdu nevíme. Ale abych k tobě byl upřímný, musím říct, že Oz je místo, které jsem přehlížel, pokud to šlo. Nenapadá mne jediný racionální scénář, do něhož by zapadalo.“

Hutch se znovu podívala na podobu Smrtky. Oslovovala něco v hloubi její duše.

„Henryho lidé určitě nějaké teorie mít budou,“ uzavřel Richard.

Rozzářila se žlutá kontrolka. „Uvedení na dráhu se blíží,“ řekla tiše. Pohon aktivován. „Deset sekund.“

Richard se usadil do pavučiny popruhů. „Jestli jsou to skutečně oni, mohlo by to znamenat, že je postihl nějaký náhlý úpadek.“ Pomalu zavřel oči. „Doufám, že ne.“

Motory naskočily a hvězdy zmizely. To byl jediný fyzický projev skoku do transdimenzionálního prostoru. Dokonce ani pohyb při tom nebyl cítit. Někteří tvrdili, že měli slabou závrať, ale Hutch vypozorovala, že to dělali lidé, kteří byli celkově nervózní.

Trochu se to podobalo jízdě tunelem. Když tunel zmizel, což byl proces, který trval od půl minuty po bezmála hodinu, vystřídala jej černá mlha.

Kontrolky se rozsvítily zeleně a Hutch uzavřela přední průhled.

„Nechci se smířit s představou, že nakonec zešíleli.“

„Není to trochu silné slovo?“ Zatím si rohlíček nevzala. Teď si nalila čerstvou kávu a posloužila si.

„*Že zešíleli?* Až uvidíš Oz, změníš názor.“

ARCHIVNÍ ZÁZNAM
A CO Z TOHO?

„… Bohatství, které mělo plynout z mezihvězdných letů, se nedostavilo. Jsme bohatší o několik nepodstatných technických zlepšení, jichž bychom mohli dosáhnout stejně a se zlomkovými náklady. Dozvěděli jsme se, že na dvou vzdálených planetách existovali inteligentní tvorové a již neexistují; a že na třetí planetě jiní tvorové vedou globální válku. Dalo by se namítnout, že tyto výsledky (ve spojení s naší neschopností reagovat na zhoršující se podmínky na Zemi) ukazují, že jsme se skutečně něco dozvěděli – to, že inteligence je vzácnější, než jsme si mysleli. Dá se předpokládat, že se ještě může vyvinout. Kdekoli.

Za výdaje, které jsou každoročně vynakládány na mezihvězdný program na jeho současné úrovni, by se mohli nasytit všichni obyvatelé Indie a Pákistánu. Na stanicích mimo sluneční soustavu je dnes osmnáct tisíc vědců. Mnohé z těchto stanic pracují již třicet let, od počátku Mezihvězdného věku. A máme stohy materiálů pro zasvěcené, popisující klimatické podmínky a tektonickou situaci na jiných planetách. Globe není proti tomuto získávání vědeckých poznatků. Ale je načase, možná je dokonce již pozdě, nastolit rovnováhu.

Máme před sebou obrovský problém. Nemůžeme nakrmit, ubytovat a nemůžeme poskytnout péči velké

části světové populace. Ti, kteří se posmívají Nočanům a jejich konfliktu ve stylu první světové války, by si měli uvědomit, že každý den si hladomor a podvýživa v Číně vybírá vyšší daň na lidských životech, než je celkový počet obětí nokské války za minulý rok.

A zatím se PSA snaží získat další peníze na stavbu dalších lodí. Je čas říct dost.“

Úvodník, *The Boston Globe*, 22. května 2202

5

Měsíc Quaraquy. Neděle 6. června, 07.34.
Quaraqua měla jedinou oběžnici, přibližně poloviční ve srovnání s Měsícem, popelavě šedou, zbrázděnou jizvami, bez atmosféry. Dnes v noci to byl jasně žlutý srpek, zářivý a vlídný. Lákavý. Ale tento měsíc byl v něčem jiný. Před šesti lety si pilot přilétající dopravní lodi všiml vysoko na severní čtvrtině něčeho, co považoval za město.

„Richarde?“

Byl zabraný do ručně kreslené mapy, která kromě jeho klína zabírala ještě značnou část přístrojové desky. Zatřepal rukou, aby dal najevo, že slyšel. „Zavolej Henrymu, že jsme tady,“ řekl. „A zamiř k Oz.“

Pod rudou hvězdou Bellatrix a mračny zahalenou Quaraquou klouzal *Winckelmannův* člun *Alfa* (žádná *Beta* nebyla) nad měsíčním povrchem. Štíty, rokle a krátery splývaly s ostrou září a stínem. Člun přelétl nízký horský hřbet a nyní se řítil nad mořem rovné, vyleštěné horniny. Richard tiše seděl, jako vždycky v takových

chvílích, a díval se klidně z okna, předkloněný, zapřený do popruhů. Hutch se jen nerada podvolila jeho naléhání, aby nejdřív letěli *sem*. Raději by nejdřív dokončila přípravy k evakuaci, než se pustí do vedlejších podniků. Bude třeba naložit náklad, na poslední chvíli vznikne spousta problémů, a ona to chtěla mít všechno hotové s dostatečným předstihem. Takto si dovedla snadno představit, že Richard nebude chtít z anomálie pryč a přidělá jí komplikace.

Svým přístupem se tyto obavy nikterak nesnažil rozptýlit. „Času je dost," řekl. „Do jedenáctého." Pět dní.

V dálce se objevil horský hřbet, rychle se přiblížil a zmizel. Moře bylo rozryté četnými důlky. Podle *Průvodce*, kterého si Hutch vyvolala na displej nad hlavou, to byla nejstarší část povrchu měsíce. „Některé z těch kráterů jsou dvě miliardy let staré," poznamenala.

Richard přikývl, ale neposlouchal ji. Geologie mu nic neříkala.

Signální čidlo se rozsvítilo. „Loď na radaru. Henryho člun."

„Fajn." Začal se tvářit vlídněji.

„Je asi dvacet minut za námi." Hutch přepnula na manuální řízení, zaregistrovala svou polohu na navigačních displejích a začala brzdit.

„Rád ho zase uvidím." Oči se mu rozzářily. „Musí to pro něho být kruté. Mysleli jsme si, že máme na vykopávání Quaraquy věčnost. Nikdo netušil, že nás vykážou. Ukazuje se, že jsme byli příliš opatrní. Měli jsme všechno přeorat. Jako Schliemann."

Hutch se s Henrym setkala dvakrát. Byl to velmi zvláštní, svraštělý muž nevelkého vzrůstu, který vedl přednášku, jíž se účastnila, když se snažila dozvědět se o

archeologii dost, aby přesvědčila Akademii, že by pro ni mohla být užitečná. Když spolu o dva roky později letěli na měsíční lince, překvapil ji, že si ji pamatoval. Dokonce znal její křestní jméno, Priscilla.

Terén začal být rozrytý kaňony. Kolem se mihl hřeben jehlovitých štítů.

„Jací byli?“ zeptala se. „Quaraquánci?“

„Žili dlouho. Myslím individuálně.“ Zalovil v saku. „Měl bych někde mít obrázek – asi jsem ho nechal v kajutě. Nebo doma,“ řekl rozpačitě. Dál si prohledával kapsy. „Vypadali jako ochlupení aligátoři. Ale byli teplokrevní –“

„Ne, já se ptám, jací *byli*. Co *dělali*? Vím, že měli dvě pohlaví a žili dlouho. Co dál?“

„Měli hodně temných období. Ne tak barbarských jako na Zemi, ne tolik válečných. Ale stagnujících. Někdy se tisíc let vůbec nic nestalo. Žádný politický vývoj. Žádná věda. Nic. A také uměli pozoruhodně ztrácet. Máme například doloženy tři různé případy, kdy objevili, že Quaraqua *není* středem vesmíru.“

„Proč? Proč tolik temných období?“

„Kdo ví? Třeba nás taky čekají. Zatím tu nejsme příliš dlouho. V případě Quaraquánců to mohlo být tak, že byli oběťmi svých dlouhých životů. Ti nepraví se dostali k moci a nezemřeli. *Dlouho* nezemřeli.“ Neúspěšně se pokusil odhrnout si vlasy z očí.

„Zamysli se nad *tím*. Představ si, že bys musel vycházet s Hartem dalších šedesát let.“ (Adrian Hart byl úřadující předseda akademického kuratoria. Byl věčně nespokojený a mstivý, maličký manažer bez nápadů.)

Žluté světlo začalo blikat. „Už tam budeme,“ řekla.

Na skalách před nimi tančily sluneční paprsky. Odraz se tříštil a rozbíhal po planině oběma směry. Vypadalo to, jako by se dívali na osvětlenou dálnici, lesklou a rozžhavenou.

Richard se nedočkavě naklonil dopředu.

Světlo zhmotnělo. Změnilo se v *hráz.* Sněhobílá oproti šedivému měsíčnímu povrchu, táhla se od nízké řady kopců na jihu až k severnímu obzoru. Hutch přibrzdila, několikrát na okamžik zažehla manévrovací rakety. Slétla takřka až k povrchu.

Stěna rostla, začala ubírat z oblohy. Byla *obrovská.* Když se přiblížili, měřítko tohoto výtvoru jí připomnělo vyobrazení Tróji ve starých učebnicích. Nastavila větší zvětšení a vyvolala obraz na monitory: útvar působil dojmem dokonalé celistvosti.

Až na to, že ve zdi byly proraženy otvory. Dlouhé úseky se zbortily a na některých místech to vypadalo, jako by zeď někdo zarazil do země. Podél paty ležela suť.

„Podívej," ozval se Richard. Stavba byla ožehlá, narušená žárem.

„*Opravdu* to vypadá, jako by se to někdo snažil rozbořit."

„Skoro to k takové myšlence svádí."

„Jaký oheň by tady mohl hořet?"

„Nevím." Zkřížil ruce na prsou a sklonil hlavu. „Byla to chyba, že jsem toto místo tak dlouho opomíjel. Je to *úžasná* lokalita."

„Tak co se tady stalo?"

„Nemám tušení." Několik minut jenom seděl a díval se. „Frost," řekl potom.

„Řekni to ještě jednou?"

„Musím myslet na Roberta Frosta. ‚Něco tam je, a to něco nemá rádo zeď –'“ Klesl zpět, dal konečky prstů k sobě a vychutnával si ten okamžik. „Fantastické,“ hlesl. „Naprosto dokonalá záhada. Skutečně to není nic víc než kamenná socha na místě bez atmosféry. Ale proč ji někdo postavil? A kdo by na ni útočil?“ Tyčila se nad nimi.

Jediné rozumné vysvětlení bylo, že ji zasáhl roj meteorů. V okolí se vyskytovaly meteorické horniny. A velký počet kráterů. Ale ten nápor měl v sobě cosi *cílevědomého*.

„Asi to bude iluze,“ prohlásil Richard, který jako by jí pokaždé dokázal číst myšlenky. „Je to tady jediná umělá stavba, takže s ní kromě nahodilého chaosu měsíčního povrchu nic nekontrastuje. Přesto –“ Zavrtěl hlavou. „Těžko říct, jak si to vysvětlit.“

Hutch věděla, že stavba vznikla před jedenácti až dvanácti tisíci lety. „Stáří odpovídá Tuliově cyklu.“

„Ano,“ uznal. „Mohla by tu být souvislost.“

Působilo to tajuplně a Hutch se přistihla, jak očima hledá na planině stopy v nadživotní velikosti.

Stěna byla vysoká 41,63 metru a její strana měřila 8,23 kilometru. Ohraničovala dokonalý čtverec. „Délka strany je přesně dvoutisícnásobek výšky,“ přečetla z obrazovky.

„Desítková soustava.“

„Kolik prstů měli Quaraquánci?“

„Nedalo se to přesně nazvat prsty. Ale čtyři.“

„Stavitelé monumentů měli *pět*.“

Člun se otočil předkem ke stěně. Zůstal viset pár metrů od ní. „Chceme přistát?“

„Ne. Tady ne.“

Ta stěna byla stará dříve, než stály egyptské pyramidy. Hutch se vznášela před ní a cítila pomíjivost své jepičí existence tak, jak se jí to nestalo nikdy na Iapetu ani na jiných starých lokalitách. Přemýšlela, v čem je rozdíl. *Když člověk ví, že přežívá krása, možná to posiluje, povzbuzuje. Ale aby ho přežilo takové nízké šílenství* – „Tento výtvor je úplně jiný než vše ostatní, co po nich zůstalo," řekl Richard. „Pokud je samozřejmě jejich. Monumenty jsou lehké, krásné, elegantní. Civilizace, která je vytvořila, měla radost, že žije. *Tato věc* je ponurá. Iracionální. *Ošklivá*. Děsivá." Vmáčkl se hlouběji do křesla, jak to lidé dělají při simulaci, když se k nim blíží vlkodlak. „Vylétni výš," vyzval ji.

Pomalu, poklidně vyplnila jeho přání.

Richard znovu rozvinul mapu. „Jaké tu máme stavební materiály? Odkud vzali ten kámen?"

Vyhledala zprávu, kterou vypracovali technici. „Všechno místní. Lomy byly nalezeny na několika místech, ale žádný není blíž než šest kilometrů."

„Nechtěli pokazit vzhled tím, že rozryjí krajinu. To dává smysl, alespoň vedle toho, co známe odjinud."

„Asi ano. Ale skálu stejně museli upravovat. Podle jedné teorie k jejímu přepracování použili nanotechnologie. Kolem se povaluje spousta živce a křemene. Zřejmě odpadní materiál. Stěna jako taková je něco na způsob obohaceného vápence."

„Mramor."

„Ano. Ale lepší. Trvanlivější. S větší odrazivostí."

„Chtěli, aby to bylo vidět z Quaraquy."

„Asi ano." Byli pod vrcholem.

Přiblížili se k úseku, který byl ožehlý. „Henry se domnívá, že k poškození došlo někdy kolem roku 9 000 před naším letopočtem," řekl Richard.

„Ale to je doba, kdy to stavěli," namítla.

„Co když někdo přišel hned po nich?"

„Třeba se stavitelé rozdělili. Začali se kvůli tomu svému malému zábavnímu parku hádat."

Richard prosebně natáhl ruce. „Může to být jedna z teorií."

Hutch se vrátila k obrazovce. „Půda obsahuje značné množství trioxymetylenu. A formaldehydu. Ale pouze tady. V blízkosti Oz."

„To mi vůbec nic neříká. S chemií jsem na tom prachbídně. Co se z toho dá vyvodit?"

„Tady –" zabodla prst do obrazovky „– se vůbec žádné teorie nenabízejí." Za hradbou se náhle vynořilo pseudoměsto: tmavá síť širokých bulvárů, strohých, širokých budov a dlouhých promenád. Město prázdnoty, přízrak, výtvor z kamene a stínů. Její instinkty se dožadovaly pohybu a světla.

„Neuvěřitelné," hlesl Richard tak, že ho téměř nebylo slyšet.

Město bylo obrovské. Vylétla výš a zároveň přepnula vyhřívání kabiny na manuální režim a nastavila o stupínek víc. Město bylo v sutinách, podobně jako zeď.

„Podívej na ty ulice," zašeptal.

Jejich uspořádání bylo přesně čtvercové, kilometr za kilometrem. Všude, kam oko dohlédlo. Oz bylo místo otupující matematické přesnosti, které ohromovalo, přestože jako celek chátralo. Ulice se protínaly přesně pod pravými úhly. Neviděla žádné rozdvojování, žádné spojování pruhů, žádné ladné oblouky cest. Městské

bloky se podřizovaly stejně přísným geometrickým pravidlům.

„Žádnou velkou fantazii tady neukázali," řekla.

Byl slyšet Richardův dech. „Jestli existuje něco, co se duchu Velkých monumentů protiví víc než toto místo, nedovedu si představit, co by to mohlo být." Nikde nebyl vidět ani pokus o nějakou tvořivost – ani náznak spontánnosti. Říkali tomu Oz. Ale bylo to nesprávné pojmenování. Jestli Oz, původní Oz, byla země divů a kouzel, tady nebylo nic než kámen. Skrz naskrz.

Hutch se od toho pohledu odtrhla a vrátila se do pilotního křesla. Stupnice, klávesnice a kontrolky jí připadaly známé a teplé. V nehybném vzduchu se vznášela vůně kávy.

Oz nikdy nebylo zamýšleno jako místo, kde se má bydlet. Stavby sice z dálky připomínaly domy, veřejné budovy a věže, ale byly celé z kamene, bez náznaků dveří nebo oken. Artefakt nikdy nechránila žádná bublina, plastenová ani energetická. Henryho týmy nenašly žádnou techniku, vůbec žádné mechanismy ani zařízení.

Prolétávali dlouhými bulváry, nad horními plochami mramorových budov zaujímajících vždycky celý blok. Mnoho bloků mělo tvar dokonalých krychlí. Další byly protáhlé. Všechny byly vytesány z rovné, leštěné horniny, nenarušené žádnou vlnkou ani výstupkem. Jejich rozměry byly rozmanité.

Hutch přelétla pohledem síť ulic. – V původní podobě, předtím, než přišla zkáza, ať už byla jakákoli, stály kameny v přímkách. Rovnoběžky a kolmice neprotínal žádný oblouk. Žádná třída se prudce nerozbíhala doprava

a doleva. Jediná střecha nebyla šikmá. Nikde nebyla jediná dekorativní římsa nebo dveřní klika.

Pluli ulicemi nízko nad zemí. Bloky se tyčily nad nimi, zlověstné a hrozivé. Minuli křižovatku. Hutch poprvé pochopila význam slova *cizí*.

„Rozměry bloků jsou násobky," promluvila. Pak vyvolala čísla na obrazovku. Každý blok stavby bylo možno rozdělit na krychle o straně 4,34 metru. Takto se různé vápencové útvary lemující ulice a náměstí daly chápat jako určitý počet jednotek na výšku krát určitý počet na šířku. Ulice a volné plochy byly dělitelné stejným způsobem a stejnými rozměry.

Komunikátor zazvonil. „Doktore Walde, jste tam?"

„Jsem tady, Franku. Buď zdráv, Henry."

Hutch aktivovala videokanál. Objevil se jen jeden muž, a nebyl to Henry Jacobi. Franku Carsonovi bylo něco kolem padesáti, byl trochu při těle a měl upřímnou, příjemnou tvář. Upřel na ně pevný, modrý pohled, přešel Hutch bez jakékoli reakce a promluvil na Richarda. „Henry tady není, pane. Vyvinulo se nám to trochu hekticky, takže jsme ho nemohli uvolnit."

Richard přikývl. „Něco nového, pokud jde o Stavitele monumentů? Nová vyobrazení?"

„Ne."

Richard vypadal, skoro jako by byl v transu. „Má někdo představu, co to všechno znamená?"

„Ne, pane. Doufali jsme, že to řeknete vy nám."

Richard si vyvolal na obrazovku časový harmonogram projektu Naděje. Ledové čepičky měli vyhodit do povětří někdy v pátek. „Předpokládám, že Kosmik zatím nic nezměnil."

„Myslíte termín? Ne.“ Carsonův výraz prozradil hluboké zklamání. „Každý den objíždějí s novým varováním a aktuálním odpočítáváním.“

Hutch reflexivně zalétla očima k palubním hodinám. Moc času nezbývalo.

„Henry mne požádal, abych vyřídil, že lituje. Rád by se zde s vámi setkal, ale máme toho prostě příliš.“ Mluvil s vojenskou rázností. „Co byste chtěl vidět?“

„Co třeba pro začátek střed tohoto místa? Ale rád si nechám poradit.“

„Tak dobře. Předpokládám, že váš pilot mne má na radaru.“

Hutch přikývla.

„Co kdybyste mne sledovala?“

Potvrdila, že rozumí, přerušila spojení a zařadila se. „Řekni mi něco o Carsonovi,“ vyzvala Richarda.

„Bude se určitě ti líbit. Je to bývalý voják. Jeden z nadaných amatérů, kteří mají v archeologii tradici. Jako ty sama.“ Řekl to lehkým tónem, ale pochopila, že to myslí vážně. „Dělá Henrymu organizátora a výkonného důstojníka.“ Ostře se na ni podíval. „A pilota. Kdyby tady Frank nebyl, Henry by se musel chovat jako manažer. Takto vyřizuje rutinní záležitosti Frank a Henry se může věnovat archeologii.“

„A Carsonovi to nevadí?“

„Frankovi se ten systém líbí. Je trochu škrobený a má sklon přehrávat. Ale je tolerantní a dokáže různé věci zařídit bez toho, že by někoho vydráždil. Má tu práci rád. Organizace by mohla být mnohem horší.“

Carsonův stroj začínal klesat. „Centrum Oz,“ prohlásila Hutch. Bloky zde byly o něco vyšší než venku při zdi. Jinak byla jednotvárnost otupující.

Uprostřed bylo náměstí, v každém rohu jištěné nízkou věží anebo jejími zříceninami. Jedna strana náměstí byla dlouhá přibližně půl kilometru. Pátá věž, o jednotku menší než ostatní, byla postavena přesně uprostřed. Všechny byly čtyřboké, jako všechno v Oz.

Richard málem vypadl z křesla, jak se snažil získat lepší výhled. „Můžeš tu mašinu trochu naklonit, prosím tě? Ke mně –“

Hutch ho poslechla.

Dvě věže byly hromady suti. Ta třetí, na jihozápadě, byla ožehlá. Zčernalá ohněm od paty po korunu. Čtvrtá byla téměř nedotčená. „Tam,“ řekl Richard a ukázal na černou věž. „Řekni mu, ať přistane *tam.*“

Odvysílala zprávu a Carson ji potvrdil. „Co vlastně hledáme?“ zeptala se.

Zatvářil se potěšeně. „Kolik toho víš o symetričnosti tohoto místa, Hutch?“

„Moc ne. Jen to, že nějaká je. Co bych měla vědět?“

„Hoď na obrazovku několik čtverečních kilometrů.“

„Jasně.“ Nastavila obraz tak, aby středová věž byla uprostřed.

„Tak. A teď zvol nějaký cíl. Libovolně.“

„Hned.“ Zaměřila na shluk obdélníků tvořících písmeno H. Byl přibližně dva kilometry severně.

„Nakresli přímku spojující tuto skupinu se středovou věží. A jdi po ní dál.“

Na druhé straně obrazovky se přímka dotkla dalšího H. Ve stejné vzdálenosti. „Je to převrácený obraz,“ řekla.

„Překvapená?“ Richard nedokázal potlačit samolibé pousmání.

Ano. V záznamech, které prošla, to uvedeno nebylo. „Třeba to celé má nějaký náboženský význam. Výraz

pokání tvorů na vysoké technické úrovni. Dává to smysl?“

„Mně ne.“

Carsonův člun byl už téměř dole.

Hutch zaměřila na komplex čidla s krátkým dosahem. „Středová věž je vysoká devět jednotek, pokud jednotku definujeme jako náš základní blok o straně čtyři celé třicet čtyři. Ostatní věže mají deset. Jako všecko ostatní tady, jsou plné. Žádný náznak nějakého vnitřního prostoru.“ Carson přistál a ona zahájila sestup. „Zvláštní: člověk by očekával, že středová věž bude ze skupiny nejvyšší. Ne nejmenší. Oni prostě uvažují jinak než my.“

Carson přistál blízko okraje. Světla Hutch ozářila člun z Chrámu. Byl aerodynamicky tvarovaný, určený pro náročné používání v atmosféře. Znamenalo to obětování užitečného nákladu. Člun byl atraktivnější než *Alfa* ještě v jiném směru: Akademie začala svá kosmická plavidla a jinou techniku natírat stejnými barvami, aby pozvedla morálku na odlehlých lokalitách. Střecha stroje byla zářivě modrá a zlatá. Jednalo se asi o další rozhodnutí Adriana Harta.

Otočila člun, aby pasažérský průlez byl blíž ke středu střechy. Ať je minimální pravděpodobnost, že její roztržitý šéf spadne. Carson vylezl a zamával. Zablikala na něho reflektory a zkušeně dosedla hned vedle, nohu vedle nohy.

Richard uvolnil popruhy a sáhl po Flickingerově postroji. Hutch se vsoukala do svého, natáhla si ho přes pilotní kombinézu. Kyslíkové nádrže byly v pořádku, tak aktivovala energetické pole. Richardovi pomohla udělat totéž. Když byli připraveni, vypustila z kabiny vzduch.

Na Carsonovi byla jeho vojenská minulost vidět. Měl na sobě čerstvě vyžehlenou khaki uniformu a baseballovou čepici, na níž byl šablonou vyvedený nápis *Cobra 2* s logem stočeného hada a blesku. Své jméno nosil hrdě na levé náprsence blůzy. Byl to mohutný muž, široký v ramenou, sílící v pase. Podle požadavků doby byl hladce oholen a tmavé vlasy, které mu začínaly šedivět, měl krátce ostříhané. Rozkročeně stál, s rukama sepnutýma za zády, a čekal.

Tlak klesl na nulu a oba průlezy se otevřely. Richard nebyl vysloveně neohrabaný, spíš se zdálo, že konstruktéři *Alfy* počítali s posádkou složenou z atletů. Při vystupování bylo nutno vylézt na krátké křídlo a sešplhat po záchytech na trupu. Rozdílná gravitace dokázala zmást *každého* pasažéra, ale obzvlášť někoho, jako byl Richard, muže v letech, který nikdy nebyl nijak zvlášť pohyblivý.

Carson se objevil pod křídlem a čekal, připraven pomoci. Neudělal však žádný pohyb, aby postaršímu muži pomohl přímo. To bylo prozíravé: Richard neměl rád, když mu někdo pomáhal. Ale byl tam, kdyby ho bylo třeba. Hutch to schvalovala.

Když byl její pasažér bezpečně na zemi, Hutch lehce seskočila vedle něho. Připnula si uvazovací lanko k levému zápěstí a připevnila je ke člunu. V takové gravitaci na střeše není dobré riskovat.

Richard již klečel na jednom koleně a prozkoumával ohořelý kámen. „*Co* se tady stalo?“ zeptal se Carsona. „Má někdo nějakou teorii?“

„Ne. Nikomu se nepodařilo dát dohromady alespoň trochu logickou hypotézu.“

„Třeba stavební loď vybuchla,“ nadhodila Hutch.

Carson se zamračil. „Nevypadá to jako škoda, kterou by mohl napáchat jediný výbuch.“

Richard vstal a vážně došel k okraji střechy. Carson se přesunul vedle něho tak rychle, jak jen to nízká gravitace umožňovala. Hutch zůstala o krok pozadu.

„Strašidelné místo,“ řekla.

Carson se usmál. Jeho výraz prozrazoval, že chápe, že si to někdo může myslet.

Richard udělal to, co lidé ve výškách dělají vždy. Vyklonil se a pohlédl dolů. Pád na ulici, i z takové výšky, by nebyl smrtelný, pokud by člověk nedopadl na hlavu. Ale určitě by skončil kulháním. „Opatrně,“ řekl Carson, stále nablízku.

„Pracuje tady momentálně nějaký tým?“ zeptal se Richard.

„Ne. Na Oz už několik měsíců nikdo nebyl. Když jsme dostali termín v Chrámu, všechny jsme stáhli.“

„Žádná velká přilnavost tady není,“ upozornila Hutch.

Richard se rozhlédl po městě. „Našli jste nějaké trosky? Alespoň nějakou stopu, co tady bylo?“

Carson zavrtěl hlavou. Ne.

„Zůstalo vůbec něco? Nějaké otisky nohou? Stopy v zemi –“

Dvojice kosmických plavidel kontrastovala s nekonečnými krychlemi a kvádry. Trupy, křídla i gondoly, to všechno bylo zaoblené. Červené naváděcí světlo umístěné mezi nohami *Alfy* pomalu blikalo. Světlo z kabin obou strojů se rozlévalo po sežehlé skále.

„Vůbec nic. Byli bychom rádi, pane doktore.“ Carson zalétl očima k Hutch a vrátil svou pozornost k Richardovi. „Chtěl jste se podívat do lomů? Do míst, kde brali kameny?“

„Ne. Děkuji. Co jiného tady stojí za vidění?“

„Je tady nápis.“

„Nápis?“ V Richardovi se najednou probudila zvědavost. „Proč jste něco neřekl dřív? V *Konspektech* o tom nic není.“

„*Konspekty* jsou rok staré. Měli jsme příliš práce, než abychom si hráli s aktualizací.“

Richard si promnul ruce. V jeho tváři se objevil výraz blažené radosti. Mávl rukou, ale udělal to tak prudce, že zavrávoral a přepadl přes okraj. Hutch i Carson po něm chňapli. V nízké gravitaci vážili tak málo, přibližně jednu desetinu standardu, že by byli spadli všichni, kdyby je neudrželo lano Hutch. Richard se chraptivě nadechl a všichni se pokusili nabýt znovu rovnováhu. Richard však nezapomněl, o čem byla řeč. „Díky, Franku,“ řekl. A když se narovnal, pokračoval: „Co se v něm říká? Podařilo se vám ho přečíst?“

„Ani slovo,“ přiznal Carson. Tvářil se, jako by se chtěl omluvit. „Ale uvidíte, že vám bude stát za to se na něj podívat.“

Hutch usoudila, že Richard měl pravdu. Carson se jí skutečně zamlouval. Neváhal nasadit vlastní krk. To na ni udělalo dojem.

Letěli v obou člunech na západ.

Výška jednotlivých bloků se postupně snižovala, jak se vzdalovali od středu, ale nějaká pravidelnost se v tom procesu nalézt nedala. V blízkosti stěny – na okrajích města (Hutch o něm nedokázala uvažovat jinak) nabyly kusy tvořené jedinou jednotkou tak výraznou převahu, že všechno vyšší nápadně vyčnívalo.

Minuli část, v níž vznikla propadlina. Terén poklesl o několik metrů. Ulice byly zlomené, bloky rozházené. „Uvnitř zdí je několik kráterů," vysvětlil jim komunikátorem Carson. „Většina z nich vznikla až *po* stavbě. V tomto případě zde kráter již byl a oni jej zastavěli. Vyplnili jej, ale půda nakonec stejně povolila. Ještě na několika dalších místech se povrchová vrstva pod tíhou bloků propadla."

„Podařilo se vám zjistit, kdy dopadly ty meteory, které město zasáhly?"

„Ne. Víme však, že krátery uvnitř a v nejbližším okolí anomálie jsou o poznání mladší než kdekoli jinde."

„O kolik mladší?"

„Většina kráterů vznikla v období mezi jednou a dvěma miliardami let. Ale místní díry jsou staré nanejvýš padesát tisíc let. Ty, které jsou *uvnitř* města, samozřejmě musely dopadnout až *po* roce 9000 před naším letopočtem. Nevíme sice, odkud se vzaly stopy ožehnutí, ale zato víme, že ať se jednalo o jakýkoli oheň, přišel *dvakrát*."

„Dvakrát?"

„9000 před Kristem a pak ještě jednou kolem roku 1000 před Kristem."

Richard svraštil obočí. „To je v každém případě velmi záhadné," prohlásil se zájmem.

„A to není všechno," řekl Carson, „byť by to musela být shoda okolností."

„O co jde?"

„Data odpovídají velkým zvratům na Quaraqui. Národy mizející z historie, hroutící se státní útvary a podobně."

„To je pravda," vzpomněl si Richard na diskontinuity. Potom zmlkl.

Ponurá, šedivá městská krajina pod nimi ubíhala. Vpředu blikala Carsonova červenobílá navigační světla. S veselím a odvahou vstříc tajemnu. Hutch si znovu vyvolala na obrazovku Carsona. „Jak dlouho už jste tady, Franku?"

„Šest let," odpověděl.

„To je dlouho."

„Asi ano." Jeho tvář neprozrazovala žádné emoce. Světla z jeho pilotního pultu na ní vykreslovala stíny a osvětlené plochy.

„Kde jste doma?"

„V Torontu. Narodil jsem se v Edinburghu, ale nic si z něho nepamatuji."

„Byl jste za tu dobu vůbec někdy doma? Na dovolené?"

„Ne. Moc práce."

Hutch věděla, že to není obvyklé. Pracovníci Akademie měli nárok na šest týdnů dovolené ročně plus čas potřebný na cestu. Carson byl workoholik.

Richard sledoval uspořádání bloků. „Zajímalo by mě, proč jsou všechny vytesané podle stejných rozměrů," řekl. „Není možné, že měli na skálu nějakou lžíci, která se nedala jinak nastavit? Takže vytesávala jen jeden rozměr? A potom bloky stmelili?"

Hutch jeden blok ukázala detailně.

„Ne," ozval se Carson. „Tak to není. Větší bloky nejsou složeny z menších kusů. Jsou prostě vytesány v trojnásobné nebo osminásobné velikosti. Jakékoli. Ale už jsme tady. Podívejte se doleva."

Z jednotvárnosti přízemních protáhlých útvarů vyčnívala věž. Ale ta věž byla něčím jiná: byla *kulatá*. Byla krátká, podsaditá, přibližně čtyři patra vysoká. Stála o samotě na náměstí.

Její kulatost byla pozoruhodná. V otupující přehlídce rovnoběžek, pravých úhlů a jasných průsečíků působila její prostá kruhovitost jako náhlý zázrak, mistrovské dílo invence.

Přistáli. Richard měl co dělat, aby se krotil, když čekal, až tlak klesne a průlezy se otevřou. Hutch, chráněná energetickým polem, mu dala ruku na rameno, aby ho zadržela a připomněla mu, že je třeba zachovat opatrnost.

Věž byla ožehlá ze severní strany.

Carson otevřel nákladní dveře a vyšel ven s krátkými schůdky. Richard upokojil svou pilotku, vystoupil a slezl po záchytech. Náměstí pokrývala vrstva prachu.

Na zemi a venku z člunu Hutch cítila, jak na ni doléhá tíha věků, prázdných ulic a nepravých domů, šílené geometrie a dlouhých stínů, čekajících po celou dobu lidských dějin.

Carson přesně věděl, co hledá. Došel k věži, schůdky o ni opřel, urovnal je, sám je vyzkoušel, pak ustoupil a vyzval Richarda, aby na ně vylezl. „Opatrně," řekl.

Ve výšce přibližně pěti metrů vystupovaly z mramoru čtyři řady symbolů. Richard lezl nahoru, až je měl ve výšce očí, a posvítil si na ně.

Nijak se nepodobaly nádherným symbolům na Iapetu; tady ty byly těžkopádné, silné, neuhlazené. Spíš přímočaré než náznakové. Mužské. Zatímco si je prohlížel, Carson vypustil bombu: „Je to v quaraquánštině."

Richard na žebříku zavrávoral. „Můžete to zopakovat? Žil jsem v domnění, že na Quaraqui se k letům do kosmu nikdy nevypracovali.“

„A je to tak, doktore Walde. Nevíme o těchto bytostech mnoho, ale jsme si jisti, že *takovou* techniku neměli nikdy.“

Hutch odstoupila, aby měla lepší výhled. „Třeba měli jinou techniku. Něco, co neznáme.“

„Co například?“

„Nevím. Kdybych vám mohla odpovědět, tak by pro mě nebyla neznámá.“

„Nic se neděje,“ umlčel ji netrpělivě Carson. „Víme, že když mluvili *tímto* jazykem, byla jejich civilizace na úrovni využívání koňské síly.“

Richard si symboly prohlížel lupou. „Kdy to přibližně bylo?“

„Devět tisíc let před naším letopočtem.“

Ta stejná éra. Hutch se rozhlédla po strohých kvádrech a dlouhých, klidných ulicích. Zamrazilo ji v zádech.

„Takže ti, kteří mluvili tímto jazykem, by byli stejní jako ti, kteří vyryli podobu Stavitele monumentů v Chrámu?“ zeptal se Richard.

„Ano,“ odpověděl Carson. „Je to kasumelský lineár C. Mluvilo se jím jen asi čtyři sta let.“

Richard, stále stojící na žebříku, se zaklonil a zvedl zrak k vrcholku věže. „*Proto* se Henry v Chrámu tolik štval?“

Carson přikývl. „Dovedete si představit, jaké to bude, mít nápis z tohoto místa a nemoci jej přečíst?“ Otráveně zavrtěl hlavou. „Obyvatelé, kteří používali tento jazyk, žili v kraji kolem Chrámu větrů. A v jednom období

ovládali také Chrám. Doufali jsme, že se nám podaří najít nějakou rosettskou desku. A když ne to, že najdeme dost textů, abychom jazyk mohli rozluštit.“

„Já tomu vůbec nerozumím,“ vložila se do hovoru Hutch. „Jesti se sem Quaraquánci nikdy nedostali, jak tady mohli zanechat ukázku svého písma? Jste si *jisti*, že je to skutečně to, co si myslíte?“

„Bez debat,“ řekl Carson. „Shoda je dokonalá.“

„Tak proč se potom bavíme –?“

„Řekl bych,“ ozval se Richard, „že stavitelé této – monstróznosti – zanechali obyvatelům Quaraquy vzkaz. Aby si ho přečetli, až se sem dostanou.“

„*Jaký?*“ Hutch stěží maskovala netrpělivost.

„Třeba pozvánku do galaktického klubu,“ nadhodil Carson.

„Anebo možná vysvětlení k Oz.“ Richard začal slézat. „Kdo ví?“

Hutch se obrátila ke Carsonovi. „Kolik z těchto starých jazyků umíme přečíst, Franku?“

„Pár. Mnoho ne. Vlastně téměř žádný.“

„Žádný.“ Pokusila se vytřepat z mozku mlhu. „Čemu že nerozumím? Když nedovedeme číst v *žádném* z těchto jazyků, co na tom záleží, jestli najdeme rosettskou desku, nebo ne? Přece nebudeme schopni přečíst ani tu rosettskou desku. Ne?“

„To nebude podstatné. Pokud získáme tentýž text ve třech nebo více jazycích, může se nám podařit rozluštit je všechny. Za předpokladu, že získáme přiměřeně velký vzorek.“ Richard byl zpět na zemi. „Jestli vám to tady stačilo, je tu ještě něco jiného, co vás bude zajímat,“ řekl Carson.

„Dobře.“

„Musíme se dostat na vrchol věže.“ Vrátili se ke člunům. „Můžeme použít můj.“

Nastoupili. Carson nechal průlez pootevřený. Aktivoval magnety a plavidlo se kolem stěny věže vzneslo vzhůru.

„Je něco takového i na druhé straně Oz?“ zeptal se Richard.

„Další kulatá věž? Ano, je tam.“

„Další nápis?“

„Ne. Další nápis ne.“

„Tak to je zajímavé.“ Richard se podíval dolů. „Podívejte, ta střecha není rovná.“ Trochu se naklonil, aby získal lepší výhled. „Je to vůbec první zešikmení, které jsme tady viděli.“

„Je ještě jedno,“ poznamenal Carson. „Na druhé věži.“

„Ano.“ Vznášeli se těsně nad střechou. „Franku.“ Richard Wald stáhl své stříbrné obočí k sobě. „Je poloha té druhé věže zrcadlová vůči této?“

„Ne.“

Na Richardovi bylo vidět, že ho to potěšilo. Hutch pochopila. „Narušuje pravidelnost,“ řekla. „Přímka vedená mezi kulatými věžemi neprochází středovou věží.“

„To je v Oz jedinečný stav. Franku, existuje to ještě někde?“

„Pokud vím, tak ne.“

„Dobře. Pak stačí, když se zaměříme na tyto věže.“ Otočil se, snažil se zorientovat. „Kde je střed města?“

Carson mu to ukázal.

„A ta druhá věž?“

„Víc k severu.“ Ukázal. „Proč?“

„Ještě nevím. Franku, měřili jste úhel střechy?“

„Ne. Myslím, že to ještě nikdo neměřil. Proč bychom měli?“

„Vlastně nevím. Ale podívejte se na to. Nejnižší část se nachází na té straně, která je nejblíže ke středu města. Když se podíváte směrem ke zdi, střecha stoupá.“

„Nechápu.“

„Zatím jsou to všechno jen dohady. Je na druhé věži stejný sklon?“

„Nevím, jestli rozumím otázce.“

„Říkal jste, že je tam střecha také zešikmená. Je střecha druhé věže nejnižší tam, kde je nejblíže ke středu Oz?“

„Nevzpomínám si.“ *Proč by se někdo něčím takovým zabýval?* znělo z jeho hlasu. „Chcete přistát a trochu se po té střeše porozhlédnout?“

„Ne, díky, viděl jsem dost. Máme ještě jeden úkol, a potom bych se s vámi rád vrátil do Chrámu.“

„Richarde.“ Hutch, která čekala, že to přijde, se snažila použít co nejvážnější, nejnekompromisnější tón. „Nezapomínej, že jsme tu proto, abychom tyto lidi odvezli. Ne proto, abychom je posílili.“

„Já přece vím, Hutch. A nezapomenu na to.“ Vzal ji za ruku a stiskl ji. Jejich Flickingerova pole se zablýskla.

„Dávej pozor,“ vyhrkla.

„Co je ten další úkol?“

„Potřebujeme co nejpřesněji změřit sklon. Na obou kulatých věžích. A potřebujeme se přesvědčit, zda nejnižší bod každé střechy skutečně odpovídá směru k centrálnímu náměstí.“ Zamrkal na Hutch. „Možná –“ rozzářil se „– možná něco máme.“

6. června 2202

Ahoj Dicku!

… Zaplať pánbu za ty kulaté věže a zešikmené střechy. Je to jediné, co do celé věci vnáší špetku logiky.

Bavil by ses, kdybys viděl, jak jsme se chovali. Zticha jako pěny. Mluvili jsme tlumeně, jako bychom se všichni báli, že by nás někdo mohl poslouchat. Dokonce i Frank Carson. Ty ho osobně neznáš, ale není to typ muže, který by někomu ustoupil. Ale i on se pořád díval přes rameno.

Pravdou je, že ty ulice mají něco do sebe. Člověk to cítí, ať chce nebo nechce.

Chudák Hutch. Nevidí logiku nikde a díky tomu na konci našeho výletu div nevyletěla z kůže. Já tomu rozumím alespoň trochu (a vím, že jsi uhodl, o co jde), ale také pociťuji neklid. Oz není místo pro člověka, kterému funguje fantazie alespoň na půl plynu…

Richard

Richard Wald svému bratranci Dickovi
Přijato v Portlandu, Oregon, 24. června

Druhá část

CHRÁM VĚTRŮ

6

Na palubě Alfy. *Neděle 6. června, 18.30.*
Hutch byla ráda, že se vrací na *Winckelmanna*. Bylo to nevzhledné, modulové plavidlo, o málo víc než soustava prstenců (na této cestě tří) spojených s centrálním jádrem. Když se přiblížila, aktivovala světla. Reflektory osvětlily člunový hangár a vykreslily siluety čidel, obslužných gondol a antén. Loď byla hřejivá a důvěrně známá, byl to funkční a nepopiratelně lidský výtvor plující po hvězdném horizontu, znenadání zneklidňujícím.

Na rozdíl od mnoha jiných lidí, kteří cestovali mezi planetami, Hutch náladám kosmického prostoru obyčejně nepodléhala. Ale dnes večer, dnes večer byl pohled na loď *příjemný*. Byla by uvítala společnost, někoho, s kým by si mohla promluvit, někoho, kdo by prázdné prostory uvnitř lodi vyplnil. Přesto cítila úlevu, že je doma, kde za sebou může zamknout dveře a pustit si simulaci.

Z prstence A, nejbližšího k můstku, hrdě zářil znak Akademie, svitek papíru a lampa na pozadí modré země Spojeného světa.

Měsíc a planeta visely na černém, bezhvězdném nebi. Quaraqua ležela na okraji Prázdnoty, široké průrvy zející mezi rameny Orionu a Střelce. Protější břeh byl odsud šest tisíc světelných let, viditelný pouze jako mlhavá záře. Jak to asi působilo na rozvíjející se civilizace, když měly jednu polovinu plnou hvězd a druhou prázdnou, uvažovala Hutch.

Alfa vlétla do prstence B a dosedla do svého lůžka. Velká vrata se za nocí zavřela. Cítila v tom zadostiučinění. Stáhla ze sebe Flickingerův postroj a uložila jej do přihrádky za sedadlem. O pět minut později již byla na můstku.

Záznamník blikal. V přijaté poště byla zpráva z chrámové lokality, s běžným statutem. Tak brzy tam Richard ještě nemohl být. Klidně se na ni mohla podívat až později. Odešla do svých kajut, svlékla si pracovní kombinézu a vlezla si do sprchy. Vodní tříšť byla příjemná.

Potom, ještě mokrá, si objednala stejk. Kajutu měla vyzdobenou fotografiemi starých přátel, sebe s Richardem na Pinnaclu, *Alfa*, jak se vznáší hned vedle Velkého hexagonálního monumentu nedaleko Arkturu, skupinu planetologů, s nimiž byla na plážové párty v Bethesdě (a kteří ji při fotografování vzali na ramena). Vzduch voněl dechem zelených rostlin, mateřídoušky citronové, pimentovníku a zimolezu.

Před průzorem se valil ďábelský měsíc. Oz na odvrácené straně nebylo vidět. Rozladěná vnitřním neklidem, raději průzor zakryla.

Richard jí před lety věnoval platinový medailonek, kopii talismanu, který si přivezl z Quaraquy. To bylo ještě před objevením Oz. Z jedné strany bylo vyryto

nějaké okřídlené zvíře a šesticípá hvězda, z druhé strany elegantně klenutý oblouk. Dokola byly záhadné symboly. Richard jí řekl, že zvíře a hvězda jsou znamením lásky, oblouk symbolizuje blahobyt. *Dokud budeš ten medailon nosit, budeš mít obojí.* Dnes ji uklidňoval. Pověsila si jej na sebe. Místní kouzlo.

Oblékla se, a když jí zazvonění oznámilo, že oběd je hotov, došla si do kuchyňky pro stejk. Přibrala láhev vína a všechno si to odnesla na můstek.

Záznamník stále blikal.

Ukrojila si kousek masa, ochutnala jej a otevřela láhev. Bylo to chablis. Potom si nechala přehrát zprávu. Spatřila elegantní, plavovlasou, mimořádně pohlednou ženu. „*Winckelmanne*, já jsem Allegriová," představila se. „Budu koordinovat evakuaci. Máme tady čtrnáct lidí, které je třeba odvézt. Plus doktora Walda, který je na cestě sem. Chceme začít během osmačtyřiceti hodin.

Vím, že je to později, než bylo v původním harmonogramu, ale máme ještě práci. Pro vaši informaci, Kosmik spustí své operace v pátek v deset dopoledne *našeho* času. Chrámového času. – Tato zpráva obsahuje časové ekvivalenty. Chceme se odsud dostat s čtyřiadvacetihodinovou rezervou. Chceme také odvézt některé artefakty, a s těmi bychom chtěli začít co nejdřív. Prosím, ozvěte se mi, až budete moci."

Obrazovka ztmavla.

Hutch se zabořila hlouběji do křesla. V těchto odlehlých končinách si lidé obvykle dávali hodně záležet, aby se pozdravili. Napadlo ji, zda Allegriová nebyla pod vodou příliš dlouho.

Vyvolala si na hlavní obrazovku Quaraquu a nastavila zvětšení na 32.

Sluneční paprsky se zlehka rozlévaly oblačným příkrovem a osvětlovaly planetu stepí barvy bláta, rozlehlých zelených pralesů, rozrůstajících se pouští a klikatých horských řetězců. Nebyl vidět ani jeden oceán. Byly dva, mělké a nepropojené. Byla to v podstatě vyprahlá planeta, což chtěl Kosmik napravit v první fázi teraformace, přezdívané projekt Naděje.

Jižní oceán obklopoval polární ledovou čepičku a tvořil kruhovou vodní masu o průměrné šířce pět set kilometrů. Kromě toho se několik prstovitých moří táhlo dál na sever. Nejdelší z nich byla Jakata, což bylo místní označení znamenající Letovisko bohů. Pronikalo do pevniny na vzdálenost nějakých tří tisíc kilometrů. V jeho nejsevernějším výběžku, blízko pobřeží, se nacházel Chrám větrů.

Někde se dočetla o hypotéze, že Quaraqua stojí na počátku doby ledové. Ať už to byla pravda nebo ne, obě polární čepičky byly v docela dobrém stavu. Až se rozpustí, tak to pořádně šplouchne. A pokud se odborníci nezmýlili, Quaraqua okamžitě získá oceány.

Pátek ráno, deset hodin dopoledne chrámového času. Kdy to bylo? Vyvolala si data od Allegriové.

Na Quaraqui měl jeden den dvacet hodin, třicet dva minut a osmnáct sekund. Všichni uznávali, jak je z psychologického hlediska důležité používat zaběhlé rozdělení na čtyřiadvacet hodin, ale když se lidé na delší čas usadili na nějaké nové planetě, úpravy byly nutné. Na Quaraqui byly hodiny nastaveny tak, aby dopoledne i odpoledne běžely do 10.16:09 a potom přeskočily na poledne nebo půlnoc. Tato metoda ubírala čas z denního i spánkového cyklu.

Náhodou byla v Chrámu větrů neděle, stejně jako na *Winkovi*. Teraformace bude zahájena za devadesát hodin a něco. Henry Jacobi chtěl evakuaci dokončit s jednodenní rezervou. A měli na to dva čluny. Vypadalo to jako hračka.

Přesto byla nervózní. Nezdálo se, že by Jacobi chápal vyklízení jako prvořadý úkol. Zadala navigačnímu počítači, aby *Winka* odpoutal z oběžné dráhy kolem měsíce a navedl ho ke Quaraqui. Zanesla si oba termíny do osobního chronometru a lodní hodiny nastavila na chrámový čas.

Navigační obrazovka ji upozornila, že loď opustí oběžnou dráhu za třicet šest minut.

Hutch dojedla a vakuovou trubicí uklidila zbytky. Potom si pustila nějakou komedii a odstrčila se s křeslem, aby pohodlně viděla. Když se zažehly hlavní motory a loď se dala do pohybu, již spala.

Probudilo ji zazvonění. Příchozí zpráva. Osvětlení bylo tlumené. Spala sedm hodin. Na monitoru se objevil Richard. „Ahoj," řekl. „Jak jsme na tom?"

„Dobře."

Vypadal ustaraně, jako vždycky, když se jí chystal říct něco, co se jí nebude líbit. „Poslyš, Hutch, jsou tady na tom špatně. Pod Chrámem je několik nalezišť. To, které nás všechny zajímá, je dost hluboko a právě se do něho dostávají. Potřebujeme využít veškerý čas, který máme k dispozici. Do člunu, který tady mají, se vejdou tři lidé s pilotem. Vymysli takový harmonogram, aby se všichni dostali pryč. Ale dopřej nám co nejvíc času na práci."

Hutch na sobě nechala znát podráždění. „To je šílené, Richarde."

„Asi ano. Ale je možné, že jsou velice blízko. Jsou téměř v Dolním chrámu. A ten pochází z období 9 000 let před naším letopočtem, ze stejné éry jako ta stavba na měsíci. Potřebujeme si ho prohlédnout. Nemůžeme ho tady jen tak nechat zničit."

Hutch nesouhlasila. „Já myslím, že náš prvořadý úkol je být pryč, než stoupne hladina."

„To *budeme*, Hutch. Ale do té doby musíme maximálně využít každý den."

„Do prdele."

Richard se trpělivě usmál. „Hutch, nebudeme riskovat. Máš moje slovo. Ale potřebuju, abys mi pomohla. Jasné?"

Měla bych být ráda, že neodmítá opustit povrch a nevzkazuje Kosmiku, aby ho klidně utopil, pomyslela si. Díky vrozené víře ve slušnost ostatních se již několikrát napálil. „Zjistím, co se dá dělat," řekla. „Kdo šéfuje zdejší operaci Kosmiku, Richarde. Víš to?"

„Ředitelka se jmenuje Melanie Truscottová. Nic o ní nevím. Henry ji nijak v lásce nemá."

„To bych ani neočekávala. Kde má štáb?"

„Moment." Otočil se stranou a na někoho promluvil. „Mají svou orbitální stanici. Hlásí se jako stanice Kosmik."

V jeho očích se objevila zvědavost. „Pročpak se ptáš?"

„Ze zvědavosti. Za pár hodin jsem dole."

„Hutch, nepleť se do toho," řekl. „Je to jasné?"

„Já už do toho zapletená *jsem*, Richarde."

Kolem Quaraquy obíhal tenký prstenec. Byl viditelný jen tehdy, když na něj sluneční paprsky dopadaly pod

jistým úhlem. To se potom rozzářil pomíjivou krásou duhy. Fakticky se skládal především z ledu a nebyl přirozený. Jeho částečky se sem dostaly – a další stále připlouvaly – z prstenců plynového obra Bellatrix V. Několik tahačů Kosmiku, které tam odletěly, vytahovalo kusy ledu a odesílalo je ke Qaraqui. Říkalo se tomu „sněhové koule“. Jiné tahače je zachycovaly, shlukovaly a umisťovaly na oběžnou dráhu, kde měly být použity jako další zdroj vody pro planetu.

V hodině nula Kosmik rozpustí polární čepičky, rozkrájí sněhové koule na konfety a pošle je dolů. Odhady předpokládaly, že na Quaraqui bude pršet šest let. Budou vysazeny pozemské formy života a, pokud všechno půjde hladce, nová ekologie se uchytí. O pět desítek let později budou první lidští kolonisté moci obsadit planetu, která, i když nebude zahradou, bude alespoň zvládnutelná. *Winkova* čidla napočítala na oběžné dráze již více než tisíc ledových těles a dvě další se blížila.

Hutch se pohybovala v byrokratických kruzích již dost dlouho, aby věděla, že padesát let je optimistické číslo. Odhadovala, že sem nikdo nepřijde sto let. A přemýšlela o větě připisované Casewayovi: „Teď je to závod mezi skleníkem na Zemi a skleníkem na Quaraqui.“

Wink zaparkoval na oběžné dráze.

Planeta vypadala šedě a nevábně.

Koho by napadlo, že najít druhou Zemi bude tak těžké? Že jich ve všech těch světelných rocích bude tak málo? Pinnacle měl příliš vysokou gravitaci, Nok byl již domovem inteligentní civilizace, před níž lidé svou existenci úzkostlivě tajili. A další obyvatelná planeta, o

níž slyšela, kroužila kolem nestabilní hvězdy. Jinak nebylo nic.

Pátrání pokračovalo. Zatím bylo toto studené, nevlídné místo vším, co měli.

Stanice Kosmik zářila jako jasná hvězda na jižní obloze. Byla to zmenšená verze IMAC, pozemské kosmické stanice – dvojice obrovských kol rotujících opačným směrem, propojených sítí vzpěr a jako celek spojených se silným středem.

Její světla byla v záři planety slabá. Právě k ní plul pomocný člun.

Zadala do počítače jméno Melanie Truscottová.

• • •

Nar. Dayton, Ohio, 11. 12. 2161

Provdaná za Harta Brinkera, potom účetní u bankovní firmy Caswell & Simms – 2183. Manželství neobnoveno – 2188. Bez potomků.

Bakalářské studium – astronomie, Wesleyan, 2182; titul magistra a PhDr. v oboru planetárního inženýrství, University of Virginia, 2184 a 2186.

Asistent na UV, 2185-88.

Lobbista v různých případech souvisejících se životním prostředím, 2188-92.

Komisař Severozápadního regionu, min. vnitra Severoamerické unie, 2192-93.

Spolupráce s UW v oboru jaderné energie, 2193-95.

2195-97: Získala si uznání jako hlavní organizátor (částečně) úspěšných projektů na nové zalesnění Severoafrické a Amazonské nížiny.

Konzultantka Kosmiku a případů souvisejících s životním prostředím, 2197-99.

Napsala množství prací o skleníkovém efektu a změnách klimatických poměrů v oceánech. Dlouholetý zastánce vládních zásahů za snížení populace.

Čtyřikrát uvězněna za protestování proti postupům v mokřinných oblastech a při ochraně ohrožených druhů.

Poznámková část prozrazovala, že Truscottová je členkou řady profesních organizací. Aktivně působila v Mezinárodním zalesňovacím programu, v Nadaci Země a v Interworldu.

Jednou zasáhla při útoku tlupy chuligánů na postaršího muže v Newarku. Byla při tom pobodána. Jednomu členovi tlupy vytrhla pistoli a zastřelila ho.

Při zemětřesení v Denveru v roce 2188 řídila evakuaci bortícího se divadla. Žádná bázlivka.

Hutch si vytáhla podobiznu Truscottové: celkově vysoká, s vysokým čelem a laserovýma očima. Tmavohnědé vlasy a zdravá pleť. Stále by se dala označit za atraktivní, ale někde získala tvrdý výraz. Zvyklá poroučet. Přesto vypadala jako žena, která ví, jak se mít dobře. Co bylo důležitější, Hutch na ní nedokázala najít žádné slabé místo.

S povzdechem zavolala orbitální stanici. Obrazovku vyplnilo logo Kosmiku, pochodeň poznání uvnitř planetárního prstence. Pak na ni upřel pohled tělnatý, vousatý muž. „Stanice Kosmik," pravil. „Copak si přejete, *Winckelmanne*?"

Měl velké břicho a byl nevrlý. Rukávy křiklavě zelené košile měl vyhrnuté k předloktí. Malé, přísné oči na ní nehnutě visely. Vyzařovala z něj nuda.

„Říkala jsem si, že byste měli vědět, že tu jsem." Snažila se držet hlas ve stejné výšce. „Jestli se nějaké

vaše lodě pohybují v okolí, ráda bych dostala harmonogram.“

Změřil si ji s chladným pohrdáním. „Zařídím to.“

„Mám hlášeno, že ohňostroj začne v pátek, v deset hodin chrámového času.“ Slovo „ohňostroj“ řekla mile, s předtuchou, že tlusťocha rozdráždí, neboť pro něho byl správný termín *operace*. „Prosím o potvrzení.“

„Je to správně, *Winckelmanne*. K žádné změně nedošlo.“ Podíval se stranou a přikývl. „Ředitelka s vámi chce mluvit. Přepojím vás.“

Hutch nasadila nejpřátelštější úsměv, jaký uměla. „Hezky jsme si popovídali.“

Jeho výraz ztvrdl. Ten muž žil velice blízko hladiny. Žádné hluboké, hloubavé vody.

Na obrazovce ho vystřídala Melanie Truscottová. Vypadala o něco starší než na snímcích, které předtím viděla Hutchinsová. Tato Truscottová nebyla tak nažehlená, tak majestátní. „Jsem ráda, že tu jste, *Winckelmanne*.“ Příjemně se usmála, ale byl to úsměv, který shlížel ze značné výšky.

„Vy jste –?“

„– Priscilla Hutchinsová. Kapitán lodi.“

„Velice mne těší, Priscillo.“ Mluvila nenuceným hlasem. „Nebudete proti tomu nic namítat, když si rozhovor nahraju?“

To znamenalo, že chce být krytá. Pořídit záznam pro případ, že někdy později dojde na soudní projednávání. „Ne,“ odvětila. „Klidně si ho nahrajte.“

„Děkuji. Očekávali jsme vás. Potřebujete pomoci, abyste své lidi dostali pryč?“

„Díky. Je jich jen několik a máme dva čluny.“

„Výborně. Měla byste vědět o tom, že počáteční fáze projektu Naděje zahrnuje použití jaderných náloží na rozpuštění polárních čepiček.“ Upřeně se na Hutch podívala. „Zatím se zdá, že tým Akademie má na lokalitě stále většinu vybavení.“

„Je to možné. Zatím jsem tam nebyla.“

„Ano.“ Její hlas přešel do důvěrného tónu. Jako by se děly nějaké pošetilosti, které by si žádaly okamžitou pozornost jich dvou. „Mluvila jsem s doktorem Jacobim. Je si plně vědom toho, že chrámová lokalita bude naprosto zničena.“ Odmlčela se. „Jakata má volnou hladinu až k polární čepičce. Celé pobřeží se úplně změní. Chápete, co říkám?“

„Chápu.“ Hutch do svého hlasu nepotřebovala vnášet obavy. Ale neskrývala před Truscottovou, že má pochybnosti. „*Vy* musíte pochopit, že tam dole mají na dosah velký objev. Může se stát, že se mi nepodaří dostat je včas všechny pryč.“

Pohled Truscottové se na okamžik rozostřil. „Priscillo, oni mají vždycky na dosah nějaký velký objev. *Vždycky*. Víte, jak dlouho už tam jsou?“

„Skoro třicet let,“ řekla Hutch.

„Měli dost času.“

„Ne tak docela.“ Hutch se snažila udržet rozhovor v odlehčené rovině. Vyhnout se konfrontaci. „Ne, když se snažíte odkrýt celý svět. Quaraquánci měli za sebou tři sta století historie. To je spousta kopání.“

„Pro mě za mě.“ Truscottová odbyla další rozhovor mávnutím. „Na tom nezáleží. Důležité je to, že nemám pravomoc k tomu, abych zahájení projektu odložila. Akademie s evakuací souhlasila; dostatečně a včas jsme

je o operacích informovali. Nabízím pomoc, jestli máte zájem. A očekávám, že svoje lidi dopravíte do bezpečí.“

„Doktorko Truscottová, je možné, že našli klíč ke Stavitelům monumentů.“

Ředitelka dala najevo rozmrzelost. „Prosím, pochopte, že tu nemám žádnou volnost rozhodování,“ řekla. Našla oči Hutch a podívala se do nich. „Udělejte, co musíte. Ale dostaňte je pryč.“

Lodní deník
Johann Winckelmann

Pondělí 7. června

Melanie Truscottová je arogantní a bere se dost vážně. Pokud jde o načasování evakuace, nedává najevo žádnou ústupnost. Přesto doufám, že do operace zapracuje nouzovou rezervu – pokud to již neudělala. Vylíčila jsem náš rozhovor doktoru Waldovi a upozornila jsem ho, že podle mého názoru by k pátečnímu termínu mělo být přistupováno se vší vážností.

PH

Stanice Kosmik. Pondělí 7. června, 10.50.

Melanie Truscottová by raději byla chodila po opravdové zemi pod opravdovou oblohou. Nechala těsné prostory, blyštivé stěny a syntetizovaná jídla za zády a vyšla ze stanice do noci. Proboha, ona přece věděla, co je to soucit, ale kde brala Akademie tyhle lidi, kteří si mysleli, že celý svět má uhnout, aby si oni mohli vykopat své hrnky a sošky?

Zírala do prázdné obrazovky. Když se konečně ozval Harvey, aby jí řekl, že je ve spojení s pilotem lodě Akademie, probírala se právě nejnovějšími dotazy a požadavky na přístup k Nové Zemi: militantní islamisté, zastánci nadřazenosti bílé rasy, čínští nacionalisté, černí separatisté, Děti jednoho světa, Noví Helénové, široké spektrum etnických skupin, kmenů a utlačovaných národů. Zájmy velkých společností. Lidé s nápady na sociální experimenty. Norman Caseway, jenž jí ten materiál poslal, měl vlastní plány. Ona nebyla tak optimistická jako on. Praktické osídlení bylo daleko v budoucnu. Než k němu dojde, bude dávno po smrti a Norman také, stejně jako většina ostatních, kteří se této křížové výpravy účastnili. Kdo mohl vědět, jak to skončí?

Přemýšlela o tom, jestli je přístupem ke hvězdám možno problémy lidstva vyřešit. Nebo jednoduše exportovat.

„Na co myslíš, Melanie?“

Ve dveřích stál Harvey Sill. Byl to velitel stanice, onen tělnatý muž, s nímž hovořila Hutch. Truscottová s Harveyem pracovala s přestávkami již řadu let. Oblíbila si ho; byl schopný organizátor a uměl odhadnout, co v lidech je.

Díky tomu byl ze všech jejích podřízených nejcennější: byl to schopný muž, jenž se nebál vyjádřit vlastní názor.

Melanie se v křesle zhoupla dozadu. „Nemám z toho dobrý pocit.“

Harvey si sedl na stůl. „Budou dělat potíže až do úplného konce.“

„Něco bych ti měla ukázat, Harve.“ Vyvolala zprávu, kterou obdržela před dvěma týdny.

Objevila se laskavá tvář Normana Casewaye. – Seděl u pracovního stolu před praporem organizace. „Melanie,“ promluvil, „nedávno mne navštívil Richard Wald. Snažil se mne přesvědčit, abych Naději odložil. Včera jsem se dozvěděl, že odletěl na Quaraquu. Nevím, co má za lubem, ale je možné, že se termínu vzepře. Vypadá na to, že je schopný to udělat.“ Caseway vypadal nešťastně. „Doufám, že se mýlím. Ale *může* se stát, že nám a celému světu oznámí, že zůstává v Chrámu. A řekne, ať to klidně rozjedeme.“

„To nemůže udělat,“ ozval se Harvey.

„Pokud by se to stalo,“ pokračovala nahrávka, „musíme být připraveni reagovat. Neříká se mně to snadno. Pokud k takovému oznámení dojde, my to tady před veřejností ustojíme. Vy nezahájíte operace, dokud nebudete mít jistotu, že jsou všichni z Quaraquy pryč. Nechci, aby kdokoli přišel o život. Jestli se to stane, jestliže Wald vyhlásí svůj úmysl zůstat i po termínu, budete ho informovat, že nejste zplnomocněni dělat změny podle vlastního uvážení, což je pravda; a dál mu řeknete, že projekt Naděje bude pokračovat podle harmonogramu a že počítáte s jeho odchodem v souladu se soudním příkazem a s podmínkami dojednanými s Akademií. Potom mne vyrozumíte. Prosím, potvrďte přijetí těchto pokynů. Mimochodem, Melanie, jsem rád, že jsi tam právě *ty*.“

„Mohlo to být horší,“ prohlásil Harvey a vklouzl do křesla. „Mohl ti říct, abys to spustila, ať se děje co se děje.“

„Nejsem si jistá, jestli bych nebyla raději.“ *Byla tady tři roky a archeologové používali jeden úskok za druhým, aby dosáhli zpoždění.* „Je to správné rozhodnutí,“ připustila. „Jenže ti hajzlové to proti nám použijí znovu.“ Vstala a došla k průzoru. „Nechápu, proč se to musí stát zrovna nám.“

Melanie Truscottová, Deník

Celá historie „jednání“ mezi Akademií a Kosmikem byla řetězem požadavků, lží a vyhrůžek zakončených soudním sporem, který donutil Akademii opustit Quaraquu dřív, než byla na odchod připravena.

Přesto, kdybych mohla, vyhověla bych jejich požadavku a dopřála jim ještě jeden nebo dva měsíce – nezpůsobilo by nám to nepřekonatelné problémy – jenže soud rozhodl, jak rozhodl, a já bych vlastně rozsudek neuposlechla, čímž bych otevřela dveře dalšímu soudnímu sporu.

Proto rozkazy, které mám, vyplním do písmene.

Jak je to možné, že se na vrchol vždycky dostanou ti nejsvéhlavější lidé? Neustoupit ani o krok.

Ta mladá žena z evakuační lodě Akademie, s níž jsem dnes mluvila, působila docela rozumně. Věřím, že bychom se mezi sebou snadno dohodly, čímž by se předešlo spoustě zlé krve a ušetřilo mnoho peněz. A možná by se našla i cesta ke Stavitelům monumentů. Jenže to se nestane.

7. června 2202

7

Na palubě Alfy. *Pondělí, 22.05 chrámového času. (Jedenáct minut do půlnoci.)*

Člun se odlepil od *Winkelmanna* a lenivým tempem se jal pronásledovat zapadající slunce. Mračný příkrov byl růžově a nachově žíhaný; bouře zuřily jenom v úzkém pásu severně od rovníku. Hutch přenechala řízení navigačnímu automatu a pokusila se napíchnout na interní komunikaci Kosmiku. Byla zakódovaná, což byl další důkaz toho, do jaké míry se vzájemné vztahy ochladily.

Mohla snadno zachytit komunikaci z chrámové lokality na veřejném kanále a poslouchat, jak volají jeden druhého, řídí práci nebo žádají o pomoc. Občas dávali průchod pocitu marnosti. *Já říkám, že bychom měli zůstat a dodělat to.* Ženský hlas. Hutch napadlo, jestli takové poznámky nevysílají do éteru úmyslně pro lidi od Truscottové, kteří určitě poslouchali také. Nebylo se čemu divit, že propadala nervozitě.

Člunu se začínala zmocňovat atmosféra. Kolem se míhaly cáry mračen. Navigační automat snížil rychlost v

předním směru. Vklouzla do šera, prolétla vysoko nad modravými horami a pokračovala v sestupu do ubývajícího světla. Široká řeka se klikatila do tmy. Čarodějnický srpek měsíce s Oz plul za ní.

Chvílemi zahlédla odrazy, snad vodní hladiny nebo sněhu třpytícího se ve světle hvězd. Čidla jí ukazovala nerovnou, pustou krajinu, čas od času přerušovanou jezery a lávovými poli.

Významné zříceniny stály v Kabalu, u soutoku řek. Přešla na ruční řízení a slétla s člunem k zemi. Blikání pozičních světel ozařovalo zpola zasypané kamenné zdi. Nic jiného tam nebylo – žádný přístav, žádné lodě ležící na břehu, žádné budovy. Ani náznak cesty, kterou by obyvatelé využívali ke spojení se sousedním městem. Kabal byl oslavován, poněvadž patřil k nejpozději opuštěným quaraquánským městům.

Byli tady ještě v dobách, kdy se plavil Kolumbus, poslední, kteří zůstali z kdysi velkolepé, byť volně propojené celosvětové kultury. Jak asi vypadaly jejich poslední chvíle, uvažovala, když se ve svém městě schovávali před divočinou, která je svírala ze všech stran? Uvědomovali si, že jsou na pokraji vyhynutí?

Porozhlédla se po volném místě, našla je uprostřed zřícenin a přistála. Nohy dosedly do vysoké trávy. Chtěla vystoupit, a tak zahájila dekompresi. Ale mezi stébly se něco mihlo. Bylo to těsně za hranicí, kam dosahovala její světla, a pohybovalo se to příliš rychle. Rozsvítila bodové reflektory: nic než vysoká tráva, která se pomalu narovnávala.

Ksakru. Zrušila dekompresní proces. O chvíli později byla již znovu ve vzduchu a mířila na jihozápad.

Planina byla zasněžená. Začaly se objevovat dřevnaté rostliny. Měly krátké, silné větve pokryté zelenými ostny a dlouhými jehlicemi. Rovinu vystřídala chaoticky zvlněná krajina, porostlá groteskními útvary propojenými provazovitými, nachovými pavučinami. Místní obdoby stromů, myslela si, dokud se jeden nepohnul.

Ještě dál na jih letěla nad sukovitými stromy se silnými kmeny. Byly obrovské, ještě větší než kalifornské sekvoje, a stály daleko od sebe.

Teplota vzduchu začala klesat a Hutch vylétla nad sněhovou bouři. Z mračen čněly hory, široké skalnaté štíty v bílém. Znala několik horolezeckých nadšenců. *Toto* by pro ně byla zajímavá výzva.

Vylétla výš, nad střechu světa, byť při tom musela překonat další bouři. Za horami byla širá vodní hladina, temné, třpytivé moře, zahalené lehkým oparem, hladké jako sklo. Štíty se stáčely podél pobřeží. Byla na severním konci Jakaty. Tam, kam si bohové chodí hrát.

Přepojila na kanál, který používali v Chrámu. „Tady Hutchinsová s *Alfou.* Je tam někdo?“

„Zdravím *Alfu*.“ Poznala hlas Allegriové. „Ráda vás vidím. Jste šedesát kilometrů na východ od Chrámu. Leťte kolem pobřeží.“ Pauza. „Přepínám na video.“ Hutch zapnula obrazovku a podívala se na Allegriovou. Bylo těžké nezávidět jí ty modré oči a dokonalé rysy tváře. Ale působila dojmem, že je na tuto práci až příliš společenská. Nevypadala jako typ, který bude s radostí snášet nesnáze, jaké moderní archeologie přináší.

„Zbývá vám asi tak necelých patnáct minut. Mám vás navádět?“

„Ne. Nemohli bychom si tykat?“

„Já jsem Janet.“

„Těší mě, Janet. Přátelé mi říkají ‚Hutch'." Allegriová přikývla. „Tak dobře, Hutch."

„Jak mám postupovat? Používáte nějaký hangár na pobřeží? Co mám hledat?"

„Máme plovoucí molo. Dívej se po třech kamenných věžích ve vodě, přibližně sto metrů od břehu. Molo je západně od nich. Bude tam náš člun. Přistaň vedle něho a o zbytek se už postaráme my. Tady je půlnoc. Stojíš o časnou snídani?"

„Ne, díky."

„Jak chceš. Zatím ahoj." Sáhla rukou někam nad obrazovku a monitor ztmavl.

Hutch letěla nad zasněženými, balvany posetými plážemi, nad dlouhými příbojovými vlnami a skalnatými bariérovými ostrovy. Minula Mt. Tenebro, při jehož úpatí se nacházelo město staré šest tisíc let, z něhož většina teď ležela pod pískem anebo v moři. Jeho minarety, křišťálové věže a visuté zahrady znovu ožily v řadě Vertilianových obrazů, z nichž jeden dnes hrdě visel v hlavním sále Návštěvnického centra Akademie. Zkusila na ně zaměřit dalekohled, ale kromě linií archeologických sond neviděla nic.

Slíbila si, že pokud jí to dovolí čas, vrátí se a prohlédne si to místo lépe.

O několik minut později se před ní objevily tři věže. Byly mohutné, žádné obyčejné sloupové útvary (jak očekávala), ale černé kamenné pevnosti tyčící se nějakých dvacet metrů nad vlny. Přes zbytky čtvrté se převaloval příliv. Byly kruhové, mírně sbíhavé, dost široké, aby se na každou mohlo pohodlně posadit dvacet lidí. Silný vítr z jejich korun sfoukával sníh.

Hutch odkryla vnější mikrofony a poslechla si rytmické dunění příboje a bezútěšné sténání vichru vanoucího od moře. Obezřetně se přiblížila k jedné ze staveb. Něco zavřísklo, odskočilo a s třepetáním odlétlo. Věže byly kolem dokola popsány symboly, piktogramy a geometrickými vzory. Většina vypadala abstraktně, ale zahlédla také znázornění ptáků, jakýchsi olihňovitých tvorů a jiných zvířat. Ve výklenku těsně nad vodou byl pár plazích nohou, uražených v kolenou. Uvnitř zřejmě byla nějaká šachta nebo schodiště. Na jednom vrcholu stála quaraquánka ženského pohlaví s křídly a se zbraní, pravděpodobně mečem. Jedna paže jí chyběla. Zbývající rukou si clonila oči. Hutch věděla, že Quaraquánci nebyli okřídlení tvorové. Při představě létajícího aligátora se usmála a napadlo ji, jestli všechny inteligentní druhy mají sny o andělech.

Na úrovni hladiny byly všechny věže ohlazené mořem. Směrem k pobřeží se táhly široké brázdy, jako by se ta dávná strážní stanoviště pohybovala.

Plovoucí molo nebylo daleko. Mělo tvar písmene U a bylo dost velké, aby pojalo několik strojů. Chrámový člun byl na straně přivrácené k pobřeží. *Alfa* přejela reflektory po jeho modrozlatých liniích.

Vklouzla dovnitř a přistála na hladině. Pobřežní štíty ozařoval měsíční svit. Navázala spojení s Chrámem. „Přistála jsem," oznámila.

Člun se zhoupl. „Vítej v Chrámu větrů, Hutch. Frank už je na cestě."

Venkovní teplota byla třicet stupňů pod nulou. Hutch aktivovala Flickingerovo pole, otevřela a vylezla ven. Molo se na vlnách houpalo, ale ukotvené bylo dobře. Bylo široké asi tři metry a mělo v sobě vyhřívací pásy,

aby se na něm netvořil led. A bylo opatřeno zábradlím. Moře bylo zčeřené a vyvrhovalo vodní tříšť, ale díky poli zůstávala suchá.

Světla *Alfy* halila oba čluny a molo mlhavou září. Věže se rýsovaly v dálce jen jako temné stíny. Linie vln se rozbíjely o pobřeží.

„Pozor, ať nespadnete," ozval se jí ve sluchátkách Carsonův hlas. Ale neviděla ho. „Kde jste?"

„Podívejte se doleva."

Z vody se vynořovala světla. Carson seděl uvnitř bublinovité kabiny. Vynořila se u přídě *Alfy*, následována dlouhým šedým trupem. Z paluby stoupala pára a přelévalo se přes ni moře. – Ponorka se překulila, narovnala se a přirazila k molu. Bublina se otevřela. Carson počkal, načasoval svůj pohyb a vykročil na molo s grácií danou dlouhou zkušeností. „Chrámové taxi," prohlásil zvesela. „Staví v době 8000 před naším letopočtem, v hotelu U Henryho, Knóthské věže, Jakatská říše, a míří na jih. Kam to bude?" Motory bublaly a loď se kolébala.

„Ten hotel nezní špatně." Plavidlo bylo skoro celé ponořené.

Nákladová vrata umístěná na zadní palubě se otevřela. Uvnitř stály v řadách sudovité kontejnery. Carson jeden uchopil, překvapivě snadno jej zvedl a vysadil jej na molo. „Mám jich šest," řekl. „Mohli bychom je dát do *Alfy*? Říkal jsem si, že ušetřím jednu cestu."

„Jistě." Dívala se, jak se vrací pro druhý sud. Každý kontejner byl skoro stejně velký jako on. „Ať něco nerozbijete," řekla. Byly velké a obtížně se s nimi manipulovalo, ale byly lehké. Začala je stěhovat z rampy do nákladového prostoru člunu.

„Většinou je to pěna," vysvětlil Carson. „A artefakty."

V teplém, suchém kokonu energetického pole se cítila příjemně a bezpečně. Vítr ji stahoval a přes vodu přilétaly žalostné výkřiky. „Vrbáci," prohlásil Carson. „Přerostlí, neobratní mrchožrouti. Každé ráno se stahují na pláž."

„Ptáci?"

„Ne tak docela. Spíš jako netopýři. Rádi zpívají."

„Zní to, jako by něco ztratili."

„Vyluzují ten zvuk tím, že třou křídly o sebe." Vpíjela do sebe noc. Bylo to příjemné, po tolika týdnech být zase venku.

„Jaké to bylo, Franku? Končit."

Přišel k ní a opřel se o zábradlí. „Děláme, co musíme. Pomohlo by, kdybychom před půl rokem věděli, že nás vyštvou. Dělali bychom mnoho věcí asi jinak. Ale pořád nám tvrdili, že Akademie zvítězí. ‚Nedělejte si starosti,' říkali."

„Je to škoda."

„Ano. To je." Molo se zhouplo na vlně. Vzedmutá vlna přepadla, odvalila se k pláži a ztratila energii v odlivu. „Jsem připravený se vrátit domů. Ale ne takto." Vypadal znechuceně. „Dali jsme tady do toho hodně práce. Spousta jí přijde vniveč."

Kolem proplulo něco světélkujícího, přiblížilo se to k ponorce a pak se to potopilo.

„Co budete dělat potom? Kam půjdete?"

„Nabídli mi, abych dělal šéfa oddělení v Akademii. Na osobním."

„Blahopřeju," řekla tiše.

Zatvářil se rozpačitě. „Většinu zdejších lidí jsem zklamal."

„Proč?“

„Považují to za zradu.“

Hutch to chápala. Jenom ti, kteří se nedokázali prosadit v terénu nebo kteří nebyli opravdoví profesionálové, chodili dělat úředníky. „Jak se na to díváte *vy*?“

„Já myslím, že člověk má dělat to, co dělat chce. Líbilo by se mi mít pro změnu pevnou pracovní dobu. Čistou, klimatizovanou kancelář. Možnost poznávat nové lidi. A v neděli se třeba dívat na Strážce.“ Zasmál se. „Neřekl bych, že žádám příliš. Po tolika letech.“

Uvažovala, jestli má rodinu, k níž se může vrátit. „Já myslím, že ne,“ řekla.

Západní obloha byla bez hvězd. Prázdnota. Chvíli se tam dívala.

Sledoval její pohled. „Je to strašidelné, co?“

Ano. Bylo to velmi zvláštní, ale při pohledu z povrchu planety to *spoutávalo* ještě víc než z vesmíru. Všimla si stejného jevu na Noku a na Pinnaclu, které se rovněž vznášely na okraji galaktického ramene. Měla co dělat, aby rozeznala nejasnou šmouhu světla z hvězd na druhé straně. „Podle Quaraquánců je to Kwonda,“ promluvil Frank, „domov požehnaných, nebe pro všechny, kteří bojovali za správnou věc. Za nocí, kdy se vítr utiší, je slyšet jejich zpěv. Kwonda mimochodem znamená ‘Vzdálený smích’.“

Molo se zvedlo a zase kleslo. „Ta byla velká,“ poznamenala Hutch. „Jak starý je Chrám větrů?“

„Hlavní chrám, kterému říkáme Horní chrám, byl postaven někdy kolem třináctého –“ Zarazil se. „Čas se těžko převádí. Kolem roku 250 před Kristem, podle

našeho kalendáře. Ty –“ ukázal na věže „– k Chrámu větrů *nepatří.* Ale to asi víte, ne?“

„Ne, nevěděla jsem to.“

„Jsou to Knóthské věže. Posvátné místo, jen tak mimochodem. Postavené přibližně 8000 před Kristem. Používaly se k náboženským účelům a byly sedm tisíc let udržovány tak či onak jako historické místo.“

„Tak kde je vlastně Chrám větrů?“

Podíval se do vody. „Věřte tomu nebo ne, Chrám větrů je v moři.“ Uvázal poslední kontejner. „A my bychom sebou nejspíš měli hodit. Kde máte zavazadla?“

„Mám jen jedno.“ Vytáhla je z *Alfy* a dovolila mu, aby je vzal.

„Tato oblast bývala křižovatkou mezi různými říšemi,“ řekl. „Zřejmě měla odjakživa strategický význam. A víme, že se tu osídlení drželo téměř až do doby, kdy ti tvorové vyhynuli. Na konci,“ pokračoval, „už Quaraquánci neměli vůbec ponětí, proč byly věže postaveny a jaký měly smysl.“

„To je hodně smutné,“ řekla. „Ztratit své dědictví.“

„Také myslím.“

„Víme jistě, že Quaraquánci opravdu vyhynuli?“

„Ano, určitě. Několik let se o tom vedly nekonečné diskuse. Vypadalo nepravděpodobně, že bychom se s nimi mohli minout o tak krátkou dobu. Tudíž tady museli někde být. Proto pozor, kam šlapete.“ Položil nohu na palubu ponorky, jako by ji tím chtěl ustálit, a podal jí ruku. „Alespoň jedna skupina nepřetržitě pátrala po někom, kdo přežil. Měli jsme tolik falešných poplachů, že se z toho stal žert. Jeden Quaraquánec zpozorován tady, další tady. Pozorováni všude. Ale nikdy se žádný živý domorodec nenašel.“ Pokrčil rameny. „Jsou pryč.“

Slezli do kokpitu a stáhli bublinu dolů. Vnitřní světla se ztlumila. Moře se nad nimi zavřelo. „Věže v žádném případě nejsou nejstarší zdejší stavby. Bylo to posvátné místo mnohem dřív, než byly postaveny. V Dolním chrámu je vojenská kaple a strážnice, obojí o tisíce let starší. Právě je odkrýváme. Artefakt, kvůli němuž sem Richard Wald přijel, pochází právě z Dolního chrámu. A je tam mnohem víc věcí, k nimž jsme se zatím nedostali. Víme například, že tam dole je stará elektrárna.“

„Vy žertujete.“

„Vypadá to tak. Může to být staré až devatenáct tisíc let. Moc z ní nezůstalo a nemáme příliš kvalitní snímky. Ale myslím si, že o tom nemůže být pochyb.“ Voda byla temná. Poziční světla ponorky bojovala s celkovým šerem. Pak se objevily řady žlutých světel. „Spojují Chrám s Mořskou stanicí,“ vysvětlil Carson. „Se základnou.“

Zabočil k vodicí linii a po pár minutách dorazili ke komplexu koulí a polokoulí. Byly jasně osvětlené, ale v mnoha oknech byla tma. Mořská stanice vypadala nepoužívaně.

Carson s nimi zajel pod stavbu ve tvaru lastury a podmořská vrata se otevřela. Začali stoupat a po chvíli se vynořili v osvětlené komoře.

Janet Allegriová na ně čekala s čerstvou kávou. Hutch vystoupila. Carson jí podal její příruční zavazadlo a Hutch si je přehodila přes rameno. Všimla si, že kolem stěn stojí kontejnery podobné těm, které vykládali. „To je náklad?“ zeptala se.

„Jeho *část*,“ řeka Janet a podala jim šálky. „Jestli chceš, ukážu ti, kde se můžeš ubytovat.“

„To budu ráda.“ Otočila se k Carsonovi. „Díky za svezení, Franku.“

Carson přikývl. „Kdykoli k službám.“ A s významným pohledem dodal: „Určitě se budete chtít pořádně vyspat.“

Janet a Hutch prošly krátkou chodbou, vystoupily po schodech nahoru a ocitly se v místnosti plné rostlin, se židlemi a stoly. Osvětlení bylo tlumené. Do moře se otevírala dvě velká okna a z umělého krbu vycházela rudá záře. Jeden stůl zabíralo nedokončené puzzle. „Společenská místnost,“ řekla Janet. „Když sem přijdeš ráno, představíme tě ostatním a dáme ti něco k snídani.“

„Lidé jsou v práci i teď, že?“

„Ano,“ přisvědčila Janet. „Co nám řekli, že budeme muset odejít, jedeme v nonstop režimu. Bývaly doby, kdy jsme se nijak nepředřeli. To už teď neplatí.“

„Co konkrétně hledáte?“

„Kasumelský lineár C,“ odpověděla Janet. „Chceme přečíst ten nápis.“ Její průzračné oči si Hutch prohlížely. „Pod Dolním chrámem je pohřbeno vojenské ležení. Národ, který tábor provozoval, *mluvil* lineárem C.“

„Frank nám o tom říkal. Doufáte, že najdete Rosettskou desku.“

Ze společenské místnosti se rozbíhalo několik chodeb. Jednou z nich se dostaly do spojovacího tunelu. Stěny byly průhledné a vizuální efekt, zesílený strategicky rozmístěným osvětlením a světélkujícími rybami, byl úchvatný. Mořská stanice byla krásná, i když působila poněkud klaustrofobně.

„V Rosettskou desku snad ani nedoufáme,“ řekla Janet. „Možná by stačily další fragmenty.“

„Jak jste zatím úspěšní?“

„Částečně. Našli jsme několik nápisů. Ale to, co skutečně potřebujeme, je proniknout do dolních částí. Jenomže máme technické potíže. Musíme se probourat pod Horní chrám. Stavba je vratká, mohlo by stačit málo a všechno se to zřítí. Takže to jde pomalu. Navíc, mořské dno je pokryté bahnem. Příliv a odliv jím zanášejí vykopávky stejně rychle, jako je stačíme odstraňovat.“ Vypadala unaveně. „Odpovědi tady jsou, Hutch. Ale nebudeme mít čas se k nim dostat.“

Došly ke kopuli. Janet otevřela dveře, rozsvítila a ukázala jí pěkný a poměrně prostorný pokoj. „Ubytování pro vzácné hosty,“ řekla. „Snídaně je v sedm. Ale jestli si budeš chtít přispat, nic se neděje. Služba je stále na příjmu.“

„Díky.“

„Ve společenské místnosti je automat, kdybys dostala hlad. Potřebuješ ještě něco?“

„Myslím, že nic.“

„Fajn. Mým křestním jménem se aktivuje soukromý kanál. Kdybys cokoli potřebovala, neváhej zavolat.“ Ve dveřích zaváhala. „Jsme rádi, že jsi tady s námi, Hutch. Poslední dobou tu vládne hodně napětí. Myslím, že potřebujeme několik nových lidí.“ Usmála se. „Dobrou noc.“

Hutch za ní zavřela dveře a hodila brašnu na pohovku. Jedna stěna byla zakrytá závěsem. Odhrnula jej a vyhlédla do moře plného života. Malá ryba, polekaná náhlým světlem, zmizela jako šipka. Pseudoželva proplavala pomalu kolem a jakýsi průsvitný tvor s velkýma, talířovitýma očima, přivábený světlem, začal oždibovat plasten. „Ahoj,“ řekla a zaťukala na překážku

mezi nimi. Vnější osvětlení bylo možné regulovat. Ztlumila jeho intenzitu, ale úplně je nevypnula.

Vybalila si, osprchovala se a vzala si do postele knížku, ale byla tak unavená, že číst už nedokázala.

Mořskou stanicí se rozléhala celá řada zvuků. Stěny ve tmě vrzaly a sténaly, do trupu něco naráželo, elektrické systémy se v průběhu noci spouštěly a vypínaly. Jak usínala, napadlo ji, že zanedlouho se celý tento komplex stane součástí sutin Chrámu větrů.

Probudila se neklidem krátce po šesté hodině. Okna a moře prozařovaly široké kužely slunečního světla.

Čas dát se do práce. Rychle se oblékla, jako by měla zpoždění oproti plánu, a vydala se do společenské místnosti. Navzdory Janetinu ujišťování byla prázdná. V klidu se nasnídala, a když dojedla, zavolala na službu. Janet ještě neskončila směna. „Ty nikdy nespíš?“ zeptala se Hutch.

„Dobré ráno, Hutch. Vyspím se dost; jenom se málokdy dostanu k sobě do pokoje. Jak se spalo tobě?“

„Dobře. Fakticky moc dobře. Máte pro mě nějakou práci?“

„Zatím ne. *Budeš* toho mít hodně, protože máme spoustu artefaktů, které budeme potřebovat dostat nahoru, a taky lidi. Mimochodem, Frank bude vypomáhat s chrámovým člunem. Ještě to však nemáme zorganizované. Řekla bych, že dopoledne máš volno. Zavoláme tě, až budeme potřebovat.“

Bylo by hezké prohlédnout si Knóthské věže v denním světle. „Dobře,“ odpověděla. Napadlo ji zeptat se, jestli není volná ponorka, ale nakonec se rozhodla nepodnikat

nic, čím by mohla být hned ze začátku na obtíž. Raději se vrátila pro postroj a našla si výstupní komoru. Zkontrolovala, kolik má vzduchu. Bylo ho dost. Pověsila si komunikátor kolem krku a aktivovala pole. Potom vklouzla do vody, otevřela vnější dveře a vyplavala ven z kopule.

O půl hodiny později se vynořila půl kilometru od plovoucího mola. Bylo nádherné ráno. Slunce se opíralo do stříbrných štítů, širokých bílých pláží a modravého moře. Dlouhé vlny se s duněním tříštily o černá skaliska. Hladinu si hlídali tvorové velice podobní pelikánům; čas od času se některý potopil pro svíjející se potravu.

A pak tam byly věže: tyčily se z rozbouřeného moře jako velkolepý symbol vzdoru. Poslední bašta. Ve dne byly stejně černé jako v noci.

Hutch byla dobrý plavec. Pravidelnými tempy zamířila k plovoucímu molu. Příliv ji strhával, ale ne tak rychle, aby nepostupovala kupředu. Našla si svůj rytmus. Kolem kroužili pelikáni a pleskali křídly. Škoda, že byla taková zima; byla by se ráda obešla bez energetického pole. Plavání, při němž člověk zůstával naprosto suchý, přece jen něco scházelo.

O něco později radostně vylezla na desky a zhluboka se nadechla vzduchu z nádrží.

Pole se jí drželo, měkké a teplé.

Moře bylo klidné. Posadila se na molo.

Věže byly ve spodní části ohlazené neustálým působením vln. Stejně jako Chrám stály ještě v nedávné minulosti na souši, posvátné majáky na křižovatkách cest spojujících říše. Místo, kde se pocestní mohli zastavit a v klidu rozjímat o velikosti a laskavosti bohů. Na vrcholu

nejbližší věže zahlédla pohyb. Něco s bílým peřím se tam protahovalo a natřásalo.

Hutch si nastudovala mapy, než vyplavala na hladinu, a proto věděla, kde má hledat starou říšskou cestu, dnes pouze strmou soutěsku procházející horami lemujícími pobřeží severním směrem.

Strategický význam křižovatky střežili nejenom bohové, ale také pevnost. Vlastně několik pevností, jak šla tisíciletí. Pevnost nyní ležela pod Chrámem. A Chrám ležel pod hladinou moře.

Uvažovala, jaký motiv mohlo mít setkání relativně dřímajících Quaraquánců s cestovateli mezi hvězdami.

Její pozornost zaujalo něco na pláži. Pohyb. Vypadalo to jako člověk.

Kráčelo to vzpřímeně k vodě. Dvě další podobné bytosti šly za tou první. Proti písku je bylo špatně vidět, takže teprve když prošly před shlukem skal, rozeznala, že mají bílou srst a zkosené, rohaté hlavy. O kus dál se další tvor na pláži shýbal k louži, kterou tam zanechal příliv.

Oči jim neviděla, ale měli velké, schlíplé uši a ten u louže držel nějaký klacek. Další sestupovali z průsmyku, který kdysi sloužil severní cestě. Několik jich bylo menšího vzrůstu.

Rozestoupili se na pláži, dospělí a mláďata hned za nimi. Tři nebo čtyři se postavili stranou od ostatních a zahleděli se na moře. Pak, jako by někdo dal znamení, se mláďata s houkáním a kejháním rozběhla po písku a začala se honit. Některá se zastavila a zkoušela šťouchat do věcí povalujících se na pláži: jiná se vrhla do vln.

Za jejími zády zatím *Alfu* zvedal příliv. Chrámový člun zlehka dloubal přídí do mola.

Zdálo se, že tvorové na pláži se docela dobře baví.

Hutch si postupně uvědomila, že slyší slabounký pisklavý zvuk, vysoký trylek, jenž se téměř ztrácí v čerstvém větru a hřmotu rána. Byl ptačí, proto zvedla hlavu a hledala jeho zdroj, viděla však jenom jasnou oblohu a několik málo vloček.

Jeden z tvorů tiše stál na kraji vody. Vypadalo to, že se dívá přímo na ni. Hutch jeho pohled opětovala. Když jí nakonec začal být tvorův pohled nepříjemný, přitáhla kolena k sobě a zvedla je. *Tvor zvedl obě přední končetiny v gestu, které vypadalo úplně jako pozdrav.* Bylo to tak vřelé, že ji to zaskočilo, jako by potkala známého na vzdáleném místě. Také na něho zamávala.

Tvor se odvrátil, vylovil z příboje nějakou svíjející se kořist, opláchl si ji ve vlně a pustil si ji do široké tlamy. Pak se znovu obrátil k Hutch, se zjevným uspokojením, několikrát nabral vodu a vychrstl ji do vzduchu.

Stříkla na sebe trochu vody. *Ale tu svačinu si odpustím.* Všeobecný poklid ukončilo zavřeštění. Útesy vrátily jeho ozvěnu. Tvorové znehybněli. Potom vypukl shon. Do vnitrozemí, k průsmyku. Několik před sebou hnalo mláďata. Jeden dospělý upadl. Hutch neviděla, co se s ním děje, ale zápasil s něčím na mělčině a smutně štěkal; jeho končetiny sebou škubaly a zmítaly.

Hutch zvedla ruku, aby zaclonila sluneční jas. A vycítila, že u levého ramene něco má. Oko.

Zelené a bez výrazu. Bylo na konci dlouhé stopky.

Srdce se jí zastavilo. Nebyla schopna se nadechnout, nemohla se hýbat. Chtěla se vrhnout do moře, schovat se té *věci*, která se vedle ní vztyčila.

Oko ji pozorovalo. Mělo barvu moře. Část duhovky chyběla, jako když se vykrojí kus koláče. Zatímco Hutch se snažila dostat emoce pod kontrolu, chybějící kus se

rozšířil a duhovka se zúžila. Oko se pomalu, mžouravě potáhlo membránou a vzápětí se znovu otevřelo.

Druhé oko na stopce se objevilo vedle prvního, o něco výš. A další za nimi. Stopky se pohybovaly jako vysoká tráva v nepravidelném větru.

Dokázala v těch dlouhých, ochromujících okamžicích vnímat jen jednotlivé detaily blížícího se tvora. Čtyři oči. Široká, plochá hmyzí hlava, s níž byly oči spojeny. Chlupatá hruď. Články. Tvor byl šedozelený a chitinový. Hutch spatřila hmyzí kusadla, chapadla a tlamu.

Tvor *stál* na vodě, stál *vzpřímeně* na několika tenkých nohou. Čluny a molo se na vlnkách zvedaly a klesaly, ale tvor zůstával nehybný. Zdálo se, jako by byl téměř odtržen od fyzického světa.

Hutch v sobě potlačila paniku. Potom překvapivě vyrovnaným hlasem promluvila do mikrofonu na krku. „Tady Hutchinsová. Slyší mě někdo?“

„Co se děje, Hutch?“ byla to Janet.

„Janet,“ promluvila tiše, jako by ji tvor mohl přes Flickingerovo pole zaslechnout, „mám před sebou nějakého velkého brouka.“

„Jak velkého?“

„*Velkého*. Tři metry.“ Odmlka na nadechnutí. „Kusadla. Oliheň. Nevím –“

„Ty jsi *venku*?“ Z Janetina hlasu bylo slyšet jemnou výčitku.

„Ano.“ Šeptem.

„*Kde* venku?“ Než se hlas ustálil na profesionálním klidu, ozval se v něm náznak hněvu. „Na molu.“

„Fajn. Není to nebezpečné. Ale nehýbej se. Jasné? Ani sval. Jdu tam.“

„*Ty?*“

„Chceš snad počkat, až se porozhlédnu po nějaké pomoci?“

Broukovi vytékala z tlamy jakási hustá tekutina. „Ne,“ řekla.

Ta mrcha *vypadala* nebezpečně.

Hutch si palčivě uvědomovala řezavý křik, jenž k ní doléhal z pláže. Pevně svírala ochranné zábradlí a nedovedla si představit okolnosti, za nichž by se ho pustila. Končetiny se ohnuly; trojice očí se otočila a vrátila se zpět.

Flickingerovo pole by jí tady nebylo příliš platné, pravděpodobně by ji před stiskem těch čelistí, ostrých jako břitva, neochránilo víc než starý skafandr. „Asi by sis měla pospíšit,“ řekla do mikrofonu. Nenáviděla se za kňourání, které se jí do hlasu vloudilo.

„Je to jenom kráčivka. Za chvilku jsem tam. Vedeš si dobře.“

Jestli to nebylo nebezpečné, tak proč musela zůstat bez hnutí?

Hutch očima změřila vzdálenost k pilotní kabině *Alfy*. Zhruba patnáct metrů. Hlasovým ovladačem mohla otevřít průlez i odsud. A zdálo se jí, že by dokázala vzdálenost přeběhnout a dostat se do kosmického plavidla dřív, než by tvor stačil zareagovat. *Jenže* průlez by potřeboval na uzavření nějakých patnáct vteřin. Dopřál by jí tolik času?

Ten tvor působil na nějaký hluboko uložený, základní nerv. Bála by se ho, i kdyby měl jen několik centimetrů. „*Alfo*, otevři kabinu.“

Slyšela, jak průlez hlasitě cvakl.

Tři oči se otočily za zvukem.

„Hutch.“ Znovu Janet. „Nedělej nic. Čekej na mě. Zůstaň na místě a nehýbej se. Slyšíš?“ Tvor pozoroval člun.

Vřískot z pláže utichl. Nebyla si jistá kdy, ale neměla odvahu otočit hlavou a podívat se, co se tam děje. Znovu začala dýchat. Velice zlehka. Zapřela se jednou nohou, aby mohla vstát.

Viděla, jak oči doslova *ožily* zájmem.

Čelisti sebou nedočkavě zaškubaly. Jedno chapadlo se rozvinulo.

Chtěla odtrhnout pohled, ale nedokázala to.

Kde jsi, Janet? V duchu procházela jednotlivé kroky. Služba pravděpodobně byla na stanovišti, které se nacházelo necelou minutu od ponorkové loděnice. Cestou se musela zastavit pro pulsní pistoli. Kde asi měli pulsní pistole? Minulou noc trvala cesta od mola na Mořskou stanici osm až deset minut. Ale Carson nespěchal. Ponorka to určitě mohla zvládnout za pět, možná ještě míň. Řekněme sedm minut se vším všudy.

Vítr se zvedl a kolem proletěl jeden z pelikánů.

Kolik obrazů vidíš svýma čtyřma očima, schopnýma dívat se různými směry? Co je pro tebe *vidění*?

Proč odešla beze zbraně? Věděla, jak se má postupovat. Jenže zatím *nikde* napadena nebyla. Pitomá.

Jedno oko se povytáhlo. Dívalo se jí přes rameno na něco za jejími zády.

„Jsem s tebou.“ Znovu Janetin hlas. „Jsme na tom dobře.“ Zaslechla vrčení ponorky a zasyčení vzduchového výměníku.

Tvor byl uvnitř U, od volného moře ho oddělovala rampa. Bylo by těžké vymanévrovat s ponorkou tak, aby

mohla zasáhnout přímo. Ale nemělo by to vadit. Hutch čekala, až uslyší zapraskání pulsní pistole.

Ale místo toho ponorka narazila do mola. Oči na stopkách se odvrátily od Hutch. „Dobře.“ Tón Janetina hlasu se změnil, přibyla v něm váha rozkazu. „Uteč od toho. Do člunu. *Teď*.“

Hutch vyskočila a rozběhla se. Zahlédla, jak ve stejném okamžiku Janet vyskočila z kabiny ponorky a začala mávat hasákem. Tvor se otočil proti ní. Bičoval chapadly a otevíral tlamu, jeho oči se stáhly. Janet, ta krásná, plavovlasá, salonní Janet vstoupila do svíjejícího se klubka a hasákem praštila tvora prudce do hlavy. Z lebky se do všech stran rozstříkl zelený sirup a tvor zavrávoral. Potom oba společně spadli do vody. Zmítající se masa zmizela pod hladinou.

Hutch zalapala po dechu a vrhla se zpátky, aby pomohla. Voda vřela. Potom se vynořili. Janet se chytila mola a znovu to přetáhla přes kusadla. Tvor se zhroutil jako hromádka zlámaných hůlek a odplaval s proudem.

Hutch si klekla a podržela Janet, než popadne dech. Když se jí to podařilo, zeptala se ona *Hutch*, jestli je v pořádku.

Hutch se cítila poníženě. „Proč sis nevzala zbraň?“ zeptala se.

„Vzala. První, která mi přišla pod ruku.“

Teď se rozčílila pro změnu Hutch. „Copak tady nemáte *pulsní pistole*?“

Janet se vesele ušklíbla. Utrpěla pohmožděniny a stále ještě dýchala prudce. Vlasy se jí lepily na obličej a krvácela z několika ran. Ale Hutch připadalo, že vypadá zatraceně dobře. „Někde budou. Ale myslela jsem, že chceš, abych přišla rychle.“

Hutch se snažila zkontrolovat její zranění, ale Janet trvala na svém, že jí nic není. Rány nebyly vážné.

„Díky," řekla Hutch.

Janet ji vzala kolem ramen. Jejich energetická pole probleskla. „Až se vrátíme, jednu dostaneš," řekla. „Ale víckrát už to nedělej. Jasné?"

„Bylo to vážně nebezpečné?" zeptala se jí Hutch. „Vlastně to nic nedělalo, jen to tam stálo."

Souboj na břehu také skončil. Několik chlupatých tvorů pozorovalo moře z terasy ve skalách, kde se jim nemohlo nic stát. „Obvykle napadají plážové opice," řekla Janet a ukázala na tvory na břehu. „Tenhle asi nevěděl, co si o tobě má myslet."

Kosmik. Pozemní kontrolní stanoviště Jih. Úterý, 09.00 chrámového času.

Živé planety byly nesmírně vzácné. Důvodem se zdálo být to, že poměrně vzácné byly také jupiterovské planety. Jupiterova schopnost odklánět komety ve sluneční soustavě snížila počet velkých dopadů na Zemi na čtvrt procenta počtu, který by se dal čekat jinak. A tím umožnila život na Zemi.

Quaraqua s fungujícím ekosystémem, téměř pozemskou gravitací, dostatkem vody a neexistujícím pánem byla pro sužované lidstvo darem z nebes. Bylo nevyhnutelné, aby se první teraformace v plném měřítku uskutečnila tady. Byla to Druhá šance, příležitost využít poznatky získané za cenu velkých obětí na Zemi. Měla se stát domovem nového druhu lidstva.

Idealisté vypracovali přehršel plánů, které měly zajistit, aby se děti Quaraquy chovaly k tomuto světu a k sobě navzájem s úctou. Ke hvězdám neměl být vyvezen žádný nacionalismus, žádné průmyslové drancování

zásob. Chudoba a nevědomost neměly dostat šanci na zapuštění kořenů. Rozmanité národnosti a víry měly žít ve vzájemné harmonii a ideologie, které již jednou zplodily rozvrat, měly najít kamenitou půdu.

Podobně jako mnoho jiných lidí, také Ian Helm byl ochoten tomu uvěřit, teprve až to uvidí.

Quaraqua mohla fungovat, ale ve vlastních podmínkách. Nikdy to nebude utopie, kterou její propagátoři slibovali. Věděl to. Skutečnost, že tolik lidí, kteří o projektu rozhodovali, si to zjevně neuvědomovalo, ho nevedla ke zpochybňování jejich způsobilosti ani bezúhonnosti.

Projekt Naděje se nepropracoval na pokraj první fáze své existence snadno. Ekologové napadali odčerpávání financí z programů, které byly zoufale potřebné doma. Kristovy ovečky kritizovaly přesidlování na jiné planety s tím, že není v souladu s božím záměrem, a tudíž je svatokrádežné; nacionalisté a rasoví aktivisté požadovali výhradní práva na nový svět. Moralisté hromovali proti vyhlazení živého tvorstva, k němuž by teraformace nutně vedla. Existovaly vážné pochybnosti o tom, zda politická vůle a peníze vydrží dost dlouho, aby zajistily alespoň šanci na úspěch.

Přesto byl Helm připraven přiznat, že lepší nápad nemá. Odlesnění, znečištění a urbanizace zašly tak daleko, že bylo překročeno již několik mezníků, za nimiž nebylo návratu.

Bylo opodstatněné se domnívat, že i kdyby zítra všichni lidé zmizeli, přesto by Zemi trvalo miliony let, než by se vrátila do stavu, v němž byla dřív.

Všechno to mělo jednu pozitivní stránku: Helm si ze své specializace vybudoval výnosnou a uspokojující

kariéru. Byl planetární inženýr, vystudovaný na konci šedesátých let, kdy o hvězdách vážně uvažovali pouze astronomové. Ve své diplomové práci se zabýval problémem Venuše, v jejímž případě se odhady na vytvoření obyvatelného světa pohybovaly v řádu staletí. (Mars samozřejmě nepřipadal v úvahu, neboť neexistoval způsob, jak zvítězit nad jeho zmrzačující nízkou gravitací.)

Nok byl druhý kandidát. Jenže byl obydlený. A přestože existovalo hnutí, které prosazovalo osídlení a využití zahradní planety, předpokládalo se, že v dohledné budoucnosti bude pokračovat princip nevměšování.

O důvod víc, proč projekt Naděje musel uspět.

Bezmála čtyřicet procent vody na Quaraqui bylo zamrzlé na pólech. První fáze projektu Naděje směřovala k uvolnění této vody. Oceány se naplní, na souši si najdou cestu nové řeky a při správném vedení se klima začne měnit.

Helm často přemýšlel o faktu, že sice jiní lidé měli pod palcem více absolutní palebné síly než on, ale žádný ji ještě nepoužil. Nikdo nikdy nedal větší ránu než Ian Helm, až za tři dny spustí svůj arzenál jaderných zbraní a pevných i orbitálních projektorů částkových svazků. Dokonce i Harding na druhém pólu byl o třídu níž. Bylo to takto, přestože teraformační systémy byly rozmístěny rovnoměrně. Ale ledové masy na jihu byly na úzkých pruzích země nestabilní a oceánské dno bylo plné vulkánů. Helm doufal, že se mu podaří některé sopky probudit, aby přispěly svou energií.

Polární čepice měly roztát současně. Nikdo si nebyl jist, co by mohlo udělat s rotací, kdyby na jednom pólu najednou zátěž ubyla a na druhém ne.

Helm se vrátil z obhlídky terénu do svého štábu přibližně ve stejnou dobu, kdy Janet Allegriová bojovala hasákem s kráčilkou. S přípravami byl spokojen. Doufal, že ledovce roztají na znamení.

Slétl se svým strojem a zakroužil nad půltuctem červeně natřených bud a přistávacích plošin, jež tvořily Jižní Naději. Rovné sněžné pláně se táhly všemi směry. Obloha byla ostrá a jasná, slunce se začínalo sklánět ke konci svého měsíce dlouhého dne.

Přistál na plošině, vylezl a prošel výstupní komorou do velínu.

Mark Casey seděl sám mezi obrazovkami a komunikačním zařízením a právě něco říkal do komunikátoru. Zvedl ruku směrem, kterým tušil svého šéfa, a mluvil dál.

Helm si sedl ke stolu, aby se podíval, jestli má něco ve schránce. Z Caseyho rozhovoru zaslechl dost, aby pochopil, že jeho dispečer má ke spokojenosti daleko.

Casey by vysoký a štíhlý muž, tvrdý a přísný, skoupý na gesta i slova. Řídké vlasy měl sčesané přes temeno hlavy a nosil pečlivě pěstěný vous. Očima našel Helma a naznačil, že svět je plný neschopných. „Další jádro je v háji," řekl, když přerušil spojení. „Jak bylo na cestách?"

„Dobře. Budeme připraveni."

„Fajn. Ohlásili se všichni." Casey se ukazováčkem poškrábal nad pravým obočím. „Ale když budeme takhle pokračovat v likvidování jader, budeme mít problémy. Máme už jenom jedno náhradní."

„Laciný šunt," ulevil si Helm. „Zásobovači zase jednou ušetřili."

Casey pokrčil rameny. „Je tam pětačtyřicet pod nulou. Divím se, že vůbec něco funguje."

Na stěně proti výstupní komoře visela elektronická mapa polární čepičky. Barevné žárovky vyznačovaly místa uložení jaderných náloží – červené tam, kde byly zbraně umístěny v sopkách, bílé tam, kde byly zapuštěny přímo do ledovců, a zelené v místech, kde týmy doposud neskončily práci. Zelených světel bylo pět. „Ještě něco jiného, o čem bych měl vědět, Marku?“

„Těsně než jsi přišel, volala Jensenová. Taky mají technické problémy, říkala, že nabrali zpoždění. Zhruba osm hodin. Zatím se tím nemusíš zabývat.“

Helmovi se to nelíbilo. Chtěl být se vším hotov s třicetihodinovou rezervou. Získal by tak dost času, aby v případě, že se něco pokazí, měl ještě dost času na evakuaci týmů. Jensenová řídila 27. skupinu, jejímž úkolem bylo zapustit jadernou nálož do ledu na opačné straně ledové masy. Osm hodin, sakra. Nic příjemného, ale ještě to pro něho bylo únosné. Ale pokud by se to mělo zhoršit, Jensenová mu za to zaplatí.

Prošel si zprávy, které mu přišly. Jedna ho zaujala:

NA VĚDOMÍ:	ŘEDITEL – SEVER
	ŘEDITEL – JIH
	HLAVNÍ PILOT
OD:	ŘEDITEL PROJEKTU NADĚJE
VĚC:	ADMINISTRATIVNÍ POSTUPY

ÚČASTNÍME SE OPERACE, KTERÁ JE BEZPRECEDENTNÍ A SLOŽITÁ. OD TÉTO CHVÍLE BUDOU HLÁŠENÍ AKTUALIZOVÁNA PODLE INSTRUKCE, ODDÍL 447112.3 (B). ŽÁDOSTI O ZVLÁŠTNÍ POMOC BUDOU SMĚŘOVÁNY PŘES OPERAČNÍ ŠTÁB. JSME PŘIPRAVENI POMOCI

VŠUDE, KDE TO BUDE TŘEBA. NAVÍC, VEŠKERÉ DETONAČNÍ POSTUPY BUDOU ZAJIŠTĚNY TAK, ABY DO POSLEDNÍHO OKAMŽIKU UMOŽŇOVALY ZÁSAH. POTVRĎTE.

TRUSCOTTOVÁ

Helm si zprávu několikrát přečetl. „Rozumíš tomu, Marku? ‚Do posledního okamžiku'?"

Casey přikývl. „Už jsem potvrdil příjem."

„To je přece samozřejmé, že jsme to tak udělali, a ona to ví. Co má *tohle* znamenat, sakra?"

„Nevím. Já tady jenom pracuju. Možná chce být krytá."

„Něco se stalo." Helm přimhouřil oči. „Zavolej mi ji, Marku."

Na obrazovce se objevila Melanie Truscottová. Seděla na pohovce ve svém apartmá, na klíně měla otevřený notepad a po polštářích kolem se povalovaly papíry. „Iane, co pro tebe mohu udělat?" zeptala se.

Helm neměl rád její královské chování. Truscottová se ve svém postavení s oblibou předváděla. Čišelo to z jejího úsměvu, z velitelského tónu, z neochoty radit se s ním při volbě postupů či vydávání nařízení. „Jsme připraveni akci zastavit v kterémkoli okamžiku," řekl.

„Já to vím." Zaklapla notepad.

„Co se děje? Někdo na nás tlačí?"

„Společnost má obavy, že by jeden nebo několik Jacobiho lidí mohlo odmítnout odejít v termínu. Chtějí po mně, abych zajistila, že nikdo nepřijde o život."

Helm vybuchl. „To je pitomý fór, Melanie. Třeba se snaží blufovat. Nevěř tomu, že by tady někdo z nich chtěl být, až se přes vykopávky převalí stěna ledu a vody.“

„To není všechno.“ Truscottová byla neklidná. „Mluvila jsem s jejich pilotkou. Prý se děje něco velkého. Vypadá to, že budou chtít riskovat a zůstat, dokud to půjde. Sledovali jsme jejich rádiový provoz a vychází nám z něj totéž.“

„Tak je varuj. Připomeň jim, co je v sázce. Ale teď už neustupuj, proboha. Jestli to uděláš, nikdy se jich nezbavíme. Poslouchej mne, Melanie, takhle to nemůžeme vést věčně. Naše technika sama o sobě není nic moc a místní podnebí je k ní kruté. Jestli operaci pozdržíme, třeba jen o několik dní, nezaručím, že všechno vybuchne v daném pořadí.“ Casey povytáhl obočí, ale Helm ho ignoroval.

„S tím nic nenaděláme.“ Truscottová si přesedla a dala najevo, že rozhovor skončil. „Budeme se držet instrukcí, které máme.“

Když zmizela, Casey se ušklíbl. „Není to nejlepší materiál, ale že by se rozpadal, to se nedá říct.“

„Trocha přehánění pomůže na duši. Víš, co je její problém, Marku? – neumí poznat rozdíl mezi tím, co jí šéfové *říkají*, že má udělat, a co *chtějí*, aby udělala. Caseway chce mít krytá záda, kdyby se náhodou něco stalo. Ale chce, aby se to udělalo. Jestli to neproběhne podle plánu, Truscottová bude mít škraloup. A já taky.“

„Tak co uděláš?“

Halm se podíval z okna. Obloha i ledová masa měly stejnou barvu. „Nevím. Třeba z ní nakonec udělám dobrou šéfku.“

Truscottová věděla, že Helm má pravdu. Ten mizera neměl ani takovou cenu jako střelný prach, kterým by se dal poslat do pekla, ale měl pravdu. Sama to také věděla, vždycky to věděla. *Dobrovolně neodejdou. Bude třeba je vykopnout.*

Sakra.

Stiskla knoflík na Harveyho. „Až budeš mít chvilku," řekla.

ARCHIV
PROJEKT NADĚJE
První fáze – očekávání

Předpokládáme, že v prvních šedesáti sekundách po úvodní explozi roztaje na obou koncích planety devět set milionů tun vody. Pokud se nám podaří aktivovat podmořské sopky, bude reakce na žár vyvinutý jadernými nástroji na jihu pokračovat ve velké míře neurčitě dlouho. Podle nejvěrohodnějších odhadů se dá čekat následující:

(1) Zemětřesení do síly 16,3 Grovenerovy stupnice podél všech hlavních zlomových linií do vzdálenosti 50 stupňů od obou pólů;

(2) Vlny tsunami v celém jižním moři. Bude se jednat o obrovské vlny, nesrovnatelné s ničím, co bylo v historickém období zaznamenáno na Zemi. V důsledku toho se velké masy mořské vody jednoduše vylijí z pánví a zaplaví pevninu na vzdálenost několika tisíc kilometrů.

(3) I kdyby déšť nepodpořilo shození koulí, bude pršet téměř celý rok. Srážky zůstanou vysoké deset až patnáct let, než se stabilizují na průměru, který bude o 35 % vyšší než současná úroveň.

Je však třeba mít na paměti, že přítomnost sopek v oblasti jižního pólu spolu s nedostatkem zkušeností s operacemi v tomto měřítku a proměnné uvedené v Dodatku (1) vytvořily situaci, která je mimořádně nepředvídatelná.

(Ian Helm)

8

Na palubě DVT Jack Kraus. *Úterý, 14.22.*
Sněhová koule se pomalu převalovala ve slunečních paprscích a rostla mu na obrazovkách. Vedle nesouměrné, otlučené koule byl tahač jako trpaslík. Jeden konec vypadal, jako by tam velký kus něco urazilo. *Zas jednou pořádný macek.* Pilotní automat srovnal krok s pohybem koule a navedl ho nad rozbrázděný bílý terén. Stabilizoval tahač a spustil průzkumný program. Jake Hoffer zpomalil přibližování, sestup a vybral kontaktní místo. Přibližně v polovině vůči ose rotace. *Tam.* Na ploše rovného, nerozpraskaného ledu.

Sledoval údaje na kontrolním panelu. Přistával prakticky na plošině, jejíž boční svahy padaly do nekonečna. Po obloze se kutálela Quaraqua. Během chvilky, kdy se díval, vyšel měsíc a slunce rychle zapadlo za „obzor“ ostrý jako skalní hrana. Vyvolávalo to mírnou závrať. Uzavřel kabinu štítem, zakryl si výhled a přešel ke sledování monitorů. Čísla se míhala před očima, ve výšce sta metrů se rozsvítily kontrolky signalizující, že je vše v pořádku. Vzápětí *Jack Kraus* s lehkým nárazem

dosedl. Bodce se dostatečně zaryly do ledu. Kontrolky se rozsvítily žlutě.

Aktivitu převzal reorientační program. Čidla vypočetla rozložení hmoty a rotační konfiguraci a určila kurs a rychlost. Boční rakety poprvé zabraly.

O čtyři hodiny později již naváděl sněhovou kouli na dočasnou oběžnou dráhu kolem Quaraquy.

Za několik týdnů zahájí spolu s Merry Cooperem, pilotem druhého tahače, hlavní část této operace: nastartování více než dvou set obíhajících kusů ledu k povrchu planety, jejich *nasměrování* stejným způsobem, jak to dělal teď: tím, že se do nich zaboří a odtáhne je k cílům. A jakmile zahájí závěrečnou fázi sestupu, pomocí částicových svazku je rozporcují na déšť. Líbila se mu ta představa, že se tyto obrovské ledovce nakonec snesou na vyprahlou planinu jako letní přeháňka.

Jeho komunikátor zapípal. „Jakeu?“

Poznal chraplavý hlas Harveyho Silla. „Slyším tě výborně, Harvey.“

Jake přepnul na video. Sill předával instrukce někomu mimo obraz. Obvykle vládl u velitele stanice v řídicím středisku klid. Dnes to tam překypovalo hlasy, techniky a aktivitou. Termín se blížil.

Sill se poškrábal na spánku. „Jaku, sedíš na dva-sedmnáctce?“

„Na *dva-devatenáctce*.“

„To je jedno. Máš ji?“

„Mám –“

„Tak fajn. Chci, abys ji *pustil*.“

Hoffer se nahnul dopředu a upravil příjem. „Můžeš to říct ještě jednou?“

„Chci, abys ji hodil do Jižního moře. Do Jakaty.“ To nemohla být pravda. „Harvey, tam jsou přece lidi z Akademie.“

„Já vím. Shoď ji šestnáct set kilometrů jižně od chrámové lokality. Jsi schopen to udělat s přiměřenou přesností?“

„Ano.“ Hoffer byl zděšen. „Ale nechci.“

Sillův výraz se nezměnil. „Přesto to udělej.“

„Harvey, vždyť je to zabije. Co to tam děláte, zbláznili jste se?“

„Proboha, Hoffere, je to jenom jeden kus. Nikomu se nic zlého nestane. Zařídíme, aby byli včas varováni.“

„Chceš, abych ji rozřezal?“

„Ne. Shoď ji tak, jak je.“

Jake ztěžka dýchal. „A co když se odtamtud všichni nedostanou? Nebo ani nemůžou? Do prdele, tenhle kus je *hora*. Nemůžeš ho jen tak hodit do oceánu.“

„Vždyť jsou *pod vodou*, sakra. Budou v bezpečí.“

„Pochybuju.“

„A máš tam něco menšího?“

„Jasně. Prakticky všechno je menší.“

„Tak jo. Najdi něco menšího a udělej to. Nezapomínej, že cestou dolů o hodně přijdeme.“

„Starou belu. Z téhle mrchy by do vody dopadla většina. Proč to vlastně děláme?“

Sill dal na sobě znát mimořádné rozčílení. „Podívej, Jakeu, tihle lidi nás vodí za nos. Momentálně se zdá, že chtějí zůstat i po termínu. Posíláme jim takový vzkaz. A teď to udělej, prosím tě.“

Hoffer přikývl. „Jasně. Může být. Kdy?“

„Hned. Jak dlouho to bude trvat?“

„Těžko říct. Možná deset hodin.“

„Dobře. Průběžně mne informuj. A Jakeu –“
„Co je?“
„Ať to pořádně cákne.“

Chrám Větrů, mnohoúhelník s věžičkami, krytými sloupořadími a masivními sloupy, ležel zpola pohřben ve dně oceánu. Stěny se sbíhaly pod neobvyklými úhly a rozbíhaly se nepředvídatelnými směry. Schodiště stoupala do výše položených místností, které již neexistovaly. (Schody měly přesně odpovídající velikost pro lidi.) Každé volné místo bylo popsáno tajemnými symboly – a všude se daly najít oblouky a balustrády. Relativně neporušená hyperbolická střecha klesala téměř až k mořskému dnu a dodávala celé stavbě vzhled želvího krunýře. „Celkově vzato,“ obrátil se Richard k Hutch, zatímco se s tryskami blížili, „je to architektura, která ukazuje náboženství bez ambicí. Je opatrná a praktická, je to víra, která využívá bohy hlavně k tomu, aby přinášeli déšť a žehnali manželství. Důraz na domácnost a zemědělství měl pravděpodobně kontrastovat s kosmologií Knóthských věží. Bylo by zajímavé znát jejich dějiny v tomto období, sledovat jejich vývoj od Chrámu po věže a zjistit, co se stalo.“

Vypnuli trysky a dopluli k hlavnímu vstupu. „Architektura působí dojmem, jako by ji navrhoval nějaký výbor,“ poznamenala Hutch. „Slohy jdou přes sebe.“

„Chrám nebyl postaven na jeden zátah,“ řekl. „Původně to byla jediná budova. Kaple uvnitř vojenské pevnůstky.“ Vznášeli se před obrovskou kolonádou, která střežila hlavní vstup. „Jak šla léta, přistavovali k ní, ubourávali, měnili názory. Tak vznikla spleť místností,

chodeb, balkonů a šachet kolem ústřední lodi. Většina se zbortila, i když vlastní loď dosud stojí. Bůh ví, jak je to možné. Mimochodem, je to nebezpečné. Střecha se může kdykoli zřítit. Carson říká, že už málem chtěli zastavit práci a přizvat nějaké techniky, aby to podepřeli.“

Hutch si pochybovačně měřila kamenné zdi. „Možná je to dobře, že musíme pryč. Než to někoho zabije.“

Richard se na ni podíval s předstíraným ohromením. „Vím, že jsi tady dost dlouho, abys těmto lidem něco takového neříkala.“

„Jasně,“ řekla. „Pokusím se nikoho nerozzuřit.“

Střecha kolonády byla pryč, slunce prosvítalo mezi pilíři. Zastavili se, aby si prohlédli vytesané ornamenty. Vzhledem k nánosům bahna a celkovému rozpadu bylo těžké něco rozeznat, přesto zahlédla něco, co vypadalo jako východ slunce. A něco, co mohl být buď mořský tvor s chapadly, nebo strom. Když nic jiného, Chrám větrů byl pevný. Masivní. Postavený tak, aby přečkal věky. Kdyby stavba zůstala na suché zemi, díky sedlovitému tvaru by byla aerodynamická. Hutch napadlo, jestli by to nemohlo vysvětlovat její jméno.

„Kdo chrám pojmenoval?“ zeptala se. Věděla, že místní jména po původních obyvatelích se používala, pokud se dala najít (a vyslovit). Když ne, o fantazii a smysl pro humor byla málokdy nouze.

„Vlastně měl v průběhu staletí celou řadu jmen,“ řekl Richard. „Vyhlídka. Zastávka. Jižní Štít, což bylo odvozeno od souhvězdí. A pravděpodobně ještě další, která neznáme. ‚Chrám větrů‘ patří k nejmladším jménům. Objevila je Eloise Hapwellová a nakonec se pro ně rozhodla. Mimochodem, mělo by vyjadřovat

pomíjivost života. Mihotající plamínek svíčky za větrné noci.“

„To už jsem někde slyšela.“

„Pro pozemské kultury je to běžný obraz. A pro některé na Noku. Je to univerzální symbol, Hutch. Proto se kostely a chrámy tradičně staví z kamene, aby tvořily kontrast. Aby ukázaly, že ony jsou pevné a trvalé, nebo je taková víra.“

„Je to deprimující,“ řekla. „Všichni jsou posedlí smrtí, že?“ Motivy smrtelnosti hrály významnou roli u každé kultury, kterou znala, pozemské či jiné.

„U všech důležitých věcí se ukáže, že jsou společné pro celý vesmír,“ řekl Richard. „Proto nenajdeme žádné opravdu cizí mimozemšťany.“

Chvíli mlčela. „Jak je tohle staré, dva tisíce let?“ Myslela tím kolonádu.

„Tak nějak.“

„Proč byly chrámy *dva*?“

„Jak to myslíš?“

„Knóthské věže. To bylo také posvátné místo, ne? Patřilo to všechno do jednoho komplexu?“

„Myslíme si, že ne, Hutch. Ale ve skutečnosti o tom zatím mnoho nevíme.“ Ukázal na tmavý vstup. „Tudy.“

Vešla za ním. Kalnou vodou prosvítala červená, zelená, žlutá a modrá vodicí světla. Oba zapnuli svítilny na zápěstí. „Chrám a věže představovaly stejné náboženství?“

„Ano. Do té míry, že obě vyznávala univerzální božskou bytost.“

„Takže žádné panteony.“

„Ne. Ale nesmíš zapomínat, že nevíme, jak tito tvorové začínali. Kultury, na něž se můžeme podívat, již

pochopily základní jednotu přírody. Takové poznání nemůže žádný božský sbor přežít.“

„Jestli jsem dobře pochopila Franka, je tady někde stará elektrárna.“

„To je ta potíž, *někde*. Pravda je taková, že zatím nikdo neví, kde. Henry našel na různých místech zlomky a kusy generátorů, řídicích pultů a vodičů. Asi víš, že tady několik tisíc let byla křižovatka důležitých cest. Jedna cesta přicházela z vnitrozemí a, přibližně v místech, kde se nacházíme, se spojovala s pobřežní magistrálou.“

„Ano,“ řekla. „Viděla jsem to.“

„Než to byla silnice, byla to řeka. Byla by tenkrát níž, než je dnes. Reka se v každém případě vlévala do moře a elektrárna musela stát někde na jejích březích. Ale to bylo *dávno*. Před dvaceti pěti tisíci lety. Možná ještě dřív.“ Jeho hlas se trochu změnil. Věděla, jak funguje Richardovo myšlení, věděla, že cítí přítomnost duchů, ohlíží se, kudy přišli, vidí staré řečiště a představuje si město na pobřeží osvětlené elektrickými lampami. Zastavili se před výklenkem.

„Tady,“ promluvil, „podívej se na to.“ Přidržel svou svítilnu u zdi.

Dívala se na ni kamenná tvář. Od krokodýlího temene po spodní konec čelistí byla stejně vysoká jako hlava Hutch. Civěla se někam za ni, přes rameno, jako by se dívala za někým, kdo odchází.

Oči byly zasazené v hlubokých důlcích pod svraštělým čelem. Ústa a čenich byly široké; lebka byla plochá, široká a hladká. Čelisti částečně zakrývaly zježené chomáče srsti. Celkově to působilo dojmem smutku, zadumání, možná lítosti.

„To je přesně ono," promluvila Hutch. „Je to depresivní."

„Hutch, to je reakce turisty."

„Kdo to je? Víme to?" Přikývl. „Bůh."

„Je jiný než ten v Dolním chrámu."

„Ano. Tento je mužského pohlaví. Ale je také o tisíc let mladší."

„Vypadá to, že univerzální božstva –"

„Cože?"

„– se zásadně neusmívají. V žádné kultuře. K čemu je ti všemocnost, když z ní nemáš požitek?"

Stiskl jí rameno. „Vážně máš na všechno *svůj* pohled."

Klesli na úroveň podlahy a vydali se podél zelených světel. „Co se stalo s tou industrializovanou společností?" zeptala se. „S tou, která postavila elektrárnu?"

„Došel jí benzin. Doslova. Vyčerpala všechna fosilní paliva. A nedokázala je nahradit."

„Žádný atom."

„Ne. Pravděpodobně se o to ani nepokusili. Může se stát, že okno, kdy se to dá udělat, je úzké: nemáš čím roztáčet motory, a zároveň potřebuješ vyvinout velké, soustředěné úsilí. Možná je třeba mít ve správný okamžik velkou válku." Zvážněl. „Ani na Noku se jim to nepodařilo."

Stále byli v ústřední lodi. Střecha bránila slunečním paprskům proniknout dovnitř. Navzdory vodicím světlům tam byla tma. Chvílemi se jich dotkl nějaký mořský tvor. „Je to strašlivé," promluvil Richard, „tohle všechno ztratit."

Pravidelně se zastavovali před jednotlivými rytinami. Celé stěny byly pokryty dlouhými řadami symbolů.

„Domníváme se, že jsou to příběhy," řekl. „Všechno jsme holograficky zaznamenali. Jednou to rozluštíme. A *tady* je to, co hledáme."

U nohou se jim otevírala šachta. Zelená světla v ní mizela, doprovázena dvěma chvějícími se hadicemi, z nichž každá byla široká jako pořádné stehno. „Odsávání písku," vysvětlil Richard.

Udělal krok do prázdna. Závaží ho táhlo dolů. – Hutch chvíli počkala a potom ho následovala. „Právě vstupujeme do Dolního chrámu," řekl jí. „Vítej v době 9000 před naším letopočtem."

Šachta byla vytesána v šedé hornině. „Richarde," zeptala se, „opravdu si myslíš, že existuje naděje, že se tady někde Rosettská deska najde? Mně to připadá málo pravděpodobné."

„Ani ne. Uvědom si, že tady byla křižovatka. Proč nevěřit, že by do stěny vytesali modlitbu, epigram nebo božské vnuknutí a udělali to v několika jazycích? Po pravdě řečeno, Henry je přesvědčen, že by to udělali. Otázkou je, zda se takový text dochoval, a pokud ano, zda budeme mít dost času, abychom jej objevili."

Hutch stále neviděla dno. „Ta kamenná zeď za tebou," pokračoval Richard, „je součást vnějšího opevnění. Nacházíme se *mimo* vojenský tábor." Z šachty odbočovala chodba. Zelená světla a hadice se vinuly dovnitř. „Teď jsme těsně nad úrovní terénu ve vojenském období." Začal plavat k ústí chodby. „Právě odčerpávají usazeniny. Je to věčný boj. Plní se to stejně rychle, jak stačí odčerpávat."

Vplavala dovnitř. Vepředu, v mezeře podél jeho dlouhého těla, zahlédla bílé světlo a pohyb.

„Georgi?“ Richard přešel na společný kanál. „Jsi to ty?“

Obrovská postava se tyčila nad černou bednou. Pohnula se a zvedla hlavu. „Sakra,“ promluvila. „Já myslel, že jste nová směna. Jak se vede, Richarde?“

Slyšela tiché hučení strojů a jemný svist pohybující se vody.

„Hutch, tohle je George Hackett,“ představil ho Richard. „Hlavní technik.“

Hackett musel mít na výšku přes dva metry. Měl plné ruce práce s něčím, co byla pravděpodobně pumpa, a pokusil se pozdravit, aniž by od toho odtrhl zrak. V kalném světle ho nebylo dobře vidět, ale hlas měl přátelský.

„Kde máš parťáka?“ zeptal se Richard.

Hackett ukázal na hadice, které se stáčely ke stěně chodby. „Na druhém konci,“ odvětil.

„Jsme teď přímo nad vojenskou kaplí,“ vysvětlil Richard Hutch. „Snaží se vyčistit zasypané prostory.“

„Co v nich je?“ otázala se.

„Ještě nevíme,“ řekl George. „Nevíme nic než to, že se nacházejí na západním okraji opevnění. Pravděpodobně to byly ubytovny pro vojáky. Ale také to mohla být součást původní kaple.“

„Já myslela, že tu jste už našli,“ podivila se Hutch. „Tam byly ty výjevy s Tuliem, ne?“

„Dostali jsme se do jedné části,“ odvětil George. „Ale někde tady bude víc. Je to velice pravděpodobné.“

Bahnitý nános v chodbě sahal po kotníky. Stáli ve změti elektrických kabelů, sběrných pytlů, sochorů, krompáčů a kamenů.

„Proč je kaple tak důležitá? Kromě nalezení fragmentů Kasumelského cyklu?“

George promluvil na soukromém kanálu na někoho jiného. Patrně na osobu na druhém konci hadic, napadlo Hutch. Pak, když byl zřejmě uspokojen, se otočil k ní. Tlak v hadicích poklesl. „Byla tady vojenská základna významné civilizace, Hutch. Jenže my o těch tvorech nic nevíme. Nevíme, co pro ně bylo důležité, jak se na sebe dívali, co by si mysleli o *nás*. Avšak kaple a svatyně bývají místy, která ukazují nejvyšší hodnoty civilizací, k nimž se váží.“

„To snad nemyslíte vážně,“ řekla Hutch.

„Nemyslím to *přímo*. Ale když se chcete dozvědět, co je pro lidi důležité, přečtěte si jejich mytologii. Jak vysvětlují základní otázky.“ Najednou si uvědomil, že se chová jako učitel, a roztáhl ústa do širokého úsměvu. Zdálo se jí, že na ní visí pohledem, ale nebyla si jistá.

„Hutch,“ ozval se Richard. „Henry je ještě dál, až nahoře, v jednom z předpokojů. Tam, kde našli Tullův cyklus. Chtěla by ses tam podívat?“

„Myslím, že se bez toho obejdu,“ řekla. „I tak mám zpoždění.“

„Jak chceš. Trefíš zpátky?“

„Jasně.“ Dívala se, jak Richard proplaval kolem George a pokračoval chodbou dál. Vzápětí jí zmizel za ohybem.

Hutch poslouchala tiché syčení své dýchací soupravy. – „Jak to jde?“ zeptala se.

George se usmál. „Žádná sláva.“

„Myslela jsem, že tady dole najdu většinu týmu. Kde jsou všichni?“

„Frank a Linda jsou s Henrym. Ostatní jsou na Mořské stanici. Dokud to tady dole nevyčistíme, stejně se toho moc dělat nedá. Pak rozjedeme velké pátrání po dalších zlomcích kasumelského C. Až Maggie – Znáte vůbec Maggie?“

„Ne.“

„Maggie Tufu je naše exofiloložka. Našli jsme již v okolí několik set zlomků kasumelského lineáru C. Potíž je vtom, že většinou jsou krátké, jen několik slov. Až nám Maggie řekne, že má dost, aby v něm dokázala číst, bude to signál, abychom se stáhli.“ Jeho hlas zněl unaveně.

„Není vám něco?“

„Ne, to je v pořádku.“ Sklopil oči k hadicím, které zatím splaskly. Byly ohebné, modročerné, se stříbrnými proužky v metrových intervalech. Proužky byly odrazivé.

Zdálo se, že nemá na práci nic jiného než sedět u přístroje. „Já jenom odzírám z Triho monitoru,“ prohlásil. „Tri drží odsávačku a já tady sedím pro případ, že by se na něho Chrám zřítil. Abychom hned věděli, na čem jsme.“ Otočil se k ní a ona si ho tak mohla poprvé prohlédnout.

George měl dobré oči, tmavé a zvláštní. Viděla na něm, že je rád. Byl mladší, než by mu hádala; čelo měl bez vrásek a jeho chování v sobě mělo cosi nepopiratelně nevinného. Byl hezký, jako jsou hezcí skoro všichni mladí muži. Ale ten úsměv a oči mu dodávaly rozměr navíc. Stál by za trochu námahy, usoudila.

„Jak nebezpečné to tady opravdu je?“ zeptala se.

Chodba mu byla příliš těsná. Změnil polohu, snažil se najít pohodlnější. „Za normálních okolností bychom si dali práci s tím, abychom všechno podepřeli, ale tlačí nás

čas. Jenom tím, že tady jsme, porušujeme všechny možné předpisy. Jestli něco povolí, může to někoho zabít.“ Zakabonil se. „A já za to budu odpovědný.“

„*Vy?*“

„Ano.“

„Tak to uzavřete.“

„To není tak jednoduché, Hutch. Asi bych to *měl* udělat. Jenže Henry je zoufalý.“

Eddie Juliana neměl času nazbyt. „Nejdřív ty s červenými štítky,“ řekl. Hutch se rozhlédla po hromadách beden, z nichž většina byla prázdná, a po řadách artefaktů: hliněných nádob, nástrojů, mechanismů a kusů kamenů pokrytých rytinami. Některé bedny byly zapečetěné. Byly označeny červenými, žlutými a modrými štítky.

„Tak dobře,“ prohlásila, ale stále nevěděla, co má s těmi červenými štítky dělat.

Eddie se pohyboval po skladišti s energií rujného králíka. Krčil se k bednám, komunikátorem uděloval nervózní pokyny, pobíhal sem a tam a kontroloval položky inventáře.

Zastavil se a podíval se na Hutch. „Jestli se nepletu, *chtěla* jste pomáhat, ne?“

Hutch si povzdechla. „Řekněte mi, co mám udělat.“

Byl hubený a tenký, měl zrzavé vlasy a pisklavý hlas. Působil dojmem, že na něho události doléhají víc než na kohokoli jiného. Hutch si nevšimla, že by se usmál nebo že by se uvolnil. Připadal jí jako jeden z těch nešťastníků, kteří se na všechno dívají černými brýlemi. Byl mladý, a přesto si ho nedokázala představit, jak se z něčeho raduje. „Ponorka čeká,“ upozornil. „U dveří stojí připravený

vozík. Odvezte si ho. Carson tam bude a náklad vyloží. *Vy* se vraťte. Potřebuji vás tady.“

„Jasně.“

„Přiletěla jste *Winkem*, ne?“

„Ano.“

„To je dobře. Nevěřil jsem, že to nakonec nezmění, aby zkusili ušetřit, a nepošlou na evakuaci loď tak akorát pro lidi.“

Rozhlédla se po řadách artefaktů. „Je to všechno?“

„Taková skladiště jsou ještě tři. Všechna plná.“

„Tak to máme místa dost,“ řekla. „Ale nejsem si jistá, jestli budeme mít *čas*.“

„Myslíte, že to nevím?“ Zasmušile si prohlížel válcový předmět obalený rzí. „Víte, co to je?“

„Ne.“

„Rozhlasový přijímač starý tak deset tisíc let.“ Držel nad ním prsty, ale nedotýkal se ho. „Toto je skříň. Reproduktor je tady. Předpokládáme, že elektronky budou tady vzadu. Byla to hudební skříň.“ Otočil se k ní a jeho hnědé, unavené oči zpřísněly. „Má to nevyčíslitelnou hodnotu.“ Hruď se mu dmula a jeho hlas zněl jako hlas někoho, kdo musí čelit naprosté tuposti. „Tyto bedny jsou plné podobných předmětů. Jsou velmi pečlivě zabalené. Prosím, zacházejte s nimi opatrně.“

Hutch vůbec nenapadlo, že by se mohla urazit. Odtáhla vozík do ponorkové loděnice, přenechala jej Carsonovi a svalnatému absolventovi, jenž se jmenoval Tommy Loughery, zaznamenala Carsonův názor, že Eddie je ztracený případ, a vrátila se. „V ponorce je místo ještě pro dva náklady,“ řekla.

„Kolik toho odveze váš člun?“

„Přibližně dvouapůlnásobek kapacity ponorky.“

„A náš odveze jen jeden a půlkrát tolik.“ Zdrceně se rozhlédl kolem sebe. „Budeme muset letět několikrát. Doufal jsem, že budete mít větší kapacitu.“

„Je mi líto.“

Její pozornost upoutaly hromádky destiček, které se vršily na jednom stole. Byly celé popsané symboly vyvedenými s uměleckým nadáním. „Umíme je přečíst?“ zeptala se zvědavě.

„Ne,“ odvětil.

„Jak jsou staré?“

„Šest tisíc let. Byly to talismany pro štěstí. Dělaly se tak, že se živočišný tuk smísil s hlínou a výsledek se vypálil. Jak vidíte, vydržely dlouho.“

Hutch by si nejraději o jeden řekla jako suvenýr. Ale bylo to proti předpisům a Eddie vypadal na to, že bere předpisy velice vážně.

„A tohle?“ Ukázala na šedou keramickou sošku znázorňující dvounohého, sudovitého suchozemského živočicha připomínajícího Buddhu s tesáky. Měl dost velké kulaté oči a placaté uši přitisknuté k lebce, podobné sloním. Tělo bylo hodně otlučené.

Eddie ji zpražil zlostným pohledem. Rozčilovalo ho, že nechápe nutnost spěchat. Ale zároveň byla pravda, že o svých artefaktech velice rád mluvil. „Je to staré přibližně osm set let.“ Předmět byl náročně propracovaný. Podal jí ho. Byl těžký. „Patrně patřil některému z posledních kněží.“ Jeho ztrhanou tváří se mihl stín. „Uvažujte. Chrám byl na tomto místě v nějaké podobě od nepaměti. Ale někdy na konci čtrnáctého století jej uzavřeli. Zamkli dveře a zhasli světla. Dovedete si představit, co to pro poslední skupinu kněží muselo znamenat?“ V pozadí hučely ventilátory. Eddie si

sošku pozorně prohlížel. „Není to posvátný předmět. Měl asi pro někoho osobní význam. Našli jsme jich několik v jednom příbytku. Tento zůstal v blízkosti hlavního oltáře.“

„Společnost pro umírajícího boha?“ nadhodila Hutch.

Přikývl, a Hutch si v tu chvíli jasně uvědomila, že ať měl jakékoli mouchy, Eddie Juliana byl nenapravitelný romantik.

O dvě hodiny později již byla ve vzduchu, na cestě na *Winka*.

„Jsi tam, Janet? Tady je Hutch.“

„Ne, Hutch. Janet spí. Tady je Art Gibbs.“

„Ráda tě poznávám, Arte.“

„Co pro tebe mohu udělat?“

„Vlastně nic. Jen jsem se nudila.“

„Kde teď jsi?“

„Honím svou loď. Ale dostihnu ji až za několik hodin.“ Odmlka. „Co tady děláš *ty*, Arte?“

„Většinou kopu. Mrzí mě, že jsem tě dnes nestihl. Slyšel jsem, že jsi třída.“

Hutch se usmála a zapnula video. „Zbav se všech iluzí,“ řekla. „Ale poslouchá se to hezky.“

Artova tvář se roztáhla do širokého úsměvu. „Pověsti zdaleka nevystihují skutečnost,“ řekl galantně. Artu Gibbsovi bylo přes padesát, vlasy měl pryč a kolem pasu faldy. Zeptal se jí, jestli na Quaraqui už někdy byla, co udělala, že na Richarda Walda tak zapůsobila, a co říká Chrámu větrů. Zdálo se, že stejně jako jiní se s hrozící evakuací nedokáže vyrovnat.

„Třeba přežije,“ řekla. „Je pod vodou. A Knóthské věže také vypadají docela pevně.“

„Ani náhodou. Několik hodin poté, co odstřelí ledovou čepičku do oceánu, se sem přiženou obrovské vlny –“

Slunce se jí právě schovalo, takže letěla tmou. Z levého okna se jí otevíral výhled na prázdnotu. Zahlédla stanici Kosmiku, osamělou zářivou hvězdu.

„Za pár tisíc let přijde někdo jiný a zkusí to znovu,“ pokračoval Art. „Řekl bych, že to bude zajímavá hádanka: pozůstatky vyspělé techniky na zaostalé planetě.“

„Arte, byl jsi v Oz?“

„Byl.“

„Co jsi mu říkal?“

„Myslím, že nikdy nezjistíme, co mělo znamenat.“

„Nepřipadá ti zvláštní, že je něco ožehlo ve stejné době, kdy byla zničena vojenská základna?“

„Vyhořelo ve stejné *éře*,“ připomněl jí vlídně. „Nezapomínej, že pevnost zanikla v období celosvětové zkázy.“

„Právě o to mi jde. Není pravděpodobné, že by mezi tím mohla být nějaká spojitost?“

„Nedovedu si představit jaká.“ Jazykem vyboulil jednu tvář a zamračil se. „Opravdu ne.“

„Frank Carson říkal, že je nějaká souvislost mezi děním v Oz a rozsáhlou zkázou na Quaraqui.“

„Co by to mohlo být? Spojení existuje jen ve velmi obecné rovině, Hutch. Období diskontinuity byla velice dlouhá. Pokud je nám známo, o škodě napáchané na Oz se dá říct totéž. Ale to ještě neznamená, že by k tomu došlo současně. Pouze ve stejném období. Je tu jistý rozdíl, a podle mne se řítíme do pasti, když obojí zaměňujeme.“ Odmlčel se. „Zajímají tě diskontinuity?“

„Ano.“

„Pak ti řeknu něco jiného. Je to samozřejmě náhoda.“

„Co je náhoda?“

„Existuje báseň, kterou máme přeloženou. Počkej chvilku, než to najdu.“

Art odešel mimo obrazovku. „Slyšela jsi někdy o Písařích?“

„Ne.“

„Ovládali tuto oblast přibližně v období mezi rokem 1400 před Kristem a zhroucením Východní říše o nějaká čtyři století později.“

„Písaři?“

„Říká se jim tak, protože si o všem vedli záznamy. Podrobné obchodní účty, soupisy, zprávy o zdravotním stavu, důležité statistiky. Byli poměrně vyspělí.“ Ušklíbl se. „V byrokracii. Hodně se nám podobali. Vypadá to, že dokonce znali pojištění. Zdá se, že jejich úpadek, zánik Východní říše a Druhá diskontinuita, nastaly ve stejné době, kolem roku 1000 před Kristem.“

„Prima.“ Hutch se na monitoru objevilo deset řádek textu.

„Soudě podle obchodní povahy textů, které se po nich dochovaly, Písaři zřejmě neměli filozofické ani náboženské ambice. V době, kdy měli vliv, byl Chrám degradován na historickou kuriozitu. Přesto se nám podařilo najít v jednom jejich městě knihu pobožností. Ve Valdipě. Nedaleko odtud. Byla to další zastávka na obchodní cestě západním směrem. Verše, které máš na obrazovce, jsou z této knihy.“

Čekáme v ulicích Hau-kai.
Přichází noc, padá zima,

světla světa chladnou.
A v tomto třístém roce
od nástupu Bilata na trůn
přijde ten, kdo zašlápne ráno,
pod nohama udusá slunce
a bude soudit lidské duše.
Rozkročí se nad střechami
a zažehne motory boha.

Přečetla si to dvakrát. „Co jsou to motory boha?“ Art pokrčil rameny. „Tak o co jde?“

„O Bilata. Byl to hrdina. Jistý čas se používal pro označování počátku éry Písařů. Dostal se k moci někdy kolem roku 1350 před Kristem, podle našeho času. Mimochodem, Hau-kai bylo něco jako Jeruzalém, svaté město, symbol toho nejlepšího, v co mohl věřící na tomto světě doufat.“

Hutch si verše přečetla ještě jednou. „O tři sta let později by se ocitli blízko Druhé diskontinuity.“ Smazala obrazovku a znovu na ni vyvolala Arta. „Chceš říct, že to někdo předpověděl?“

„Knihu se nám podařilo časově zařadit. Patří k nejstarším, které máme. Mnoho z ní přečíst neumíme. To, co přečíst *umíme*, jsou většinou pobožnosti.“

„Kdo to překládal?“

„Maggie Tufu. Potkala ses s ní? Každopádně převáděla časové údaje. Slovo, které je převedeno jako *lidské*, se ve skutečnosti týká všech obyvatel planety, minulých i současných. A sloveso, které je přeloženo jako *soudit*, zřejmě souviselo jak s funkcí soudce, tak s funkcí popravčího.“ Art působil dojmem, že se baví, a

zároveň je zmatený. „Je to tak – to proroctví se do puntíku vyplnilo.“

„Proroctví jsou velice ošidná věc,“ řekla Hutch. „Náboženské skupiny velmi často prorokují katastrofické události. A když je takových proroctví dost, jednou se někdo zcela jistě strefí.“

Art přikývl. „Já bych to viděl stejně. Jenže jsou tady někteří, kteří uvažují, jestli ten útvar na měsíci nějakým způsobem neoznačuje tuto planetu, aby byla periodicky ničena.“

V 19.00 byl chrámový člun naložen a připraven vydat se za *Alfou*. Carson ještě jednou všechno zkontroloval, aby se kontejnery nemohly pohnout, a pak se díval, jak se ponorka vzdaluje. V bublině strnule seděl Eddie. Ruce měl přitisknuté k tělu a civěl přímo před sebe.

Carson zvýšil tah, informoval službu, že vyráží na cestu, a vznesl se.

Slunce se posunulo za horské štíty a houstnoucí tmou vanul studený vítr. Byl právě odliv a v ubývajícím světle se třpytily široké pruhy písku. O věže se rozbíjely vlny. Carson se téměř těšil, že odjede, vrátí se zpátky do Washingtonu a bude se moci procházet na slunci bez Flickingerových postrojů.

Přesto měl vztek. Když sem poprvé přišel, před šesti lety, bral Chrám s jeho kamennými zdmi jako něco nadčasového. Něco, co tu zůstane i dlouho poté, co se on odebere do šťastnějších míst, tak jako to zde bylo již tisíce let. Byl to pro ně všechny symbol, symbol stability. Představy, že věci, které jsou skutečně důležité, žijí dál.

Přitáhl řídicí páku. Člun proplul mračny.

Knóthské věže dole se již ztratily v šeru.

ARCHIVNÍ ZÁZNAM

Když na jaře roku 2187 Alexander La Plante dokončil první fázi odkrývání Sodomy, vyslovil závěr, že město bylo vypáleno, což nebylo v biblických časech nijak neobvyklé. Jenže přidal ještě dva další názory, které vyvolaly bouři polemik o tom:

(1) že lokalita je mnohem starší, než jsme čekali, spadá do období přibližně 5000 před naším letopočtem; a

(2) že počítačová rekonstrukce zkázy ukazuje na to, že město bylo zničeno něčím podobným moderním zbraním.

La Plantovi v roce 2189 zrušili grant. Druhá expedice, vedená Oliverem Castlem a Arianem Adjanim, prozkoumala obě varianty. Dřívější datum potvrdili, avšak nenašli žádný přesvědčivý důkaz na podporu teorie, jež mezitím vešla ve známost jako bombová.

La Plante v roce 2195 ztratil definitivu na University of Pennsylvania a v současné době učí na Radison University v Londýně.

Marjorie Goldová
Archeologický průzkum Mrtvého moře
Commonwealth, New York, 2199

9

Quaraqua. Úterý, 21.48 (dvacet osm minut do půlnoci).
Oba čluny vyložily náklad na Winckelmannovi a vracely se na povrch, když jedenáctitunový blok přechlazeného ledu, vedený v inventáři Kosmiku jako č. 171, překonal rovník a dostal se na jižní polokouli. S šepotem prolétl nad měsícem ozářenou tundrou a houbovitými stromy jako něco, co není zřetelně slyšet. Odletovaly z něj zářivé úlomky a vyprahlá krajina se na okamžik rozjasnila.

Do předního průzoru *Alfy* narážel sníh. Hutch (která ve *Winkovi* počkala na Carsona a pak s ním slétla dolů) si všimla, že ponorka i chrámový člun kotví u plovoucího doku, obklopeny svatozáří svých reflektorů. Člun měl otevřeny nákladní dveře; Carson a Loughery stěhovali z mola na palubu kosmického plavidla hromadu kontejnerů.

Na obrazovce nad její hlavou naskočila Janet Allegriová. „Nazdar, Hutch," pozdravila. Energetické pole jí stlačovalo vlasy dolů. Mluvila z ponorky. „Zdá se, že oproti plánu A jsme nabrali malé zpoždění." Chtěli

narovnat přepravní bedny na molo, aby měli dvě další zásilky připraveny k odvozu, až se čluny vrátí. Ale mnoho se jich nahoru nedostalo. „Bylo špatné počasí?“

„Mokro. Ale problémem jsou spíš *lidé*. Všichni hledají artefakty.“

Daleko na jihu sjel do oceánu blesk.

Hutch to chápala. Pod extrémním náporem byl Henry ochoten riskovat ztrátu artefaktů, které již měl – ostatně byly náležitě zdokumentovány v hologramech – aby zvýšil naději, že najde to, co *skutečně* hledá. „Přistávám,“ oznámila.

Hladce dosedla do moře a doplula až k magnetickým spřáhlům, která loď pevně uchytila k molu. Carson nakládal poslední kontejner, a stále měl nákladní prostor poloprázdný.

Loughery se ostýchavě usmál. Nakládal do ponorky vozík. Sníh klouzal po jeho energetické obálce.

„Jak bych mohla pomoct?“ zeptala se.

Z ponorky se vynořila Janet. „V pravý čas,“ řekla vesele. „Docházejí nám pracovní síly.“

Moře bylo klidné, ale štíty podél pobřeží i věže se topily v husté tmě. Carson, který působil dojmem, že na sobě nechává pocity víc znát, vypadal zkroušeně. „Rád vás vidím,“ pookřál. „Vyhrňte si rukávy.“

O chvilku později se ponořili a zamířili vysokou rychlostí k Mořské stanici.

Kdyby obloha byla jasnější a kdyby se na hladině zdrželi o šest minut déle, spatřili by, jak od severovýchodu neslyšně přilétá ohnivá koule. Viděli by, jak přelétla nad moře a pak zmizela za obzorem. A každý, kdo by stál na molu, i v husté tmě, by si všiml nenadálého jasu na jižní obloze.

• • •

Většinu zpátečního letu z *Winka* spala, takže byla připravena zapojit se do práce. Jelikož na tahání kontejnerů byla příliš drobná, zeptala se Eddieho, jestli by se nenašlo něco, co by dělat *mohla*. Poslal ji do skladiště, kde našla Tommyho Lougheryho.

„Eddie říkal, že tě mám zaučit," uvítal ji. Černé vlasy měl rozcuchané, jako by se i on hlásil k nedbalému stylu, který byl v té době mezi absolventy vysokých škol rozšířen.

„Fajn. Co mám dělat?"

Ukázal na stůl plný artefaktů. Byly mezi nimi popsané destičky, kamenické práce, keramika. „Většinu těch věcí právě dopravili od Maggie. Všechny pocházejí z Dolního chrámu. A mají nevyčíslitelnou hodnotu. Dostanou červenou nálepku. Později přibudou další. Všechno to má vysokou prioritu a mělo by se to odvézt dalším člunem. Potřebujeme to zabalit."

„Ukaž mi jak," řekla.

Vytáhl balík plastové tkaniny a přitáhl dva sudovité kontejnery, které vyzvedl na vozík s motorkem. Zvedl jeden artefakt ke světlu a natočil jej, aby mohl přečíst čtyřmístné číslo na červené nálepce. „To je katalogové číslo," řekl. „Zapiš je do ukládacího seznamu." Potom omotal artefakt tkaninou, přelepil jej a uložil jej do kontejneru.

Byla to jednoduchá práce. Zatímco Hutch pokračovala ve vyprazdňování stolu, Tommy si našel jinou práci. Když měla oba kontejnery plné, vrátil se.

„Co dál?"

„Utěsníme je." Vytáhl stříkací pistoli spojenou krátkou hadici se dvěma sudy označenými „A" a „B".

Přitáhl si vozík blíž a namířil pistoli do jednoho kontejneru.

„Ustup," řekl. Pak stiskl kohoutek. Z pistole se vyřinul proud husté bílé hmoty a zakryl balíčky.

„Je to Poly-6, objemově úsporný, expanzivní tuhý polyuretan," vysvětlil jí. „Skvělý obalový materiál. Navíc se dá biologicky likvidovat. A tuhne rychle. Jak vidíš." Zastavil proud hmoty.

„Moc jsi tam toho nedal," řekla Hutch.

„Pět procent objemu stačí." Odhodil pistoli stranou, nasadil víko a zajistil je.

„Je to křehké zboží. Nerozdrtí je to?"

„Ne. Poly-6 nepůsobí tlak. Když narazí na odpor, zastaví se." Podal jí pistoli. „Nech kontejnery na vozíku. Až budeš hotová, zavolej mě a my je odvezeme do ponorky."

George Hackett odstranil poslední zkamenělá dřeva, zatajil dech a spokojeně se usmál, když se nic nestalo. Tak hluboko ještě do Dolního chrámu nikdy nepronikli. Otvor ve stěně, který tam byl, ústil do místnosti, která byla ze tří čtvrtin zanesena bahnem. „Tri, budeme asi muset podepřít strop," prohlásil. „Po obou stranách otvoru."

„Fajn. Zůstaň tam. Podpěry už jsou na cestě."

Stejně musel čekat, a tak George prostrčil svítilnu co nejdál. Mohla to být vnitřní svatyně vojenské kaple, komnata, v níž se kněží připravovali na bohoslužby a kde mohli přechovávat svá kázání a posvátné nádoby.

„Vidíš něco?" zvolal Tri.

„Ano." Cosi, zřejmě nějaký kus vybavení místnosti, bylo napravo od něho, zpola pohřbené, tak daleko, že na

to nedosáhl. Kdysi to bylo kovové. „Něco vidím," řekl George. „Možná umyvadlo. Nebo skříňku. Nedá se to poznat."

Tri postupoval se dvěma vzpěrami. „Napřed tam dáme tohle."

„Chvilku." George se posunul do místnosti. Intenzivně si uvědomoval, že na něm visí tíha Chrámu. „Já myslím, že je to nějaký stroj."

„Tady? Jaký stroj?"

„Nevím. Ale *má* to kryt. Počkej." Otvor byl pro něho příliš úzký. Couvl, odrýpnul nános a uvolněné kameny a zkusil to znovu.

„To stačí, Georgi," řekl Tri. „Uděláme to pořádně."

Protáhl otvorem ramena a postrčil se dál. „Je tady nějaká kovová konstrukce. A, hm, sakra, Tri, teď vážně nevím, *co* si o tom mám myslet." Na levém předloktí měl kameru. „Maggie, jsi tam?" zeptal se komunikátorem. „Vidíš to?"

„Maggie už jde," ozvala se Andi, která měla službu.

Pokusil se dostat ještě blíž.

„Co to tam máš, Georgi?" Byla to Maggie. Věděl, že napíná zrak, aby si mohla předmět na velké obrazovce prohlédnout.

„Nevím." Byl již uvnitř a stál před přístrojem. Kovové tyče a destičky byly spojeny se soustavou pružin a převodů. Všechno bylo silně zkorodované.

„Posviť doleva," požádala Maggie. „Podívej, je tam nějaká miska." V misce byly malé předměty, které vypadaly jako kameny. „Podívej se, jestli jsou volné."

George jeden vzal, opatrně do něj ťukl a podržel jej před kamerou. Byla na něm tmavá šmouha.

Maggie byla chvíli zticha. Potom se velice tiše ozval její hlas. „Proboha, Georgi, já myslím, že jsme našli tiskařský stroj!“

„To je paráda,“ řekl George.

„To jo.“ Podle hlasu byla u vytržení. Slyšel, jak tleskla. „Ukaž mi tu konstrukci.“ Udělal to.

„Blíž,“ vyžádala si. A potom: „Má to nějaký sázecí mechanismus. Je to plné liter.“

„V jakém jazyce?“ ozvala se Andi. „Poznáš to?“

„Zatím ne. Ale mohlo by se nám podařit velkou část zrekonstruovat.“ Poslouchal, jak dýchá. „Mohla by to být trefa do černého.“

„Jak to myslíš?“

„Na místě, jako je toto, by potřebovali vícejazyčné modlitební kartičky nebo něco takového. Jestli tady je nějaká Rosettská deska, mohlo by to být *toto*. Vytáhni to ven, Georgi.“

Henry podřimoval ve společenské místnosti, když mu zazvonil komunikátor. Ihned procitl. V posledních dnech žil v neustálém strachu z nějaké pohromy. Věděl, že porušuje bezpečnostní zásady, ohrožuje své lidi, ohrožuje svou kariéru. Nebylo to dobré, ale Herny věděl, že historie se na něho dívá. Na opatrnost nebyl čas. „Co se děje, Andi?“

„Volá Kosmik. Chceš si to jen poslechnout? Nebo s nimi chceš mluvit sám?“

„Mám práci,“ odvětil. „Promluv si s nimi ty. Když to bude nutné, řekni, že se se mnou spojíš a potom jim znovu zavoláš. A, Andi?“

„Slyším.“

„Nezlob je. Jasné?“ Vytřásl z hlavy poslední pozůstatky spánku, vstal a unaveně sešel po schodech dolů do dispečinku.

Henry Quaraquu miloval. Miloval její klidné horské hřebeny a dlouhé, nespěchající řeky; rozlehlá ticha a opuštěná města. Prastaré hradby a věže vyrůstaly z hlubokých lesů, ohraničovaly širé planiny, obepínaly přístavy. Mnoho staveb z pozdního období zůstalo v dobrém stavu: když jimi člověk procházel, nemohl se zbavit dojmu, že zaprášené fontány jednoho dne znovu ožijí, světla se rozsvítí a na ulicích zavládne ruch. Richard Wald byl autorem památného výroku, že Quaraqua je místem „na břehu času“.

Byl zde šestnáct let, dvakrát se tady oženil. Jednou dokonce na vrcholu Zlatého schodiště v Eskiyi. Vracel se na Zemi jen tehdy, když to bylo nutné, aby s Druhým patrem svedl boj o finance nebo si to rozdal s někým, kdo chtěl přeskupit jeho priority. Byl to archeolog od lopaty, kopáč, ale zároveň byl pečlivý a schopný, člověk, pro něhož byla radost pracovat. Nebyl geniální tak, jak byl geniální třeba Richard, ale byl důkladný. Metodický. Jestli se o Richardu Waldovi dalo říct, že nápis v Oz upoutal jeho zvědavost, pro Henryho platilo, že to pro něho byla pobídka k práci. A ne kvůli nějaké hlubší záhadě, kterou v sobě ty tajemné symboly skrývaly, ale proto, že chápal, že nemůže přijít na kloub zásadní pravdě, zásadní pro pochopení toho, co tolik miloval.

Andi na něho čekala. Teprve když dorazil, začala vysílat. „Tady je Chrám. Můžete mluvit, Kosmiku.“

Monitor se rozzářil a na něm se objevil Harvey Sill. „Doktora Jacobiho, prosím. Chce s ním mluvit paní ředitelka Truscottová.“

„Doktor Jacobi není k zastižení. Ale paní ředitelka Truscottová může mluvit se mnou, jestli chce. Ráda její vzkaz předám. Nebo mohu vyřídit doktoru Jacobimu, aby jí zavolal.“

„Proboha, už dost.“ Silla vystřídala Melanie Truscottová. „Nemáme čas na byrokratické nesmysly, mladá dámo.“ Odmlčela se a zvedla oči nad Andi, jako by pátrala po místnosti. „Henry, já vím, že tam jsi. Prosím, mluv se mnou. Máme mimořádnou událost.“

Henry s povzdechem došel před obrazovku. „Nazdar, Melanie,“ řekl unaveně. „Máte snad nějaký problém?“

„Stala se nám nehoda.“

Herny se ostře podíval na Andi, ale bylo to gesto, které bylo určeno především Truscottové. „Co se stalo? Potřebujete pomoc?“

„Ne. Ale *vám* by mohlo hrozit jisté nebezpečí.“

„Jak to myslíš?“

„Ztratili jsme vládu nad jednou sněhovou koulí. Kusem ledu na orbitální dráze. Před třemi minutami se zřítil do Jakaty.“

Henry potlačil vztek. „Kam?“

„Přibližně šestnáct set kilometrů na jih od vás. Souřadnice dopadu jsou sedmdesát dva celých pět jižně, sto patnáct celých dvě západně.“

Andi vyvolala mapu oblasti a polohu na ní vyznačila.

Truscottová upřela oči na Henryho. „Vytvořila se tsunami,“ řekla.

„Melanie, jsi *svině*.“

„Mrzí mě, že si to myslíš, Henry. Ale to teď není důležité.“ Skutečně *vypadala* provinile. Snažila se ho pohledem přivést k poslušnosti, ale oheň byl z jejích očí pryč.

„Jak vysoká je ta vlna?“

„Zatím nemáme měření.“

„Buď tak laskavá a dej mi vědět, až je budete mít.“

„Dám. Henry, je mi to líto. Jestli můžeme pomoci…“

„Ano. Jistě. Vyklidit Chrám.“ Přerušil spojení. „Budeme muset evakuovat Chrám. Jak rychle se přílivové vlny šíří?“ Andi již procházela databanky:

TSUNAMI. (MOŘSKÁ VLNA, SEISMICKÁ VLNA, PŘÍLIVOVÁ VLNA) OCEÁNSKÁ VLNA VZNIKLÁ PODMOŘSKÝM ZEMĚTŘESENÍM, VULKANICKOU ERUPCÍ NEBO I JINOU PORUCHOU VE VODNÍ MASE. TSUNAMI MŮŽE DOSÁHNOUT OBROVSKÝCH ROZMĚRŮ. JSOU TAKÉ ZNÁMY PŘÍPADY, KDY OBĚHLY CELOU ZEMĚKOULI. (Např. POSUN ARGENTINSKÉ DESKY V ROCE 2011.) CHOVÁ SE JAKO OBYČEJNÁ GRAVITAČNÍ VLNA. VODA TVOŘÍCÍ TSUNAMI SE HROMADÍ ZA VLNOU, DOKUD SE POHYBUJE HLUBOKOU VODOU. KDYŽ SE PŘIBLÍŽÍ MĚLKÝM OBLASTEM, RYCHLOST KLESNE, ALE PRUDCE SE ZVÝŠÍ VÝŠKA VLNY. NÍZKO POLOŽENÁ ÚZEMÍ MOHOU BÝT ZAPLAVENA. TSUNAMI V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ NEVZNIKAJÍ JAKO DŮSLEDEK SLAPOVÉ ČINNOSTI. POUŽÍVANÝ TERMÍN „PŘÍLIVOVÁ (SLAPOVÁ) VLNA“ JE NESPRÁVNÝ.

Poskočila dál.

RYCHLOST VLNY SE VYPOČÍTÁ JAKO DRUHÁ ODMOCNINA GRAVITAČNÍHO ZRYCHLENÍ KRÁT HLOUBKA VODY.

„Máme údaje o hloubce moře na jih od nás?“ zeptal se Henry.

Andi zavrtěla hlavou. „Myslím, že se s tím nikdo moc přesně neměřil.“ Prsty jí tančily po klávesnici. „Troufnu si odhadnout, že se bude pohybovat rychlostí pět nebo šest set kilometrů za hodinu. Ale je to jen odhad.“

„Kurva.“ Slyšela, jak Henry přerývaně dýchá.

Hutch právě odvážela svůj vozík naložený šesti kontejnery k ponorce, když se na společném kanálu ozval Henry. „Vyhlašuji stav nouze,“ řekl tiše.

Zahnula za roh a spatřila Eddieho Julianu vycházejícího ze skladů. Psal si něco do světelného bloku.

Henry stručně nastínil situaci. Hutch napadlo, že by to mohl být falešný poplach, manévr ve válce nervů. Ale Eddie na ni zíral s vytřeštěnýma očima.

„Zatím nevíme, jak rychle se blíží,“ pokračoval Henry, „ani kde je nebo jak je velká. Ale mohla by sem dorazit za několik hodin. Všichni opustí Chrám. Okamžitě se vraťte na Mořskou stanici.“

„Proboha,“ hlesl Eddie, „přijdeme o všechno.“ Pak se ozval George. „Henry, máme tady rozdělanou práci.“

„*Hned*, Georgi. Chci, aby do třiceti minut byli všichni tady. Prosím, potvrďte to, Andi. Se zajištěním techniky si nedělejte starosti. Franku, jak to vypadá v ponorce?“

Carson zuřil. „Je naložená. Právě jsme se chystali vyplout k molu.“

„Zapomeňte na to. Je s vámi Tommy?“

„Ano.“

Eddie si vylezl na vozík. „Rozjeď to,“ obrátil se k Hutch.

„Tommy.“ Henryho hlas zněl klidně. „Sedni do ponorky a odjeď s ní na širé moře. Nejdál, jak se dostaneš.“

„Proč nemůže zůstat tam, kde je?“ otázal se Carson.

„Protože v hlubší vodě je ve větším bezpečí. Nevíme, co se tady může stát, Franku. Potřebuju, abyste s Hutch tu vlnu našli. Chci vědět, kde je, jak je velká a jak rychle se blíží.“

Carson potvrdil, že rozumí.

„Ještě jedna věc. Bude těžké ji najít. Přílivové vlny jsou malé, když jsou v hluboké vodě. Může být vysoká jenom metr nebo dva. Zato je *dlouhá*. Mezi hřebenem a údolím může být až kilometr nebo dva.“

Hutch a Eddie dojeli do ponorkové loděnice.

„Nejsem si jist, co v takovém případě představuje bezpečný úkryt,“ pokračoval Henry. „Jestli budeme mít čas, budu chtít, aby se všichni přesunuli na pobřeží, mimo dosah toho svinstva.“

„Pak ale budeš potřebovat ponorku,“ namítl Carson.

„To je na dlouhé lokte. Potřebovali bychom čas na vyložení nákladu, a potom by se stejně muselo jet několikrát, aby se pryč dostali všichni. Ne, jestli budeme mít čas, použijeme trysky. *Ty* zjisti, jaká je situace. Kde je vlna? Jak je to zlé? Kdy tady bude?“

„Nezapomeňte, že musíte od mola odvézt oba čluny,“ dodala Andi.

Eddie seskočil z boku vozíku ve stejnou chvíli, kdy Carson zavřel nakládací vrata. „Co to děláš?“ zeptal se.

Carson nechápavě zamrkal. „Vyrážím.“

„Máš tam ještě místo.“ Snažil se ukázat Hutch, aby najela blíž k ponorce.

„Zapomeň na to, Ede.“

„Ponorka stejně bude muset odolat přílivové vlně,“ dodala Hutch. „Velká zátěž je to poslední, co by mohlo být žádoucí. Možná je už takto přetížená.“

„Možná bychom měli něco vyložit,“ zareagoval znepokojeně Tommy.

„Poslouchej,“ obrátil se na něho Eddie, „může se stát, že tady to všechno půjde k čertu. Musíme zachránit, co se dá.“

„Mořská stanice vydrží,“ řekl Carson, ale zalétl ustaraným pohledem k Hutch. „Pojďme na to.“

Ještě než opustili základnu, Hutch použila dálkové ovládání k tomu, aby *Alfu* poslala do vnitrozemí. O pět minut později se již s Carsonem vznesli v chrámovém člunu k těžkému nebi.

Pod nimi vyděšený a osamělý Tommy zamířil na moře.

• • •

Georgovi, hluboko v Dolním chrámu, se rovněž nechtělo měnit priority. „Henry,“ žadonil, „do hodiny to máme venku.“

Maggie, ať již byla kdekoli, se přidala: „Henry, je to *kritické*. Nemůžeme riskovat, že to ztratíme.“

Byli na společném kanálu. Hutch byla myšlenkami jinde, neslyšela dost, aby věděla, co to je, *to*. „Je možné, že nemáme ani hodinu,“ řekl Henry. „Nehádejte se se mnou; mám toho ještě hodně na práci. Georgi, vrať se sem.“

Hutch pozorovala oceán. Vypadal docela klidně. „Tenhle průšvih, ať už je to úmysl nebo ne, by ji měl stát kariéru," prohlásil Carson.

„Koho?"

„Truscottovou."

„Vy žertujete. Momentálně jsme politicky nepopulární. Dají jí vyznamenání."

Čidla jsou specializovaná. Ta, jimiž byl vybaven chrámový člun, počítala s využitím pro archeologii, takže byla řešena tak, aby dokázala proniknout objekty pod povrchem a poskytnout detailní informace na krátkou vzdálenost. To, co Hutch potřebovala, bylo široké spektrum jejích přístrojů. „Vzali jsme si špatný člun," řekla.

„Na to je už teď pozdě. Bude to muset stačit."

Stále sněžilo.

Hutch visela očima na obrazovkách. „Vlna může být vysoká třeba jen metr. Nejsem si jistá, jestli ji bude vidět."

Carson se zamračil. „Co když půjdeme níž?"

Zareagovala tím, že člun po křídle navedla níž. Ale udržovala rychlost tři sta, dokud Carson nezabručel: „Musíme sebou víc hodit."

„Když si nedáme pozor, nenajdeme ji. Vln je tam spousta."

Carson zavrtěl hlavou. „To mě ovšem žene proti zdi. Uvidět přílivovou vlnu by přece mělo být *jednoduché.* Víte jistě, že Henry ví, o čem mluví?"

„Je to *váš* šéf. Co myslíte?"

Richard pomáhal Janet balit zásoby. Zbytek týmu Akademie se scházel po dvou, po třech. Henry chodil

společenskou místností sem a tam, s hlavou skloněnou a rukama spojenýma za zády.

Ohlásil se Carson. „Jsme na stovce kilometrů. Zatím nic.“

Vstoupili Tri a George. Dohromady jich bylo třináct. Všichni, kteří tam být měli.

„Tak, vážení,“ začal Henry, „když jste tady všichni, asi bych vám měl říct, co máme v úmyslu udělat. Dovolte mi, abych nejdřív řekl, že podle mého názoru bude Mořská základna bezpečná. Ale jistotu nemáme. Pokud budeme mít dost času, budeme se evakuovat. Karl přinesl kus vodícího světelného kabelu. Utvoříme lidský řetěz a pomocí trysek se dostaneme ke břehu. Až tam budeme, okamžitě zahájíme výstup průsmykem. Je tam dostupný vysoko položený terén a měli bychom být v bezpečí přibližně půl hodiny poté, co dosáhneme pláže.“

„Co to znamená, ‚dost času‘?“ zeptala se Andi.

„Dvě hodiny,“ odpověděl. „Jestli nebudeme mít dvě hodiny, abychom se dostali pryč, zůstaneme tady.“

Art Gibbs vstal. Vypadal nejisté a nervózně. „Možná bychom o tom měli hlasovat, Henry.“

Henryho pohled zpřísněl. „Ne,“ řekl. „Žádné hlasování. Nedopustím, aby demokratické principy někoho stály krk.“

• • •

„Třeba žádná vlna není,“ řekl Carson, „a je to jenom výmysl.“

„Možné to je,“ řekla Hutch.

Atmosféru beznaděje narušil Henryho hlas. „Ještě nic, Franku?“

Carson se zatvářil zmučeně. „Ne, Henry. Tady je všude klid.“

„Myslím, že na to nejdeme správně,“ řekl Henry. „Postupujete příliš pomalu. Jestli je blízko, je jedno, jestli ji najdete, protože to stejně přečkáme tady. My jen potřebujeme vědět, jestli je dost daleko, abychom měli tolik času, kolik potřebujeme, abychom se dostali na pobřeží. Proč to nerozletíte na maximum? Když ji najdete dost daleko, jdeme na věc. Když ne, nic se nestalo.“

„Ne,“ namítla Hutch. „Moc toho o tsunami nevím, ale *vím*, že přicházejí po několika. I kdybychom si pospíšili a našli nějakou vlnu, neměli bychom jistotu, zda jiné nejsou blíž. Nehledáme *jednu* vlnu. Hledáme nejbližší.“

Ve dvou stech kilometrech vylétli z bouře. Moře bylo zčeřené, ozářené měsícem, neklidné. Všude pluly ledové kry.

Letěli dál a sledovali obrazovky i oceán. Cítili, že také Harry začal doufat, že se jedná o planý poplach.

V záři jejich pozičních světel se z vody vztyčila obrovská černá ploutev. „Velryba?“ zeptala se.

„Na Quaraqui velryby nejsou.“ Carson se podíval dolů. „Bohužel toho o místních formách života příliš nevím.“ Pak, aniž změnil hlas, dodal. „Je to vlna.“

Byla dlouhá a rovná – vlna táhnoucí se bez přerušení k obzoru. Nebyla vysoká, snad dva metry. A vůbec nevypadala zlověstně. Jen vzedmutí vody a za ním černá, hladká brázda. „Určitě?“ zeptala se.

„Ano. Je to ono.“

„Henry, tady Hutch. Máme ji.“

„Kde?“

„Čtyři sta kilometrů. Rychlost má pět set padesát.“

„Dobře,“ řekl. „Zůstaneme tady.“

„Fajn. Zatím nevypadá nijak hrozně.“

Tommy Loughery plul po hladině. Slyšel, jak prolétli nad ním směrem na moře, třebaže v mracích vůbec nic nezahlédl.

„Tommy?“ Andin hlas. „Mluv, Andi.“

„Slyšel jsi všechno?“

„Jasně.“

„Až se přiblíží, ponoř se. Neměl by být problém dostat se pod turbulenci.“

„Udělám to,“ odvětil. „Hodně štěstí.“

„Tobě taky. Ale myslím, že vydržíme.“

Přisvědčil. Viděl záběry ze člunu a připadalo mu to teď jako zbytečná panika. Jeho čidla vyhlížela vlnu. Kdyby narostla do takové výšky, že by začala být nebezpečná, měl by dost času, aby se ponořil. Po pravdě řečeno, byl rád, že může strávit několik hodin venku v bouři, dívat se, jak padá sníh, a poslouchat zvuky oceánu. Chrám začínal působit klaustrofobně, tísnivě a ponuře. Před ostatními by to nepřiznal, ale byl skoro rád, že je Kosmik vyštval. Byl tady pouze semestr a ještě jeden měl zůstat. Začínalo mu to připadat nekonečné. Bylo lepší vrátit se do světa plného žen, světel, starých přátel a dobrých restaurací. Nepomohlo by mu v kariéře, kdyby vypověděl smlouvu a odletěl dřív. Ale nyní se mohl vrátit do Washingtonu a využít svých zkušeností z terénu k tomu, aby začal učit. V budoucnu hodlal přenechat daleké štace jiným.

Jelikož plavidlo bylo konstruováno pro práci pod hladinou, čidla mu poskytovala správné údaje jen tehdy, když se přehoupl přes hřeben vlny. Ale stávalo se to dost často, aby věděl o všem, co by se k němu blížilo.

Plul dál, rozhlížel se po moři a uvažoval o lepších časech. Po chvíli zaslechl, jak se člun vrací, a o pár minut později mu čidla signalizovala něco neobvyklého na úrovni mořské hladiny. Vzdálenost dvacet dva kilometry. *Velice* rychle klesá. „Andi."

„Poslouchám, Tommy."

„Vidím to. Odhadovaná rychlost pět set. Vypadá to jako dlouhá vlna."

„Díky, Tome. Potop se s ponorkou."

„Jsem čtyřicet kilometrů daleko. A potápím se." Jenže Tommy dál zůstával na hladině. Nevypadalo to nebezpečně. Na pobřeží Karolíny viděl větší vlny. Otáčel ponorku, až mířil přídí přímo proti vlně, a pomalu se rozjel dopředu.

Modrá čára na jeho obrazovkách rostla.

Oblohou se nehlučně míhaly blesky.

Rozsvítil reflektory, avšak kromě deště neviděl nic. Příď se prudce naklonila a on jel *do kopce*. Na okamžik dostal strach, že ho to smete. Ponorka se zhoupla, narovnala se a znovu se rozjela po rovné hladině. „To chce klid," řekl tiše.

„Podívej na tu bestii," zašeptal Carson.

Vlna se ve slavnostním tichu hnala nocí. Ve světle jejich reflektorů byla černá, čistá a elegantní. „Zpomaluje," poznamenala Hutch. „Už klesla pod čtyři sta." Zároveň se zvětšovala. Stále měla celistvé čelo, bez hřebene, ale začala se rozvíjet. Růst.

„Mělčina, Hutch." Oba sledovali displeje s číselnými údaji. „Když se přiblíží ke břehům, ztrácejí rychlost. Zaplať pánbu, alespoň něco."

„Franku, jak hluboko je Mořská stanice?"

„Za přílivu, který brzy bude, je to třináct metrů. Mělo by to stačit.“

Carson podal hlášení Andi. Z jejího hlasu byl zřetelně slyšet strach.

Člun letěl před vlnou, nízko nad vodou, aby měření bylo snazší. „Na něco jsem si právě vzpomněla,“ řekla Hutch. „Na co?“

„Opice. Bývají v noci na pláži?“

„Budou se o sebe muset postarat samy, Hutch. Ale ne, nebývají. Obvykle. Některé občas chodí po setmění k vodě, aby se dívaly na moře. Když je před několika lety zkoumali, byla to podle vědců jedna z jejich nejzajímavějších vlastností.“

Na monitoru se objevily věže.

Vlna za nimi vydávala šepot, který se v burácení moře téměř ztrácel. Prolétli mezi věžemi a pak se otočili. Byl odliv. Hutch si vzpomněla, že to prý velké vlny dělají, nejdřív vysuší pobřeží a pak vodu vrátí.

Vlna narostla a přihnala se na mělčinu. Zatím se nelámala; spíš to vypadalo, jako by se temné, třpytivé, mramorově hladké moře vrhalo na staré věže a skalnaté pobřeží za nimi.

Mořská stanice. Středa, 03.20.

Rádiová a laserová komunikace s Mořskou stanicí se uskutečňovala prostřednictvím aparatury osazené na bóji, jež poklidně plavala na hladině přímo nad shlukem mořských kupolí. Nyní přenášela záběry blížící se vlny pořizované z člunu. Dole se tyto záběry zobrazovaly na jedenácti monitorech na pěti různých místech. Ale to, na něž se soustředila pozornost celé posádky, bylo v hlavní podmořské bráně – rozměrné místnosti s velkým

bazénem uprostřed. Touto komorou se do moře přemisťovala těžká zařízení. Za současných okolností byla výhodná tím, že nablízku nebyla žádná technika a žádné skříňky, nic, co by mohlo někoho zranit. Navíc, kolem bazénu bylo zábradlí, k němuž se mohli připoutat, až to přijde. Hodně se diskutovalo o tom, jestli by nebylo bezpečnější sedět v křeslech zády ke stěnám obráceným k blížící se vlně, ale nakonec všechny ostatní ohledy převážil pocit, že by mohlo být třeba dostat se rychle ven.

Nejdřív si vyzkoušeli, že podmořská vrata dokáže manuálně otevřít i ten nejslabší z nich (shodli se na Maggie Tufu, kterou to značně rozčílilo), a pak bazén izolovali tím, že vrata uzavřeli.

Vládla atmosféra téměř jako při pikniku. Záběry blížící se vlny ukazovaly poruchu, která působila tak mírně a klidně, že ji nikdo nedokázal brát vážně. Většina mužů si dávala záležet, aby se tvářili znuděně, a nad bazénem se rozléhal tichý ženský smích.

Richard však věděl, že nuda ani smích nejsou pravé. Sám toporný a nervózní, chodil mezi nimi a zapojoval se do křečovitých žertů. A když se to zdálo být namístě, rozdával jistotu, kterou sám necítil. „Na Amity Islandu jsem viděl větší," řekl Lindě Thomasové. Byla to lež, ale oběma pomohla, aby se cítili líp.

Když zbývalo několik minut, ozvala se ponorka. „Tady bez problémů," oznámil Tommy. Neodolal pokušení a přiznal, že přejel vrchol vzdutí. Když to ponorka vydržela, nemohla být vlna nijak hrozná.

Všechny oči pozorně sledovaly její přibližování na obrazovce. Obraz tvořily obvyklé namodralé odstíny nočního světla a zvuk chyběl úplně, což společně tlumilo

dojem, jakým to působilo na Hutch a Carsona ve člunu. Snad to bylo dobře.

Jeden po druhém zaujali místo u zábradlí, pomocí řemenů a lan se k němu připoutali, aktivovali energetické štíty a začali dýchat z kyslíkových nádob. Richard se díval, jak vlna zakrývá oblohu. Někdo – Andi to byla – si všiml, že výška hladiny u věží opadla.

Vlna zdolávala poslední kilometr. Na hřebeni se objevila zpěněná voda.

Cítili ve stěnách, jak se blíží. Zapřeli se, klekli na podlahu, sevřeli zábradlí. Pak se komora otřásla, světlo zeslábló a zhaslo a noc vyplnil hlas netvora. Bazén vybuchl a obrazovka ztmavla.

Někdo naříkal, jiní v hrůze kleli. Pak přišel druhý náraz, prudký, obrovský, jako by na komoru dopadla nějaká obří palice.

Richard byl vržen proti popruhu a narazil si žebra. Linda vedle něho vykřikla. Tri se nějakým způsobem utrhl a odletěl do vody.

Nikdo však nebyl vážně zraněn. Nárazy pokračovaly ještě několik minut, ale jejich zuřivost měla klesající tendenci. Překvapilo je, že to nakonec bylo tak tvrdé, ale byli rádi, že jsou všichni naživu, a začali se smát. Byl to nervózní, opatrný smích. Henry povolil křečovité sevření zábradlí a ukázal palcem vzhůru. „Dámy a pánové," řekl. „Blahopřeji vám."

• • •

ARCHIVNÍ ZÁZNAM

Na jaře toho roku přišli mi říct, že jsi mrtvý.
Mluvili o válce a o hrdosti, o tom, jak ses vysmíval strachu

a volal mé jméno. Moře celou tu dobu černalo a tišilo se. Teď ležíš v daleké zemi, daleko od letního dne,
kdy naše stopy zůstaly v pěnou pokrytém písku – Přesto v temnotě noci voláš mé jméno
hlasem v hukotu přílivu.

Zlomek z Knóthských hodin
Přeložila Margaret Tufu
Věstník Cambridgeské univerzity, 2202

10

Na palubě Alfy. *Středa, 06.10.*
Během jedné hodiny zasáhly chrámovou lokalitu tři mořské vlny. První odnesla zadní stěnu Chrámu, strhla střechu a zničila kolonádu; druhá, jež byla z těch tří největší, zbořila dvě Knóthské věže a zasypala Dolní chrám; a třetí vytrhla jednu z kupolí Mořské stanice z jejího ukotvení a odnesla ji dva kilometry do vnitrozemí. Spolu s ní několik obytných kajut a holografickou laboratoř. Co bylo patrně nejhorší (neboť Chrám i věže měly před sebou stejně jen několik posledních dní), lavina písku a uvolněného kamení ucpala šachty a chodby vyhloubené ve zkoumané lokalitě. Vojenská kaple zmizela pod sutinami.

Nikoho však neztratili. Našlo se sice pár pohmožděnin a modřin, zesílila všeobecná skleslost. Ale byli *živí*. A Karl Pickens shrnul jednu skupinu názorů, když řekl, že by udělali dobře, kdyby narážku pochopili a ukončili operaci.

Hutch, která poslouchala ve člunu, s ním souhlasila. Vraceli se z dalšího průzkumu oblasti. Byli až u místa

dopadu. Moře bylo pokryto ledovými krami, ale další tsunami se na ně neřítily. Carson střídavě propadal melancholii a hněvu. Z Henryho hlasu bylo slyšet únavu a naprosté vyčerpání, jako by mu už na ničem nezáleželo.

Molo bylo samozřejmě pryč. – A Priscilla Hutchonsová mohla jen přelétnout nad poslední věží.

Vzkaz od Melanie Truscottové byl doručen.

Art Gibbs a George Hackett na ně čekali s ponorkou. Další hodinu pak strávili překládáním nákladu. Bez mola to byl úkol o poznání obtížnější. Když byli v polovině, jedna bedna jim upadla a oni se mohli jen dívat, jak se pomalu potápí a mizí jim z očí. Samozřejmě se dala znovu vylovit, jenže nebyl čas pro ni jet. Celkově vzato to byla zdlouhavá, těžkopádná práce.

George po Hutch kradmo pokukoval a ona se jeho mírným zmatkem bavila, když s ním mluvila. V depresi, kterou kolem sebe šířili Henryho lidé, si pouze on dokázal udržet dobrou náladu. „Udělejte, co udělat můžete, a zbytek pusťte z hlavy," řekl jí. „Nemá smysl uhnat si vředy kvůli něčemu, co člověk nemůže ovlivnit."

Ale byly chvíle, kdy to vypadalo, jako by ho něco trápilo, a nakonec se přiznal, že by byl rád, kdyby to všechno mělo nějaký lepší konec. „Takhle nám bude navěky vrtat hlavou, co tam dole je," prohlásil. „Ti lidi tady žili tisíce let. Je to škoda, jen tak je pohřbít."

Hutch mlčela.

„Budeme protestovat," řekl Art. „A tím to zhasne. Právě to je problém tohohle podniku. Všichni jsou podělaní."

„A co bys navrhoval ty?" zeptal se George.

Art se na mladého obra upřeně podíval. „Nevím," přiznal zadumaně. „Ale kdybych byl na místě Henryho, něco bych vymyslel."

„Nepleť se do toho," řekl Carson. „To je záležitost vedení."

„Myslím, že bychom si měli najít dobrého právníka a zažalovat ty darebáky," pokračoval Art. „Byli nedbalí. Přinejmenším. Nevím, jak ostatní, ale já jsem si nejspíš poranil záda." Zkřivil tvář hranou bolestí.

„K ničemu by to nebylo," řekl Carson. Většinu práce dělal on a George. Přivázali obě plavidla k sobě, ale i tak do sebe narážela a houpala se. George byl v ponorce a podával kontejnery Carsonovi, ale stejně to bylo do značné míry spoléhání na náhodu, a Hutch se divila, že přišli jen o jednu bednu.

„Proč ne?" zeptal se. „Svět by se alespoň dozvěděl, jak to Caseway a Truscottová dělají."

„Stejně by z toho nic nebylo," nesouhlasil Carson. „Obvinili by nějakého pilota na dolním stupínku hierarchie řízení a předhodili by ho vlkům. Těm nahoře by se nic nestalo."

„Ale vždyť nás zákeřně napadli," namítla Hutch.

„To je pravda," přidal se George, který právě uvazoval jeden kontejner. „A víme, kdo to udělal."

„Určitě existuje způsob, jak je dostat všechny," řekl Art. Nehodil se do role mstitele. Byl váhavý, opatrný, držel se spíš v pozadí – pravý opak energických osobností, s nimiž se člověk v těchto odlehlých končinách známého vesmíru obvykle setkával. Skoro jako by jednoho dne nasedl do autobusu v centru Chicaga a skončil v Chrámu.

Hutch přemýšlela o členovi pouliční bandy, kterého Truscottová odzbrojila a zabila v Newarku. *Ta* by nečinně neseděla a nenechala by se sebou takto zacházet.

• • •

Kromě toho, že chyběla jedna kupole, komplex žádné vážnější škody neutrpěl. Hutch věděla, že na několika místech začalo zatékat a jeden z menších modulů, v němž byly obytné kajuty používané Andi a Lindou praskl, a zaplnil se vodou. A všimla si několika lidí, kteří něco hledali v blízkosti ponorkové loděnice.

Začala se v myšlenkách zabývat otázkou, zda dopad nebyl přímým důsledkem jejího rozhovoru s Truscottovou. Bylo těžké dojít k jinému závěru.

Kruci. Na společném kanále se náhle ozval Henryho hlas. „Georgi? Potřebujeme tě na lokalitě."

George potvrdil, že rozumí. „Asi to budete muset dodělat beze mne."

Hutch polil studený pot. „Snad nechtějí začít znovu kopat?"

„Pravděpodobně ano."

„Začíná být trochu pozdě."

Art se podíval na hodinky. „Ještě čtyřicet tři hodiny a něco."

Znovu naložili ponorku a vrátili se na hladinu. Tentokrát zajeli trochu dál od pobřeží, aby našli klidnější vody. Hutch přivolala *Alfu* z horského vrcholu, kde čekala, a posadila ji hned vedle.

Bylo zábavné sledovat, jak Eddie předává náklad Artovi. Ani jeden z nich nevynikal silou ani šikovností, a tak se to neobešlo bez pokřikování, ukazování prsty a

rad, co by ten druhý měl dělat lépe. Hutch dala na podlahu nákladové komory člunu teflonové desky z *Winka*, aby operaci usnadnila. Stačilo kontejner prostrčit dovnitř a posunout jej tam, kde jej člověk chtěl mít. Šlo to dobře a Hutch z toho měla radost.

Dokončili překládání a vraceli se na Mořskou stanici pro další náklad, když se znovu ozval Henry. „Jak víte, odkládali jsme evakuaci na poslední chvíli. Rozum říká, že bychom toho měli nechat a vypadnout.

Ale většina z vás ví, že jsme v Dolním chrámu našli předmět, který vypadá jako rotační tiskový stroj. Používá pohyblivé kovové litery. Používané znaky zůstaly na místě. Dřív než se přihnala vlna, Maggie se podařilo identifikovat pár znaků z kasumelu C. Bohužel, stroj zůstal v Dolním chrámu, a v čase, který máme k dispozici, nebude jednoduché se pro něj vrátit. Ale *kdyby* se nám jej podařilo vyzvednout, mohli bychom získat celou *stránku* textu v C. Nemusím vám vysvětlovat, co to znamená.

Děláme momentálně všechno pro to, abychom se k artefaktu dostali. Zároveň chci zahájit přesun lidí nahoru.“

„Jenom okamžik, Henry.“ Byl to ženský hlas. A zněl zaraženě. Hutch tázavě pohlédla na Arta.

„Sandy Gonzalezová,“ řekl Art. „Většinu práce na Oz udělala ona.“

„O co jde, Sandy?“ otázal se Henry.

„Hloubení je za těchto okolností příliš nebezpečné. Zabalme to a vypadněme.“

„Tebe se to vůbec nedotkne, Sandy.“

Špatná odpověď, napadlo Hutch. Měla za to, že Henry je chytrý. Možná málo spal. „Mně nejde jen o to, abych

si zachránila vlastní kůži, Henry," odvětila ostře Sandy. „Já říkám, že čeho je moc, toho je příliš. Odtrub to, než to někoho bude stát krk."

„Fajn." Henry nedal znát žádné pohnutí. „Chce ještě někdo něco říct?"

Další žena promluvila. Hlas byl Hutch povědomý, ale nedokázala jej zařadit. „Sakra, já bych nechtěla celý zbytek života přemýšlet o tom, co mělo to město na měsíci znamenat, s vědomím, že jsem možná byla blízko odpovědi, ale nezkusila jsem to."

„Linda Thomasová," řekl Art. „Je skvělá. A velice mladá. Kéž bych měl před sebou její budoucnost."

Jeden po druhém se vyjádřili i ostatní. Nakonec i Frank Carson z člunu. Hutch překvapilo, že ho slyší hlasovat pro oželení ztrát a odchod. Ale jinak byl tým beznadějně rozštěpený, přičemž někteří se dostávali do sporu s oběma stranami. Karl Pickens chtěl zůstat, protože odmítal nechat se k odchodu donutit, *vzít do zaječích*, ale obával se, že Chrám je příliš vážně narušený, než aby se do něho dalo vrátit. „*Já* bych tam dolů jít nechtěl. A myslím, že bychom to neměli dovolit nikomu. Ani kdyby se našel dost velký blázen, aby se dobrovolně nabídl."

Odpověděl mu podrážděný šum.

Janet, která již hlasovala pro to, aby zůstali, řekla: „Doufám, že naším heslem není *hlavně mít zadek v suchu*."

„Richarde?" ozval se Henry. „Co si myslíš ty?" Hutch přemýšlela, jestli se navzájem vidí.

„Já do toho nemám co mluvit," řekl Richard co nejobjektivnějším, monotónním hlasem. „Podpořím to, pro co se tvoji lidé rozhodnou."

Ne, sakra, pomyslela si Hutch. Řekni mu, aby vypadl. Tenhle přístup zachází do krajnosti a neponechává prostor pro chyby. Jí se nezeptali.

„Tak dobře," řekl Henry, „prozatím budeme improvizovat. Georgi, neriskuj." Hutch z toho příliš nadšená nebyla. To nebylo rozhodnutí, a oni trochu pevného vedení potřebovali. „Mezitím začneme ostatní odvážet. Když nám to v kapli nepůjde, skončíme to s dostatečnou časovou rezervou." Těžce dýchal. „Eddie, jak jsme na tom s artefakty?"

Eddieho hlas byl chladný. „O většinu asi přijdeme. Možná bychom se měli soustředit na záchranu toho, co máme, a neodbíhat –"

Jelikož to, co mohli zachránit, záviselo výlučně na počtu letů, které mohou oba čluny uskutečnit, a ty již pracovaly na maximální výkon, Hutch nechápala, jak by další *soustředění* mohlo pomoci. Henry to možná chápal také, ale rozhodl se nekomentovat to. „Zachráníme tolik, kolik můžeme," pronesl smířlivě. „Hutch, začneme odvážet také lidi. Kolik jich můžeš vzít? Když nepočítáš sebe?"

„Do *Alfy* čtyři. A tři další pasažéry můžete posadit do chrámového člunu."

Lidí bylo šestnáct, včetně Richarda a Hutch. „Kdy je nejbližší odlet?"

„Přibližně za dvě hodiny. Hned, jak budeme mít naloženo."

„Fajn. Vezmi s sebou Maggie. A Phila." Oba byli filologové. Mohli stejně dobře pracovat ve *Winckelmannovi* jako v kopuli. „A Karla s Janet. Zbytek si ještě promyslím –"

„Námitka," ozval se Pickens. „Neřekl jsem, že nepomůžu. Řekl jsem jenom, že je to *šílenost.* To neznamená, že chci vzít roha."

Janet se také vzbouřila, a tak se *schůze* rozpadla na diskusi, která postrádala jakýkoli řád.

Když se Hutch vrátila do ponorkové loděnice, čekal tam na ni Richard. Vypadal ustaraně a odvedl si ji stranou. „Možná máme problém," řekl.

„Řekni mi něco, co ještě nevím. Tihle lidé se chtějí zabít. Já myslela, že fanatik jsi *ty*."

„Hutch, nejde jenom o shon kvůli tomu poslednímu artefaktu. Henry a jeho lidé si na tomto místě postavili kariéru. A teď, když se blíží doba, kdyby svou práci mohli zúročit, jim ji kdosi bere. Chceš slyšet pravdu?"

„Samozřejmě."

„Henry má pravdu. Měli by zůstat a vytáhnout ten tiskařský stroj. Cokoli menšího je zrada." Hutch mlčela.

Mile se pousmál. „Potřebuju, abys pro mě něco udělala. Znáš Davida Emoryho?"

Slyšela *o* něm. Dokonce se s ním kdysi potkala na nějaké svatbě. Afektovaný Afričan s oxfordským přízvukem. Emoryho specializace měla něco společného s mimozemskými náboženstvími. Napsal na to téma několik knih. „Ano," odpověděla. „Znám ho."

„Je na Noku. Byl bych rád, kdybys mu poslala zprávu."

„Maličkost."

„O diskontinuitách. Rád bych zjistil, jestli se jedná o náhodné události nebo zda se dá vypozorovat nějaký systém. Třeba nějaký planetární nebo sociální mechanismus. Nebo něco biologického. Něco, co se

periodicky spouští.“ Kousal se do rtu, neschopnost přijít záhadě na kloub pro něho měla dráždivou chuť. „Chtěl bych vědět, jestli nezaznamenal důkaz podobné události na Noku.“

„Proč se ho nezeptáš sám? Mořská stanice přece má mezihvězdné spojení.“

„Není tu soukromí. Chci si to zatím nechat pro sebe.“

„Dobře. Odešlu to z *Winka*.“

„Díky. A požádej ho, aby odpověděl obratem.“

Hutch přešla do spikleneckého šepotu „A teď se potřebuju na něco zeptat já *tebe*.“

„Prosím.“

„Melanie Truscottová.“

„Co je s ní?“

„Co bude s *ní*, až to tady skončí.“

Bylo vidět, že mu to není příjemné. „Povýší ji.“ Uhnul očima. „Vím, jak ti je, Hutch. Ale podáme protest. Kosmik vypracuje hlášení, kopii nám pošle, omluví se a tím to skončí.“ Pokrčil rameny. „Snad kdyby to někoho zabilo –“

Janet Allegriová byla ráda, že Henry nevzdal prohrabávání zpátky do Dolního chrámu, ale mrzelo ji, že byla mezi prvními, kteří se měli evakuovat.

Ale nestěžovala si. Vrátila se do svých kajut, aby se sbalila. Před třemi lety si přivezla jen málo osobních věcí, ale podařilo se jí shromáždit několik artefaktů. Bylo to samozřejmě protiprávní. Vše se mělo odevzdat Akademii. Jenomže Akademie měla již tolik, že by to zaplnilo skladiště, a všichni ostatní si také vzali jeden nebo dva suvenýry. Byla to víceméně tradice.

Jeden, její nejoblíbenější, byl sluneční medailonek. Říkalo se mu tak, protože na něm byl vycházející sluneční kotouč a nápis *Žij pro světlo.* Líbilo se jí to, protože to znělo tak *lidsky*. A kromě toho měla i popsanou urnu z pozdního mesatského období, jejíž symboly neuměl nikdo přečíst; a minci s obrázkem Quaraquánce na jedné straně a keřem *Colin* na straně druhé. Za pár let budou tyto památky patřit k jejím nejdrahocennějším věcem. Bude to něco, co jí bude připomínat dva ztracené světy: Quaraquánce a její mládí.

Opatrně je zabalila do oblečení, vytáhla svá tři zavazadla ze skříně a položila je v pokoji.

Prostěradla zůstanou. I ručníky.

Sundala ze stěn zarámované fotografie. Na jedné bratr Joel s rodinou u nich doma v obýváku o Vánocích, na druhé šest členů chrámového týmu, jak jdou po pláži. Zetský zlomek (který Janet našla a díky němuž se Maggie podařilo první průlom do kasumelských jazyků). Strávila zde podstatnou část své dospělosti. Profesionálně vyrostla. Prožila několik lásek. Bolelo ji, když si představila, že zanedlouho tyto prostory zaplní bahno a voda.

Odtáhla svá zavazadla na chodbu, kde narazila do Richarda.

Překvapeně se na ni podíval a ona pochopila, že byl duchem někde jinde. „Mohu pomocí?“ zeptal se, když se vzpamatoval.

Co přijel, téměř neměla možnost si s ním promluvit. Jeho reputace z něho v jejích očích dělala osobnost, z níž šel strach. „Děkuji, ano. Prosím.“

Starostlivě si ji prohlížel. „Jste v pořádku?“

„Ano, jsem. Proč se ptáte?“

„Jste bledá.“ Podíval se na zavazadla. „To nic,“ řekl. „Najdou se jiná místa.“

Odnesli zavazadla přes společenskou místnost, dolů do nižšího patra a do loděnice. Později si Janet vzpomněla, že si spolu cestou povídali; nedokázala si však vybavit, co říkal. Nejspíš nepodstatné věci, formální poznámky, na něž jsou nutně odkázáni lidé, kteří se právě seznámili. Ale navždy si zapamatovala, že se zdál být laskavý.

Maggie Tufu byla v Akademii služebně nejstarší exofiloložka. Měla o sobě vysoké mínění, ale možná skutečně byla *tak* dobrá. Udělala si jméno na Noku, kde rozluštila staré i současné jazyky. Na rozdíl od většiny vynikajících odborníků z terénu, byla také nadaná pedagožka. Na Pensylvánské univerzitě byla legendou.

Se dvěma výjimkami uspěla v životě ve všem, co bylo skutečně důležité: nevydařilo se jí manželství a nedokázala nic udělat se dvěma nápisy, které přežily na Pinnaclu.

Nyní jí hrozil třetí neúspěch. Nikdo jiný v Jacobiho týmu nepochopil rychleji než ona, jak velmi důležité je rozluštit lineár C. Podobně jako Richard věřila, že by to mohlo vést ke Stavitelům monumentů a k tajemství Oz. Maggie byla jednou z mála, kteří věřili, že nějaké tajemství *je*. Většina jejích kolegů sdílela názor Franka Carsona, že výtvor na měsíci je prostě cizí, a proto o něm prakticky není co dalšího říct.

Proto když přišla ta ochromující zpráva, že Akademie Quaraquu opouští, že její archeologické poklady budou obětovány, aby mohl vzniknout obyvatelný svět, pustila

veškeré projekty z hlavy a věnovala se výhradně problému lineáru C.

Podařilo se jim objevit asi pět set psaných textů v cílovém jazyce, pocházejících většinou z tuctu nejvýznamnějších lokalit. Obvykle je tvořilo jen několik skupin symbolů. Souvislosti se zpravidla omezovaly na poznatek (nebo tvrzení), že vzorek pochází z vládní budovy, z knihovny, ze sochy nebo zvířete.

Dolní chrám měl velký potenciál. Maggie měla několik různě úplných destiček zapsaných tou či onou kasumelskou skupinou. Jednalo se pravděpodobně o názorné příběhy, neboť byly doprovázeny piktogramy odpovídajícími bouřím, moři, vojenské udatnosti nebo měsíci. Díky tomu mohla tu něco odhadnout, a tu něco zkusit. Zrekonstruovala základní abecedu a několik variant a pustila se do slovní zásoby. Ale zoufale potřebovala více vzorků.

Tiskařský stroj byla odpověď. Mohl jí poskytnout dva nebo tři tisíce znaků textu. *Úžasný nález*. Kdyby jej tak dostala do rukou.

Toho dne ráno seděla nad destičkou získanou téměř před dvěma lety z archeologického naleziště několik set kilometrů ve vnitrozemí. Prozkoumala ji a zařadila ji, ale neposlala ji spolu s pravidelnou roční zásilkou Akademii.

Byla to obdélníková destička, široká jako její dlaň, dlouhá asi dvacet centimetrů. Byl na ní vyobrazen quaraquánský hrdina Malinar jako dítě, s miskou v ruce, jak krmí hrůzu nahánějícího medvědovitého tvora s kly a obrovskýma očima. Přihlíželo tomu malé dítě. Znala ten mýt: to zvíře byl horgon, démonické zvíře schopné všechno vidět. Horgon patřil k typickým zrůdám z místní mytologie. Byl to tvor budící dojem zvrhlé božskosti, ne

nepodobný satanovi. Nikdo se před ním nedokázal skrýt. A nikdo nad ním nemohl zvítězit. Ale podle tradice ušetřoval děti, protože *tento* malý chlapec se k němu neohroženě přiblížil s miskou potravy, aby odvedl pozornost od své sestry. Horgon Malinara za jeho udatnost odměnil a od té doby již nikdy děti nenapadal. Ideogram *udatnosti*, tři šipky v kruhu, byl umístěn v nejvyšší části rytiny. A bylo tam šest řad textu. Věřila, že se jí podařilo identifikovat několik termínů: slovesa *vidět* a *nabídnout* a podstatná jména *Malinar* a *horgon.*

Kromě toho text také podporoval některé její představy o syntaxi.

Neodeslala tabulku do Washingtonu, neboť si uvědomila, že skupinu znaků pro *horgona* zná také odjinud: *byla součástí nápisu v Oz.*

Andi právě odpojovala nepodstatná elektronická zařízení, když řídicím střediskem prošel Karl se svým zavazadlem. V dolním patře zahlédl Arta Gibbse a Sandy Gonzalezovou, jak balí rypadlo do nepromokavého plátna. Také jinou techniku – pumpy, generátory a tryskové sáně – přemisťovali dovnitř a uskladňovali. Byla tendence chovat se, jako by Mořská stanice byla jenom konzervována, jako by se někdo měl vrátit a začít tam, kde tato expedice skončila.

Za normálních okolností by Akademie své vybavení zachránila – rypadla, ponorku, Mořskou stanici jako takovou. Ale rozhodnutí evakuovat bylo učiněno náhle, aniž by k němu Henry byl přizván. V důsledku toho byl stanoven příliš brzký termín a chrámový tým (a spolu s ním šéfové ve druhém patře ve Washingtonu) se ocitl v situaci, kdy musel volit mezi odvážením drahé techniky a

záchranou nálezů neznámé hodnoty. Přednost samozřejmě dostaly nálezy. Karl měl tenkrát službu, když druhé patro Henrymu nařídilo nechat v Mořské stanici osobní zavazadla, aby se na palubě člunů získalo víc místa k uložení artefaktů. Henry měl dost zkušeností, aby věděl, že nemá smysl vyjadřovat nesouhlas. Ale zapomněl toto opatření nařídit.

Karl vstoupil do ponorkové loděnice. Byla prázdná. Přešel po lávce, která lemovala dok, a hodil svá zavazadla na nástupní rampu vedle Janetiných. „Já už jsem připravený," řekl jí. Všude bylo plno Eddieho kontejnerů. Bylo jich více než sto. „Vážně to musíme všechno tahat na loď?"

„A to zdaleka není všechno." Janet se unaveně usmála. „Karle, co budeš dělat, až se vrátíš domů?"

„Institut von Archäaologié mi nabídl místo." Snažil se, aby to znělo nenuceně. Ale oba věděli, že je to prestižní místo.

„Tak to blahopřeju." Dala mu pusu. „Já vůbec nevím, co budu dělat." Již měsíc byl k dispozici seznam volných míst. Akademie si chtěla několik členů týmu nechat na výplatní listině a ostatním se pokusit pomoci. Většinu, stejně jako Karla, znovu čekaly posluchárny. „Chci zůstat v terénu," řekla. „Jenže seznamy žadatelů o místo na Pinnaclu a na Noku jsou dlouhé."

„Podle toho, co jsem slyšel naposledy, se čeká až dva roky," odvětil. Allegriová byla výborná archeoložka. Se zkušenostmi. Ale ze strany Akademie by to bylo mrhání jejími schopnostmi, kdyby jí nabídla, aby učila vysokoškolské studenty. „Třeba pro lidi odtud udělají výjimku." Rozsvítila se světla signalizující přiblížení. „Řekni Henrymu, ať se za tebe přimluví."

Voda začala vířit. „Ale stejně je to škoda,“ prohlásila. „Henry si zasluhuje něco lepšího.“

„Možná ještě neskončil,“ řekl Karl. „Chce lineár C. A já si nejsem tak jistý, že ho nedostane.“

ARCHIVNÍ ZÁZNAM

Jako většina mýtických hrdinů, mohl mít také Malinar nějaký vzdálený historický základ. Pokud je to tak, realita se beznadějně proplétá s fantazií. Tento hrdina se objevuje v dobách, které od sebe dělí tisíce let. Na vině je nepochybně mimořádná délka quaraquánské historie a zastavení technického pokroku po vyčerpání neobnovitelných přírodních zdrojů planety, v jehož důsledku došlo ke vkliňování do starších ér, které se všechny postupně začaly podobat jedna druhé.

Přestože Malinarova doba je téměř o deset tisíc let starší než stavba Knóthských věží, traduje se, že svaté místo osobně navštívil, aby se poradil v nějaké věci související s božstvy. Chrám tenkrát stál na skalnaté terase vysoko nad mořem. Máme destičku, o níž se domníváme, že tuto událost zachycuje.

Bohužel, převážná část Malinarova cyklu chybí. Neznáme ani důvod, ani výsledek porady. Víme pouze to, že Quaraquánci nedokázali snést pomyšlení, že jejich slavný hrdina při žádné příležitosti nenavštívil monumentální svatyni na severním pobřeží.

Linda Thomasová, v Chrámu větrů
Harvardská universita, 2211

11

Mořská stanice. Středa, 14.18.

„Mrzí mě, že jsme tu věc našli, Hutch.“ George Hacket byl vyčerpaný, přesto se mu dařilo vypadat optimisticky. „Kdyby bylo po mém, zabalili bychom to tady. Jsem připravený odjet domů.“

„Jak dlouho tady jsi?“

„Čtyři roky.“

„To je dlouhá doba.“

„Připadá mi to jako věčnost.“ Byli sami ve společenské místnosti a vychutnávali kávu a toast. Na průzory dorážělo moře. „Myslím, že další cesty za prací v terénu si už odpustím.“

Hutch s ním byla ráda. Líbila se jí zář v jeho očích a jeho laskavost. Probouzely se v ní staré emoce. Když byli spolu, stávalo se jí, že začala koktat. Ale zvládla to a udržovala si diskrétní odstup, čekala, co udělá on. Až to udělá, pokud to vůbec udělá, bude ho muset držet na uzdě, dokud se nevrátí domů. Cokoli jiného by bylo neprofesionální. Bohatá zkušenost ji naučila, že na lodi

se neutají nic. „Proč, Georgi?“ zeptala se rezervovaně. „Já jsem si myslela, že do terénu patříš.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, já nejsem archeolog. Jsem technik. Přijel jsem na Quaraquu jen proto, že se naskytla příležitost. A myslel jsem, že je to šance vidět kus světa.“ Zasmál se.

„Tak to jsi určitě viděl.“

„Jo. To tedy viděl.“ Odmlčel se a zamilovaně se na ni podíval. „Chci ti říct, Hutch, že jsi moc hezká. Stálo to za to, sem jet, už jen proto, že jsem tě potkal.“

Na oplátku zrudla. „Díky za poklonu,“ řekla.

„Já to myslím vážně.“

Viděla to na něm. „Co budeš dělat, až se vrátíš domů?“

Upřel na ni oči. „Najdu si místo, kde jsou zelené parky a hodně letních dnů. A kde všechny ženské vypadají jako *ty*.“ Zvedl ruku a pohladil ji po tváři.

Eddie Juliana nepřestával v práci a plnil další kontejnery. „Dostaneme nahoru všechno,“ prohlásil. „Tak nebo tak, všechno to zachráníme.“ Popoháněl Hutch k vyššímu výkonu. „Tyto,“ pravil. „Ty půjdou první. Pro všechny případy. Těch krámů v loděnici si nevšímej. Co kdyby Truscottovou napadlo shodit nám sem další bomby.“ Zvedl oči ke stropu, jako by se chtěl podívat, jaký na to má Truscottová v orbitální stanici názor. „Správně,“ řekl, „nalož tyhle.“ Ukázal na řadu červeně označených kontejnerů. „A další nachystám.“ Sám pro sebe přikývl. „Určitě.“

Hutch si o něho dělala starosti.

„U dveří,“ upozornil ji, nevšímaje si jejího znepokojení, když vstoupili do jeho dílny. Ukazoval jí tři

kontejnery. „Toto jsou zbraně. Ze spodní vrstvy vojenského ležení.“

Přistoupil k prvnímu a naznačil jí, aby přivezla vozík. „Kdyby se jinak mělo stát cokoli, o ty přijít nechceme. Mají nevyčíslitelnou hodnotu.“ Za normálních okolností by reptala nebo vyhlásila stávku. Ale bylo jí Eddieho líto, a tak dělala, co mohla. „Ve vedlejší místnosti je ještě jeden s červenou nálepkou,“ pokračoval.

Jenže kontejner neměl víko. Nahlédla dovnitř. „Chce to trochu poly-6,“ poznamenala.

„Postarej se o to.“ Zmizel směrem, kterým byla koupelna.

Vzala do ruky pistoli, namířila ji do kontejneru a stiskla spoušť. Artefakty zabalené v plastenu zaplavil hustý bílý proud a místnost se naplnila mírně štiplavou vůní. Dívala se, jak pěna stoupá, a přestala. Zatímco poly-6 začal bobtnat, Hutch zvedla pistoli a namířila ji na imaginární Melanii Truscottovou. Eddie se vrátil a dost netrpělivě se na ni podíval. Namířila hubici na něho a lehce přitlačila ukazováčkem na spoušť. „Prásk,“ řekla.

Prásk. Eddie neměl náladu si hrát. Nasadil na kontejner víko a odkutálel jej na vozík.

A Hutch se v hlavě začal líhnout plán. „Eddie, kolik té hmoty máme?“

„Poly-6? Spoustu. Proč se ptáš?“

„Jak to funguje?“

„Po chemické stránce nevím,“ přiznal. „Potřebuješ k tomu dva sudy.“ Bylo je jasně vidět, jeden označený „A“, druhý pak „B“. „Jsou to oddělené složky. Dokud se ta hmota nesmísí, je netečná. To se děje v pistoli. Po sloučení se polyuretan začne rozpínat a tvrdnout. Je to

známá věc už několik století. A je to jedinečný prostředek k ochraně artefaktů při transportu.“

„Nemáš náhodou ještě jeden dávkovač? Pistoli?“

„Mám.“ Zamračil se. „Proč?“

Propočítávala úložný prostor na *Alfě*. „Poslyš, je možné, že budeme muset z příštího nákladu maličko ubrat.“

„*Cože?*“ Řekl to, jako by ho ranila. „Proč?“ zeptal se ještě jednou.

„Protože si s sebou vezmu dva sudy poly-6.“ Eddie se zděsil. „Není místo.“

„Tak se udělá.“

„Proč proboha?“

„Bude se mi to hodit, abych mohla poslat pozdrav Melanii Truscottové.“

O hodinu později již *Alfa* šplhala na oběžnou dráhu, na palubě s Hutch, Janet, Maggie, Karlem a Maggiiným analytikem číslo jedna, Philem Marcottim. Kromě nich vezla dvacet devět kontejnerů s artefakty a dva sudy složek poly-6.

Ukázalo se, že Maggie Tufu je mladší, než Hutch očekávala. Slyšela o jejích úspěších tolik, že byla překvapena, když zjistila, že Maggie snad ještě není třicet. Byla vysoká, dokonce vyšší než všichni muži. Své černé vlasy, husté a bujné, nosila spirálovitě stočené, snad aby vypadala starší. Oči měla také černé a v jejích obličejových rysech zůstávalo mnoho z mikronéského původu jejích předků. Kdyby se dokázala uvolnit, občas se usmát, byla by krásná.

Měla sklon izolovat se od ostatních. Hutch v tom necítila aroganci, spíš pouze zaujetí pro práci. Lidé, a

možná vše ostatní kromě matematiky a filologické teorie a praxe, připadali Maggie nudní.

Její kolega, Phil Marcotti, byl zavalitý a bezstarostný extrovert. Bylo mu kolem čtyřiceti. Svou práci měl rád a patřil k těm, kteří by raději zůstali, dokud se nepodaří znovu objevit to, čemu už nikdo neřekl jinak než „Georgův tiskařský stroj“. Svěřil se Hutch, že kdyby mohlo být po jeho, nic kromě armády by akademický tým nedonutilo odejít. Bylo to zvláštní, že tento přívětivý, spokojený muž byl Henryho nejmilitantnějším přívržencem.

Maggie se posadila napravo od Hutch. Během stoupání se napojila na pomocný počítač a věnovala se řadám alfanumerických znaků. „Svým způsobem máme velké štěstí,“ obrátila se k Hutch. „Nemáme tolik vzorků lineáru C, kolik bychom mít chtěli. Samozřejmě, člověk nikdy nemá dost vzorků, od ničeho. Ale velké množství toho, co *máme*, je doprovázeno obrázky. Máme základ slovníku.“

Hutch to zaujalo. „Opravdu? Mohla byste mi nějaké příklady ukázat?“

„Jistě. Toto –“ na obrazovce se objevil shluk znaků „– je ‚slunce‘. Byla to písmena, ne ideogramy. A *toto* –“ jiná skupina „– je ‚měsíc‘.“ Usmála se, nikoli na Hutch, ale na obrazovku. „A toto je ‚motyka‘.“

„*Motyka*,“ zopakovala Hutch. „Jak jste na to přišla?“

„Ta skupina byla použita k objasnění epigramu o sklizni. Alespoň si to myslím.“

Karl se těžkomyslně díval do mraků. Oči měl upřené někam do dálky. Jestlipak přemýšlí o své budoucnosti, napadlo Hutch.

Janet usnula několik minut po startu. A ještě spala, když člun zaparkoval ve svém hangáru na *Winkovi.*

Hutch nastavila prstenec B tak, aby rotací vytvářel gravitaci desetiny g. Vyložili artefakty, které teď měly desetinu váhy ve srovnání s planetou, a přenesli je dvojitými vraty do hlavní nákladové komory. Hutch jim rozdala obuv, která se přichytává k teflonové podlaze. Skladovací prostor byl široký a vysoký, bylo tam dost místa, aby se tam dal hrát basketbal. Přešli k protější přepážce a upevnili kontejnery vedle dvou předchozích nákladů.

Hlavní nákladová komora byla uzpůsobena k tomu, aby se do ní vešla těžká technika pro odkrývací práce, velké množství zásob a všechno ostatní, co podle týmů Akademie stojí za to přivézt zpět. Kromě člunového hangáru zabírala celý prstenec. Byla rozdělena na čtyři sektory, z nichž každý měl vlastní nakládací vrata.

Když byli hotovi, Hutch je vzala na krátkou obhlídku lodi. Odvedla pasažéry na palubu A, přidělila jim kajuty, ukázala jim společenskou místnost a možnosti trávení volného času, předvedla jim, jak fungují jídelní automaty, a poobědvala s nimi. Připili si na svůj nový domov. A zdálo se, že se jim o něco zlepšila nálada.

Když skončili, vzala si Janet stranou. „Co bys řekla malé pomstě?“ zeptala se.

Janet se na ni zvědavě podívala. „Jak to myslíš?“ Potom se usmála. „To jako Truscottové?“

„Přesně tak.“

Přikývla. „Poslechnu si to.“

„Bude to trochu riskantní.“

„Řekni mi, co máš v plánu. Ráda se podívám, jak dostane, co si zaslouží.“

„Myslím, že to můžeme zařídit.“

Odvedla ji zpátky do prstence B. Již dřív obnovila plnou lodní gravitaci, která byla mírně nad pěti desetinami. Vrata pro vnější nakládku byla umístěna v podlaze. V každém ze čtyř nákladních oddílů měla jiné rozměry. Vybrala si komoru číslo 2, kde byla největší, dokonce tak velká, že by jimi klidně prošlo těleso o dvakrát větším průměru, než měl člun.

Hutch vrata zkontrolovala, přesvědčila se, že jsou pro její záměry postačující, a vysvětlila svůj nápad. Janet poslouchala zpočátku skepticky, ale pak s narůstajícím nadšením. Když Hutch domluvila, měla na tváři široký úsměv. „Myslím, že nebudu chtít, aby ses na mě někdy naštvala,“ prohlásila.

„Jestli nás při tom chytí, skončíme obě s plechovými hrnky na Massachusetts Avenue.“

„Budou schopni na to přijít, kdo to udělal?“

„Možná. Poslyš, mám ti co oplácet. A nechtěla bych, abys kvůli mně měla problémy. Jestli s tím nechceš mít nic společného, pochopím to.“

„Ale sama to nezvládneš.“

„To ne.“

„Přece si to nenechám ujít. Jediné, co mi skutečně vadí, je to, že se tím nebudeme moci pochlubit.“

Hutch měla dobrý pocit. „To je malá cena za to, že utlačovaní pošlou vzkaz Melanii Truscottové.“

„A dokážeme to vůbec?“

„Zkusíme to a uvidíme.“

Snížila gravitaci. Potom obě odešly do člunu a vzaly odtamtud dva sudy s poly-6. Odkutálely je zpátky do

komory číslo 2 a postavily je doprostřed podlahy, centricky nad nákladní vrata. Potom se Hutch vrátila pro spojovací hadici a pistoli.

Nyní, když se rozhodla, již Janet neváhala, nerozmýšlela se. To je alespoň ženská, o kterou se dá opřít, pomyslela si Hutch.

„Musíme od něčeho začít," poukázala Janet.

Hutch našla ideální řešení. „Seď," řekla. Odešla do prstence A, do komory s pomůckami pro volný čas, a vzala jeden medicinbal.

Janet se usmála od ucha k uchu, když to uviděla. „To je ono," řekla. Propojila hadici se sudy a s pistolí.

Hutch položila míč a ustoupila. Podívala se na dávkovač. „Chceš mít tu čest?"

„S radostí." Janet namířila pistoli na medicinbal. „Jak si to paní doktorka objednala," pravila zlomyslně a stiskla spoušť.

Bílá pěna vytryskla a obalila palubu a míč. Míč se odkutálel. „Možná to bude chvíli trvat," poznamenala. „Až pořádně začneme, tak ne."

Míč rychle ztratil kulatost a změnil se v nepravidelný bílý chuchvalec syčící pěny.

Těleso nabývalo na objemu jak se polymer z jednoho sudu směšoval s vodou aktivovaným izokyanátem z druhého. Vzniklá hmota měla takové složení, aby po ztuhnutí dokázala odolat extrémním teplotním změnám.

Střídaly se. Zjistily, že chvílemi musejí přestat, aby chemikálie mohla zaschnout.

Těleso rostlo. Bobtnalo, i když na ně nestříkaly novou vrstvu.

Narostlo do velikosti malého auta. Pak do velikosti garáže. A ony na ně stříkaly dál.

Zvětšilo se tolik, že už nemohly nahoru, a tak přitáhly kontejner, na který si mohly stoupnout. Těleso začalo být nesouměrné, větší na délku a na šířku než na výšku. Na jednom konci nafouklé. „Vypadá to jako chcíplá velryba," prohlásila Janet.

Hutch znovu stiskla spoušť pistole. „Jako bych se s ní narodila," řekla se smíchem. „To je zrůda!"

Když se proud konečně zakuckal a zeslábl, obě zářily pýchou. „Úžasné," řekla Janet a obřadně pistoli odhodila.

„Nechtěla bych se s tím muset potýkat."

„Právě jsem si říkala totéž."

„*S Bedrníkem si nezahrávej,*" řekla tiše Hutch. Potřásly si rukama. „Dobře. A teď druhá fáze. Ty zůstaň tady. Já jdu na můstek."

Quaraqua plula nahoře, mlhavá ve slunečních paprscích. Měsíc nebyl vidět.

Melanie Truscottová se svou kosmickou stanicí byla na druhé straně jejich oběžné dráhy. Hutch zkusila vyhledat dva tahače Kosmiku. Našla jenom jeden. Druhý byl pravděpodobně někde mezi sněhovými koulemi, kde by bylo těžké jej rozeznat. Stejně na tom vůbec nezáleželo: i kdyby *byl* blízko kosmické stanice, všechno se mělo seběhnout příliš rychle.

Truscottová neměla žádnou možnost nezávislého pohonu. A neměla u sebe žádnou kosmickou loď.

Hutch zadala do navigačního počítače údaje o oběžné dráze stanice, změřila si „torpédo" – jak se to slovo zadrhávalo na jazyku – vypočítala jeho hmotnost a požádala o stíhací vektor. Za okamžik dostala výsledek. S drobnou korekcí bylo možno torpédo namířit tak, aby

sedmkrát obletělo planetu a při osmém oběhu narazilo do stanice. Za dvacet jednu hodinu.

Klesla do křesla, aby ještě jednou zvážila možné důsledky. Teď byla poslední šance to zrušit. Jakmile tu věc vypustí, musela by se prozradit, kdyby si to ještě dodatečně rozmyslela. Jak daleko by to mohlo dojít? K soudní žalobě? K něčímu infarktu?

Znovu uviděla ženoucí se vlnu, černou a studenou. A poslední věž. A Karla s Janet, jak se vláčejí se zavazadly jako nějací uprchlíci.

Zapnula lodní rozhlas. „Dámy a pánové, za tři minuty provedeme malou úpravu kursu. Měli byste se připoutat. Prosím, potvrďte."

„Tady Karl. V pořádku."

Nastavila nový kurs.

„Potřebuju chvilku." To byl Marcotti.

„Phille, jedeme za tři minuty, ať jsi připravený nebo ne." Zkontrolovala stav energií.

„Tady Maggie. Budu připravená."

Zavolala na soukromém kanálu Janet. „Všechno hotovo?"

„Ano." Slovo mělo slabou ozvěnu; Janet byla uvnitř Flickingerova pole. „Jak rychle to asi poletí, až se to s nimi srazí?"

„Sedm tisíc, relativně vůči stanici. K srážce dojde zítra večer v osm hodin sedmnáct minut chrámového času."

„Sedm tisíc kilometrů je pořádná rychlost. Možná i kus pěny by mohl napáchat vážné škody."

„Pár věcí se možná ohne, vyletí několik nýtů," řekla. „Ale oni to uvidí přilétat, a buď stanici opustí, nebo se zabední. Nic se jim nestane."

„Dobře. Co teď –"

„Změna kursu.“ Přepnula kanály. „Phile?“

„Skoro připraven,“ řekl. „Fajn. Připoutej se, prosím tě.“

O chvilku později se ozval znovu. „V pořádku. Jsem připraven.“

Zapnula palubní rozhlas. „Akce za jednu minutu.“ Spustila funkci „Provést“ a dívala se, jak vteřiny ubíhají.

„Kam letíme?“ zeptala se Maggie.

„Nikam,“ odvětila nervózně. „Je to běžný manévr.“ Byla špatná lhářka.

Pomocné rakety zabraly a *Winckelmann* vylétl na vyšší oběžnou dráhu a změnil kurs o několik stupňů. Když bylo po všem, Hutch vyhlásila pohov. Potom znovu přepnula na Janetin kanál. „Všechno v pořádku?“

„Zatím. Trochu se to převalilo, ale pořád je to nad vraty.“

„Nastavuji na tvé palubě nulovou gravitaci.“

„Fajn. Začala jsem snižovat tlak.“

Prstenec B zpomalil. A pak se zastavil.

Hutch sledovala obrazovku. Torpédo se zvedlo.

„No, výborně,“ pochválila si. Již věděla, že poruší jejich úmluvu, že o tom nikomu neřeknou. Rozhodla se, že se s tím svěří Richardovi. Bylo to příliš dobré, než aby si to mohla nechat pro sebe. Rozčílí ho to, ale nakonec se z toho stane jejich soukromý žert. Po létech na to budou vzpomínat jako na zářný okamžik v této době všeobecné beznaděje. Když už Akademie byla vyštvána, odejde alespoň s vlajícími zástavami.

„Stále je nad vraty. Teď je otevřu.“

„Jak je libo.“

„Vrata se otevírají.“

„Hutch?“ Nový hlas. Karlův.

„Ano, Karle?“

„Mohl bych se někde dostat k dvanáctce?“

Obrazovka přes celou stěnu. „Ano. Ve 3A.“ To byl pomocný můstek. „Ale vydrž ještě pár minut tam, kde jsi. Provádíme pravidelnou údržbu.“

„Vrata otevřena,“ oznámila Janet. Ostatní ji neslyšeli.

„Rozumím,“ řekl Karl.

„Řeknu ti.“ Hutch přepojila na Janet. „Můžeme?“

„Vypadá to dobře.“

„Tak fajn. Jdeme na to.“

Jelikož rotace prstence simulovala gravitaci, paluby svíraly s osou lodě pravý úhel. Nákladová vrata se tudíž otevírala v boku lodě. Torpédo mělo vyjít na pravoboku. Již uvnitř hlavní nákladové komory mělo svůj kurs. Stačilo odsunout loď.

Hutch natočila pomocné trysky, aby *Winka* posunuly doleva, a na okamžik je zažehla. Pak ještě jednou. „Manévr ukončen,“ oznámila Janet.

„Vypadá to dobře.“ Torpédo začalo klesat. Z jejího pohledu vycházelo ven palubou.

„Ještě pořád má volno?“

„Dostatečně. Během necelých třiceti sekund to bude venku.“

„Pozor, abys nevylétla spolu s tím.“

„Hutch,“ promluvila, „řekla bych, že se nám právě narodilo dítě.“

Deník Priscilly Hutchinsové

Dnes večer jsem poprvé za svou kariéru nezapsala do lodního deníku důležitou událost. Je to přestupek, který by mne stál licenci, kdyby byl odhalen.

Celá ta věc byla pravděpodobně trochu přehnaná. Ale pokušení hodit jim něco zpátky bylo příliš silné. I kdyby to nakonec pro mne dopadlo ostudou a vyhazovem, stálo to za to.

Středa 9. června 2202

Čtvrtek, 08.45.

Sestup do Dolního chrámu byl zcela zasypán kamením a bahnem. George Hacket, který byl na podmořské archeologické práce odborník, prozkoumal radarové snímky oblasti a návrhy na vyhloubení rovnoběžné šachty zavrhl. „Bylo by to sice bezpečnější," připustil, „časově však příliš náročné."

Proto podepřeli, co se dalo, vysáli volný písek a prořezali se kamením. V pořádku se dostali k bočnímu tunelu, jenže ten byl zasypaný také. Richard Wald měl právě službu jako dispečer a sledoval to na obrazovce, když se mu z paluby *Winka* ozvala Janet.

„Mám něco pro Henryho," řekla.

„Je v Chrámu. Mám vás přepojit?"

„Prosím. A měl byste si to poslechnout také."

Ředitele expedice bylo vidět jako tmavou postavu třímající částicový projektor. To byla další věc, která na tomto úsilí Richarda děsila: úroveň zkušeností dobrovolných pomocníků. Poslat Karla na *Winka* s první skupinou byla chyba. Richard slyšel, že Karl byl v ražení chodeb mistr.

Na obrazovce se objevila Henryho vlídná tvář. „Co se děje, Janet?"

„Přišla nová polní zpráva. Nedíval ses na ni náhodou?"

„Ne, abych pravdu řekl, nevěděl jsem, kam dřív.“ Řekl to rozmrzele.

„Jasně. Určitě tě bude zajímat zpráva mimoplanetárního průzkumu z Noku. Sekce čtyři delta.“

Souhrnnou polní zprávu zveřejňovala Akademie každý měsíc. Obsahovala aktualizované údaje o probíhajících akcích a budoucích projektech. Richard ji našel a vyvolal si ji na obrazovku.

„Prosím tě, k věci, Janet.“

„Objevili čtyři kamenné *krychle.* Na oběžné dráze.“

Richard to uviděl. *Proboha.* „Je to všechno propojené,“ vyhrkl. *Bylo to něco úžasného.* Inakadmeri – Nok – byl sám o sobě měsíc obíhající kolem plynového obra Sholy.

Krychle byly ve stejné orbitální rovině jako prstence Sholy a ostatní tělesa obíhající centrální planetu. *První analýzy naznačují, že kdysi byly v ekvidistantních pozicích. Všechny mají stejné rozměry o straně zhruba 2,147 kilometru.* A Nočané, podobně jako Quaraquánci, nikdy nebyli v kosmu. *Co to kruci mělo znamenat?*

„Co si o tom myslíš, Richarde?“ zeptal se Henry. Zvuk jeho jména ho zaskočil.

Co si myslel? Zase pravé úhly. To si myslel.

Později mu Maggie řekla o horgonovi. „Třeba se nakonec obejdeme bez rozluštění toho nápisu.“

„V jakém smyslu?“ Maggie mluvila z terminálu na *Winkově* můstku.

„Všechny ty čtverce a obdélníky. A dvě kulaté věže.“

„Se zkosenými střechami.“

„Přesně tak. Oz *musí* být směrový hledáček.“

„Také nás to napadlo.“

„Jak jistě víš, že v tom nápisu je *horgon*?“

„S velmi slušnou pravděpodobností, Richarde. Ráda bych ti dala víc. Ale potíž je v tom, že si to nemám jak ověřit.“

„Ty kulaté věže jsou jedinečné. Jejich střechy nejsou rovné jako všechny ostatní střechy v Oz. Mají sklon od středu města. Směřují ke hvězdám. Jaký jiný smysl by měly mít, než aby sloužily k vyznačení směru, aby určovaly záměry? Veď přímku po každé střeše, od nejnižšího bodu k nejvyššímu – to znamená z přesného matematického středu Oz – a protáhni ji do kosmu. Pod úhlem, kterým se svažuje střecha.“

„Ty si myslíš, že by s horgonem mohla souviset nějaká hvězda –“

„Tak jako je Psí hvězda.“

„Ano. Ale jestli je to pravda, nevím o tom. A nevím, kdo by to vědět mohl.“

„David Emory možná ano.“

„Možná.“ Stále vypadala nechápavě. „Když je to tak jednoduché, proč stavět všechno ostatní? Proč nepostavit jenom ty věže?“

„Já myslím, že by se důvod našel,“ řekl Richard. „Třeba chtěli mít jistotu, že je nikdo nepřehlédne.“

„Ale myslíš si, že je v tom něco víc –“

„Jistě. *Je* v tom něco víc.“ O tom není pochyb. Bohužel.

Čtvrtek 10. června 2202

…Objev krychlových měsíčků měl znepokojivý účinek. Včera panovaly na vyzvednutí Georgova tiskařského stroje dva názory. Dnes, kdy je jasné, že mezi Quaraquou a Nokem je souvislost, najednou všichni chtějí podstoupit

riziko nutně spojené s vytažením toho krámu. Nemám z této jednomyslnosti dobrý pocit. Přestože sám souhlasím.

To, že byrokraté z Kosmiku odmítli posunout termín, není nic menšího než zločin. Spojil jsem se s komisařem, ale prý se s tím nedá nic udělat. Vcelku oprávněně připomíná, že nikomu, včetně mne, *se nepodařilo Casewaye přimět k tomu, aby poslechl hlas logiky. Historie nás všechny zatratí…*

Richard

Richard Wald svému bratranci Dickovi
Přijato v Portlandu, Oregon, 30. června.

12

Quaraqua. Čtvrtek, 19.50.
Hutch odvezla na loď Andi, Triho, Arta a další náklad artefaktů; Carson vzal Lindu Thomasovou a Tommyho Lougheryho. Byla to Carsonova poslední cesta s nákladem. Po návratu do Chrámu ho Henry povolal k ražení chodeb. O Eddieho se pokoušela mrtvice, ale kromě tiskařského stroje již nic nebylo důležité.

Na *Winkovi* teď bylo plno nápomocných rukou. Hutch mohla vykládat rychle, ale ušetřený čas nakonec přišel vniveč, neboť musela vyměnit roztavenou čerpadlovou desku. Zručný technik by možná problém vyřešil za dvacet minut, ale Hutch s tím zápasila. Zkušení piloti málokdy potřebovali provádět údržbu a opravy přímo za provozu, navíc to nikdy nebyla její silná stránka.

Jakmile byla hotová, vyrazila s *Alfou* dolů. Ale mezitím jí uteklo okno, takže musela absolvovat dlouhý let. Když přiletěla nad chrámovou lokalitu, torpédo nastupovalo poslední fázi svého útoku na stanici Kosmiku.

Nakládat bez plovoucího mola bylo natolik obtížné a nebezpečné, že je to donutilo najít přístav. Eddie vypátral skalnatou mělčinu, chráněnou před přílivem, ale daleko od Mořské stanice. Voda zde byla pro ponorku dost hluboká a proudy relativně klidné.

Hutch sledovala pohled na kosmickou stanici, který jí zprostředkovával teleskop na *Winkovi*, a odposlouchávala jejich rádiovou komunikaci. Letový provoz nevykazoval nic neobvyklého. Žádné nenadálé instrukce tahačům, žádná změna běžných postupů, ani žádná změna priorit. Nevěděli o ničem.

Dole čekal Eddie s ponorkou. Neměl nikoho na pomoc, neboť všichni ostatní se buď účastnili prací v tunelu, nebo již byli na *Winkovi*. Na mělčině čekalo několik desítek kontejnerů. Hutch měla podezření, že je to všechno Eddieho práce. Zablikala na něho světly. Chudák. V kritické situaci zůstal sám.

Jak se mohlo stát, že si lidé od Truscottové torpéda zatím nevšimli? Odpověď: nedívali se po něm. Nezaznamenala žádnou aktivitu senzorů s krátkým dosahem. Porušovali předpisy. Sakra. Jestli si nikdo nevšimne, že ta věc přilétá, ztratí to veškerý smysl.

Janet se z *Winka* zeptala, jestli je zatím všechno v pořádku.

„Ano. Přistávám v Eddieho přístavu.“ Úzkostlivě se vyhýbaly tomu, aby se na přístupném kanále bavily o tom, na co ve skutečnosti myslely. V jednu chvíli uvažovaly o tom, že by si mohly vymyslet nějaký kód, ale pak to zavrhly jako příliš nebezpečné.

Jejich oči se setkaly. Hrozilo, že Janetino rozrušení probublá na povrch. „Tady je všude klid,“ řekla. Překlad: ani ona nezaznamenala žádnou aktivitu.

O tři minuty později *Alfa* dosedla. Ve stejném okamžiku Janet dle předem smluveného plánu navázala spojení s orbitální stanicí a přepojila na Hutch.

Na obrazovce se objevilo obtloustlé zamračení Herveyho Silla. „Co se děje, *Winckelmanne*?“

„Tady Hutchinsová. Nerada vás ruším, ale možná máte problém.“

Naklonil hlavu tak, aby se na ni mohl dívat přivřenýma očima. „Jaký problém?“

„Sledujete v pásmu krátkého dosahu?“

„Samozřejmě.“ Uhnul očima, podíval se nahoru. Udělal něco na klávesnici. Promluvil na někoho.

„Vypadá to, že ulítla jedna z vašich koulí. Prověřte severovýchodní sektor, přibližně dva tisíce pět set kilometrů.“

„Počkejte, *Winckelmanne*.“ Povzdechl si. Bylo to příjemné zadostiučinění, poslouchat, jak jeho pohrdání přechází – v krocích, které zdaleka nebyly nepatrné – ve znepokojení a pak ve zděšení.

„Překvapuje mě, že nedržíte trvalou hlídku,“ řekla nevinně. „Je to proti předpisům.“

„Do prdele.“ Jeho hlas vylétl o oktávu. „Odkud se to vzalo, sakra?“

Pokrčila rameny. Jenomže on už se na ni nedíval. Sáhl dopředu, přes obrazovku. „Zatraceně, Louiso.“ Stiskl několik kláves a píchl do někoho ukazováčkem. „*Támhle*,“ řekl. „*Tam.*“ Pohlédl na Hutch. „Díky, paní –“ Obrazovka zhasla.

„Dejte mně vědět,“ promluvila Hutch do ticha kabiny, „kdybych mohla nějak pomoct.“

Truscottová se ze svých kajut dostala do řídicího sálu za necelou minutu. Siréna dosud zněla a okruhy byly plné hlasů. „Není to chyba?“ Upírala oči na těleso, opakující se na deseti operačních obrazovkách.

Harvey Sill si otřel rty hřbetem své tlusté ruky. „Ne, letí to přesně na nás. Jako bomba, sakra.“

„Odkud se to vzalo?“

Sill bezradně obrátil ruce dlaněmi vzhůru. „Někdo něco zmršil.“

„Kolik máme času?“

„Sedmnáct minut.“

„Kde nás to zasáhne?“

„Přilétá to shora. Úhel osm stupňů. Zdá se, že se to strefí do strojovny.“ To znamenalo střed stanice. „Je jistá pravděpodobnost, že by to mohlo zasáhnout okraj. Ale stejně na tom příliš nesejde. Projede to námi hladce jako rozpálený nůž.“

„Která část okraje je ohrožena?“

„Modrá.“

Někdo vypnul sirény. „Všechny odtamtud dostaňte pryč. Harvey, připrav se na evakuaci. Jeffe, odvysílej SOS *Winckelmannovi.* Požádej je, aby co nejrychleji přiletěli.“ Zavolala do strojovny. „Wille?“

Odmlka. „Jsem tady, Melanie. Co se děje?“

„Blíží se srážka. Velká. Zavři všechno a rychle odtamtud zmiz.“

„*Srážka*? S čím?“

„Zbloudilá koule. Dohlédni, aby tam nikdo nezůstal.“

Slyšela, jak zaklel. „Už padám. Bude chvíli trvat, než to povypínám.“

„Za pět minut ať jsi tady. Potřebuješ pomoc?“

„Ne.“ – Další nadávky. „Poslyš, jak je to vlastně velké? Mohli bychom ztratit podpůrné systémy a energii pro celou stanici.“

„To není legrace,“ zabručel Sill.

Členové posádky se hrnuli do řídicího sálu, zaujímali místa u pomocných terminálů a připojovali se. Akční tým. Jejich úkolem bylo koordinovat komunikaci a evakuační práce ve stavu nouze.

Jeff Christopher na hlídce zvedl oči od obrazovky. „Odhaduji to na nějakých třináct set tun.“

„Tak to máme štěstí,“ řekl Sill. „Malý kus.“

„Rychlost sedm tisíc kilometrů.“ Zapojil sluchátka, chvíli poslouchal a pak přikývl. „Melanie, *Winckelmann* hlásí, že nemají pilota na palubě. A nikdo neví, jak ten krám řídit.“

Truscottová zírala ven do tmy.

Sill vydechl a klesl do křesla. „Všechny odtud nedostaneme.“

„Já vím. Co máme poblíž?“

„Nic není tak blízko, aby nám to mohlo pomoci.“

„Fajn.“ Přepojila na společný kanál. „Tady Truscottová,“ řekla vyrovnaně. „Míří na nás jedna sněhová koule. Srážka za třináct minut. Opusťte stanici.“

„Máme dvě APV a člun,“ oznámil Sill. „No, do každého APV můžeme naložit dva pasažéry a pilota. Je to o jednoho víc, než na kolik jsou konstruované, ale zvládneme to. Do člunu můžeme posadit dalších dvanáct.“

„Řekněme čtrnáct.“

„Kruci, Melanie, čtrnáct lidí se tam nevejde.“

„Najdi lidi s malou postavou. *Udělej* to. Kolik nám ještě zbývá?“

„Čtyři," odvětil Sill. „Ty a já. A dva další." Napadlo ji poslat ho pryč, ale měla k němu dost úcty, aby nic neřekla. Těžkým vzduchem se rozléhaly hlasy.

„Paluba A zajištěna."

„Terri, ještě se nám neozval Dave. Podívej se k němu do kajuty."

„Ne, Harolde. Nechoď sem. Ty máš být ve člunu. S Julií, Klausem – Ano, myslím to vážně. Běž."

„Hergot, někde přece musí být."

Devět minut. „Požádej o dva dobrovolníky. Jeffe, nech toho a běž. Už tě tady nepotřebujeme." Než mohl Christopher poslechnout, dodala: „Ale nejdřív mi sežeň nějaké polštáře."

„Kolik?"

„Kolik jich najdeš. Ale honem."

Sill zápasil se svým úkolem. „Proč nepožádáš štáb, aby tady zůstal. Odborníky."

Podívala se na něho a pocítila v sobě vlnu sympatií. „Bojí se stejně jako všichni ostatní," odvětila. „Nebudu nikomu nařizovat, aby zůstal. Je možné, že tady zemřeme, Harvey. Chci mít dobrou společnost." Dívala se, jak se její technický personál váhavě trousí k východům. *Věděli, že pro všechny není dost místa, a zalétali k ní očima. Četla v nich rozpaky. A strach.* Několik z nich přišlo až k ní, Max Sizemore, jenž ji v neobvykle osobním gestu vzal za ramena, a Tira Cordayová, která řekla „díky" a odešla.

Sill mluvil s Ianem Helmem z Antarktického týmu. Pokoušel se domluvit rychlou záchranu lidí ze dvou APV, kteří budou mít zásobu vzduchu pouze na osm hodin. Danielle Limová, logistička orbitální stanice, se skláněla nad komunikátorem a někomu říkala, co má

dělat, ale tmavé oči ani na okamžik neodtrhla od Truscottové. Její obličejové rysy se nehýbaly. Byla to štíhlá, mladá tmavovláska, bystrá a ambiciózní, v práci výkonná a spolehlivá, žena, které život teprve začínal. Veškerá barva se z té krásné tváře vytratila.

Domluvila, ale očima zůstala viset na ředitelce. „Zůstanu," dostala ze sebe a rychle se odvrátila.

Truscottová se dívala na její záda. „Díky," řekla. Ale Danielle nedala najevo, že něco slyšela.

Modrá sekce byla sedmdesát stupňů od řídicího centra, proti směru rotace. To znamenalo, že zde zřejmě byli maximálně bezpečni, jak být mohli. Dost daleko od místa, kde těleso vletí a vyletí. Možná v tomto byla jejich šance.

Danielle promluvila do svého komunikátoru: „Dobře, Hansi. Tak sem co nejrychleji přijď." Usmála se na Truscottovou. „Stallworth zůstane."

Truscottová se snažila vymyslet, co udělat, aby zvýšila jejich naděje. „Zavolej ho ještě jednou. Řekni mu, aby se cestou zastavil ve skladu a vzal čtyři flickingery."

Zamyšleně se rozhlédla po svém operačním týmu: Marion Edwards, jenž v Kosmiku pro nikoho jiného nepracoval; Chuck White, mladý kariérista, který doufal, že to dotáhne vysoko (a pravděpodobně se mu to podaří) a Penny Kinowa, neviňoučká, tichá, knihomolská. Penny příliš mnoho četla a zoufale potřebovala stát se agresivnější. Ale byla výborný systémový koordinátor. Edwards vyndával z hlavního počítače základní krystal. „Postarám se o to, aby se bezpečně dostal z lodi," řekl hloupě. Nevyřčen pochopitelně zůstal úmysl odnést jej osobně. Ať to dopadne jakkoli, vztahy uvnitř posádky již nikdy nebudou takové, jaké bývaly.

Krystal obsahoval jejich záznamy a také oficiální deníky. I kdyby všichni přišli o život, nebylo by dobré, kdyby se ztratil. Byla by to první reakce Normana Casewaye na katastrofu: Zachránili data? Kdyby se mu dostalo ujištění, že ano, chtěl by vědět, kdo za to nese odpovědnost. Nestačilo, že bude mrtvá; ušetřena nezůstane ani její pověst.

„Dobře," promluvil Harvey. „Akční tým opustí stanici. Vy tři se nalodíte do zbývajícího APV. *Běžte*."

Penny a Danielle se po sobě podívaly. Ta poslední výměna pohledů v sobě obsahovala celý svět významů. Byly to dobré přítelkyně. I s tím mohl být konec, pokud přežijí.

Sill pracoval na poslední fázi vypínání stanice. Truscottová ho sledovala. Mohl z něj být dobrý šéf, ale byl příliš čestný na to, aby ve vysoké funkci přežil. Po slibném začátku si nadělal nepřátele a skončil tady. Výš se nedostane, bez ohledu na to, jak všechno skončí.

Edwards u sebe všechno vypnul. „Všechny nepodstatné systémy jsou odpojeny," prohlásil. „Průchody jsou uzavřeny, stanice je zabezpečena nejlíp, jak může být."

Chuck White se snažil vypadat, jako by zvažoval, že zůstane. „Jestli mě potřebujete –"

Truscottovou napadlo, jak by asi zareagoval, kdyby jeho nabídku přijala. „Padej. Čekají na tebe. A díky."

„Šest minut," oznámil Sill.

Vrásčitá, nesouměrná, zlověstná koule se na obrazovkách zvětšovala.

V sále se objevil Christopher se dvěma dalšími členy posádky. Přinesli hromadu polštářů a podušek a hodili je na podlahu.

„To stačí," řekla Truscottová. „Díky." Mávla na ně, aby už šli. Zůstali sami.

Zdálo se, že stíny a charakteristické tvary povrchu se nemění. „Nerotuje," řekl Sill.

Přikývla. „Přemýšlet o tom můžeme později, Harvey."

„*Všechno* rotuje." Sill se upřeně díval. Možná byla rotace příliš pomalá.

Dorazil Hans Stallworth s náručí plnou postrojů. Byl vysoký, upjatý, velmi neosobní. Byl to odborník na elektroniku a v přítomnosti Truscottové jako by byl vždy nervózní. Považovala ho za povrchního, proto ji překvapilo, že se nabídl zůstat. „Ahoj," řekla a snažila se, aby v tom bylo co nejvíc elánu.

Sill potřásl hlavou. „Dobře že tu jsi, Hansi."

Položil postroje. Nikomu nebylo třeba říkat, aby si jeden oblékl. Truscottová si odepjala opasek. „Najděte si něco, čím byste se mohli připoutat. Nechceme, aby nám tady někdo poletoval."

„Škoda, že tady nemáme pořádné deflektory," promluvila Danielle.

Sill se zasmál. Bylo by to stejné, jako zavázat oči slepému. „Podívej se na tu svini." Těleso vyplňovalo obrazovky. „Harvey, proveďme dekompresi stanice. Celé." Sill přikývl.

„Nevím, jestli bychom neudělali lépe, kdybychom byli venku," řekl Stallworth.

„Ne." Truscottová si upevnila postroj a aktivovala pole. „Měli bychom si ponechat veškerou ochranu, kterou můžeme mít."

Danielle a Stallworth, kteří s flickingery měli jen málo zkušeností, si pomohli navzájem. Sill si lenivě přehodil

postroj přes hlavu a přetáhl si jej přes ramena. „Člun je na cestě," řekl.

„Odhad příletu?"

„Za tři hodiny. Měli by dorazit včas, aby posbírali ty, kteří přežijí." Zkontroloval postroje a schválil jim je. „Zapněte majáčky," vyzval je a názorně předvedl, jak se to dělá. „Kdyby vás to vyhodilo ven a ztratili jste vědomí, najdou vás." Přelétl prsty po hlavním panelu. „Zahajuji dekompresi."

Stallworth se díval průzorem ven a clonil si oči. „Vidím to," řekl.

Truscottová sledovala směr jeho pohledu, ale neviděla vůbec nic. „Potvrzuji původní předpoklad," řekl Sill, nikoli bez náznaku pýchy. „Zásah půjde přes modrou přímo na střed."

Danielle zaujala místo u komunikačního pultu. „Obě APV jsou pryč. Člun odstartuje každým okamžikem."

„Naložili všechny?"

„Naložili dvacet dva. Celkem je nás dvacet šest." Na nikoho se nezapomnělo.

„Možná nestihnou odletět dost daleko," řekla Danielle. „Je možné, že je tady bezpečněji."

„Dvě minuty," připomněl Sill.

„Člun?"

Danielle zkontrolovala pult. „Nic."

„Na co čekají?"

Danielle přepojila na vedlejší kanál a něco řekla. „Mysleli si, že ještě někdo přijde. Ginger říká, že mají místo ještě pro jednoho."

„Na tom už teď nesejde," řekla Truscottová. „Řekni jí, ať vypadnou." Otočila se k Sillovi. „Uzavři to. Všechno

vypni. Přerušit dodávku energie. Kromě světel. Světla ať svítí.“

Elektronika v celém kole zmrtvěla. Počítače přešly do parkovacího režimu, obrazovky zhasly, jídelní automaty zachrčely a přestaly pracovat, ohřívače vody se vypnuly.

„Člun je pryč,“ ohlásila Danielle.

Vynořila se hvězda. Truscottová se dívala, jak její jas sílí a nabývá tvar. Objevily se na ní hřebeny a pukliny. Krátery žádné. Nepravidelný, skoro obdélníkový povrch. Vypadá to jako kyj, blesklo jí hlavou.

Bez rotace.

„Fajn,“ řekla. „Všichni na zem. Hlavní náraz proběhne podlahou. Lehněte si. Polštáři si chraňte zranitelné partie. Přivažte se k něčemu pevnému.“

Dívali se, jak se to blíží.

Čtyřicet sekund.

Plulo to oblohou, zářivé a krásné ve slunečních paprscích. Díky rotaci vnějšího věnce se to přesunulo přes průzor a nakonec to zmizelo nalevo.

Truscottová sáhla hluboko do sebe pro starou troufalost, celoživotní přesvědčení, že vždycky všechno dopadne dobře, když člověk zachová klid a udělá to, co je třeba udělat. Doufala, že vypadá troufale. Právě to nyní potřebovali. To a božský zásah. „Otočte se čelem od místa nárazu,“ řekla a ukázala, jak to myslí.

„Měli by se sem montovat popruhy.“ To byl Stallworth. Znělo to klidně.

V tom okamžiku těleso narazilo.

Stanice se zatřásla.

Někdo vykřikl. Hodilo to s nimi do polštářů i na podlahu.

Ale nebyla to rána, jako když dopadne palice. Nezačaly ječet sirény a ocelové přepážky se nevytrhly. Rozeznělo se jen několik alarmů: menší škody. A to bylo všechno.

„Co se stalo?“ zeptala se Danielle, stále křečovitě svírající křeslo.

„To kdybych věděl,“ řekl Sill.

„Všichni zůstanou na místech.“ Truscottová nechtěla riskovat.

A ve sluchátkách zaslechla hlas z některého plavidla. „Sakra, kam se to podělo?“

Omámená Truscottová si navíc lámala hlavu zvukem, který se při nárazu ozval.

Plonk.

13

Mořská stanice. Čtvrtek, 20.05.

„Orbitální stanice má problém.“ Těmito slovy upozornila Janet lidi ve *Winkovi* a na chrámové lokalitě na blížící se torpédo. Odvysílala stručný souhrn událostí a horečné, nešifrované hovory mezi orbitální stanicí, pozemními základnami a tahači. Henrymu a Sandy Gonzalezové, kteří byli v dispečinku Mořské stanice, poslala také záběry z teleskopu, na nichž bylo vidět, jak se objekt blíží. Stanice se dvěma poklidně rotujícími vnějšími koly působila zranitelně. Člověk by musel dávat dobrý pozor, kdyby chtěl v Janetině hlase rozlišit vrstvičku uspokojení.

Veškerá práce se zastavila. Se zvráceným okouzlením přihlíželi.

„Odhad hmotnosti není k dispozici. Ale těleso se blíží velice rychle.“

„Patří jim to, darebákům,“ utrousil Henry.

A Carson dodal: „Moc šikovní nejsou, co? Když si na sebe pustí jeden z vlastních balvanů.“

Sandy stála vedle Henryho. „Třeba se nakonec prodloužení přece jen dočkáme," řekla. „Jsou všichni pryč?"

„Nevím."

„Určitě ne. Na stanici se pořád mluví." Třebaže teraformovače brali jako nepřátele, smrt jim nikdo nepřál.

„Opravdu to do nich narazí?" zeptal se Henry Janet. „Ano," odvětila. „Bez debat."

Další Henryho myšlenka patřila tomu, že *Wink* by měl letět na pomoc. „Kde je Hutch?"

„U *vás.* Sedí na hladině."

Zdálo se mu, že její reakce nebyla správná, ale pak tu myšlenku zapudil. Nebyla potěšená. Ani vystrašená. Ale *oprávněná.*

„Dobře. Kontaktuj někoho od nich. Vysvětli naši situaci a řekni jim, že jsme připraveni v mezích našich možností pomoci. Kdyby to něčemu pomohlo, obrátím Hutch a pošlu ji zpátky nahoru."

Janet zaváhala. „Rozumím. Ale pochybuji, že budou stát o nějakou pomoc od nás."

„Nevadí, ale nabídni jim to."

Zhluboka se nadechla. „Hned se do toho dám."

Vzápětí již měl hlasové spojení s Hutch. „Co mohu udělat?" zeptala se nevinně.

„Buď v pohotovosti. Možná tě budeme muset vyslat na záchrannou akci." Potom prohodil k tunelářům: „Rychle se blíží. Zbývají sekundy."

Henry se díval, jak těleso překonává několik posledních kilometrů, jako zářivá bílá kulka. Narazila do stanice a obojí zmizelo ve výbuchu bílé tříště. „Náraz," řekl.

Sandy hlasitě vydechla.

Zatímco se vzrušené hlasy dožadovaly detailů, obraz se pomalu vyjasnil. Bylo to neuvěřitelné, ale orbitální stanice byla neporušená. Sice se trochu kolébala, ale dál se otáčela stejným, nespěchajícím tempem.

O deset minut později se znovu ozvala Janet. „Vzkazují, že děkují. Ale jsou v pořádku."

Pod mořským dnem zatím George a Carson s pomocí částicového svazku pracovali na prodloužení tunelu. Byli již za vnější zdí vojenské kaple a snažili se rozvrhnout nejlepší trasu k tiskařskému stroji. George stál pevně za svým, a i kdyby na něho Henry nebo kdokoli jiný naléhal sebevíc, nenechal by se zahnat do zbytečného rizika. V důsledku toho stavěli podpěry a postupovali s maximální možnou opatrností. „Nechci se tam vrátit o nic míň než všichni ostatní, ale zdravý rozum má přednost," řekl Henrymu.

George přibližně věděl, kterým směrem se tiskařský stroj nachází. Pracoval s částkovým svazkem čím dál nervózněji a cítil velkou únavu. Již brzy se měli vrátit. George čekal odpočinek a Carson měl vystřídat Henryho u monitoru. Kopání se ujmou Sandy a Richard, Henry bude u čerpadel. Dokonce již v tunelu zahlédl blýskání světel.

A ještě něco. Odlesk v naplaveném bahně. Carson to zvedl. Byl to kus hladké skály, destička měřící asi osm centimetrů, z obou stran plochá. „Je na ní nějaký nápis," řekl. Důkladně ji otřel a prohlédl si ji ve světle svítilny pozorněji. „Na zadní straně něco je. Jakýsi obrázek. Možná že je to oštěp."

Ukázal jej na kameru a odeslali záběry do Mořské stanice.

„Sakra!“ Henry ani nedýchal. „Podívejte! To je přece lineár C.“

„Bingo!“ zajásal George. „Trefa.“ Otočil destičku na druhou stranu a přimhouřil oči. „Co to je?“

Na zadní straně bylo vyobrazeno něco, co vypadalo jako dlouhá, zužující se tyč, na jednom konci tvarovaná jako rýč, na druhém silná a těžká. „Asi pohlavní orgán,“ odpověděla s mnohoznačným smíchem Sandy. „V plné velikosti, připravený na zteč.“

Z lodi se ozval hlas Maggie: „Zvláštní. Některé věci jako by byly univerzální.“

„Nejbohapustší výzdoba kaple, jakou jsem kdy viděl,“ prohlásil Carson. „Třeba tady někde byl bordel. Měli Quaraquánci nevěstince?“

„Ano,“ řekla Sandy. „A Nočané taky. Vypadá to, že to k vyspělým samcům neodmyslitelně patří, bez ohledu na druh.“

Důležité bylo, že získali další vzorek lineáru C. A mohly tam být další. Zatímco Richard a Sandy převzali ražení tunelu, Carson a George se pustili do pátrání. Georgovi se do hledání nijak zvlášť nechtělo, ale Carson jako by byl neúnavný. Během necelé hodiny se jim podařilo shromáždit malý poklad destiček a dalších, většinou neidentifikovatelných předmětů.

Pět destiček včetně té první se týkalo sexu. Na ostatních byly stromové a mořské motivy a jedna zobrazovala plachtící loď. Do každé bylo vyryto několik řádek textu. Byly příliš ohlazené, než aby se daly rozeznat, ale restaurace by je mohla zachránit. George je postupně ukázal na kameru.

Byl přibližně v polovině, když se mu přímo ozvala Maggie. „Jsou skvělé, Henry.“

„Ano,“ řekl Henry. „Vypadají dobře.“

„Mohli bychom se vrátit k tomu poslednímu?“ otázala se. Na tabulce byl zobrazen plně ztopořený samčí pohlavní úd bez těla, procházející kroužkem. Po obvodu byla vyryta také řada symbolů. „Některé známe,“ řekla Maggie. „Nádhera.“ Nikdo si z toho neudělal legraci.

George jim ukázal další. „To je něco,“ hlesla Maggie.

A další.

„Ukaž mi ho znovu,“ ozvala se Maggie. Další sexuální námět, tentokrát naprosto jasný: pohlavní styk. „Neviděli jsme dobře text. Obě strany, Georgi. Posviť nám víc.“

Na horní straně páru oddanému milostným hrám byl jediný výraz.

„Co to vlastně *je*?“ zeptal se Carson.

„Nejspíš ozdoby,“ odpověděla Maggie. „To v tuto chvíli není důležité.“ Potom vyhrkla: „Henry, vidíš to? Ten název?“

Slovo na horní straně destičky pocházelo z nápisu v Oz.

„Kruci!“ Henry byl u vytržení. „Richarde, jsi tam?“

„Momentálně se mi to moc nehodí.“ Pracoval se svazkovým projektorem.

„Georgi, ukaž ji doktoru Waldovi.“

„O tom nemůže být pochyb,“ vzrušeně se zajíkala Maggie. „Ale totožné nejsou. Nápis v Oz má o jeden znak víc a písmena jsou jinak tvarována. Ale to je čistě stylistická záležitost. Budu si jistější, až se nám to podaří vyčistit. Šest symbolů odpovídá naprosto dokonale. I kdybychom neměli stejné slovo, měli bychom mít stejný kořen.“

„Máš pravdu,“ řekl Richard. „Je to *krása*.“

„Já myslím," ozvala se Sandy, „že tato stavba je něco jiného než kaple. Frank má možná pravdu s tím nevěstincem. Třeba byl sex součástí rituálů."

„Tak dobře." Richard mluvil na Maggie a prohlížel si destičku. „Co to slovo znamená?"

„Sex," navrhla Maggie. „Nebo extázi."

„A co z toho pro nás vyplývá?" zeptal se Henry. „*Tudy do nevázaných časů?* To stojí v tom nápisu v Oz?"

Richard zavrtěl hlavou. „Nemusí to nutně mít sexuální význam," řekl.

„Souhlasím," přidala se Sandy. „To slovo by mohlo znamenat láska. Nebo naplnění. Nebo uvolnění."

„Nebo," ozval se George, „lodi, které se v noci míjejí."

Stanice Kosmik. Pátek, 03.00.

Truscottová zaslechla zvuk a zvedla hlavu. „Dál."

Sill vstoupil. Oči měl zlostné, rty pochmurně stažené.

Odstrčila se od stolu a otočila se k němu. „Co máš?"

„Nebyla to sněhová koule."

„To už víme."

„Podařilo se nám pár kousků získat. Byl to polymer."

Přikývla. „Bylo to vyrobené," řekla.

„Nevidím jiný závěr, který by se z toho dal vyvodit. A jelikož tady kromě lidí z Akademie nikdo jiný není –"

Truscottová se rozesmála. Nebyl to odměřený, potlačovaný smích jako obvykle. Tentokrát to šlo od srdce. A když se na ni dál pouze překvapeně díval, pokárala ho: „No tak, Sille, kde je tvůj smysl pro humor?"

Zrudl. „Nevidím na tom nic legračního, Melanie. Způsobili nám spoustu potíží. Někoho to mohlo stát život.“

„Ano.“ Odvrátila od něho oči. „Oplatili nám stejnou mincí, nemyslíš?“

Chrám větrů. Pátek, 02.00.

Tunel odolával jejich maximálnímu nasazení. Poradit si s blátem bylo těžší než s horninou. Bez ohledu na to, kolik ho odsáli, neustále se hrnulo zpátky. Carson na soukromém kanále před Richardem přiznal, že je to marné.

Do exploze zbývalo osm hodin. Příliš málo.

Základna byla ztichlá. Eddie již byl pryč, vykázali ho na *Winka,* údajně proto, že již nebylo třeba jeho služeb, ale ve skutečnosti proto, že Henryho neustále žádal, aby to vzdal a přeřadil Carsona na stěhování artefaktů. Hutch byla už zase pryč a měla se za hodinu spojit s kosmickou lodí. Až se vrátí, měli oba čekat se sbalenými zavazadly v zálivu, připraveni na cestu. Ať se děje co se děje.

Richard seděl v dispečinku. Na zapnutém monitoru měl koláž z rozmazaných světel, pomalu se pohybujících stínů a stěn tunelu. Z komunikátoru vycházelo jenom vrčení, nadávky a klení.

V místnosti bylo vlhko a chladno. Správně měl být vzhůru, ale okolnosti se změnily: ten, kdo měl službu, již nekoordinoval široký okruh činností. A člověk taky musí někdy spát.

Z náhlého popudu zavolal na můstek *Winka,* kde probudil Tommyho Lougheryho. „Je tam Maggie?“ zeptal se. „Je přímo tady.“

Předpokládal to. Poslali nové destičky – bylo jich celkem třináct – nahoru na palubě *Alfy*. A ona určitě čekala, až dorazí.

„Dobré ráno, Richarde," řekla. „Kdy můžeme tam dole očekávat průlom?"

„Myslíš, kdy se dostaneme k tiskařskému stroji?"

„Co jiného. Mnoho času už nezbývá."

„Právě o tom jsem s tebou chtěl mluvit. Je možné, že se nám to nepodaří."

„Henry si ale myslí něco jiného."

„Henry je optimista. Chce to mít, Maggie."

„Já taky."

„Máš už velké množství vzorků. A další jsou na cestě. Tu novou sadu jsi viděla. Co se stane, když budeme muset odletět s prázdnýma rukama? Bude to stačit?"

„Snad." Vypadala vyčerpaně. „Analýza bude nějaký čas trvat. Prostě nevím." V jejích tmavých očích se zračily obavy. „S tiskařským strojem by to bylo o hodně jednodušší."

„Jestli je to skutečně ono."

„Je to ono."

Richard se na ni upřeně podíval. „Dokážeš odhadnout pravděpodobnost?" A když se zatvářila nechápavě, vysvětlil. „Že nápis rozluštíš? Když nebudeš mít žádné další vzorky?"

„Nechceme toho dnes v noci trochu moc?"

„Promiň. Ráno se to může stát otázkou života a smrti."

V koutcích očí a na vpadlých spáncích se míhaly stíny. „Richarde, *dostaňte* tu věc. Jasné? Pokud mi vážně chcete pomoci, *dostaňte tu věc odtamtud* a přivezte mi ji."

06.00

„Může to být každou chvíli. Už tam skoro jsme.“

Richard byl rozzlobený. „Odpískej to, Henry. Měli bychom vypadnout.“

„Hutch se nevrátí dřív než za dvě hodiny. Jaký má smysl postávat na té skále? Ještě máme čas, tak ho využijme. Neztrácej víru.“

07.11

Hutch, plující ranními slunečními paprsky, neměla dobrý pocit. Z komunikátoru se ozývalo bzučení částicového projektoru běžícího na nízký výkon a bublání a rázy čerpadel. V rachotu bylo slyšet hlasy.

Tady to mělo být.

Jenže není. Není to tady.

Není tady ani zeď. Celá ta pitomá komnata se zřítila. Proč jsi to nevyfotil?

Vyfotili jsme to. Před dvěma dny to tady ještě bylo.

Mysleli jsme, že to už vidíme. Ale bylo to prkno. Dívali jsme se na všivé prkno!

Třeba jsme to minuli. Je to možné?

Ne. A slova, který ji bodla, rozčílila, z Henryho úst: *Dotáhněte sem radar. Podívejte se znovu. Musíme zjistit, kde to je.* Zavolala na soukromém kanálu Richarda. „Už nemáte čas.“

„Já vím. Dej nám ještě několik minut. Ať můžeme zjistit, kde ten krám je.“

„Richarde, z toho kouká průšvih.“

„Musíš to pochopit, Hutch. Na mně to nezáleží. Ti lidé *vědí*, co riskují. Je to příliš důležité, než aby se člověk mohl otočit a jen tak odejít. Ty to už nějak zvládneš.“

„Začínáš mluvit, jako bys byl stejný blázen jako oni,“ utrhla se na něho. A přerušila spojení, aniž ho nechala odpovědět. Přepojila na Carsona, který čekal s člunem v zálivu. „Franku, můžeš to nějak ovlivnit?“

„Moc ne.“

„Henry je všechny zabije.“

„Ne. To neudělá. Ať se stane cokoli, dostane se ven včas. Můžeš mu věřit.“

Jo, poznávám to.

Víš to jistě, Georgi?

Jasně. Jasně, bez nejmenších pochyb.

Tak dobře, pojďme na to. Kde je ten zasraný projektor?

„Hutch?“ ozval se Carson. „Ještě jedna hodina tady může mít cenu několika let výzkumu doma. Buď trpělivá.“

„Ještě jedna *hodina*?“

„To je můj odhad. Ale i tak se odsud dostaneme s časovou rezervou.“

„Hutch?“ Georgův hlas. „Máš na palubě naviják?“

„Mám. Můžu ho zapojit.“

„Bezva. Máme takový plán, že až tiskařský stroj vyprostíme, vyneseme ho do Horního chrámu. Máme tady všechno, co k tomu budeme potřebovat. Ty zatím spusť lano. Jakmile bude stroj z šachty venku, připevníme ho a budeš ho moci vytáhnout. My ostatní bychom měli být na palubě o několik minut později.“

Zavrtěla hlavou. „To je šílené, Georgi. Vždyť jste ten tiskařský stroj ještě ani *nenašli*.“

„Děláme na tom.“

Znovu se ozval Richard. „Je to dobré,“ upokojoval ji. „Dokážeme to. A povezeme s sebou tiskařský stroj.“

Dívala se, jak dole pod ní ubíhá pobřeží. Byl jasný, slunečný den, bělavý a studený, plný ledových ker, ostrých štítů a skalnatých ostrovů. Dlouhé, široké vlny se převalovaly přes zasněžené pláže. Plážové opice se honily a hrály si na okraji příboje.

Zahlédla záliv a začala klesat. Chrámový člun, ve slunečních paprscích blyštivě modrozlatý, čekal na mělčině.

Hutch přistála neobratně. Jako by mohla něco změnit, když bude spěchat. Carson stál na skalisku. Byl příliš zdvořilý anebo příliš duchem nepřítomný, než aby její techniku přistání komentoval.

08.37

Částicový svazek zaléval komnatu tajemnou modrobílou září. Voda bublala a syčela. George pálil naslepo. Probíjel se nejnebezpečnější možnou překážkou, volným kamením a pískem.

Strategie, jež se při ražbě používala, byla vybrat si oblast, která vypadá pevně – pokud se taková dá najít – rozdělit ji na jednotlivé cíle a zaútočit na každý zvlášť. Člověk vyřízl otvor a přestal. Když se nic nestalo, zvětšil jej. Potom vše podepřel a postoupil dál. „Potíž je v tom, že se tunel bude muset ještě rozšířit, abychom ten tiskařský stroj dostali ven," obrátil se na Henryho.

George byl se sebou spokojený. V terénu se technikové obvykle pohybují v nepatrně nižší společenské vrstvě než ryzí archeologové. Nemohl říct, že by se k němu někdo choval špatně. Chrámový tým tvořila odjakživa pevně propojená parta. Ale jako odborník neměl takovou váhu. Jeho role byla podpůrná,

tudíž byl něco jako přisluhovač. Když se slavilo, na George se nepřipíjelo nikdy.

Ale tentokrát učinil objev *on. Georgův tiskařský stroj*. A *on* to byl, kdo vedl dobývání Dolního chrámu. Byl to velice příjemný pocit. Dobrý způsob, jak závěrečně shrnout své zdejší působení. Šel z toho možná trochu strach. Ale připadal si nesmrtelný, jako každý jiný mladý muž, a nevěřil, že Kosmik opravdu stiskne spoušť, když dole ještě budou lidé.

I načasování bylo dokonalé. Hutch ho okouzlila, propadl jejím zářivým očím a neurčitému, odměřenému úsměvu. Když byla nablízku, silně to prožíval. A nyní ho sledovala v akci. Jak by se mohlo stát, že by neudržel směr? Pokaždé, když na něj přišel takový temný, klaustrofobní okamžik a on si uvědomil riziko, zapudil jej tím, že si představil hrdinskou odměnu, jež ho očekává.

Mlčení přerušil Maggiin hlas. „Máme první interpretaci té destičky se ‚sexem'." Mluvila o skupině znaků, která se objevovala na horní straně destičky a v nápisu v Oz. „Myslíme si, že to není sexuální výraz."

„Tak co to je?" zeptal se Richard.

„Zaznamenali jsme části stejného seskupení symbolů jinde. Máme kořen, který by mohl znamenat *trvání*, možná nekonečné trvání."

„Máte pravdu," řekla Sandy. „To se k sexu hodí."

„Vedlejší význam je něco kladného. Souvisí to například se slunečním světlem. A loděmi v příznivých podmínkách. Přikláněla bych se spíš k překladu, který by měl blíž k štěstí než k rozkoši."

„Jseš si jistá?" podle hlasu to znělo jako Tri.

„Samozřejmě si nejsem *jistá,*“ řekla ostře. „Ale je to poměrně pravděpodobné.“

„Takže,“ shrnul Richard, „máme *štěstí* a mýtické zvíře. Jak to spolu souvisí?“

George v první linii vypnul projektor a čekal, až se voda pročistí. „Myslím, že jsme na druhé straně,“ pravil. „Máme tunel.“

Henry a Sandy postoupili, aby chodbu zajistili vzpěrami. George dloubl do stropu. „Bez záruk,“ dodal.

Herny pokrčil rameny a vrhl se dál. „Georgi,“ zavolal ještě za sebe, „zkus to co nejvíc rozšířit.“

„Dokud jsi uvnitř, tak ne.“

„Udělej to,“ řekl Henry. „Na můj příkaz.“

Tvůj příkaz nebude mít moc velkou váhu, když budeš mrtvý. Co kdyby George začal otvor rozšiřovat a strop se zřítil? Správně by ani neměl Henrymu dovolit jít dál, dokud neprověří, zda je to bezpečné. Ale tempo událostí bylo příliš rychlé.

Poslušně zapnul částicový projektor a pustil se do odlamování po stranách tunelu.

Místnost se částečně zbortila. Henry prolézal mezi rozlámanými deskami a trouchnivými trámy. Světlo svítilny nepronikalo daleko. „Někde vepředu,“ řekl do mikrofonu na krku. Tiskařský stroj měl být dost blízko, aby ho hledačky zachytily. Ale neukazovalo se mu nic. Narazil na stěnu.

Doplaval k ní a opřel o ni hlavu. A skončili jsme, pomyslel si. Ve stavu, v jakém to bylo teď, to tady opravdu nenáviděl: mačkat se mezi kameny, prohrabávat se bahnem, tápat ve tmě.

Richard se zvednutou svítilnou postoupil těsně za něho. „Támhle," řekl. „Napravo od tebe je volno. Podívej."

Ukázal tam a Henry zjistil, že má pravdu. Ale zároveň si uvědomoval, že času je žalostně málo a že je zodpovědný za to, aby své lidi dostal pryč. Zatímco váhal, Richard se protlačil kolem něho. Jeho svítilna se pohupovala ve tmě.

„Já myslím, že to *vidím*," řekl tiše.

Sandy mu rukou stiskla rameno. „Měli bychom počkat na George," promluvila.

„Jsi pašák, Richarde," ozvala se Maggie. Byla silně rozrušená.

Henry se vydal za světlem, zahnul za roh a proplaval dolů do komnaty, kterou si pamatoval z předchozí návštěvy. „Máme to," opakoval Richard. Klečel o dva metry dál, rozmazaný v kalném světle.

Stojan byla částečně zasypaný. Motali se kolem, hrabali prsty, snažili se jej vyprostit. Našli obdélníkový formový rám. Pod volným kamenem ležela převodová skříň. „To je tiskové lůžko," řekla Maggie.

Druhý formový rám byl vklíněn pod useknutou desku.

Sandina hledačka ukazovala, že něco je v podlaze. Vyhrabala to. Kdysi to byla dělená zásuvka nebo formový rám.

Henry zkusil do rámů rýpnout. „Jsou v nich vysázené litery," řekl.

„Výborně!" popoháněla je Maggie. „To stačí. Pojďme. Vytáhněte to odtamtud."

Stojan se ani nehnul. „Potřebujeme pulsní pistoli," konstatoval Henry.

Richard ho chytil za ruku. „Myslím, že by nebylo dobré přibližovat se k tomu se svazkem.“

Zařízení bylo velké, dva metry na délku, na šířku asi poloviční. Sandy a Richard se je snažili vyprostit.

Nepovolilo.

„Takhle to nepůjde,“ řekla Sandy. „I kdybychom to vytáhli, je to tak velké, že to tunelem nevyneseme.“ Prohlédla si stroj ve světle svítilny. „Co kdybychom vzali jen ty rámy?“

„Proč rámy?“

„Protože jsou v nich vysázené litery,“ zapraskal Maggiin hlas.

V tom okamžiku se do hovoru vložila Hutch. „Tady nahoře už pomalu přihořívá. Jestli máte v plánu odejít, je pro to vhodná doba.“

Henry si změřil formové rámy rukama. „Stejně budeme potřebovat rozšířit východ,“ řekl.

„Co kdybychom jen pořídili dobrou holografickou dokumentaci?“ navrhl George.

„To je k ničemu,“ prohlásila Maggie. „Potřebujeme ty rámy. A potřebujeme litery. Stejně je budeme muset důkladně zrestaurovat, jestli je někdy chceme přečíst.“

Henry si pohrával se světlem po stěnách místnosti. „Někde by tady měly být přihrádky s literami.“

„Zapomeň na to.“ Richard zaškubal rámy. „Sandy má pravdu. Spokojme se s tím, co máme.“

„Kdyby tam ještě nějaké litery byly, ráda bych je měla,“ řekla Maggie. „Sazba v rámech bude zřejmě dost poškozená.“

„Do prdele, Maggie,“ vybuchla Hutch. „Jestli chceš litery, tak si pro ně pojď dolů a najdi si je sama.“

Na společném kanále se rozhostilo ticho.

„Tak dobře, jdeme na to," promluvil Henry. „Uřež to. Na to, abychom si vybírali, nemáme čas." Částicový svazek vyšlehl.

George řezal usilovně. Pak tiskařský stroj rozlomil a vyprostil formové rámy.

„Sandy," řekl Henry, „běž na horní konec šachty a připrav se táhnout, až se dostaneme z tunelu. Richarde, co kdybys šel nahoru a pomohl Hutch? Nemá smysl, abys tady dál zůstával."

„Budete potřebovat, aby vám s tím někdo pomohl," prohlásil Richard. „Počkám."

Henry přikývl. „Dobrá." Podíval se na hodinky. „Zvládneme to."

„Dělejte," ozvala se Maggie. Henrymu se vybavila situace před mnoha lety, kdy se fotbalový míč odkutálel na zamrzlé jezero a starší chlapci ho pro něj poslali. *Dělej a hoď ho zpátky*, křičeli na něho, *než se propadneš.*

09.35

Odliv se snažil stáhnout věž s sebou. Na obzoru bylo vidět několik ledových ker. Pobřežní štíty se třpytily ve slunečních paprscích.

Vzteklá Hutch, se slzami na krajíčku, otočila naviják nad vodu, pak zavěsila na lano pětikilové závaží ve tvaru věnce a stiskla knoflík. Věnec spadl do moře, následován patnácti metry lana. Čluny ležely na hladině vedle sebe. Carson stál na křídle *Alfy* a lehce se pohupoval v rytmu vln. „Je to šílenství," prohlásil. „Nemohu uvěřit, že se něco takového děje."

Byl nádherný den, průzračný a zlatý. Hodina před koncem světa.

Čtyři quaraquánští létající tvorové, živočichové připomínající obrovské rejnoky, propluli ve formaci oblohou směrem k severu.

„Možná bychom měli zavolat na Kosmik," řekl.

Hutch upírala oči na lano.

Ve vojenské kapli zatím George, Richard a Henry dokončili práci a konečně se vydali tunelem zpět.

Stanice Kosmik. 09.45.

Truscottová stála se založenýma rukama za Harveyem Sillem. Obličej měla brunátný hněvem. „Něco nového?" otázala se.

„Nic." Harvey si přitiskl sluchátka na uši. „Stále jsou na povrchu."

„Víš, co se tam děje?"

„Jsou v tunelech. Ta pilotka, nevím, jak se jmenuje, je už rozčilená. Něco jí posílají. Ale nevím, o co jde. Je možné, že to všechno nahráli předem, aby z nás udělali pitomce."

„Začíná ti to lézt na mozek, Harvey. Zeptal ses jich na situaci?"

Sill zavrtěl hlavou. „Ne."

„Proč ne?"

„Protože jsem si říkal, že by jim zvedlo sebedůvěru, kdyby si mysleli, že si o ně děláme starosti."

Truscottová si začínala připadat stará. „Zavolej mi je, Harvey."

„Možná to nebude nutné. Hovor z *Winkova* člunu." Přepnul na video. „Můžete mluvit, *Alfo*."

Dívala se na něho ta pilotka. „Máme tu mimořádnou situaci. Prosím, potřebuji mluvit s doktorkou Truscottovou."

Ředitelka předstoupila. „Jsem zde. Co se děje?“

„Ještě máme lidi v tunelech. Do termínu to nestihnou.“

„Pročpak ne?“ Truscottová odsekávala slova jako kousky ledu.

„Snažili se to dokončit. Je mi to líto. Nemám na to žádný vliv. Můžete odpálení odložit?“

Truscottová ji nechala chvíli čekat. „Jak dlouho?“

„Hodinu,“ řekla Hutch. Bylo z ní slyšet zoufalství. „Jednu hodinu.“

„Máte vůbec představu, kolik je to pro nás komplikací? Co to stojí?“

„Prosím,“ řekla Hutch. Oči měla vlhké a zarudlé. „Když to spustíte, zabijete je.“

Dala pilotce jasně najevo své opovržení. „Jednu hodinu,“ svolila nakonec. „A dost.“

Hutch přikývla. Vypadalo to, že se jí ulevilo. „Díky.“

„Je to chyba,“ řekl Sill, když se spojení přerušilo.

„O tom se budeme dohadovat později. Rozhlas to. Všem řekni, aby hodinu počkali. Jednu hodinu.“

Kosmik, pozemní řídicí středisko Jih, ve vzduchu. Pátek, 09.45.

První bílá kontrolka se rozsvítila. Jaderná nálož u mysu Delta byla odjištěna.

Ian Helm seděl v pravém křesle svého člunu. Ve výhledu mu nebránily žádné mraky. Masa jižního polárního ledovce se pod ním táhla do dálky, od hřbetů podél Korandského pomezí, které maskovaly linii nejsevernějších vulkánů, po Dillmanův přístav, kde před dvěma lety zřídili první základnu. Vzpomínal, jak stál v tom majestátním tichu a bylo mu i přes Flickingerovo

pole zima, protože vyhřívací jednotka byla pokažená, takže ho spíš hřálo momentální rozjaření, vědomí, že jednou tento ledový kontinent zničí, roztaví jeho hory a předhoří, vyplní jeho údolí a brázdy párou a deštěm. Jedinou výjimečnou řadou výbuchů promění tuto pustinu v materiál pro regeneraci. Uznání se za to samozřejmě od nikoho nedočká. Všechnu smetanu slíznou Caseway a Truscottová. A zasloužili si to; Helm jim to přál. Byl spokojený, že projekt byl jeho. A prst na detonátoru.

„Iane.“ Na přístrojové desce se rozsvítilo zelené světlo. „Sill volá. Chce s tebou mluvit.“

Modrobílá záře z ledových čepiček a oceánů ho bodala do očí. Helm se podíval na svou pilotku. „Jane,“ řekl, „můžeme se odpojit?“

Zamračila se. „Stačí vytáhnout kolík.“

Vyškubl jej. „Oznam všem, že nám dělá starosti možnost falešných instrukcí. Stanov heslo. Bez něj ať nikdo žádnou zprávu nepřijímá.“

„Jaké heslo.“

Na okamžik se zamyslel. „Věrnost.“ Jane vypadala znepokojeně. „Dám to do zápisu.“

„Truscottová nebude mít radost.“

„Chráním ji před ní samotnou,“ řekl.

Rozsvítily se dvě další kontrolky. Jedna v Malé Kisce nedaleko pólu a druhá v Bazalkové bažině v nitru sopky.

„Jednou mi ještě poděkuje.“

ARCHIVNÍ ZÁZNAMY

Rychlost vln tsunami se rovná odmocnině gravitačního zrychlení krát hloubka vody. Hloubky oceánu obklopujícího jižní polární čepičku Quaraquy

jsou poměrně malé; dalo se očekávat, že na úzkém prostoru Jakaty se rychlost vlny sníží. Výpočty ukazují, že velká tsunami, pohybující se nepravděpodobnou průměrnou rychlostí 850 kilometrů za hodinu, nemohla k Chrámu dorazit dříve než za čtyři hodiny. V 10.00 se Jacobi oprávněně domníval, že má ještě dostatečnou bezpečností rezervu, aby byl chráněn před vlnami z ledové masy.

Avšak tým Akademie pro obavy z vln tsunami přehlédl bezprostřednější nebezpečí: a to, že nárazové vlny, vzniklé zborcením ledové masy, se budou šířit rychlostí 7,1 kilometru za sekundu, takže do oblasti Chrámu dorazí přibližně za šest minut.

Dá se očekávat, že velká porucha probíhající napříč Jakatou od východu na západ zareaguje na nárazové vlny vlastní seismickou odezvou. Je téměř jisté, že při takovém sekundárním zemětřesení vzniknou mořské vlny. Právě tyto vlny zasáhly pobřeží přibližně jedenáct minut po úvodní detonaci.

Bernhard Golding,
Bůh na Quaraqui: Chrámová výprava (2213)
Eberhardt & Hickam, Chicago

Hrdě nes svou odvahu, ničeho se neboj, neohlížej se na vlastní blahobyt. Žij podle zákona a v nejtemnější hodině měj na paměti, že jsem s tebou.

Úryvek z Knóthských hodin
(Přeložila Margaret Tufu)[1]*

[1]* Původní předloha pro tisk obsahuje rukopisnou poznámku překladatelky „Doufejme“, datovanou pátek 11. června 2202.

14

Chrám větrů. Pátek, 09.43.

Dva formové rámy tvořily podstatu nálezu. Jejich záchranou, s relativně neporušeným textem, mohli získat všechno, v co bylo reálné doufat. Proto Richard postupoval opatrně, přestože čas tlačil. Nějaký čas jim s Henrym trvalo, než artefakty vystěhovali z jejich hrobky a začali je vynášet tunelem. George postupoval před nimi, odstraňoval překážky a v místech, kde to bylo nutné, chodbu rozšiřoval.

Ke svislé šachtě došli, když bylo za čtyři minuty deset.

Henry posvítil vzhůru. „Co myslíš? Neměli bychom tady počkat, až bude po hodině nula? Pokud dojde k otřesu a my ještě budeme v šachtě, mohly by se rámy dost poškodit."

Richard chtě nechtě musel obdivovat Henryho umíněnost. Otřes v šachtě by zničil víc než jen rámy. Na druhé straně nevěřil, že by byli ve větším bezpečí, kdyby zůstali na místě. „Pojďme," vyzval.

Lano se táhlo vzhůru do tmy. George je podal Henrymu a společně k němu připevnili první artefakt.

• • •

„Melanie, máme problém.“

Věděla, že problémy *budou.* Problémy vzniknou vždycky, když se člověk snaží zastavit tak velkou operaci. „Co se děje, Harvey?“

Vypadal sklíčeně. „Helm odmítá odpovědět.“

Zbývaly jim necelé dvě minuty. „Vykašli se na něho. Zavolej přímo řídicí stanoviště.“

„To jsem zkoušel. Signál se k nim nedostane. Potřebujeme heslo.“

„Hutch.“ Hlas Truscottové. „Slyším vás, Kosmiku.“

Ředitelčina tvář byla brunátná hněvem. „Nepodařilo se mi spojit se s našimi stanicemi. Detonace proběhnou podle plánu.“

„Ale my tam dole přece ještě máme lidi,“ zaprotestovala Hutch.

„Mrzí mě to. Poskytneme vám veškerou pomoc, která bude v našich silách. Informujte nás o dalším vývoji.“

Deset hodin.

Jižní obloha se rozjasnila. Vypadalo to, jako by těsně pod obzorem vzplálo druhé slunce. Hutch odvrátila zrak. „Richarde.“

„Ano.“

„Začalo to. Vidím to odtud.“

„Dobře. Zachovej klid. Jdeme. Máme čas.“

Moře bylo klidné.

• • •

„Tady připraveno," ohlásil George. Byl na horním konci šachty.

„Vypadá to dobře?" zeptal se Henry Richarda. „Ano. Pojďme na to."

Henry vytáhl prověšenou část lana. Potom zvedli rám do šachty a začali vytahovat. Henry plaval nahoru s rámem a usměrňoval jej.

Richard zůstal s druhým rámem. Otřel z něj nános bahna; pod konečky prstů mu prošly vystouplé plošky jednotlivých znaků. Takový poklad.

Avšak byl v tunelu sám a cítil tíhu moře. Stěny byly mrtvé a klaustrofobní. Před očima se mu mihla malá rybka.

Lano se vrátilo. Vytvořil postroj a rám do něho rychle upevnil.

Nahoře zatím George tahal první rám z šachty. Chvíli s ním zápasili, vrhali stíny na stěny dole. Potom rám zmizel z dohledu. George se otočil zpátky. „Všechno nachystané."

„Tak dělej," řekl Richard. „Táhni."

V tu chvíli se voda pohnula. Bylo to jen velice nepatrné zachvění, ale přihlížející hejno ryb zmizelo, jako když střelí.

„Zvedám," ozval se George. Richard vystrčil formový rám do šachty. Nejdřív o půl metru klesl a pak začal stoupat. Richard přepojil na Hutch. „Nesedíš na hladině, že ne?"

„Samozřejmě že sedím. Jak jinak byste se chtěli dostat na palubu?"

„Možná to není nejlepší nápad." Plaval za artefaktem vzhůru. „Cítíme nárazové vlny. Buď ve střehu."

„Budu.“

Richard pronesl ještě nějakou závěrečnou frázi, univerzální povzbuzení, které jí v momentálním rozpoložení nemohlo pomoci.

• • •

Na *Winkovi* vstoupila Janet Allegriová rázně na můstek, došla k Maggie Tufu a bez jediného slova ji poslala na podlahu.

Melanie Truscottová s bezmocným vztekem přihlížela rozsvěcování bílých kontrolek. Pár sekund před výbuchem si všimla, že jedna nálož na stanici Theta se neodjistila. Blokovací mechanismus selhal. Součástka za deset dolarů.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Sill.

Zatracený Helm. Bylo pravděpodobné, že několik lidí z Akademie zahyne. Co bylo horší, pokud by vyhodili do povětří jednu ledovou čepičku a druhou ne, mohli by způsobit rozkolísání, které by mohlo vést k úplné přeorientaci rotace planety. Quaraqua by mohla být nestabilní po staletí. „Řekni Hardingovi, aby odklad zrušil. Pokračuje se podle původního plánu.“

Sill přikývl.

„Až seženeš Helma, chci s ním mluvit.“

Projekt nevyžadoval, aby všechna zařízení explodovala najednou. Charakter ledových zlomů, geometrie pevného podkladu (tam, kde existoval), přítomnost vulkánů, rozložení hmoty; to všechno spolu s dalšími faktory určovalo posloupnost a načasování jednotlivých případů. Stačí uvést, že až na jednu jedinou

výjimku detonovalo všech padesát osm jižních náloží v rozmezí čtyř minut a jedenácti sekund. Síla výbuchů se pohybovala od dvou do třiceti pěti megatun.

Na ledových čepičkách se vypařilo asi osm procent jejich celkové hmotnosti. Útvary, které existovaly desetitisíce let, byly rozmetány. Obrovské ledové tabule, jako například ta v Kalaze, se rozlámaly a sklouzly do moře. Miliony tun vody vymrštěné výbuchy se nahrnuly zpátky a proměnily se v páru. Z bílého pekla se vyvalily vlny jako hory a vydaly se na dlouhou cestu kruhovým mořem.

Během třetí minuty po úvodní detonaci vybuchla sopka pohřbená hluboko v ledovém masivu. Ironické bylo, že nešlo o žádnou z těch, v nichž byly uloženy bomby. Ale byla to první, která začala soptit. Ostatní vybuchly podle plánu.

Z nebe se spustil horký déšť.

Nárazové vlny se rozběhly rychlostí pěti až sedmi kilometrů za sekundu a za sebou nechávaly zemětřesení.

Zatímco lano stoupalo, Hutch stála v nákladové komoře. *Alfa* plula vedle chrámového člunu. Carson zůstával v pilotní kabině jako pojistka před něčím nepředvídaným. Zachvění, které Richard o něco dřív v tunelu zaznamenal, bylo na povrchu nepatrné, nic víc než vlnka a proud vzduchu. Ale nyní dorazila druhá, silnější nárazová vlna. Hutch to hodilo dopředu.

Alfou se rozlehly hlasy z Chrámu.

„Ta byla pořádná.“

„Všichni v pořádku?“

„Sakra, myslím, že jsme o kus přišli.“

„Nech to být, Richarde.“

„Bude to chvilka.“

„Hutch, máš tam balík.“ To byl Henry. „Vytáhni ho.“

Navinula lano a první rám se objevil na hladině. Bylo to neuvěřitelně zkorodované. Ale Hutch dobře věděla, jaké zázraky restaurátoři dokážou. *Doufám, že za to vaše životy stojí.* Vytáhla tu věc na palubu. Crčela z ní voda. Odpojila lano a znovu je přetáhla přes bok.

„Tak dobře, Richarde, můžeš pustit,“ ozval se George. „Mám to.“

Moře zneklidnělo. Voda vřela a pěnila.

Na levoboku se objevila Sandy. Rychle doplavala k člunu a Hutch jí pomohla na palubu. „Na mou duši, my jsme to zvládli,“ vyhrkla Sandy.

„Ještě ne. Kde jsou všichni?“

„Už jdou. Ještě několik minut.“

„Fajn. Poslyš, budeme tady mít poměrně těsno. Šlo by to rychleji, kdybys byla ve druhém člunu.“

„Jak je libo,“ odvětila Sandy.

Carson jí hodil lano a Sandy skočila zpátky do moře.

„Franku,“ řekla Hutch, „ostatní už naložím já.“ Zaváhala. „Možná by bylo dobré, kdybys trochu vzlétl.“ Zabloudila starostlivým pohledem k neklidnému obzoru. „Hlídej vlny.“

Většina podvodních světel zhasla. Pouze červené majáčky ještě statečně zářily v temných zákoutích pobořeného Chrámu.

Vynesli druhý rám do čisté vody bývalé chrámové lodě, kde čekalo lano ze člunu. Richardovi padaly vlasy do očí a byl vyčerpaný. Cítil, jak ho moře táhne. Spodní proud.

Zvláštní, že by byl na dně tak silný.

„Ne, Hutch,“ ohlásil jí Frank. „Zatím nic.“

„Fajn. Trochu mě děsí to, že vidím vršek Chrámu.“

„Cože? Ten je pět metrů pod vodou. Za odlivu.“

„Vážně? A já se na něj dívám.“ Přepojila na jiný kanál. „Chlapi, hoďte sebou. Žene se nám sem další přílivová vlna.“

„Jak je daleko?“ Henryho hlas.

„Pravděpodobně několik minut.“

„Postupujeme co nejrychleji, jak to jen jde,“ ozval se Richard. Z jeho hlasu bylo slyšet podráždění. A snad i rezignace.

„Hutchinsová?“ To byla Truscottová. „Co se tam dole děje?“

„Mám právě teď dost práce.“ Signál byl vizuální, ale nezapnula si obrazovku.

„Poslala jsem vám na pomoc naše CAT. Ale budou tam až za čtyři hodiny.“

V méně vypjatém okamžiku by Hutch v hlase Truscottové rozeznala obavy. Dnes však ne. „Díky, ale to už bude trochu pozdě.“ Přerušila spojení. Znovu se rozhlédla dalekohledem po okolí. Moře stále klidné.

„Hutch?“ Opět Carson. „Vidím ji.“

Studená vlna. „Kde?“

„Dvacet pět kilometrů daleko. Rychlost, moment, pět set padesát. Máte tři minuty.“

„Slyšíte to, chlapi?“

„Ano –“ Georgův hlas.

„Vykašlete se na ten rám. Pojďte nahoru.“ Pátrala dalekohledy po obzoru. Zatím nic. „Franku, jak je velká? Poznáš to?“

„Ne. Vypadá stejně jako tenkrát. Malá. Člověk by si jí nevšiml, kdyby se po ní nedíval.“

„Fajn.“ Před jejíma očima se na hladinu vynořila kamenná zeď. „Voda stále opadává.“

George si přitáhl několik metrů volného lana. Ostatní rám drželi, zatímco jej přivazoval. Dvakrát kolem. Smyčku křížem. Navázat na lano. Hlavně teď neudělat nic špatně. Když skončil, Henry ukázal k hladině. „Pojďme.“

„Můžeš to vytáhnout, Hutch.“ George se pustil lana a vydal se vzhůru.

Proudy Richardem smýkaly po mořském dně. Nahoře, v sluncem prozářené vodě, byl vidět temný trup člunu. Byl *blízko.*

Henryho to také unášelo. „Pozor! Ten proud je mrcha!“ Jeho hlas byl pronikavý.

„Vydrž, Henry,“ řekl George. „Chytím tě.“ Hutch byla zoufalá. „Honem!“

Richard se rukou zachytil lana. Byl stále na dně a v pažích neměl sílu.

„Georgi,“ vykřikla Hutch. „Vrať se. Zvedneme ho s člunem. Richarde, kde jsi?“

„U rámu.“

„Na laně?“

„Ano.“

„Dobře. Nemáme už čas. Pořádně se toho lana chyť. Rozumíš? Nepouštěj se, ať se děje co se děje.“

Vedle artefaktu byl volný konec. Ovázal si jej kolem pasu a udělal uzel. Potom vyčerpaně přestal bojovat.

„Tam je,“ opět hlas Hutch. Richard si nebyl jistý, koho nebo co tím myslí. *Vždycky byla nablízku, když*

jsem ji potřeboval, pomyslel si. Měl zvláštní pocit. Odtažitý.

„Klid, Henry," řekl George. „Máme tě."

„Do prdele," ulevila si Hutch, „ta svině už nám dýchá na záda." Přes hlasy zaslechl hukot, jako když se zvedá silný vítr.

„Jsi tam ještě, Richarde?"

„Jsem pořád tady."

„Můžeš se přivázat k tomu lanu?"

„Už se stalo."

„Výborně. Asi za třicet sekund vyrážíme."

„Neztrať ten rám, Hutch."

George: „Tady, chyť ho." Nejspíš mluvili o Henrym.

A Carson: „Hutch, vypadni odtamtud."

„Fajn, mám ho. Drž se, Richarde –"

Lano sebou škublo a moře se prosvětlilo. Zvedl se o metr, pohnul se horizontálně a začal klesat. Pak přišlo druhé škubnutí, tentokrát silnější.

Voda se hnala kolem něho.

Vlna *nebyla* jako ty ostatní. Toto byla *hora* vody, kapalná obluda ženoucí se na ni s řevem přes volné moře, dýchající, bíle tečkovaná, zelená, *živá.* Pět kilometrů od pobřeží vytvořila hřeben, přepadla a znovu se zvedla. A Hutch čekala až do okamžiku, kdy již déle čekat nemohla.

Po této vlně už žádná věž stát nebude.

George konečně dostal na palubu Henryho. „Leť," řekl jí. Carson šílel. *Výška jedenáct set metrů. Tomu neutečeš, Hutch* – Poslední Knóthská věž očekávala příval. Moře ustoupilo a pata věže se topila v bahně. Andělské stvoření na jejím vrcholku klidně klečelo.

Zřícený Chrám se leskl v slunečních paprscích. Po plážových opicích nebylo ani památky. Z nákladového prostoru se ozval Henryho hlas. Chtěl vědět, co se dělá pro Richarda. *Trochu pozdě, myslet na to teď.* Hutch byla deset metrů nad hladinou a visela očima na laně, hledala nějaký náznak, že tam stále je.

Rám se vynořil z moře jako první. Richard visel pod ním. Uklidněná, začala stoupat. „Bude to bolet," upozornila ho. A pustila do magnetů šťávu.

Vykřikl. Ale slyšela, že dýchá.

Člun stoupal a prchal do vnitrozemí, směrem k průsmyku, ulétal před stěnou vody. Toto nebyla *vlna* ve stejném smyslu jako předchozí tsunami. K pobřeží se hnal celý oceán, valil se vpřed, stoupal k obloze, zakrýval slunce. Jasné sluneční světlo zvlhlo a zdivočelo. A monstrum dál rostlo. Na hřebeni kypěla bílá voda.

Kosmickým plavidlem škubaly silné poryvy větru o prudkosti hurikánu, bušily do něj, snažily se je srazit zpátky k hladině.

Příliš pomalu. Až doposud postupovala příliš rozvážně, snažila se chránit Richarda, avšak ve stínu té obludy převážily její instinkty: zažehla trysky, čtvrtinový tah, maximum, kolik se odvážila. Člun poskočil vpřed, vystoupal výš a před Hutch se rozevřelo staré říční údolí. Na křídla a trup dopadala vodní tříšť. Řev ji ohlušoval. George, snažící se zachovat klid, přemáhal vzlyky.

Ocasem to prudce hodilo na stranu, takže málem ztratila vládu nad strojem. *Alfa* poskočila a změnila směr; stabilizátory zapracovaly.

Potom se vymanili, zakymáceli se a podívali se na hřeben shora. Hutch ignorovala půl tuctu poplašných

pípání a blikajících kontrolek na pultu. „Richarde!“ vykřikla do komunikátoru. „Jsi v pořádku?“

Nedostala žádnou odpověď.

„Richarde!“

Poslouchala jeho nosnou vlnu.

HOLOGRAFICKÁ ZPRÁVA

„Ahoj, Richarde. Zdravím tě z Noku.“ David Emory si narovnává ramena. Je to emotivní muž, s náruživýma očima a hbitými, ptačími gesty. Má velice tmavou pleť; vlasy mu v tomto období právě začaly šedivět. Na sobě má hnědou košili, u krku volnou, s krátkými rukávy, obrovskými kapsami a patkami, jaké přišly do módy zásluhou brilantního simuvizního dobrodruha Jacka Hancocka.

Sedí na nevelkém balvanu nad říčním údolím. Za ním jsou na řece vidět bílé a červené plachty. Břehy lemují překladiště, klikatá cesta a několik přívozů. Venkovská krajina, ne zemědělsky rozparcelovaná. Vypadá to jako na Zemi. Nebýt obrovské planety s prstencem, která visí na nebi jako čínský lampion, člověk by si mohl klidně myslet, že je ve Wisconsinu.

Toto je Inakadmeri. Nok. Kromě Země jediný známý svět, jenž je v současné době domovem žijící civilizace.

Barvy prozrazují nástup nachového, jasného, ale přesto tísnivého soumraku.

Čeká, až jeho partner zúží záběr. A potom: „Slyšel jsem o problémech, které máš na Quaraqui, a nemůžu říct, že by mě to překvapovalo. Představivost je vzácná vlastnost. Zdejší domorodci vedou celosvětovou válku. Jestli všichni nevyletíme do vzduchu, budeme moci mluvit

o štěstí. Granáty se sypou ve dne v noci. První světová válka bez benzínu.

Abych se dostal k odpovědi na tvou otázku. Skutečně máme to, o čem mluvíš jako o diskontinuitě. Kolem roku 400 našeho letopočtu. Náboženské pozadí, hříšný svět, mstiví bohové. Sodoma a Gomora v globálním měřítku. Podle svatých textů se to odehrálo za jedinou noc. Nebereme to příliš vážně, ale vysvětlení té všeobecné zkázy nemůžeme najít. Podle Billa Reeda je docela možné, že tu hrůzu napáchal nějaký virus, který se prudce rozšířil. Pravda je ale pravděpodobně daleko prostší: velké války v kombinaci s epidemií a hladomorem.

Ptal ses, jak stará je zdejší civilizace. Všeobecně se má za to, že přibližně šest tisíc let, zhruba stejně jako v našem případě. Podobně jako my mají legendu o Atlantidě, místě zvaném Orikon. Jenže toto skutečně existovalo, Richarde. Nevím, jak je staré, ale spadalo by daleko do minulosti.“

Ukazuje k říčnímu údolí. „Abych nezapomněl, bude tě zajímat, že podle pověsti byl Orikon někde v této oblasti. Přijď se podívat, než to tady vyhodí do povětří. Měj se.“

David Emory, Odpověď CKT144799/16
(Přijato na *Winckelmannovi* 16. června 2202.)

MEZIHRA

CESTA

Zpáteční let trval dvacet sedm dní a jedenáct hodin. *Winckelmann* se tak opozdil přibližně o dva dny, ale stále byl hluboko v toleranci nepřesností, k nimž při transdimenzionálním cestování docházelo.

Během cesty členové akademického týmu prodělali období smutku. Ti, kteří byli zastánci pokoušení štěstí v Chrámu, brzy zjistili, že jim nadšení z nalezení základu pro slovní zásobu lineáru C kalí díl viny. Obzvlášť Herny propadal depresím. Chodil mezi lidi, ale bylo na něm vidět, že z jeho očí vyprchal život.

Většinou na to vše reagovali tím, že se ponořili do zkoumání pokladnice svých artefaktů a informací a započali na desetiletí měřitelný proces analýzy a interpretace. Hutch žádné takové útočiště neměla.

Téměř nikdo nechápal pouta mezi Richardem Waldem a jeho dlouholetou pilotkou. Brali jeho smrt jako svou ztrátu a své projevy soustrasti vyhrazovali členům

chrámového týmu. Kapitánce lodi zůstávalo jen pilotování.

Okamžik, kdy se mohlo vyvinout citové pouto s Georgem, pro Hutch pominul. Zdálo se jí, že George si zachovává uctivý odstup, a zároveň očekává nějaký povzbudivý signál od ní. Ale chvíle nebyla vhodná ani pro náznak příslibu nějaké budoucí eventuality. Možná potřebovala smutek, možná na ni v té době dolehla celková stísněnost. Možná se dokonce bála, že by si ji George mohl s nešťastnou událostí spojit. Ať už byly její pohnutky jakékoli, začala mu dávat najevo zdvořilou neutralitu a zjistila, že to bylo rychle přijato.

Když konečně přistáli u Kola, uspořádali večeři na rozloučenou v Radissonově klubu. Každý řekl několik slov, byly i slzy. A stejky byly znamenité.

Ráno se první skupinky rozlétly v člunech do Atlanty, Berlína a Londýna.

Třetí část

BETA PAC

15

Akademie vědy a techniky (Katedra HV simulace), Washington, 19. října 2202, 17.00 východního letního času

Hutch stála na kraji skály a dívala se dolů na hvězdy a na mihotavé prstence Sholy.

Bylo to znervózňující. Bylo to něco jiného než lezení po trupu lodě. Usmála se své reakci a klekla si, částečně proto, aby si prohlédla hranu skály, částečně proto, aby znovu nabyla rovnováhu.

Nebyl to rozeklaný, nepravidelný okraj, jaký by člověk očekával, ale přesný drahokamový řez.

Bylo to skutečně *cizí*, bezúčelné místo, místo, které nedávalo estetický ani funkční smysl. Ale po Oz to určitě bylo místo, které zanechávalo ozvěnu. Za ní se rozprostírala kamenná pláň, opracovaná a vyleštěná. Byla rovná jako kulečník, narušovalo ji jen několik kráterů a síť prasklin. Pláň nebyla ohraničena obzory, ale poměrně nedaleko hladká skála znenadání končila a člověk instinktivně tušil, že za těmito ostrými vrcholy stěna mizí v nekonečné hlubině. Obloha ji obklopovala, měla ji ze

všech stran. Byla plná ohně, světla a srpků. Měla před sebou obrovský orloj, v němž planety a hvězdy pravidelně odtikávaly svůj rytmus.

Tížilo ji to. Bylo to zlověstné. Nepochopitelně děsivé.

Čtyři taková tělesa obíhala velkou planetu, jíž Nočané říkali Společník. Měla zhruba stejnou velikost. Kdysi byla ekvidistantní. Dvě byla silně ožehlá.

Ožehlá. Opět jako v Oz.

Co byla zač?

Nebyly zde žádné záhadné symboly jako na kulaté věži. Ale zpráva tu byla, možná *výkřik,* v této spartánské geometrii.

Sundala si přilbu a světla se rozsvítila. Položila ji na stůl vedle sebe a pohlédla na panoráma Arlingtonu.

Déja vu.

Cumberland, Maryland
19. 10. 02

Ahoj Henry!

Mám překlad: Sbohem a hodně štěstí. Hledejte nás podle světla horgonova oka. *Horgon je mýtický quaraquánský netvor. Ale neptej se mne, co to všechno znamená.*

Maggie

Na výročí zveřejnění přelomové studie Richarda Walda *Paměť a mýtus* uspořádala jeho rodina a přátelé slavnost na jeho počest. – Vybrali si vrcholek kopce v Arlingtonu, z něhož bylo vidět na Akademii, a postavili tam malý altánek. Byl pochmurný den krátce před Dnem díkůvzdání, šedý, hrozící deštěm, chladný tak, že před tím žádný oděv neochrání.

Hutch dostala pozvánku, ale vážně uvažovala, že nikam nepůjde. Nebyla z těch, kteří by se nechali ošálit fasádou hry na život, když po čertech dobře věděla, na co všichni *doopravdy* myslí. Bylo to zatím příliš bolestivé, příliš palčivé. Za rok by možná dokázala klidně sedět a vzpomínat na něho, ale teď si nedokázala vybavit nic jiného než bezvládnou postavu visící pod člunem.

Když ale ten den přišel, byla tam, i s talismanem, který jí dal. Sponzoři akce zbudovali na nízkém pahorku malé pódium a pod jedlemi postavili stůl. Stůl zaplnili suvenýry, předměty a fotkami. Byly tam výtisky Richardových knih, destičky z Pinnaclu, kuše z Quaraquy a modely monumentů. Uprostřed byl vystaven emblém a barvy Akademie.

Občerstvení bylo, co hrdlo ráčí. Lidé nacházeli staré přátele a shlukovali se ve skupinách, které se živě bavily. Hutch stála stranou, nesvá a deprimovaná. V poledne se vyšvihl na pódium vysoký muž, který vypadal jako mladší Richard, a počkal, až se dav utiší.

„Dobrý den," řekl. „Některé z vás znám, ale všechny ne. Jsem Dick Wald. Jsem – *byl* jsem – Richardův bratranec. Měl by radost, kdyby viděl, kolik vás sem dneska přišlo. A chtěl by, abych vám poděkoval." Odmlčel se a rozhlédl se po shromážděných. „Často říkával, že má dobrý život a štěstí na přátele. Býval terčem mnoha našich vtipů, které nějak souvisely se smrtí. Dnes je zde tolik archeologů, že jste se s nimi určitě setkali také. Však to znáte – že všichni jeho známí jsou alespoň osm set let po smrti. Že mluví jen mrtvými jazyky. Archeolog se při své práci často setkává se smrtí. Proto vypadá hloupě, že si by si jednou měla přijít i pro něho. Je mi potěšením, že mohu pozvat Billa Winfielda,

aby řekl několik slov. Bill učil Richarda sumerštinu, kurs 101.“

Potom vstávali jednotliví lidé a mluvili o něm. Děkovali mu za nastartování kariéry, za to, že jim pomohl penězi, radou nebo povzbuzením. Za to, že jim byl příkladem. Někteří citovali oblíbené pasáže z jeho knih nebo výroky, které utrousil za větrných večerů:

Rozdíl mezi historií a archeologií je rozdílem mezi zásadami slušnosti a kávovým stolkem. Jedno je teorie a analýza, občas i šou. To druhé je kus života.

Existuje jistá duševní archeologie, v níž vykopáváme stará zranění a zášti, hloubáme o nich a držíme si je u srdce. Nakonec nás otráví, stejně jako tisíc let starý vzduch z hrobky. Nutí mne to přemýšlet o tom, jestli význam historie nepřeceňujeme.

Vždycky jsem cítil spřízněnost s hrobníky z Hamleta. *Jsou to první doložení archeologové.*

Dějiny nemají s realitou nic společného. Je to hledisko, pokus dát řád událostem, které jsou ve své podstatě chaotické.

A postřeh z eseje o Pinnaclu, který si k lítosti Hutch sám nevzal k srdci: *Vesmír má smysl pro humor. Před dvěma lety jel jistý muž v Chicagu na vlastní svatbu a auto mu zdemoloval meteor. Nastávající ženich náznak pochopil a ujel z města. Když se uváženému výzkumu staví do cesty překážky, také archeologové by udělali dobře, kdyby pochopili, co je jim tím naznačováno.* Když skončili poslední, kteří chtěli promluvit, Dick Wald se zeptal, jestli chce ještě někdo něco říct. Hutch se instinktivně vyhýbala vystoupením na veřejnosti. Ale dnes nemohla. Sice nevěděla, o čem bude mluvit, ale

došla na pódium a postavila se čelem ke shromážděným. Mnozí ji znali. Z několika míst zaslechla potlesk.

Hledala ta pravá slova. „Chtěla bych jen říct," začala, „že se s ním vždy dobře pracovalo." Odmlčela se. Obloha byla čistá, modrá a vzdálená. „Zemřel, když dělal to, čemu věřil. Myslím, že zemřel tak, jak by si to přál." Zoufale se rozhlédla okolo a modlila se, aby ji spasil nějaký božský zásah. V hlavě měla prázdno. Reflexivně vzala do ruky talisman a vytáhla jej na světlo. „Láska a bohatství," řekla. „To mám od něho. V jednom z quaraquánských jazyků je na tom napsáno, že dokud to budu nosit, budu mít lásku a bohatství. Ale já si myslím, že jsem je měla, dokud jsem znala *jeho*."

Později se šla pozdravit s Dickem. Řekl jí, že Richard o ní často mluvil. Takto zblízka byla jeho podobnost s Richardem ohromující. A měli společný i způsob řeči, sklon protahovat r, stejně jak to dělají v Bostonu. Kdyby zavřela oči, mohla uvěřit, že se vrátil.

Akademie měla početné zastoupení. Přišel i Henry, k čemuž musel sebrat velkou dávku odvahy, neboť mnoho lidí, včetně Hutch, jej vinilo z Richardovy smrti. Za pár posledních měsíců od návratu hodně zestárl. Tvář měl v matném světle šedivou a chodil nejistě.

„Jak se daří?" zeptala se Hutch a podala mu ruku.

Vzal ji, ale stiskl ji jen z povinnosti. „Dobře," odpověděl. „Rád tě vidím, Hutch." Bloudil očima mezi ní a řečnickým pódiem, které teď bylo prázdné. „Ale byl bych raději, kdybychom se setkali za jiných okolností."

Rozhostilo se trapné ticho. Hutch věděla, že Henry dostal ostrou důtku. Celý svět to věděl. Oznámil odchod do důchodu a čekalo ho, že se stane ústřední postavou

přelomového právního sporu o platnost soudní jurisdikce mimo sluneční soustavu.

„Vlastně jsem ti ani nepoděkoval," řekl. „Za všechno, co jsi udělala."

„Byla jsem ráda, že mohu pomoci."

„Mrzí mě, že to nedopadlo líp." Ustupoval před ní, nemohl se dočkat, až bude pryč.

„Mě taky," řekla sotva slyšitelně.

Princeton
sobota 27. listopadu 2202

Milá Priscillo!

Chci ti jen oznámit, že Cal Hartlett se dnes oženil. Vím, že jsme to spolu už probraly, a doufám, že si to nevyložíš špatně, ale pro jedno kvítí slunce nesvítí. Ten chlapec si z tebe dělal idol. Viděla jsem nevěstu. Je hezká, ale tvoje třída to není.

Prosím, mysli na budoucnost. Mládí nám nepřibývá.

Máma

Hutch zvedla nohy na polštářek, usrkla kávy a rozhlédla se po skalnaté pláni. Tentokrát byla moc daleko od okraje a Shola stála daleko napravo. Plynný obr sice dominoval obloze, ale jeho světlo bylo slabé. Nahoře nebyly žádné hvězdy. Dívala se přímo do Prázdnoty. Když se člověk díval dost soustředěně a dost dlouho, mohlo se mu podařit zahlédnout druhou stranu, vzdálené mihotání ramene Střelce.

Káva byla dobrá.

Portland, Orego

pondělí 29. listopadu 2202

Milá slečno Hutchinsová!

Přiložené holo sem došlo před několika týdny, ještě dřív, než jste se vrátili z Quaraquy. Došlo vlastně dřív, než jsem se dozvěděl o Richardově smrti. Nebyl jsem si jistý, komu ho mám poslat, a napadlo mne, že vy byste to vědět mohla. Myslím, že někoho v Akademii by to mohlo zajímat.

S přáním všeho nejlepšího

Dick Wald

(PŘÍLOHA)

HOLOGRAFICKÁ ZPRÁVA

Úvodní titulek: PRO RICHARDA WALDA OSOBNĚ

David Emory ve své polní pracovně. „Richarde," říká, „je to zvláštní ironie, že ses mne na to právě před několika dny zeptal. Objevili jsme Orikon. Napadlo mne, že tě bude zajímat, co tady máme, ale nech si to pro sebe, prosím tě, dokud to nezveřejníme oficiálně.

Již nějakou dobu jsme věděli, že zříceniny se rozkládají pod moderním městem, kde je přímé zkoumání vyloučeno. Přesněji řečeno, já *jsem to věděl, ale jelikož jsme nebyli schopni získat skutečný fyzický kus kvůli datování, nedalo se nic dokázat.*

Měřicí přístroje ukázaly kovový kruh kolem zřícenin, z něhož vybíhají přímky. Předpokládalo se, že to byla nějaká obranná stavba." Sedá si na židli a dává si ruce křížem přes prsa, spokojený se směrem, jaký události nabraly. „Tato planeta je díky své blízkosti ke

Společníkovi vystavena obrovským slapům. Dnes drží oceán mořské hráze. Ale tyto stavby jsou z nedávné doby.

Orikon se rozkládal na skupině ostrovů, které jsou dnes vrcholky kopců. Za odlivu se tyčily vysoko nad bažinami. Otázka tedy vždy zněla: Jak mohli za takových okolností obyvatelé cestovat z jedné části města do druhé? Mimochodem, není to nic malého. Mluvíme o ostrovech rozprostřených na dvanácti stech kilometrech čtverečních. A další otázka – jak zajišťovali přístup k oceánu, když museli cestovat místy, kde bylo někdy moře a někdy bažina?

Řešení: Měli visutou dráhu. Je to hornatý kraj a my jsme se na některé z vrcholů vydali pátrat po důkazech. Včera jsme jeden našli – betonový blok zasazený do srázu propasti. Teď už máme i jiný důkaz. Zdá se, že byli na vrcholu mezi devatenáctým a sedmnáctým tisíciletím před naším letopočtem. Takže se zdá, že místní civilizace je třikrát starší, než jsme předpokládali.

Orikon žije, *Richarde.“*

Henry si sundal přilbu. Místnost se hřála ve slunečních paprscích. Hutch se dívala na Ranní jezírko, Iversovo muzeum, Delta Park a v dálce Washingtonův památník.

„Děkuji ti, že jsi to přinesla,“ řekl. „Můžu si udělat kopii?“

„Samozřejmě.“ Čekala na nějaké znamení, že souhlasí s jejím hodnocením důležitosti.

„Tak.“ Založil ruce a spokojeně se odstrčil. „Jak se vlastně máš?“

„Dobře,“ řekla.

„Stalo se něco?“ zeptal se. „Vypadáš napjatě.“

„Henry, tebe to snad vůbec nepřekvapilo.“

Na jeho kožnaté tváři se neprojevila žádná změna. „Co překvapuje *tebe*, Hutch?“

„Máme druhou diskontinuitu na Noku. Dvě na každé planetě. To už je trend.“

Henry si ji přes svůj široký stůl pozorně prohlížel. Kancelář byla velká, plná připomínek jeho kariéry. „Myslíš si, že Orikon jedna z těchto událostí postihla.“

„Pochopitelně. Jak jinak bys chtěl vysvětlit zmizení civilizace schopné vybudovat visutou dráhu?“

„Hutch, nemluvíme tady o prokázaných faktech. Jsme o dění na Noku dobře informováni. A *ty* bys měla vědět, že Emory má sklon dělat ukvapené závěry. Přesto, je tu zajímavá shoda okolností. Tvrdí, že poslední artefakty pocházejí někdy ze sedmnáctého tisíciletí před Kristem.“ S očekáváním se na ni podíval. Nepochopila, kam míří.

„Události na Quaraqui, od sebe dělilo osm tisíc let,“ řekl Henry.

„A na Noku *šestnáct* tisíc. Dvakrát tak dlouho. Ale co z toho plyne?“

Pokrčil rameny. „Násobky osmi. Těžko říct, jestli to něco znamená.“ Vypadal staře; jeho pohyby byly toporné a zdálo se, že vyžadují jeho vědomé úsilí.

„Násobky osmi? Věděli bychom, kdyby se na Noku něco stalo kolem roku 8000 před Kristem?“

„Nejspíš ne. Současný cyklus civilizace započal o tři tisíce let později.“ Prohlížel si desku svého stolu. „Mne nějaká shoda okolností netrápí. *Jedna* shoda okolností.“

„Která je ta druhá?“

„Podobnost mezi Oz a krychlovými měsíčky.“

„Takže co momentálně víme?“

„*Já* odcházím do důchodu, Hutch," řekl. „A doufám, že mi zůstanou nějaké peníze, až mě právníci nechají na pokoji."

„Henry, nemůžeš jen tak odejít –"

„To si piš, že *můžu* jen tak odejít. Poslouchej –" Zbrunátněl v obličeji a naklonil se nad stůl. „Máš vůbec představu, co pro mne tohle vše znamená? Chtějí mne vyobcovat. Obvinit mne ze smrti starého přítele." Ret se mu zachvěl. „A, bůh mi pomáhej, možná mají pravdu."

„Jenže my tě potřebujeme."

„A já potřebuji *vás*. Prožili jsme tam peklo, a já jsem udělal rozhodnutí, se kterým budu muset do konce života žít. Mluvíš se mnou vyčítavým tónem. Kde jsi byla *ty*, když jsme se snažili získat odpovědi? Jediné, na co ses vzmohla, bylo to, že jsi dřepěla na druhém konci toho posraného komunikátoru a snažila ses všechny zpanikařit. To sis vážně myslela, že jsme nevěděli, co se na nás valí? My jsme tam dolů přece všichni šli s očima otevřenýma, Hutch. *Všichni*, kteří jsme tam byli."

A zpátky jste se už všichni nedostali. Neřekla však nic. Ještě chvíli se na ni zlostně díval, pak jako by ho energie opustila a on klesl zpátky do křesla.

„Mrzí mě, že se na to tak díváš," řekla. „Dělala jsem, co jsem dělat musela."

„Stejně jako já."

Dívali se na sebe a dělila je propast. Nakonec promluvila Hutch: „Ale *budeš* v tom pokračovat, ne?"

„Pokračuj si v tom *sama*. Když něco najdeš, budu v Chicagu."

Henryho hněv bolel. Dívali se na to ostatní také tak? Proboha, skutečně Richard umíral s tím, že se v ní zklamal? Cítila v duši mrazivý vítr.

Tu noc se nedokázala vrátit do svého bytu.

Prošla několik svých starých lokálů a nakonec zůstala u Stříbrné tanečnice, což bylo oblíbené místo lidí z aerolinek, kde archeologa pravděpodobně nikdy neviděli. Vypila několik rumů s kolou, které se na ní nijak neprojevily. Někdy kolem půlnoci dodala odvahu bázlivému mladému stevardovi s dobrýma očima a odjela s ním domů.

Dala mu nezapomenutelnou noc.

Hutch to chtěla pustit z hlavy, nechat to za sebou, ale nemohla. Proto jednoho mrazivého, jasného večera, týden po rozhovoru s Henrym, zašla s Frankem Carsonem na večeři do italské restaurace na arlingtonském nábřeží.

„Já bych si kvůli tomu hlavu nedělal," řekl jí. „Henry je popudlivý a poslední dobou se toho na něho sesypalo hodně. Mimochodem, řekl mi, že s tebou mluvil."

Carson byl dobrý chlapík. Měl sklon chovat se k ní otcovsky, ale to mu dokázala odpustit. Skoro mu to schvalovala. „Je na mě naštvaný," řekla.

Požádal ji, aby mu to podrobně vysvětlila. Když skončila, pokusil se její obavy rozptýlit. „Já jsem dělal totéž," připomněl. „Měl jsem Henryho na drátě a celou dobu jsem je popoháněl. Není žádná hanba, že jsi chtěla, aby odtamtud vypadli. Henry by na tvém místě udělal totéž. Hádá se i se mnou."

Bylo těsně po západu slunce. Popíjeli chianti a dívali se, jak z lodi vystupují na molo pasažéři z Alexandrie. „Co si myslíš *ty*?“ zeptala se. „O těch diskontinuitách?“

Nezaváhal. „Řekl bych, že prozatím není nic dokázané. I kdyby se ukázalo, že na Noku před osmnácti nebo dvaceti tisíci lety k něčemu *došlo*, stejně by to podle mého názoru příliš neznamenalo.“

„A co ty ‚motory boha‘?“

„Prosím?“

„‘Přijde ten, kdo zašlápne ráno, pod nohama udusá slunce a bude soudit lidské duše. Rozkročí se nad střechami a zažehne motory boha.’ Je to z quaraquánské modlitební knížky. Podle Arta by to mohlo být proroctví druhé diskontinuity na Quaraqui. Časové zařazení je správné.“

„Nějaké proroctví se najde vždycky.“

Přinesli jim večeři, špagety s masovými kuličkami.

„Už je ti líp?“ zeptal se Carson, když se vymluvila.

„Jo,“ řekla. „Myslím, že je.“

„Fajn. Mám pro tebe nějaké novinky. Vystopovali jsme horgona.“

Potěšeně zvedla hlavu od talíře. „Bezva,“ řekla. „Co jste zjistili?“

„Je to docela zajímavé. Asi víš, že horgon byl mýtický netvor. Samé drápy a zuby, kruté oči, měl pancíř a stál na dvou nohách. Měl v sobě zabudovaný plamenomet.“ Odmlčel se. *„A obsáhl pohledem tři sta šedesát stupňů.“*

Hutch to došlo teprve za chvíli. „Horgonovo oko,“ zašeptala.

„Áno,“ protáhl radostně Carson. „Přesně to napadlo také *nás*. Zvíře je spojováno s dětským hrdinou Malinarem a s Urikem, který byl něco jako quaraquánský

Herkules. Malinar zachránil svou sestru, když se ocitla v ohrožení, tím, že odpoutal tvorovu pozornost miskou s jídlem. Tvor se nad dítětem slitoval a ušetřil je. A děvče taky. Víme, že existoval cyklus mýtů o Malinarovi, ale příběh s horgonem je jediné, co máme.

Urik je také pravděpodobně nejlépe známou postavou quaraquánské mytologie. Důležité je, že jej určitě znali Quaraquánci, kteří používali lineár C.“

„Takže nám to do sebe zapadá,“ řekla Hutch.

„Ano.“ Nabodl masovou kuličku a ochutnal ji. „Dobrá,“ ohodnotil. „Tenhle Urik žil v počátcích *jejich* civilizace, ve světě plném kouzel, zaklínadel a božích trestů pro každého, kdo jenom trochu vybočil z řady. V tomto scénáři měl místo jenom jeden bůh, obvykle mužský, typicky prchlivý a přísně zásadový. Mimochodem, monoteistické systémy byly v tom období na Quaraqui obvyklé. Existují stopové důkazy polyteistických náboženství, ale, jak šla tisíciletí, původní příběhy zřejmě musely být přepsány, aby odrážely správné pohledy. A je patrná ještě *jedna* univerzální tendence.“

„Která?“

„Monoteistické náboženské systémy jsou obvykle netolerantní.“ Mile se na ni usmál a přešel k měkčímu tónu. „Je to skutečně docela příjemné,“ řekl. „Večeřet s nejpůvabnější ženou v Arlingtonu.“

Hutch polichoceně sáhla přes stůl a stiskla mu ruku.

Vzápětí se vrátil k věci. „Někdo měl s horgonem potíže. Terorizoval venkov a celkově dělal nepříjemnosti. Proto zavolali Urika.“

„Chápu.“

„Jediný způsob, jak ho bylo možné zabít, byl vrazit mu meč do srdce.“

„Vypadá to naprosto jasně,“ poznamenala Hutch. „Je to starý příběh,“ pokračoval. „Hermés a Argos.“

„Prosím?“

„Řecký mýt. Taková lovecká pověst. Chceš ulovit tu nejobtížnější kořist, tvora, který je mimořádně nebezpečný, a nemůžeš se schovat v křoví. A nemůžeš na něho jít přímo. Musíš vymyslet nějakou lest.

V Urikově příběhu je to tak, že přibližně za generaci se netvora pokusila zabít celá řada hrdinů. Používali nejrůznější nápadité úskoky, aby se k němu přiblížili. Pokoušeli se ho oslepit slunečními paprsky odraženými od naleštěného štítu; snažili se přikrást k němu v přestrojení za horgoní samici; pokoušeli se ho uspat kouzelným pozounem.“

Hutch se usmála. *„Kouzelným pozounem?“*

„To jsem si vymyslel. Ale *byl* to nějaký mýtický nástroj, nějaká píšťala. Každopádně to vždycky dopadlo špatně. Jakmile hrdina odložil píšťalu a chopil se meče, horgon se probudil a hrdinu si upekl. Mimochodem, tento postup použil Hermés. Jemu to vyšlo.

Také jedna žena se o to pokusila. Jmenovala se Haska a přivedla si s sebou armádu pážat, aby ji polévala vodou.

Horgon usmažil pážata, ale Haska měla alespoň tolik štěstí, že se zachránila. Než přišel Urik, byla jediná, komu se to podařilo.

Urik – a o to jde – se do toho zapletl kvůli své milence Lisandře, kterou mu unesli démoni, a nějaký mudrc ze sousedství mu poradil, že ji může najít jen s pomocí *horgonova oka*.“

„Sláva!“

„Tak. Mohlo by se zdát, že ten, kdo nápis vytesal, byl obeznámen s quaraquánskou mytologií. Co je typické, prameny se neshodují na tom, kolik očí tvor skutečně měl. Jisté však je, že s Urikem šel jeho dobrý přítel z dětství Kalipon. Chtěli horgonovu pozornost rozptýlit tím, že mu předhodí jídlo.“

„Krávu?“

„Horgonův jídelníček se zřejmě omezoval na lidi.“

„Och.“

„Nebo alespoň hrdinova fantazie. Kalipon se sám nabídl. Vymysleli to tak, že Kalipon zaútočí přímo. Urik se měl držet vzadu, dokud útok neskončí nezdarem a tvor se nebude cpát.“

Hutch naklonila hlavu. „A Quaraquáncům to připadalo jako zvláštní chování? Oni asi nepáchali sebevraždy, že?“

„Nezapomínej, Hutch, že mluvíš, jako by existovala jediná kultura. Quaraquánci, podobně jako my, měli široké spektrum kodexů chování. Někteří sebevraždu chápali jako racionální čin. Ale o období, z něhož vyšly pověsti o Urikovi, nevíme takřka nic. Vlastně nevíme mnoho ani o pozdější civilizaci, která postavila Chrám větrů. Proto ti na tvou otázku nemohu uspokojivě odpovědět. Mimochodem, Kalipon byl sám hrdina, ale svou obětí získal nesmrtelnost. Nakonec byl po něm pojmenován národ.“

Povytáhla obočí. „Hrdina ze druhé řady.“

„Ano. A nezištný. Další univerzální schéma, Hutch. Najdeš je všude. Nok má několik variací. My také. Například Patroklos.“

„Proč se ten druhý, jak se jmenoval, Urik, nenabídl jako hlavní chod? Šlo přece o *jeho* milenku.“

„Nebylo by hezké zachraňovat dámu tím, že se její milenec předhodí vlkům. Ne, Kalipon má v příběhu zvláštní úkol – posloužit jako oběť. A udělat to ochotně. Právě to dává legendě smysl. Je to pointa příběhu. Každý má závazek vůči vyššímu dobru.“

„Plán vyšel, předpokládám.“

„Ano, Hutch. Vyšel. Kalipon zahynul, Urik dorazil horgona a vzal si z něj jedno oko. Nakonec, s pomocí posvátného mořského ptáka, *alku*, získal také krásnou Lisandru. Na oslavu svého osvobození si oko zasadila do zlatého řetězu a ten potom navždy nosila na krku. Na vyobrazeních ji prý vždycky doprovázela alka.“ Podepřel si bradu rukou a prohlížel si ji. „Otázka zní, co z toho pro nás vyplývá?“

„To je konec?“ zeptala se

„To je konec.“ Carson zvedl sklenku. Elektrické svíčky se zaleskly v chianti.

„Zachránil ji a žili spolu šťastně až do smrti,“ řekla.

„Ne.“ Zavrtěl hlavou. „Není to konec. Nikdy to tak nekončí. Pro epické hrdiny ne. Musí dojít k závěrečnému prověření mýtu, k ocenění významu hrdinských skutků ze strany božstva a komunity. A také tomu musí někdo napomoci. Stane se to tak, že v době, kdy je hrdina pryč, přepadnou jeho domov nájezdníci. Lisandra umírá, když se snaží ochránit jejich syna. Urik bandity dostihne a vyřídí je, ale sám je v boji smrtelně raněn. A bohové mají příležitost udělit mu božské pocty. Urik – o Kaliponovi se nemluví – je odměněn přijetím do společnosti božích bojovníků, nesmrtelné družiny, která může být přivolána v čase největší nouze. Její členové byli zvěčněni *umístěním na oblohu.*“

„To je zajímavé," řekla Hutch. „*Hledejte nás podle světla horgonova oka*. Že by nám Stavitelé monumentů ukazovali, kde žijí?"

„Možná."

„Jestli ano, pak je horgonovo oko hvězda. Možní i *mateřská* hvězda."

„Přesně totéž napadlo i mne," prohlásil Carson.

Hutch zhltla několik špaget. „Neměli bychom hledat spíš souhvězdí?"

„Jsem ochoten tomu věřit."

„Které? Známe quaraquánská souhvězdí?"

„Z dotyčného období ne."

Povzdechla si. „Zatím pořád tápeme. Jak najdeme souhvězdí, které vypadá jako Quaraquánec s oštěpem? A pak, jak to zúžíme na jednotlivou hvězdu?"

„Já si myslím, že nehledáme Urika. Ten s horgonovým okem spojen není. Pro Lisandru to platí. *Ta* jej nosila."

„Propána," řekla Hutch. „Lisandra také dostala souhvězdí?"

„Urik a Lisandra byli milenci. Když mají v nějaké mytologii milenci dostatečně významné postavení, nikdy nejsou mimo fyzický svět rozděleni. Mezi těmito dvěma bylo v mýtickém cyklu těsné pouto, proto bychom měli očekávat, že je najdeme na obloze společně."

„Stejně je to beznadějné." Hutch zoufale rozhodila rukama. „Tobě se snad někdy podařilo vidět ve hvězdách obrázky? Jak bychom ji mohli poznat?"

„Dobrá otázka. Jestli máš nápad, poslechnu si ho."

„Nenapadá mě nic."

„Třeba to *tolik* beznadějné není. Máme vodítko: horgonovo oko je červené."

ARCHIVNÍ ZÁZNAM

V síních Ka připíjejí na moje činy
a mým jménem žehnají svým zbraním.
Já však jedu dál
hlubokým sběhem za úplňku,
neumdlévám.

Kde je teď Kalipon, můj druh?
Na vrcholu Hasterova stražiska vlají praporce,
v barvách odvahy, šedé a modré, skály a moře,
v mých barvách,
stále jasných v ubývajícím světle;
přikyvuji, ale jdu dál.

Kde tě hledat mám, Lisandro?

Urik za slunce západu
(přeložil Philip Marcotti)

16

Akademie vědy a techniky, Washington. Pátek 10. prosince 2202, 15.45 východního času.

Emeritní profesor Eric Kofton z Georgetownu si při návštěvě quaraquánské výstavy v Iversově muzeu všiml zvěrokruhu, jímž byl vyzdoben trojnohý stolek. Poměrně brzy přišel na to, že učinil objev, ale o jeho významu neměl ponětí. Akademie mu udělila čestné uznání.

Kresby byly idealizace, které vůbec nenaznačovaly, jak mohla souhvězdí vypadat. Avšak jednotlivé postavy byly identifikovány nápisy. „Nevím, jestli nám to pomůže," prohlásil Carson, když rozbalil reprodukci na plakátu. „Stolek pochází ze stejné oblasti planety jako kasumelská kultura. Bohužel, je starý pouze několik set let. Takže možná je to stejný zvěrokruh a možná také není. Ale podívej se na tohle." Ukázal na rypákovitého Quaraquánce s oštěpem, štítem a válečnou přilbou. „Říká se mu Bojovník."

„Myslíš, že je to Urik?"

V Carsonově výrazu bylo vidět naději. „Musíme zachovat objektivitu. Ale pravdou je, že se doplňuje s ženskou postavou.“

„Ta ženská postava je zvláštní souhvězdí? Nebo součást jednoho?“

„Zvláštní. Její jméno nemá anglický ekvivalent, ale dalo by se přeložit jako ‚Krásná žena panna-matka‘.“

Hutch se vesele ušklíbla. „To je Lisandra. Poznala bych ji všude.“

Nahlédl do svého bloku. „Souhvězdí jsou popsána svým zaměstnáním. Nebo funkcí. Je tam dřevorubec. Rybář se sítí. Sorongilia.“

„Cože?“

„Strom života. Symbol nesmrtelnosti. Je tam sekera. Dokonce i kráčivka.“

„Hodilo by se nám, kdybychom se na ta souhvězdí mohli podívat.“

„Tak to tedy ano.“ Odebrali se do Carsonovy kanceláře v pátém patře. Byla plná upomínek na jeho vojenskou i archeologickou dráhu. Napočítala tři modely bojových letadel a k tomu chrámový člun. Stěny zaplňovaly vyznamenání a fotografie. Mladý Carson v šedé letecké uniformě pózoval vedle černého novofunlanďana. V o něco starším provedení vedle atraktivní tmavovlásky.

„Kdo je to?“ zeptala se Hutch.

„Jen přítelkyně.“ Na jeho obličeji se na okamžik usadil stín. „Bývalá.“

Hutch se polekala, že šlápla vedle, a raději se urychleně vrátila k původnímu tématu. „A jaká jsou ta další souhvězdí?“

„Vědro, štít, několik zvířat –“

„Žádné horgonovo oko?“

„Ne. A něco, co považujeme za váhy.“

„Je to zajímavé. Ale nezdá se, že bychom nějak pokročili.“

Místo odpovědi jí podal simulační přilbu. Nasadila si ji a kolem ní se rozzářily hvězdy. „Pohled z Oz,“ řekl. „Zhruba 9000 před Kristem.“ Hvězdy zabíraly půlku oblohy, jako táborové ohně vzdáleného vojska. Dál se rozkládalo černé srdce Prázdnoty. Nalevo a napravo se objevily dva nitkové kříže. „Ty kříže představují dvě věže, Hutch. Stojíš přímo uprostřed města. Každý nitkový kříž je směrově nastaven do přímky spojující místo, kde stojíš, s odpovídající kulatou věží a výškově do rovnoběžky s vrcholem střechy.“

Obloha se otočila a jeden nitkový kříž se zastavil na červené hvězdě. „To je z věže s nápisem,“ řekl Carson. „Ta hvězda je Orchinda. Orchidej. Je to červený obr, jen asi devět světelných let od Quaraquy. Spíš fialový než červený, ale to není podstatné.“

Jestli hádali správně, pak když se v jedné záměře objevilo horgonovo oko, druhá měla ukázat cílovou hvězdu. Podívala se na druhý nitkový kříž. Cíl byl slabý.

„Nepamatuji si její číselné označení. Nikdy jsme tam nebyli. Je to třída G. Šedesát světelných let od Quaraquy, sto patnáct odsud.“

„Je to ona?“ Hutch byla připravena zareagovat náležitým výbuchem, ale Carson byl příliš rezervovaný. Tak jednoduché to zřejmě nebylo.

„Možná,“ řekl. „Je celkem sedmnáct červených hvězd, které padnou do jednoho nebo druhého nitkového kříže. Šestnáct z nich nám v opačné záměře nebo v její těsné blízkosti ukazuje nějakou hvězdu. Problém je, že musíme

předpokládat, že věže v průběhu tisíciletí poklesly, byly ovlivněny zemětřeseními, dopady meteorů a tak podobně. Proto prověřujeme všechno v okruhu čtyř stupňů od cílové oblasti.“

„Jak jste k tomu číslu došli?“

„Hodili jsme si šipkami.“

„Kolik podezřelých hvězd z toho nakonec vyšlo?“

„Asi osmdesát.“ Povzdechla si.

„Hutch, potřebujeme se vrátit a provést v Oz podrobné měření. Zjistit, do jaké míry se terén pohnul.“

„Jak dlouho by to trvalo?“

„Roky. Momentálně nikdo v Akademii nechce o Quaraqui nebo o Oz ani slyšet. A myslím si, že návrh na vypravení *osmdesáti* expedicí se také nesetká s velkým nadšením. Obzvlášť když nemáme tušení, zda jsme se s naším chybovým pásmem nedrželi příliš při zdi. Což je pravděpodobné.“ Vypadal sklíčeně. „Alespoň o něco jsme postoupili.“

Hutch si prohlížela černého novofunlanďana na fotografii.

„Říkali jsme jí Šídlo,“ řekl. „Zvláštní jméno pro fenu.“

„To vymyslel synovec.“ Sledoval její pohled k obrázku. „Stalo se něco?“

„Zvířata.“

„Prosím?“

„Říkal jsi, že tam byla zvířata. Co takhle *alka*?“

„Nerozumím.“

„Alka. Mořský pták, který souvisel s Lisandrou.“

„Sakra. To mě nenapadlo.“

Obloha se znovu pohnula. „Měla dlouhý zobák,“ připomněla.

„Myslíš, že to k něčemu bude?“

„Je to pro ni typický znak. Našla jsem si to. Jako pro Herkula palice nebo pro naběračku držadlo. Byla by to řada hvězd. Alespoň tří. Možná dokonce jasných, když budeme mít štěstí.“

„Jsi optimista. Řekl bych, že spíš budou dvě. Nebo jedna. Víš, jak to s takovými souhvězdími chodí.“

„Ne,“ nedala se. „Dvě by nestačily. Přímku můžeš natáhnout mezi libovolnými dvěma hvězdami na obloze. Pokud nemáme tři, marníme čas.“

„Dobře,“ řekl. „Co můžeme ztratit? Horgonovo oko, alka a panna by měly být blízko sebe. Projdeme všechny červené hvězdy, které se přibližují jednomu nebo druhému nitkovému kříži, a zkusíme hledat zobák.“

Nebylo to pátrání, od kterého se daly čekat okamžité, ohromující výsledky. Odpoledne strávili tím, že si značili hvězdy, které mohly sloužit jako vševidoucí oko: Olphinax, o čtyřicet světelných let dál podél okraje Prázdnoty; Tulikar se svým hustým souputníkem, Kampattou I, středobod quaraquánských Plejád. Ještě na seznam doplnili Anapaku, Hasana, Alfu Qui a tři hvězdy, jejichž jediným označením bylo katalogové číslo. Každá měla v blízkosti řadu hvězd, jež mohly pozorovateli s fantazií připadat jako zobák. „Jak víme, že není zahnutý?“ zeptal se Carson.

„Cože?“ nerozuměla Hutch.

„Zobák. Jak víme, že má být rovný? Ten pták mohl mít zobák jako pelikán.“

„Ne,“ řekla Hutch. „Viděla jsem ho na obrázku. Je rovný.“

Bylo to všechno příliš nepřesné. Ve zvoleném chybovém pásmu jim občas vycházelo několik možností: jediný kandidát na horgonovo oko nabízel u druhého nitkového kříže dva, tři a v jednom případě dokonce šest cílů.

Pátrání po zobáku se ukázalo jako marné. Zjistili základní univerzální pravdu: ať se člověk podívá na oblohu prakticky kamkoli, hvězdy se řadí do trojic nebo do čtveřic. Nakonec sestavili seznam, na němž bylo více než padesát kandidátů, a pak se pustili do jejich eliminace. Všechny hvězdy, které nepatřily do tříd G nebo M nebo které nebyly staré alespoň miliardu let, byly vyloučeny. („Je to možná trochu svémocné, ale Řím taky nebyl postaven za den," poznamenal Carson.) Také přešli vícečetné hvězdné soustavy, které jsou pravděpodobně příliš nestabilní, než aby se v nich mohl vyvinout život. Vyškrtli hvězdy, které již byly prozkoumány.

Když odpoledne končilo, seznam kandidátů se zúžil na třináct. „Udělali jsme kus práce," řekla Hutch.

„Ale často jsme jenom hádali. Líbilo se mi, jak to bylo dřív, kdy se jednoduše objednal průzkum. Tohle ještě zdaleka nestačí. Musíme jí zjistit, izolovat. A *potom* musíme přesvědčit Eda Hornera."

Hutch se zmocnil pocit zoufalství.

„Nechme toho," řekl Carson. „Je už večer."

Večer byl pošmourný, bičovaný deštěm. Zamyslela se nad tím, jestli to Carson již v duchu nevzdal, jestli nedoufal, že také ona pochopí, jak je pošetilé pokračovat a ohrožovat svou kariéru pro něco, co většina lidí z Akademie považovala za směšné. *To* je ono, došlo jí nenadále. Ze své perspektivy neměla co ztratit. Byla pilot, její profesionální dráha v sázce nebyla. *Jí* by se

nikdo nesmál, ať by se stalo cokoli. Carson byl ten, kdo nesl riziko – *jeho* kolegové se shovívavě usmívali, o *jeho* úsudek šlo.

Znovu spolu šli na večeři, tentokrát do Georgetownu. Byla to však chyba, protože si navzájem brali chuť a odvahu pokračovat. Hutch byla ráda, když přišla domů. Pustila si simulaci a seděla v ní, dokud neusnula.

Asi kolem druhé hodiny se s trhnutím probudila. Mohli udělat ještě *jednu* zkoušku. Tu, která se přímo nabízela.

Carson bude muset zajít za komisařem a oba budou muset uplatnit svůj vliv v zákulisí. Ale mohlo by to vyjít.

Stanice Tindle, odvrácená strana Měsíce. Pondělí 24. ledna 2203, 11.30 světového času.

Alexander Coldfield vešel do kanceláře, rozhlédl se přes tónovaná skla po širém Moskevském moři a vklouzl do křesla. Kávový automat nalevo od něho hlasitě ožil. Napříč měsíční planinou se táhly silné sloupy a pavučinovité talíře antén stanice Tindle.

Coldfield měl slabost pro místa, jež byla izolovaná a nepřátelská. Vyrostl v Bronxu, avšak hned při první příležitosti uprchl do Severní Dakoty. Zjistil, že má rád krby a neúrodné pláně, dobré víno a hluboký sníh. Jeho heslem se stala samota. Jeho láska ke krajině narůstala přímo úměrně tomu, jak byla nevlídná k místním obyvatelům a nepřístupná pro turisty.

Celý život pracoval ve státních službách. Poznal odlehlé výspy od Manitoby po New Brunswick. Zlom v jeho životě nastal, když ho ve dvaatřiceti poslali jako pozorovatele a technika na meteorologickou stanici pro jednoho na neobydleném ostrově Kaui, dva tisíce mil na

západ od Havaje. Když tam jel, předpokládal, že tam zůstane navždy, a byl by tam zůstal. Kdyby se nenaskytla možnost místa na Měsíci.

Do stanice Tindle, umístěné v Ciolkovského oblasti, potřebovali technika a operátora. Směna měla být jednoletá a člověk si s sebou mohl vzít rodinu, pokud chtěl. Coldfield samozřejmě rodinu neměl. Zpočátku to byl problém. Jeden šťoural z OHR si dělal starosti o jeho psychické zdraví. Ale Coldfield byl příkladně pevný a přesvědčivě se obhájil. Analytici dali souhlas.

Přitažlivost tohoto místa ještě umocňovala skutečnost, že Ciolkovský se nacházel na odvrácené straně Měsíce. Země nad stanicí nikdy neměla vyjít.

Nic z toho by nemělo svádět k závěru, že Coldfield byl misantrop. To rozhodně nebyl. Ve skutečnosti měl lidi rád, žil s pocitem, že na známé měl za ta léta štěstí, a často využíval spojení se Zemí k tomu, aby si popovídal se starými přáteli z tuctu míst na celé Zemi. Pravda o něm byla složitá. Skládala se z jisté míry pochybností o sobě samotném, nervozity z cizích lidí a hlubokého odporu k davům v kombinaci s nelíčenou láskou k odlehlým místům a silnými sklony k meditaci (k čemuž by se nikdy nepřiznal).

Stanici mělo tvořit sto jedenáct plně nastavitelných antén, z nichž každá měla šestnáct metrů v průměru. Rozkládaly se na ploše, která měřila z jednoho konce na druhý čtyřicet kilometrů, a stály na samostatných kolejnicích, jejichž délka se pohybovala od osmi do šedesáti metrů. Projekt byl hotov pouze ze dvou třetin, ale vládě došly peníze. Nikdo vážně nevěřil tomu, že ještě někdy dokončen bude. Skládal se však z desítek tisíc pohyblivých částí, jejichž funkčnost musela být

udržována v extrémních podmínkách. Tvrdit, že práce byla vždycky, by nebyla pravda, ale nutnost oprav vyvstávala dost často, aby ospravedlňovala Coldfieldovu přítomnost.

Úkoly byly vcelku jednoduché. Když se něco pokazilo, systémy mu problém vyhledaly, takže zpravidla stačilo, aby se vypravil k neposlušné jednotce a vyměnil mikrodesku nebo krystal.

Postupně začal být vtahován do pracovní náplně Tindlu. Z Harvard-Smithsonova institutu ho žádali o pomoc při přímém zadávání dat a v některých případech chtěli, aby programy prováděl manuálně. Jeho šéfové to popírali, ale Coldfield chápal, že chtěli zvýšit jeho kontakt s jinými lidmi. Byl prvním člověkem, který přijel na stanici sám, a proto ho pozorně sledovali.

Trávil večer s životopisem Evelyn Listerové, ve své době velmi populární, ale nyní všeobecně považované za viníka katastrofálního stavu, který zachvátil a v konečném důsledku pak zničil staré Spojené státy. Životopis byl nemilosrdný a Coldfielda při četbě slovních útoků hřálo u srdce. Ze zásady byl proti mocným. I proti těm, kteří už byli po smrti.

Stanice poslouchala OQ 172, kvasar vzdálený deset miliard světelných let. Coldfield bral svou práci vážně a osvojil si alespoň základy astronomie. Konkrétní význam kvasarů však nechápal a ani z výsledků analýz se příliš nedozvěděl. Věděl alespoň tolik, že to nějak souvisí se stvořením. A to ho zajímalo. Vyrostl v rodině náboženských skeptiků. Ale na odvrácené straně Měsíce se možnost nadpřirozena zdála být velice věrohodná.

Krátké zazvonění komunikátoru ho polekalo. Otočil se od oken a prudkým úderem zapnul příjem. „Coldfield.“

Na obrazovce se objevil Michael Surina. „Ahoj, Alexi. Jak se máš?“ Surina byl koordinátor projektu. Dával si záležet, aby volal každý den. Starostlivost, kterou o osamělého obyvatele Velké stanice projevoval, její předmět hřála a dojímala.

„Ujde to,“ odvětil Coldfield.

„Problémy žádné?“

Na sedmnáctce to chtělo vyměnit jeden spojovací článek a v jedné koupelně špatně odtékala voda. (Měl tři.) Ale to nebylo nic, co by se dalo označit za problém. „Nic, Miku. Všude je klid.“

„To je dobře. Měníme program, takže nebuď překvapen, když se něco vyvrbí.“

„Co se děje?“

„Chceme si poslechnout nový cíl. *Několik* nových cílů.“

„Kdy?“

„Sledování kvasaru ukončíme asi za šest hodin a něco. V 19.22 světového času. Potom celý harmonogram upravíme. Akce bude trvat několik dní.“

„Několik dní! To nebude zrovna levné.“

„Na tom nezáleží. Uděláme to.“

„Co řekneme McHalovi, Abramsovi a ostatním? Čekali na svůj čas půldruhého roku.“

„To je naše starost. Ty s nimi nebudeš muset vůbec mluvit.“

„To si piš, že o to nestojím.“ Surina byl mladý, ale kdyby povýšil, zřejmě by to rozdráždilo příliš mnoho lidí. Teď seděl, díval se na Coldfielda a z jeho výrazu se dalo vyčíst, že to chápe, ale Alex přece musí vědět, jak byrokracie funguje. Jestli něco zvorají, nám do toho nic není, říkaly jeho oči. Na přístupném kanále si takové

sentimentální stesky přirozeně nechával pro sebe. „To je k vzteku, taková práce, Miku," řekl Coldfield.

Surina pokrčil rameny. „Je za tím někdo z Akademie a zřejmě je třeba oplatit laskavost."

Samozřejmě. Surina mohl říkat, co chtěl, od Abramse a ostatních si to stejně schytá. „Jaké cíle?"

„Krátká vzdálenost. Místní hvězdy. Budeš pátrat po organizovaných rádiových signálech."

To bylo neobvyklé. Pokud věděl, Tindle nikdy nezkoumal nic bližšího než galaktické jádro. „Proč?" zeptal se. „Co hledáme?"

„MZM."

„Cože?"

„MZM. Malé zelené mužíčky."

ZPRÁVY ZE SVĚTA
KOMENTÁŘ

Evropské společenství neoficiálně navrhlo, abychom oznámili svou přítomnost obyvatelům Zemi podobné planety Inakademeri a zahájili jednání s cílem poskytnout domorodcům veškerou technickou pomoc a zajistit území, jež by poskytlo domov obyvatelstvu nevyvinutých národů.

Je možné, že čas této myšlenky nadešel. Inakademeri je řídce obydlená planeta, zpustošená celosvětovou válkou. Její přírodní zdroje jsou vyčerpané. „Nočané" potřebují pomoc. Skutečnost je taková, že mezi nimi jsou skupinky, které tvrdí, že vědí o naší existenci, že zahlédli naše letadla a kosmické čluny. Není podstatné, zda je to pravda.

Důležité je, že tyto nešťastné bytosti, které spekulují o naší existenci, se doslova modlí, abychom zasáhli.

Jistě, neobešlo by se to bez obtíží. Usedlíci by si museli zvyknout na jedenáctihodinový den. Podnebí je celkově o něco vlhčí než naše. Ale dá se v něm žít.

Biosystémy na Noku jsou natolik podobné našim, že bychom mohli poměrně snadno žít z toho, co planeta poskytuje. Je docela možné, že se nám otevírá druhá Země, na jejíž přetvoření nemusíme čekat desítky let jako v případě Quaraquy.

Světová rada by měla tento návrh pozorně zvážit. Pokud neexistují závažnější námitky než ty, které již byly vysloveny, měl by být schválen a k činu bychom měli přistoupit v nejkratším možném termínu.

„Observer“
Středa 26. ledna 2203

Carson jí zavolal v den jejích narozenin, 1. února. „Je to Beta Pacifica,“ prohlásil.

PŘEHLED ZPRÁV

BAHRAJNCI OSTŘELUJÍ POHRANIČNÍ MĚSTA
Rada hrozí vojenským zásahem

V AFRICE A NA STŘEDNÍM VÝCHODĚ PŘIBÝVÁ PŘÍPADŮ CORE
Syndrom ztráty kostí se může ještě zhoršit
Západu se zmocňuje strach
Foxworth ujišťuje národ: „Není třeba podléhat panice“

ŠEST MRTVÝCH PŘI VÝBUCHU V BARU NA MANHATTANU
El Corazon připouští odpovědnost
Požaduje zrušení zákazu imigrace

EGYPTSKÝ TRAJEKT SE PŘEVRHL
110 mrtvých, 300 pohřešovaných

FOXWORTH SLIBUJE SPRAVEDLIVÉ DANĚ RODINÁM S VÍCE DĚTMI

ČÍNA PRAVDĚPODOBNĚ STAVÍ JADERNOU ZBRAŇ
Hiao popírá obvinění SSE
Je odhodlán bránit se inspekci „silou zbraní“

HLADOMOR V INDII ZŘEJMĚ STÁL MILIONY ŽIVOTŮ
Světová rada slibuje pomoc
Požaduje však uzavření příměří

CENY DÁL STOUPAJÍ
Meziroční cenový nárůst dosáhl 11%
Sloan: „Foxworth ekonomiku zanedbává“

PAPEŽ NA NÁVŠTĚVĚ BRAZÍLIE
Ostře odsuzuje „moderní styly života“

POZOR NA MISTRY VÁNOČNÍCH PODVODŮ
Ohroženi hlavně starší lidé
„Pravé“ stromky – seznam švindlů vedou fondy dárkového předplatného

ATLANTICKÝ KLUB PŘEDPOVÍDÁ CHMURNOU BUDOUCNOST
„Velký hladomor může být pouze předehra“

NOVÝ E-SAT PŘIPOJEN
Síť před dokončením
Afrika a Střední východ získají téměř neomezený přísun čisté energie

LEGIE MĚNÍ BOOM-BOOMA ZA 4 HRÁČE A 5 VOLEB V DRAFTU

Chicago. Neděle 6. února, 21.00.

„Musíš to udělat, už kvůli sobě.“

Henry Jacobi se z balkonu ve třicátém čtvrtém patře Tiary Marriott kochal závratným výhledem na Chicago a jezerní nábřeží. Městský magnetický vlak klouzal mořem světla. „Nemyslím,“ odvětil, aniž se otočil.

Carson si myslel, že má staršího Jacobiho přečteného. Proto při příchodu oplýval vírou, že když ho seznámí s fakty a možnostmi, Henry se nechá obměkčit, hodí své osobní démony za hlavu. Přijme odpovědnost za velení výpravy, jež se mohla stát převratnou.

„Ne,“ ukončil Jacobi dlouhé ticho, které se mezi nimi rozhostilo. „Tentokrát se budete muset obejít beze mne.“

„Co tě k tomu vede, Henry?“

„Proboha, Carsone, ty nevidíš, co se v Akademii děje? Jestli mne do této expedice zařadíš, je s ní amen.“ Otočil se a odstoupil od zábradlí. „Vážím si toho, že jsi přišel. A Bůh je mi svědkem, že si vážím i té nabídky. Ale

tentokrát ne. Institut pro mne tady má dobrou práci. Budu dělat, co mě baví, a nebudu nikoho dráždit.“

Vzduch od jezera byl studený. Carson pozvedl sklenku. Kostky ledu zacinkaly. „Skotskou máš dobrou,“ řekl.

Henry se posadil. Námahou při tom zamručel. „Je to jinak, než si myslíš. Dokážu s tím žít. Ale chci, abyste uspěli. To, co se stalo v Chrámu, by tak dostalo aspoň nějaký smysl.“ Oči měl tmavé. „Už sis vybral posádku?“

„Ano,“ promluvil Carson. „Byl bych rád, kdybys jí velel ty.“

„Ne.“ Přitáhl si svetr. „Je to úkol pro *tebe*. Ty s tím budeš muset žít. Kolik lidí s sebou bereš?“

„Bude nás pět. I se mnou.“

„A Ed to schválil?“

„Schválil.“

„Potřebuje nějaký úspěch, jinak taky skončí tady, v sousední posluchárně.“ – Široká, dobrácká tvář se rozzářila. „Hodně štěstí, Franku. Ukaž jim.“

• • •

Arlington. Pondělí 7. února, 10.00.

„Doufala jsem, že mi řekneš.“

„Jak tě vůbec mohlo něco jiného napadnout, Hutch?“

„Nebyla jsem si jistá, jestli mě budeš chtít.“ Odhodlaně se usmála. „Díky.“

Beta Pacifica byla dvě stě dvacet pět světelných let od Země. Opět na okraji Prázdnoty. Padesát pět světelných let od Quaraquy. „Jak ten rádiový signál vypadá?“ zeptala se. Dělali s tím velké tajnosti. Dokonce ji zavázali přísahou, že o projednávané expedici nebude s nikým mluvit.

„Nepřetržité opakující se sekvence. Někdy po několika sekundách. Žádný dlouhý úsek se neopakuje úplně, jsou však také sekvence, které vypadají jako vzájemné variace. Přicházejí z jediného vysílače."

„Z *jediného* vysílače?"

„Ano. A pokud víme, vysílající nedostává odpověď."

„To je divné. Třeba ji jenom neslyšíme."

„Pravděpodobně. Ed si myslí, že je to maják. Mimochodem, zdroj signálu se pravděpodobně nenachází na povrchu planety."

„Z čeho tak usuzujete?"

„Je několik astronomických jednotek od hvězdy a je na polární dráze. *Polární* dráze, Hutch."

Padli si do náruče. „Někdo ho tam *dal*," řekla a pevně ho stiskla.

Langley Park, Maryland. Pondělí 7. února, 19.30.

Zvonek u vchodu cinkl, obrazovka se rozzářila a Maggie spatřila Franka Carsona. Samozřejmě věděl, že je v záběru, přesto úplně nedokázal skrýt svou netrpělivost. Carson byl stále stejný: Měl rád, když se věci odvíjely podle plánu, a každé byť nepatrné zdržení, se mu příčilo. Měl na sobě žlutý vlněný svetr a tmavomodré kalhoty se záložkami. Brala ho vždy jako pečlivého člověka, jako záruku toho, že vybavení je v pořádku a zásoby dorazí včas. Zdálo se však, že cenou za toto nadání byla ubíjející šedivost. Carson byl neskutečně *nudný*. Myslel to dobře, svým způsobem byl nepostradatelný. Ale jako společník byl k uzoufání. Kombinací kláves odblokovala zámek ve dveřích.

„Je otevřeno, Franku," řekla. Odstrčila se od poznámkových bloků a náčrtů a vypnula monitor, takže

vypadal jako tapeta. Ztratila pojem o čase. Na uklízení bylo již pozdě, ale v místnosti byl spíš nepořádek než prach. Nevadilo jí v tom žít. Maggie neměla ponětí, proč jí Carson zavolal, zda by ji mohl navštívit. Určitě si nepřišel jenom tak popovídat a s nápisem v Oz to také nesouviselo, ten pro ně už vyluštila. Co zbývalo?

Možná jí chtěli vyjádřit uznání při nějaké oficiální příležitosti. Takové pozvání by ovšem přijala ráda. V takovém případě mohli Carsona poslat, aby to zařídil, aby ji nějak dostal ve správný čas na správné místo, a přitom nic neprozradil.

Maggie se stále ještě opájela příjemným pocitem, že nápis s horgonem rozluštila. (To, že poslední klíče k řešení našla v textech, které již byly dostupné v databankách, že materiál získaný na poslední chvíli Henrym a Richardem jí sice *pomohl*, ale možná nebyl nutný, si nechala pro sebe. Trochu jí to kazilo pocit vítězství a zanechávalo to v ní neurčité popuzení, nebyla si však úplně jistá proti komu nebo čemu.) Od návratu zpracovávala své poznámky a momentálně se rozhodovala, do čeho se pustí dál. Akademie se snažila, aby lidé, kteří byli v terénu, zůstali pro změnu doma, a ona již měla nabídky z Oxfordu, Harvardu, CIT a Institutu moderních studií.

Dveře se otevřely a Carson v nich zůstal stát. „Nazdar, Maggie," řekla.

Podala mu ruku. „Ahoj, Franku. Ráda tě zase vidím."

Jejich rozhovory odjakživa vázly. Již teď cítila, jak vzduch těžkne. Carson byl mistr nepodstatností; *ona* neměla pro nezávaznou konverzaci porozumění.

„Nerad tě obtěžuji doma."

„To nic.“ Bylo to zvláštní, jako by se setkávaly dva světy. Ukázala na křeslo a sedla si vedle něho. „Můžu ti něco nabídnout, Franku?“

„Díky, ne.“

„Určitě?“

„Ne,“ řekl. „Máš hezký byt.“

„Díky.“ Byla na něj pyšná. Vkusný nábytek, na stěnách pečlivě vyrovnané řady odborných textů a románů, zarámované ideogramy a poezie *z Knóthských hodin*, v originálu.

„Washington se změnil, co jsme tady nebyli.“ Ještě několik minut pokračoval v podobně jalových řečech o neobvyklém teple vzhledem k roční době, pravděpodobnosti, že bude pršet, místním propuknutí CORE, afrického viru, jenž vyvolával jakousi neobvykle prudkou křivici.

Maggie si povzdechla a čekala. Když vycítila šanci, zeptala se, co se děje. Překlad: Proč jsi přišel?

Jeho pohled zpozorněl. „Maggie,“ řekl, „letíme znovu pryč.“

To ji překvapilo. „Kdo?“ zeptala se. „A kam?“

„Ten nápis označuje Betu Pacifica. Je ve stejné oblasti, podél okraje ramene.“

Maggie příliš nevěřila, že se jim podaří nějakého kandidáta vypátrat. Alespoň ne tak rychle. Očekávala, že to bude několik let. „Proč nechcete nechat nějakou průzkumnou loď, aby se na to podívala?“

„Protože si myslíme, že tam stále jsou.“ Pro větší efekt se odmlčel. „Maggie, zachytili jsme rádiové vysílání.“ Oči měl velké, kulaté a velice plné. Maggie Tufu zásadně nevyjevovala svá citová pohnutí veřejně.

Obzvlášť před Frankem Carsonem. Ale teď zvedla pěst do vzduchu. „To je skvělé," řekla. „Jsem zvána?"

Akademie. Středa 16. února, 13.45.

Ed Horner zvedl hlavu, když Carson vstoupil. „Vítám tě, Franku," přivítal ho. „Všechno je připraveno?"

Carson přikývl. „Ano. Jsme připraveni."

„Výborně." Vstal a obešel kraj stolu. Upřeně se na Carsona podíval, jako by se snažil dohlédnout někam za něho, zhodnotit pro a proti. „Signál *je*, takže *něco* najdeme. Ale chci vám zdůraznit, že váš úkol se omezuje na zjištění, zda je tam něco, co ospravedlňuje misi se vším všudy. *Jestli skutečně existují.* Nechci žádné detaily. Rozumíš? Chci, abyste zhodnotili situaci a vrátili se s doporučením. Pokud tam jsou, nezapomínejte, že o nich nic nevíme. Nezastavujte se na kus řeči. Neukazujte se jim. Jenom se porozhlédněte a zmizte –"

„Uděláme to tak," řekl Carson.

„Mimochodem, váš odletový termín byl posunut. Máte osmačtyřicet hodin."

Carson otevřel ústa, aby protestoval.

„Budete o tom muset informovat posádku," pokračoval komisař. „Vím, že vám dávám málo času, ale jsme pod tlakem. Z vysokých míst kladou nepříjemné otázky. Nevím, jak dlouho se nám podaří udržet tuto operaci pod pokličkou."

Carsonova ústa pevně uzamkla to, co se chystal říct. „Děkuji," řekl nakonec.

„Nedělejte si s tím starosti." Horner mu podal ruku. „Hlavně se nám vraťte."

Hutch a Carson odletěli z Atlantského kosmodromu při západu slunce. Člun byl plný pasažérů, většinou bohatých turistů, kteří měli další den odletět s *Estratou.* Z mezihvězdné turistiky se stávalo výnosné průmyslové odvětví. Ti, kteří byli dost bohatí, aby to zaplatili, se mohli prolétnout kolem neutronových hvězd; zblízka pozorovat smrtící tanec Delty Aquilae a jejího obřího souputníka; pak proplout kolem Velkého Maelstromu na Betě Carinis IV; pilotovat nad dýmajícími mramorovými rovinami Menší Culhagne, Chladné hvězdy. A cestu pak zakončit obědem ve stínu Holtzmeyerovy skály na Pinnaclu.

Byly to většinou páry ve středním věku nebo starší, dobře oblečené, nadšené pohledem na Zemi a Měsíc. Několik dětí, několik členů staničního personálu a také dva muži, z nichž se vyklubali teoretičtí fyzikové pracující na umělé gravitaci.

Jeden byl vysoký, upovídaný černoch s šedivými vousy a rysy ostrými jako břitva. Jeho kolega byl na slovo skoupý Japonec, který si Hutch prohlížel očima plnýma náznaků. Černoch se jmenoval Laconda a připomínal Hutch jejího učitele matematiky na střední škole.

Prohlásila, že si odjakživa myslela, že umělá gravitace je nemožná, a Laconda se rozpovídal o vysokoenergetických částicích, drahách řízených magnetickými poli a místních zakřiveních prostoru. Hutch se rychle ztratila, ale chápala dost, aby se zeptala, zda by tato metoda, pokud by fungovala, mohla být využitelná k vyvolání antigravitace.

Laconda se usmál, potěšený nadáním své žákyně. „Ano," řekl. „To by měl být další krok. A důležité je, že by stačilo jen malé množství energie."

„Levná antigravitace?" Carson povytáhl obočí. „Člověk si musí říkat, kde to všechno asi skončí?"

Fyzik jen zářil uspokojením. „Budoucnost přichází velice rychle," pravil a zalétl pohledem k Hutch, aby viděl její reakci. „Musíme na to být dobře připraveni." Z jeho úst ta fráze splynula se sametovou jemností.

Hutch ještě nepřestala uvažovat, jaké možnosti by to přineslo, když se začali přibližovat ke Kolu. Skutečná antigravitace. Žádná supravodivost na úrovni salonní magie, ale skutečný, levný princip, který by zcela eliminoval hmotnost a odpor. Energetické potřeby světa by šly střemhlav dolů. „Mohl bys přestěhovat pohovku tím, že bys švihl zápěstím," naklonila se ke Carsonovi. „Proletět se nad New Yorkem bez letadla. Přestali bychom být připoutáni k zemi a získali bychom nekonečnou sílu." Zvážněla. „Život by se naprosto změnil."

„Je to science fiction," prohlásil Carson. „Nikdy se to nepodaří."

Japonec zvedl hlavu od počítače, rozhlédl se, aby se přesvědčil, že Laconda je z doslechu, a potom tiše řekl: „Váš přítel má pravdu, mladá dámo. Je to cvok. Ta věc je vládní grant, nikdy to nebude fungovat, a Laconda to velmi dobře ví."

Hutch byla ráda, že znovu vidí *Winckelmanna*. Prošla přístupovým tunelem, vstoupila hlavními dveřmi, které byly v horní části lodě, přešla můstek (nějaký technik prověřoval navigační systémy), hodila zavazadla na

podlahu a zahájila inspekci. Čas ji netlačil tolik, že by nemohla jít do svých kajut, ale chtěla si vychutnat pocit jistoty a pohodlí mezi známými stěnami.

Na pracovním stole měla Calovu fotografii, starou dva roky. Na hlavě měl zelenou golfovou čepici, která jí kdysi připadala tak kouzelná. Ale v podstatě i dnes. Vzala fotografii a zastrčila ji lícovou stranou dolů do horní zásuvky na pravé straně stolu. Dávná minulost –

Lidé z údržby procházeli loď. Hutch odešla do prstence C zkontrolovat zásoby. Podle soupisu tam bylo jídlo a voda pro šest lidí na osm měsíců. Dokončila fyzickou přejímku a odhlásila se.

O dvě hodiny později se setkala s Carsonem ve Vega South. Stejně jako ona, nemohl se dočkat, až budou pryč. „Dost by mě mrzelo, kdyby nás teď stopnuli," řekl.

„Klid. V pohodě odletíme."

Seděli u rohového stolku a upíjeli. „Děje se to všechno nějak rychle," prohlásil. „Měli bychom se trochu zamyslet, jak vést tuto expedici, čeho chceme dosáhnout, kde by se něco mohlo pokazit. Například, co uděláme, jestli tam skutečně *je* fungující supercivilizace?"

„Co nejrychleji vypadneme, vrátíme se a podáme zprávu. Já měla za to, že Horner ti to řekl jasně."

„Ale zprávu můžeme podat i bez toho, že bychom se fyzicky vrátili. Skutečně posíláme výzkumný tým takovou dálku jen proto, aby zmáčkl tlačítko poplach?"

„Řekla bych, že nechce další nehodu."

„Jenže jak to chceš udělat bez rizika? Představ si to: když se vrátíme a řekneme, že tam někdo je a že ten někdo létal do vesmíru už před dvaceti tisíci lety, jak se k nim *někdo jiný* přiblíží bezpečně? Ne. Ve skutečnosti Horner chce, abychom mu přivezli přesvědčivé

informace. Ale nemůže nám to říct tak na rovinu. Musí doufat, že budeme dost chytří, abychom to pochopili sami. Jestli tam budou, přivezeme zpátky dost informací, aby se dala připravit důkladnější expedice. Ale co je to *dost*?“

Země ve slunečních paprscích zářila měkkým světlem.

„Je to stejný rozhovor jako ten, který jsi mi líčil?“

„Musíš trochu číst mezi řádky, Hutch. Nechce, abychom přišli o loď anebo abychom jim prozradili, že tam jsme.“ – Ještě nikdy ho neviděla vypadat tak dobře. Zhubl, byl plný energie a vesele se culil jako přerostlé dítě. „Ale potřebuje víc než ano nebo ne.“

Pro mě za mě, pomyslela si. Očekávala, že to bude alespoň příjemně strávený čas, když nic jiného. Byl to koneckonců let, o němž Richard vždycky snil.

Janet Allegriová a George Hackett dorazili krátce po čtvrt na osm. Přišli společně, ruku v ruce. Janet vypadala odpočinutě, plná elánu, připravená na cestu. Byla oblečená v modrobílé kombinéze s emblémem quaraquánské mise. Plavé vlasy měla zastřižené vojensky nakrátko a v jejích pohybech byla obvyklá vyzývavost. Hutch překvapil osten žárlivosti, který pocítila.

George kráčel uvolněně vedle ní, tak, že mu jeden krok stačil na dva její. Kolem krku měl na uzel uvázaný svetr a pohupoval sportovním vakem z imitace kůže. Oba vypadali, jako by si vyrazili na vycházku do parku.

Hutch je čekala na horním konci výstupní rampy. Oba byli od návratu z Chrámu mimo Washington a ona se ani s jedním neviděla. Objali se a navzájem se přivítali. „Říkal jsi, že už práci v terénu nevezmeš,“ připomněla Georgovi. „To ses domova tak rychle nabažil?“

Zazubil se na ni. „To ne. Frank mě požádal, abych přišel, tak jsem tady.“ Zaváhal. „A věděl jsem, že tu budeš i *ty*.“

Hutch si všimla Janetina výrazu, který jasně říkal: Oho, copak to tady máme? „Díky,“ řekla, vychutnávajíc si ten okamžik. Bylo příjemné vědět, že není beznadějně ve stínu.

Odvedla je do *Winka*, ukázala jim, kam si mají uložit věci, a rozdala jim expediční nášivky a hrnky. Byl na nich čtyřstěžník z osmnáctého století, plující pod plnými plachtami oceánem mračen, a nad ním jasná hvězda. Nahoře bylo napsáno *Beta Pacifica* a dole *Vpřed.*

Když se zabydleli, potulovali se lodí a bavili se o tom, co dělali, a o výpravě, kterou mají před sebou. Hutch jim vysvětlila, jak našli Betu Pac, a vyvolala na obrazovku schéma signálu. „Já v tom žádnou organizovanost nevidím,“ přiznala Janet.

„Ale je tam,“ řekla Hutch.

George se chvíli díval. „Kdo o tom ještě ví?“ zeptal se. „Snažili jsme se držet to v tajnosti,“ odpověděla Hutch. „Kromě komisaře prakticky nikdo.“

„A on nám dovolí po tom jít?“

„Podle mě si říká, že když jsme to našli *my*, je to naše.“

„Spíš si myslí, že je to sázka do loterie,“ ozvala se Janet, „a chce mít nejdřív v ruce výsledky, než to pustí ven. Nemá smysl uvázat si na krk další blamáž.“

Přivezli jejich letová zavazadla. Všichni si pro ně sjeli dolů, a právě si je táhli do kajut, když hlavní výstupní komorou vběhl dovnitř Carson. „Ahoj, Georgi,“ řekl a potřásl si s ním rukou. „Maggie tu ještě není? Potřebujeme Maggie.“

„Zatím jsme ji neviděli," řekla Hutch. „O co jde?"

Zatvářil se zdrceně. „Výsledky z Tindlu byly postoupeny vyšším místům."

Hutch pokrčila rameny. „To mě nepřekvapuje."

„To ne. Ale zřejmě si je někdo skutečně *přečetl*. Zdá se, že pochopili, co to znamená. Hornerovi lidé mají echo, že se už brzy oficiálně dozví, že Beta Pac je až na další zapovězená. Jestli k tomu dojde, nezbude mu jiná možnost než výpravu zastavit."

„Jak ses to dozvěděl?" zeptala se Janet. „Od komisařova osobního tajemníka." Díval se na hodinky a do prázdného přístupového tunelu. „Chce, abychom co nejrychleji zvedli kotvy a vypařili se."

Hutch se snažila domyslet to dál. „V hyperprostoru s námi komunikovat nemohou. Kolik času nám zbývá?"

„Nemám tušení. Lepší by bylo předpokládat, že to může přijít každým okamžikem."

„Loď je připravena na cestu. Budu potřebovat jen několik minut, abych prošla předstartovní přípravu. Pokud nás pustí dispečink."

„Zkus sehnat Maggie," řekl Carson.

Hutch ukázala na obrazovku. „Není třeba." Maggie Tufu byla venku s příručním kufříkem v ruce.

Hutch zavolala letový dispečink. Než přijala odletové instrukce, Maggie nastoupila. Vážná a nepřehlédnutelná, působila na své okolí zastrašujícím dojmem. Pozdravila je a tmavýma očima se zběžně rozhlédla po místnosti. U Janet se na chvíli zastavila. Tvářila se, že Hutch si nevšimla.

Dispečer letového provozu dal Hutch na vybranou. „Pokud jste schopni odletět do 08.10, máte zelenou." To jim dávalo patnáct minut. „Jinak máme další startovací

okno až v 16.30.“ To by nebylo o mnoho lepší než původní odletový čas.

„Budeme připraveni,“ odvětila. „Dejte nás do pořadí.“ Maggie se otočila k Hutch. „Můj kufr už tady je?“ Na dopravníku zavazadel nepozorovala žádnou aktivitu. „Ne.“

„Je možné, že ho budeš muset oželet,“ řekl Carson.

„Ty žertuješ.“ Maggiin výraz se změnil, ale nezatrpkl, jak Hutch očekávala. Spíš se v něm mihla rozpustilost. „V tom případě mi bude trochu chybět garderoba.“ Ukázala příruční kufřík.

„Kombinéz je na lodi dost,“ řekla Hutch. „V několika velikostech.“

Maggie neprotestovala, ale smutně se podívala na svůj necesér. „Netušila jsem, že máme *tolik* naspěch. Copak nezbývá ještě několik hodin?“

„Jsou tu snahy o zrušení akce,“ vysvětlil Carson.

„Hutchinsová,“ pravila Maggie, „jste schopna zjistit, kdy sem moje zavazadlo dorazí?“

Doufám, že do Vánoc to nebude, zlatíčko. „Je ještě v třídicí lince,“ oznámila s vážnou tváří. Smůla. Budeš to muset nějak vydržet.

Maggie hledala u někoho podporu. „Opravdu nemůžeme počkat?“

„První kontakt v Evině rouše,“ ušklíbla se rozverně Janet.

„Je v dopravním potrubí,“ řekla Hutch. „Nemůžeme udělat nic, aby tady bylo dřív.“

Carson byl viditelně nervózní. „Jak dlouho to může trvat?“ obrátil se na Hutch.

„Možná půl hodiny.“

„V tom případě se bez něho budeš muset obejít,“ prohlásil Carson.

Z pilotního pultu se ozvalo zabzučení. „Předletová kontrola,“ řekla Hutch. „Máme povolení ke startu.“

Maggie se zhluboka nadechla. „Tak jdeme,“ řekla a otočila se k Janet. „Máš velikost skoro jako já. Možná jsi o něco silnější. Ale když tvoje věci trochu zabereme, mělo by to jít. Co říkáš?“

17

Na palubě NCA Winckelmann. *Pátek 18. února, 10.25 světového času.*

Letěli od slunce. Dva Hazeltinovy motory *Winckelmanna* byly nabity na maximum a Hutch byla schopna uskutečnit přechod do transdimenzionálního prostoru kdykoli, předpisy však stanovovaly minimální normy, aby nedošlo k nežádoucí reakci. Podle letového plánu měla skočit za dvacet hodin.

Carson seděl s Hutch na můstku. Měl v sobě ten den zvláštní směsici citů: byl rád, že jsou konečně na cestě, bál se, že může přijít výzva k návratu, a zároveň ho znervózňovala povaha výpravy jako taková. „Těžko se dá něco plánovat," postěžoval si. „Nemám rád, když nevím, do čeho jdu."

„Právě proto je to zajímavé," odvětila Hutch. Atmosféra byla těžká. Oba neustále pokukovali po komunikačním panelu. „Možná bychom se měli nějak pojistit, aby nás odvolat nešlo."

„Jak by se to dalo udělat?"

„Asi bychom měli mít nějakou komunikační závadu.“ Podívala se, kolik je hodin. „Za několik minut bychom měli podat letové hlášení. Zkomolím je. Oficiálně tak budeme mít problém. Potom už nebudeme na nic reagovat. A jakmile budeme v hyperprostoru, nebudou s námi moci mluvit tak jako tak. Až dorazíme k Betě Pac, můžeme to opravit a nemusíme, podle situace.“

„Udělej to,“ řekl.

„Fajn. A teď se na něco zeptám já *tebe*. Když tato cesta bude mít nějaký přínos, je pravděpodobné, že pomůže Henrymu z nemilosti?“

Carson si to nemyslel. „Ublížit mu to nemůže. Ale Akademie je v koutě. Když proti němu nevystoupí, bude to ve svém důsledku znamenat, že nad jeho jednáním mhouří zrak. A to si nemohou dovolit. Ne. Historie mu možná odpustí. Ale akademie ne. A média také ne.“ Podíval se na ni a ona mu v očích mohla číst bolest. „A možná mají pravdu. Odpovědnost *je* na něm.“

Zmlkl, vytáhl blok a odplul od ní. Po chvíli začal psát. Hutch si uvědomila, že Frank Carson se od Chrámu změnil. Podobně jako Henry, jako by najednou zestárnul. Byl mnohem zamyšlenější, měl méně optimismu. Navzdory odvážným řečem o překročení stanovených limitů mise z něho cítila, že bude opatrnější, než by asi byl o několik měsíců dřív.

Zahlédla v bloku nadpis a usmála se: CARSON U BETY PAC. Znělo to jako Napoleon v Egyptě, Schliemann v Tróji, Costikan na Pinnaclu. *Kéž ti to vyjde, Franku.* Přenesla pozornost na letové hlášení, vyvolala si je na obrazovku a druhou polovinu zkomolila. Museli to pochopit: *Wink* má problémy s komunikací. Odeslala hlášení.

Reakce byla téměř okamžitá.

WINCKELMANNE: OPAKUJTE LH08.

Tak, pomyslela si. *Jdeme do toho.*

Když Hutch o pár hodin později dělala poslední přípravy k transdimenzionálnímu přechodu, komunikační panel znovu zazvonil. Myslela si, že to bude další žádost o prověrku komunikačního zařízení. Ale byla to úplně jiná zpráva:

WINCKELMANNE. Z AKADEMIE: ZRUŠTE AKCI A VRAŤTE SE. ZRUŠTE, OPAKUJI, ZRUŠTE AKCI. PROSÍM, POTVRĎTE, HORNER.

Smazala obrazovku a přepojila na palubní rozhlas. „Skočíme za jedenáct minut. Všichni se připoutají. Prosím, hlaste se na můstku."

Ukázala tu zprávu Carsonovi. „To jsme nikdy nepřijali," řekl.

Ale stejně jim bylo oběma líp, když hvězdy zhasly a loď obestřela mlha.

Po večeři Carson svolal všeobecnou poradu. První otázka: Co je známo o Betě Pac? „Mnoho ne," připustil. „Žádná průzkumná loď nebyla přímo u ní ani v její blízkosti. Hvězda třídy G, přibližně o tři miliardy let starší než Slunce. Situovaná na okraji Prázdnoty."

„Takže vůbec nevíme, co tam na nás čeká?" zeptala se Janet.

„Ne," odvětil Carson.

Maggie si stiskla prsty. „Ten signál," začala, „se vydal na cestu někdy na začátku dvacátého století. Pokusili jsme se zjistit, zda je zdroj stále aktivní? Porovnával to někdo s jinými stanicemi?"

Carson přikývl. „Požádali jsme Nok, aby nám zkusili něco zjistit, a *Ashley Tee*, což je naše nejbližší průzkumná loď. Nikdo nic nezaslechl, ale může to být způsobeno tím, že nemají dost citlivé přijímače. Signál, který zachytil Tindle, nebyl o mnoho silnější než šepot.“

„Tři století není dlouhá doba,“ promluvil George, „jestli jsou to ti samí, kteří před jedenácti tisíci lety postavili Oz.“

„Takže jaký je plán?“ otázala se Janet. „Co uděláme, až tam budeme?“

Carson byl věcný. „Zaměříme signál. Vrátíme se do normálního prostoru nejblíž zdroje, jak to půjde. Další strategie se dá v tuto chvíli těžko formulovat. Bylo nám nařízeno nenavazovat kontakt, pokud tam někdo je. A nenechat se zpozorovat. Ale chceme zjistit, kdo je doma. A přivézt zpátky maximum podrobností. Mimochodem, to je také důvod, proč budeme v soustavě Bety Pac dodržovat vysílací klid.“

Maggie se soustředěně předklonila. Seděli kolem stolu. „Dovolte mi, abych chvíli dělala ďáblova advokáta. Je možné, že mluvíme o civilizaci, která má za sebou dvacet tisíc let vývoje, možná mnohem víc. Opravdu někdo věří, že se můžeme připlížit, nakouknout a nepozorovaně zmizet?“

„Nevíme, že mají za sebou dvacet tisíc let vývoje,“ namítla Janet. „Mohli upadnout do stagnace. Nebo do temného období.“

Carson souhlasil. „Představit si můžeme nejrůznější možnosti. Navrhuji, abychom se drželi obvyklých bezpečnostních opatření. A jinak improvizovali.“

Maggie vypadala rozrušeně. „Proč by vyvinuté civilizaci mělo záležet na tom, jestli nás tam mají nebo

ne. Připadá mi to trochu namyšlené. Navrhuji, abychom přiletěli rovnou ke dveřím a rozvinuli vlajku. Žádné nenápadné našlapování kolem. Třeba bychom si tak získali od začátku respekt.“

„Možná máš pravdu, ale bylo by to přímé porušení mých instrukcí. Tak to neuděláme.“

Hutch nebyla oficiálním členem expedice, a proto jí nepříslušelo vyjádřit svůj názor. Byla však odpovědná za bezpečnost lodi. „Já myslím,“ ozvala se, „že bychom měli brát možnost nepřátelské reakce vážně.“

„Nebudou nebezpeční,“ trvala na svém Maggie.

Janet se na ni podívala přes horní okraj čajového šálku. „Proč myslíš?“

„Jestli jsou vyspělí, jsou také racionální. Nevyprovokované nepřátelství je iracionální. A jestli nejsou vyspělí, nemusíme si z jejich nepřátelství dělat hlavu.“ Mluvila jako trápený učitel.

George většinu diskuse mlčky poslouchal. Nakonec se zeptal, jak se k tomu staví Akademie. „A Horner čeká, že tam najdeme koho? Existuje reálná šance, že jsou to Stavitelé monumentů?“

„Ed neví o nic víc, než víme my,“ řekl Carson.

„Já ti odpovím rovnou,“ obrátila se k Georgovi Maggie. „Jestli u Bety Pac někdo je, Stavitelé monumentů to nebudou.“

Hutch jistota v jejím hlase překvapila a podrážděla. „Jak si můžete být tak jistá?“ zeptala se.

„No, je možné, že je to stejný *druh*,“ vysvětlovala Maggie. „Ale Stavitelé monumentů jsou pryč. Stejně jako jsou pryč staří Řekové. Jak to myslím? Nezdá se, že by tady i dnes poletovali a stavěli monumenty. Už několik tisíc let. Z monumentů skutečně vyplývá závěr, že nějaká

dlouhověká, stabilní civilizace kdysi dávno existovala. Hodlá snad někdo spekulovat, co se stane s kulturou, která přežívá dvacet tisíc let? Stane se velmi vyspělou? Nebo začne vymírat? Zvrhne se?“

„Vezmi si třeba Čínu,“ řekla Janet. „Nebo Egypt. Indii. *Naše* zkušenosti s trvanlivostí nejsou nutně *dobré*.“

Později si Hutch vzala Carsona stranou. „Zkusme si jen krátce probrat nejhorší možný scénář. Co se stane, když dorazíme na místo a budeme okamžitě napadeni?“

„Proč se ptáš?“

„Nejdřív mi odpověz.“

„Zmizíme.“

„Dobře. Ale kvůli plánování bys měl vědět, že až skočíme do prostoru Bety Pac, budeme potřebovat minimálně čtrnáct hodin na dobití motorů. Nebudeme moci zmizet hned. Ať se děje, co se děje.“

Přikývl. „Fajn. Doufejme, že problém nevznikne.“

Hutch nezapomněla, že Maggie byla ochotna své spolupracovníky obětovat. Jen nerada v sobě přechovávala zášť a profesionální odpovědnost jí bránila dávat své emoce najevo. Uzavřela sama se sebou dohodu, že bude Maggie Tufu akceptovat, s tou výhradou, že v případě krize na její úsudek nedá.

Z jejích čtyř pasažérů byla Maggie Tufu jediná, kdo pro ni zůstával cizí. V Chrámu ani na zpáteční cestě od Quaraquy neměla příležitost strávit s ní nějaký čas.

Snažila se být zdvořilá, ale Maggie se na všechno dívala buď zjednodušeně, nebo ironicky, a vypadalo to, že nebere vážně nic jiného než odborné problémy související s její prací.

I přes její přítomnost tato společnost – na rozdíl od jiných, které Hutch převážela – neměla tendenci rozpadat se na menší skupinky. Nikdo se nedržel zpátky, nikdo netrávil neúměrné množství času ve své kajutě, nikdo se neuzavíral v kybernetu na úkor ostatních. Dokonce i Maggie po několika dnech přišla, zbavená většiny své arogantní slupky. Dávala si záležet, aby se čas od času zapojovala do nezávazné konverzace, přestože bylo jasné, že to nepovažuje za příliš přínosné. Také se projevila jako neobvykle zručný hráč pokeru. Carson postupem času zjistil, že ji zajímají vojenské záležitosti. George se vyjádřil, že je mnohem společenštější než když byla na Quaraqui, a Hutch přemýšlela, jestli je třeba nesbližuje blížící se neznámo.

Scházeli se každý večer po jídle a jejich rozhovory zahrnovaly všechna možná témata. Z nějakého důvodu se odsud pozemské problémy zdály být jednodušší, řešitelnější. Vznikaly plány na boj s hladem a snížení počtu obyvatel, na zastavení válek a snad i ukončení mezinárodní rivality jednou provždy, na vyřešení sexuality dospívajících a zlepšení veřejného školství. Shodli se však na tom, že všechny plány tak trochu zavánějí fašismem. Mezi hvězdami se u lidí projevoval sklon ztrácet trpělivost s nepořádkem.

Rozebírali, jestli je skutečně možné, aby společenská struktura neporušeně přežila několik desítek tisíc let. Janet namítala, že taková stabilita by nutně znamenala „téměř absolutní strnulost. Takové místo by bylo doslova a do písmene peklo.“

Mluvili o Stavitelích monumentů a o diskontinuitách. A nakonec začali mluvit o věcech, které pro ně byly opravdu důležité. Hutch se dozvěděla, že žena na

Carsonově fotografii utekla s obchodníkem s cennými papíry, že Maggie má chorobný strach ze smrti, že Janet nemá štěstí na rozumné muže. „Nevím proč," přiznala, a Hutch tušila, že je to pravda. Většina mužů, které znala, by měla pocit, že je Janet Allegriová ohrožuje, nikdy by se v její přítomnosti necítili dobře.

Došla k závěru, že George chce vyniknout, aby mladá žena, která od něho před léty odešla, svého rozhodnutí litovala.

A Hutch? Nebyla si jistá, čeho se vzdala. Dávala si pozor, aby se nezmínila o Calovi, a o Richardovi mluvila nerada. Ale Janet jí po létech řekla, že ji poprvé pochopila, když jí Hutch vylíčila, jaký cítila strach a ponížení, když Janet bojovala s kráčilkou. „Slíbila jsem si, že už nikdy nebudu nečinně přihlížet," zopakovala jí Janet její slova. A za sebe dodala: „Mně se to líbilo."

Pokud šlo o expedici, byl podstatný jeden typ otázek: Byli-li to skutečně Stavitelé monumentů, budou si pamatovat svou návštěvu ve sluneční soustavě? Budou si pamatovat vlastní slavné dny?

„Oz," odpověděl George, když chtěli vědět, na co by se mimozemšťanů zeptal. „Zajímalo by mne, proč postavili Oz."

Z večerních posezení se rychle stal obřad. Připíjeli si na sebe navzájem, na komisaře a na Betu Pac. Symboly expedice a nášivky, nošené na modři Akademie, se staly etiketou. Veškerá rezervovanost se postupně rozplynula a cítili se spolu uvolněně. Vtipkovali, smáli se a vyžadovali, aby každý své druhy něčím pobavil. Kouzlili, odříkávali monology, zpívali. Ukázalo se, že Maggie, které nějaký čas trvalo, než se přidala, má schopnost napodobit hlasy a charakteristické způsoby všech na

palubě. Zvládla Carsonovo vojenské vystupování i Georgův venkovský přízvuk, všimla si, jak Hutch naklání hlavu, když něčemu nerozumí, dovedla napodobit i Janetin lehce dráždivý postoj.

Uspořádali ples (muži s kravatami, ženy v sukních) a začali hrát improvizační komedii *Velké vykopávky*, v níž se ztracené existence na mýtickém archeologickém nalezišti snaží jeden druhého oškubat a dostat do postele.

Hutch měla ráda legraci a hry, které jako by v uzavřeném břichu kosmické lodě, kde byla lidská společnost tak důležitá, vždycky dobře fungovaly. Každou noc si povídali až do ranních hodin, a Hutch cítila, jak vazby mezi nimi sílí.

Koncem třetího týdne si ji Maggie odvedla stranou. – „Chci, abys věděla, že mě mrzí, co se stalo Richardovi," řekla.

„Díky," dostala ze sebe překvapená Hutch.

„Nevěděla jsem, že jste si byli tak blízcí, jinak bych něco řekla už dřív. Myslím, že jsem byla trochu pitomá."

„To nic." Hutch pocítila vlnu lítosti. Sama netušila proč.

Maggie se zatvářila nejistě. „Vím, že si mnoho lidí myslí, že se s Henrym zachází špatně. Myslí si, že za to, co se stalo, jsem odpovědná *já*." Její tmavé oči našly Hutch a zastavily se na ní. „A já si myslím, že mají pravdu." Hlas se jí zadrhl. „Je mi to líto," řekla znovu. „Dělali jsme dobrou věc. A Richard to věděl. Proto tam byl. Ale mrzí mě, že to nedopadlo jinak."

Hutch přikývla. Maggie zaváhala, rozevřela náruč a obě se objaly. Maggiina tvář byla teplá a zvlhlá.

Hutch se držela svých zásad; k Georgovi se chovala opatrně. Měla radost, že se expedice účastní, ale také si uvědomovala, že jeho přítomnost nutně vytváří obtížnou situaci. Za dlouhých večerů na ní visel očima, a když se ohlédla, rychle jimi uhýbal. Rozzářily se, když se s ním bavila, ožívaly, když se ho zeptala na jeho názor na rozebírané téma. Jeho hlas v její přítomnosti znatelně jihl a dýchání se zpomalovalo.

Ráda by si s ním upřímně promluvila a vysvětlila mu, proč zůstává netečná. Potíž byla v tom, že mu naději brát nechtěla. Ale nedokázala nic říct, dokud jí nějakým jasným tahem nedá příležitost.

A když příležitost přišla, zkazila ji.

Postupně si zvykli uzavírat každý den slavnostním půlnočním přípitkem a odškrtnutím dalšího dne v kalendáři expedice, který vyrobil Carson a pověsil ho na stěnu ve společenské místnosti. (Nad pěti týdny a dvěma dny vyhrazenými pro let se vznášel věčný čtyřstěžník.) Dvacátého šestého večera George působil obzvlášť zranitelně. Sedl si na druhou stranu stolu, kde mohl demonstrovat okázalý nezájem. Ale hned ze začátku večera zčervenal a barva mu ve tvářích zůstala po celou dobu.

Když se skupina rozešla, přišel za ní. „Hutch," řekl nejvážnějším tónem, jehož byl schopen, „mohli bychom se projít?"

Srdce se jí rozbušilo. „Samozřejmě."

Sjeli do dolní části lodi. Konfigurace se pro účely této expedice změnila. Loď sice stále měla tři prstence, ale byly menší. Obrovské nákladní prostory byly odebrány, obytná část zmenšena. Stále bylo dost místa na uskladnění nalezených předmětů, kdyby taková potřeba

vyvstala, ale Hutch již neměla pocit, že vstupuje do letadlového hangáru. Tento *Wink* měl představovat mnohem menší cíl pro sledovací zařízení.

„Hutch," řekl téměř bázlivě. „Jsi jedna z nejkrásnějších žen, které jsem kdy potkal."

„Díky."

„Až se vrátíme, rád bych si s tebou večer někam vyšel. Jen my dva." *Ano.* „To by šlo."

Stál velice blízko, i když se jí přímo nedotýkal. Jeho dech byl horký a přerývaný. Nasměrovala je k průzoru. Venku pomalu plula kolem mlha interdimenzionálního světa. Vypadalo to, jako by byli ve starém domě někde na okraji slatiny.

„Je jako *ty*," řekl s pohledem upřeným do mlhy. „Není do ní vidět, člověk ji nemůže uchopit a je v neustálém pohybu."

Rozesmála se. Oba se začali smát. A ona udělala první krok. Byl nepatrný, někdo, kdo by stál vedle, by si ho vůbec nevšiml: *naklonila* se k němu, asi o centimetr. Proběhl mezi nimi signál a ona vycítila, že jeho tělo rozhodlo za něho.

„Hutch –"

Bázlivě k ní zvedl ruce a dotkl se jejích vlasů. Jeho rty byly velice blízko.

Hutch cítila, jak se vlny uvnitř ní dávají do pohybu. Konečky prstů se dotkly. Boky se o sebe otřely. Vpíjel se do ní očima. Ovinul jí ruce kolem ramen a její tvář se při tom dotkla jeho. Byla teplá. Stála na špičkách a její rozevřené rty čekaly.

Chvíle se prodlužovala. Její dech i tep splynuly s jeho. Ňadra, chráněná pouze tenoučkým materiálem pracovní uniformy, se ho dotkla. Sklonil se k ní, přiložil rty k

jejím, aniž by naléhal. Přijala ho, dovolila mu prozkoumat její rty. Srdce jí bušilo a nemohla se nadechnout. Když se konečně odtrhl, chytila ho za šíji, něžně, ale pevně, a přitáhla si ho zpátky.

Naposledy měla jasnou hlavu, naposledy zaváhala. Potom se k němu přitulila, pozvala ho, splynula s ním. Musela stát na špičkách, aby na něho dosáhla, ale líbilo se jí to. Jeho prsty sklouzly na pravé ňadro, chvíli tam zůstaly a potom se odtáhly.

Účastnila se letů, při nichž se lidé trousili z pokoje do pokoje uprostřed noci. O to nestála. „Pojď se mnou," vyzvala ho.

Našlapoval tiše za ní.

„Jenom dnes," řekla.

Položil jí ruku na rameno, sáhl jí na krk. A potom se zarazil. „Hutch," řekl, „víš jistě, že to chceš udělat?"

Chci, ty blázínku. Odvedla ho do člunového hangáru. *Alfa* ležela ve svém lůžku, tmavá, tichá, silná. Okna pilotní kabiny se leskla v nepřímém světle. (Poškozenou nohu, ohnutou vlnou tsunami, již vyměnili.)

Lehce ji zvedl z podlahy, přešel s ní k člunu a u nákladních dveří se zastavil. Zmáčkl tlačítko otevíracího mechanismu, ale nic se nestalo.

Udělala to za něho; nejdřív bylo třeba sundat plombu, kterou tam nechala údržba.

Sklonil se, opatrně s ní vešel dovnitř, našel deku a rozprostřel ji.

„Ještě jsi mi neodpověděla," řekl, když se k ní znovu sklonil. „Nechtěl bych něco pokazit. Miluju tě, Hutch."

Políbila ho na tvář. Stáhla mu hlavu dolů. „Dávej si pozor, co říkáš. Mohla bych tě vzít za slovo."

„Jednou provždy.“ Byla to tak strojená reakce, že se málem rozesmála. Ale on vážně dodal: „Já to myslím vážně, Hutch.“

Co čekalo u Bety Pac? Třeba je zvali, aby se připojili ke Galaktické lize. Nebo aby si přijeli pro dějiny a podrobný atlas Mléčné dráhy s vyznačenými civilizacemi a zajímavými místy a odpočívadly. Carson se pohodlně rozvalil v křesle a dal si nohy nahoru. „Co myslíte, jak asi by jednotlivec v takové kultuře definoval uspokojení?“ zeptal se. „Co by od života očekávali?“

„Totéž, co my,“ odvětila Janet.

George si usrkl tmavého vína. „A co by to mělo být?“ otázal se.

„Moc,“ řekla. „A láska.“

„To nikdo nemůže vědět,“ namítl Carson. „Jinak by nebyli *cizí*.“

Hutch měla na klíně otevřenou knihu. „Ale cizím mytologiím se nám *daří* porozumět, alespoň těm, s nimiž jsme se zatím setkali. To znamená, že se řídíme stejnými pohnutkami.“ Znovu se zamyslela nad otisky chodidel na hřebeni na Iapetu. „Já bych čekala, že budou žít stejně jako my, pro úspěch. Aby něco *udělali*. A aby jiní viděli, co dokázali. To je celý smysl monumentů.“

Panely na stěnách byly odklopeny a vnitřní osvětlení přebíjelo venkovní mlhu. Nešlo se zbavit pocitu, že tam něco je, těsně za hranicí, kam už není vidět. Hutch si vzpomněla na staré historky, že piloti, kteří při transdimenzionálním letu vystoupili ven, občas slyšeli hlasy.

George dodržoval jejich úmluvu a udržoval si odstup. Byla ráda, že chápe nutnost zachovat takt a necítí potřebu

předvádět majetnickost, která tak často provázela sex jako jeho neodbytný rub. Žádné příště se už nekonalo. Oba byli dost zkušení, aby věděli, jaké škody dokáže rozdělení na páry napáchat v malém týmu při dlouhé expedici. Proto se snažili být na sebe stejně milí jako na ostatní kolegy. Přinejmenším Hutch to stálo nemalé úsilí.

Na rozdíl od jejího osobního života, *Wink* proplouval mlžnými závoji poklidně. Nechvěl se, nevibroval, nezrychloval. Žádné vnitřní systémy nezrychlovaly svůj běh a samozřejmě nepřijímaly žádné zprávy zvenčí.

Hutch se ráda účastnila společných simulací. Ztvárnila zamilované postavy připoutané k cynickým antihrdinům, například Margo Colbyovou v *Modrém světle* a Ilsu v *Casablance.* V prvním případě ji okouzloval George jako Antoine, ve druhém byl jako Rick náležitě zranitelný Carson.

(Jeho osobnost jí tak odkryla stránku, kterou nečekala. Byla dojata skoro až k slzám, když ji George/Antoine opustil a odjel vstříc smrti, která ho zastihla v blízkosti Moskvy.)

Carson měl zálibu v historických velkofilmech odehrávajících se pod širou oblohou. Byť měl pár kilo navíc, byl úžasný jako Antonius u Aktia, když seděl obkročmo na bílém oři a slunce se odráželo od jeho přilby z žíní. Všichni se shodli na tom, že Maggie byla jako Kleopatra úchvatná.

Když došla řada s výběrem na ni, Maggie se rozhodla pro seriály s MacIverem Thomsonem, v nichž excelovala coby nezbytná slečna v nesnázích. (Hutch připadalo zvláštní, že se právě nejintelektuálněji založený člen jejich týmu rozhodl pro thrillery.) A nutno přiznat, že

byla dobrá: do sytosti si zaječela v dílu *Přichází svítání*, pronásledovaná členy krvežíznivého kultu, prchala před šíleným klaunem v masce Napoleona opuštěným zábavním parkem v *Nočním smíchu* a bojovala s bratrem Tadeášem, vraždícím mnichem, v epizodě *Co je Césarovo,* zatímco se její rádoby zachránce, dobrodruh a světoběžník Jack Hancock (George) snažil vzpamatovat ze strašlivé rány do hlavy a z toho, jak na něj ve věži zaútočil pár orlů.

Janet se specializovala na šílené ženy – ztvárnila lady Macbeth s takovým gustem a škodolibostí, že jí samotné, posazené vedle Hutch, z toho běhal mráz po zádech. (Sledovat známé lidi v klasických rolích dodávalo celému zážitku rozměr navíc, pokud byli dobří. Vše záleželo na množství energie a zaujetí, které kdo dokázal do směsice vložit.) Janet sehrála také pletichářskou Mary Parkerovou v *Cestách do Říma* a Kateřinu v *Bovalindě.* „Chutná ti moc," podotkl Carson, když se snažila ovládnout hutní konsorcium a současně spřádala intriky, jak zabít nespolupracujícího manžela.

„Jo." Tváře jí hořely. „Je to pravda." Toho večera, kdy sledovali *Co je Césarovo,* se Hutch sama o sobě něco dozvěděla. V jednom místě je explicitní milostná scéna odehrávající se ve skalním jezírku za zdmi opuštěného kláštera, v níž není nic nedovoleno. A právě tehdy Hutch pocítila nepříjemný neklid v hrudi, když se dívala, jak se George, *její* George vrhá na Maggii a začíná dlouhý zápas ve vodě. Samozřejmě to nebyl *skutečný* George, stejně jako to nebyla skutečná Maggie. Nebyla to dokonce ani jejich těla: aktéři poskytovali pouze svou podobu – oblečenou – a osobnostní profily, zbytek vygeneroval počítač. Přesto Hutch cítila sílící žár a

nedokázala se ubránit tomu, aby nepokukovala po Maggie, která se dobře bavila. Stejně jako George, který tam seděl a jenom se hloupě culil.

Beta Pacifica byla o něco menší než Slunce a nepatrně chladnější. Rádiový vysílač se nacházel patnáct astronomických jednotek od hvězdy. „Měli bychom se zhmotnit v okruhu padesáti tisíc kilometrů od cíle," pravila Hutch, když začalo čekání, až dá navigační počítač signál, že skok se blíží.

„Ale nesrazíme se, že ne?" zeptala se Janet.

„Pravděpodobnost je mizivá," ušklíbla se Hutch. „Padesát tisíc kilometrů je spousta místa. To už je pravděpodobnější, že selžou oba hazeltiny."

„Není to zrovna uklidňující," řekla Janet. „Předpokládáš, že je to stanice. A co když je vysílač na planetě?"

„Taková možnost ani nestojí za zmínku," přidal se Carson. „A stejně, detektory hmoty by každý významný zdroj gravitace zaznamenaly a skok by zablokovaly. Nemám pravdu?" Podíval se na Hutch.

„Máš," potvrdila.

Carson vyvolal hvězdnou mapu. „A jsme zpátky v našem starém rajonu," prohlásil. Byla to víceméně pravda: Pinnacle, Quaraqua, Nok i soustava Bety Pac, to všechno se nacházelo na okraji ramene Orionu.

„Večírek skončil," řekla Janet, když se přiblížili na několik hodin odhadovanému času příletu. „Je čas začít něco dělat."

ARCHIVNÍ ZÁZNAM

(Scéna 221 z epizody Co je Césarovo: *Obrovitánský mnich, bratr Tadeáš, odnáší Annu Hollowayovou podzemní chodbou do síně vytesané ve skále. Je omámená, a teprve když ji kněz pokládá, začíná přicházet k vědomí. Má na sobě večerní šaty, ale jsou částečně roztržené, takže je vidět rameno a horní křivka jednoho ňadra. Bratr Tadeáš, poslušen svého slibu, tomu nevěnuje pozornost. Sundává si šerpu a svazuje jí ruce v zápěstí. Když skončí, táhne ji po kamenné podlaze ke kamennému kruhu ve stěně.)*

TADEÁŠ

(Začíná ji připoutávat ke kruhu)

Nemusíš nic hrát, maličká. Já vím, že jsi vzhůru.

ANNA

(Zmateně se zavrtí, již téměř nemá sílu bojovat)

Prosím, ne.

(Prudce se rozhlíží kolem sebe.)

Jacku? Kde jsi?

TADEÁŠ

Ten už ti nepomůže, dítě. Ten už nikomu nepomůže.

(Odklápí panel ve stěně, za nímž je páčka. Detail na páčku.)

ANNA

(Snaží se zahalit)

Pusťte mě. Nechte mě jít a já nikomu nic neřeknu.

• • •

TADEÁŠ

Nemám strach z toho, co bys mohla říct, Anno Hollowayová.

ANNA

Tak proč mě chcete zabít?

TADEÁŠ

(Tahá za páčku. Je slyšet zvuk tekoucí vody. Do síně začíná shora tryskat proud vody.)

Já tě nechci zabít. To, co tě odsuzuje, je tvoje minulost. Dlouhé noci, kdy ses oddávala zakázaným rozkoším, volají po trestu.

ANNA

Ne! To není pravda! Jste šílený.

TADEÁŠ

(Říká to tak, jako by ho to opravdu mrzelo; na Annu stříká voda.)

Odvahu, dítě. Boží očistné vlny tě ještě mohou zachránit. Je to tvoje jediná cesta do ráje.

ANNA

(Napíná řetěz. Roztržená halenka se rozevírá a odhaluje ještě víc, ale to už jí dávno nedělá starosti. Kamera detailně zabírá, jak sebou hází.)

Jacku –

TADEÁŠ

(U vstupu do síně se zastavuje, připraven zavřít těžké, kamenné dveře.)

Modli se, mé dítě. Tvoje cesta tak bude lehčí.

(Anna křičí. Mnich začíná zavírat dveře. Síň zaplavuje voda.)

Kéž se Hospodin nad tebou slituje.

(Sklání hlavu. Detail. Slyší za sebou nějaký zvuk a otáčí se. Kamera se dívá za něho, do chodby. V mihotajícím světle pochodně je vidět siluetu stojícího Jacka.)

JACK

Kde jsi, ty blázne?

TADEÁŠ

(Překvapen, že ho vidí.)

Hancock? Ty opravdu ještě žiješ?

ANNA

(Zoufale)

Jacku! Tady jsem!

TADEÁŠ

Měl jsi přijmout milost, kterou ti Hospodin udělil, a nechodit sem.

JACK

(Postupuje)

Vydrž, Anno.

TADEÁŠ

(Zavírá za sebou dveře, čímž uzavírá Annu a zablokovává chodbu.)

Nemůžeš jí pomoci. Ale připrav se na vlastní rozsudek, který je velice blízko.

(Bere do ruky křížek, který mu visí na řetízku na krku.)

Zkažení jsou jako plevy, které vítr rozfouká.

Zkažení neodolají.

(Postupuje vpřed. Začínají spolu bojovat. Větší postava dává Tadeášovi okamžitou výhodu. Rychle nutí Jacka ustoupit, vytahuje ze svého roucha provaz a omotává ho Jackovi kolem krku. Mezitím střih ukazuje, jak voda v síni rychle stoupá. Anna se snaží osvobodit atd. Tadeáš, jemuž se podařilo Jacka na čas vyřadit z boje, ho vleče chodbou zpátky až k pochodni. Zde je ve stěně páka. Tahá za ni a u nohou se jim otevírá jáma. Několik kamínků padá do tmy, a trvá dlouho, než uslyšíme jejich dopad. Táhne Jacka k okraji jámy. Jack se mu snaží vytrhnout. Boj zuří, zatímco voda kolem Anny stoupá.)

TADEÁŠ

Pro tebe, Bože, který nemáš špatnost rád;
zlý člověk u tebe nevydrží; povýšenec
ať nesnese tvůj pohled.

(Voda stoupá Anně nad pás. Je samozřejmě celá mokrá a její vnady mohou vyniknout. Venku se Jack zmocňuje pochodně a s její pomocí se osvobozuje. Oba muži spolu zápasí na okraji jámy. Annina ramena mizí pod vodou a síní se nese její výskot. Jack klečí na jednom koleni a je neúprosně tlačen do jámy.)

TADEÁŠ

Pros o odpuštění, Hancocku. Máš poslední
šanci zachránit svou nesmrtelnou duši.

JACK

Ty pomatený hajzle.

TADEÁŠ

Pak žádám odpuštění za tebe. Budiž k tobě
Hospodin milostiv.

(Přesvědčen o svém vítězství, Tadeáš zmírňuje tlak na Jackovu průdušnici a bere do ruky křížek. Voda již dusí Annin křik. Jack cítí příležitost, popadá křížek a strhává jej. Vráží jej Tadeášovi mezi nohy a obr se v mukách hroutí. Zachytává Jacka a oba padají do jámy. Slyšíme dlouhý výkřik a potom vidíme ruku, která se zvedá nad okraj jámy. Jack s bolestí vylézá ven, sundává závoru na dveřích a zahazuje ji. Ústřední melodie sílí a my sledujeme, jak se ze síně valí voda a Jack spěchá zachránit Annu. Zastavuje vodu, přeřezává jí pouta a bere ji do náruče, kašlající, lapající po dechu.)

ANNA

Díky bohu, že ses sem dostal, Jacku.
Říkal, že tě zabil.

JACK

Řekl bych, že se nestrefil.
Jsi v pořádku?

ANNA

Jistě. Trochu potlučená z těch několika schodišť, po kterých mě vláčel. Trochu zbitá. Napůl utopená. Jinak jsem v pořádku.

JACK

To je dobře. Protože večer teprve začíná.

„Jak dlouho ještě?“ Carson pozoroval plující mlhu. Zapadl hlouběji do křesla, snažil se vypadat klidně, nad věcí, ale byl rozrušený. Téměř v extázi.

Všechny ukazatele na skokovém indikátoru přešly do jasně žluté. „Vynoření za tři minuty.“ Hutch začala směřovat energii do termojaderného reaktoru. „Skok by měl být hladký. Ale pro všechny případy se zapřete.“

Kontrolky systémů se rozzářily zeleně. Výkon hazeltinů začínal stoupat. Ukazatel hmotnosti v reálném prostoru byl na nule.

Maggie, zavřená s Georgem a Janet v kabině pro pasažéry, řekla: „Prosím, pane Bože, ať tam jsou.“

Červená kontrolka. Nezajištěná vrata v nákladových prostorech na zádi. Hutch je otevřela a znovu zavřela. Kontrolka zezelenala.

„Bude to strašné zklamání, jestli se ukáže, že Beta Pac je rádiová hvězda a analytikové se spletli,“ prohlásila Janet. „Nebylo by to poprvé.“

„Dvě minuty,“ upozornila Hutch. Poznámky kolem ní zanikly v šumu pozadí. Pouze Georgův hlas pronikl. Ale stejně nikdo neměl nic nového. Bavili se proto, aby se obestřeli pavučinou jistoty, aby známým pocitem oklamali stav, který sice již zažili, a přesto byl potenciálně úplně jiný.

Pluli vpřed.

„Minuta.“

Světla se ztlumila.

Navigační systémy pro reálný prostor, které pracovaly v úsporném režimu, se aktivovaly. Termojaderné

reaktory přešly do stavu pohotovosti. Vnější senzory se připojily. Štíty zvýšily odběr energie.

Někdo jí popřál hodně štěstí.

Navigační systémy ožily.

A se škubnutím, které téměř nestálo za řeč, vklouzli do tmy. V hlubinách rozkvetly hvězdy a jí se na okamžik zmocnila závrať, což při přechodu nebylo nic neobvyklého. Pluli pod širým nebem.

„Jsem vždycky rád, když jsem tady," řekl Carson a uvolnil popruhy.

„Možná nebudeš," promluvila Hutch a zabodla prst do hlavní navigační obrazovky. Přímo před nimi se nacházel obrovský černý kotouč. „Zůstaňte všichni připoutáni, prosím."

Každým okamžikem se měla rozběhnout termonukleární reakce. Hutch ji zastavila.

„Co se děje?" Magie neuniklo napětí v jejím hlase.

Hutch jim přepojila obraz. „Mluvit můžeme až později. Teď dupnu na brzdy."

„Co je to?" zeptal se George.

„Těžko říct." Nastavila maximální zvětšení. Vypadalo to jako *planeta.* „To snad nemůže být pravda. Detektory hmoty ukazují nulu." Resetovala je, ale nic se nezměnilo. „Nevím, co to je. Vydržte."

Carson se díval předním průzorem ven. „Do prdele –"

„Brzdím," řekla tiše Hutch, „*teď*." Zapnula brzdicí motory Nenechala je naběhnout postupně, jak by to udělala za normálních okolností, ale dala hned plný tah.

„Je to jen oblast, kde nejsou hvězdy," ozvala se Janet. „Jako Prázdnota. Třeba to *je* Prázdnota."

„Jestli ano, tak je na špatném místě."

Objekt před nimi neodrážel žádné světlo.

„Hutch?“ Maggiin hlas zněl o něco výš. „Letíme *do* toho?“

„Zvětšuje se to,“ poznamenal George.

„Není možné, aby to tam reálně bylo,“ řekla Hutch. Její prsty běhaly po klávesnici. „Autotest v pořádku.“

„Není to koule,“ upozornil Carson. Jeho svalnaté rysy ztuhly a přívětivého archeologa náhle vystřídal starý plukovník. Voják každým coulem, i s náležitým vystupováním. Svým způsobem to bylo uklidňující.

„Co jiného by to mohlo být?“

Carson mhouřil oči na obrazovky. „Vypadá to jako *ragbyový míč*,“ prohlásil.

Z kabiny pro pasažéry se ozývaly projevy znepokojení.

„Zůstaňte na svých místech,“ řekla Hutch. „Zatáčíme prudce doleva.“ Zadala nové hodnoty, možná vyšší tah, než mohli snést, a prudce stiskla tlačítko. Znovu byli přitlačeni do pavučiny popruhů.

Před očima jí vyvstal opar. Tah pomocných motorů byl tak silný, že téměř nemohla mluvit. „*Kolize,*“ řekla. „Za malou chvíli.“ Slova zůstala viset v atmosféře zoufalství.

Carson se pomalu nadechl. Když pak promluvil, hlas měl pevný. „Za jak dlouho?“

Hutch si připadala studená a prázdná. „Sedm minut. A něco.“

Těleso vyplňovalo oblohu. Trojici v kabině sloužilo ke cti, že zachovávali chladnou hlavu a nevyrušovali ji. Dokonce zaslechla, jak se snaží jejich situaci smát. Přepojila se na ně. „Sami vidíte, co se děje,“ řekla, jako by popisovala zajímavý výhled. „Máme problém.“

„Jak vážný?“ zeptala se Janet. „Je to tak špatné, jak to vypadá?“

Hutch zaváhala. „Ano,“ přiznala. „Myslím, že ano.“

Pomalu snížila tah pomocných motorů a zrušila změnu kursu. „Co děláš?“ zeptal se Carson.

Znovu se ocitli ve stavu beztíže. „Nemá smysl všechny mučit.“

„Jak to myslíš?“ ozvala se Maggie. „To chceš říct, že to vzdáme? Tak snadno?“

Hutch neodpověděla. Nevěděla jak.

„Co kdybychom skočili zpátky?“ navrhl George.

„Nejde to.“

„Zkus to.“

„Nemá to smysl.“

„*Zkus to. Co můžeme ztratit?*“

Černý ragbyový míč se zvětšoval. „To nevypadá dobře,“ řekl Carson. V kabině pro pasažéry se někdo zasmál. Janet.

„Pokusím se o nový přechod, až se přiblížíme,“ řekla Hutch. „Ať si motory můžou trochu vydechnout. Ale raději si nedělejte naděje.“

Maggie zakňourala.

Carson, jehož hlas již také trochu sevřelo napětí, se zeptal: „Jakou rychlostí se při nárazu asi budeme pohybovat?“

Hutch byla v pokušení se z otázky nějak vykroutit. Nabídnout nějakou pohotovou odpověď, například *dost rychle.* Ale zasloužili si něco víc. „Téměř padesát tisíc.“

Co vlastně *byla* ta prašivá věc? Usoudila, že úplně beznadějně na tom nakonec nejsou. Narazí hodně zešikma. Ne že by na tom záleželo.

„Sakra, Hutch,“ ozval se George, „přece bychom měli být schopni *něco* udělat.“

„Řekni mi co.“ Hutch ovládl naprostý klid.

Nebylo úniku. Těleso bylo obrovské, temné, ohromující. Něco naprosto neskutečného, kotouč bez světel, planeta bez skal.

„Měsíce žádné,“ ozval se Carson.

„Cože?“

„Měsíce to nemá žádné.“

„Na tom asi nesejde,“ řekl někdo; Hutch si nebyla jistá kdo. Čtyři minuty.

Pasažéři se pohroužili do vlastních myšlenek a v lodi se rozhostilo strašlivé ticho. Janet vypadala poraženě a vyděšeně, ale podařilo se jí vyvolat na rty rezignovaný úsměv. Maggie, pevnější, než by Hutch očekávala, si všimla jejího pohledu, utřela si oči a přikývla, jako by říkala *tvoje chyba to není*. Georgův pohled byl obrácen dovnitř a Hutch byla ráda, že nečekala. A Carson: tvářil se jako někdo, kdo se smířil s kanadským žertíkem, a bral to vše spíš filozoficky. „Smůla,“ řekl jí. A po dlouhé odmlce dodal: „To se stává.“

„Odeslali jsme zprávu?“ zeptala se Janet.

„Pracuje se na tom.“

„Jak je to velké?“ zeptala se Maggie. „Ta *věc*?“ Hutch se podívala na řídicí pult. „Čtyři tisíce tři sta kilometrů v průměru. Poloviční ve srovnání s Měsícem.“ Vytlačovalo to hvězdy.

Hutch si povšimla zvukem provázeného blikání na kontrolním panelu. „Vysílá to nějaký signál,“ řekla.

„Stejný jako ten, který zachytil Tindle?“ zeptala se napjatě Maggie.

„Myslím, že ano. Je na patnácti stech deseti. Frekvence odpovídá. Počítač už to porovnává.“

„Tomu říkám mistrovská navigace,“ řekl Carson. „Trefili jsme se přesně.“ Rozesmáli se. A Hutch je v tu chvíli všechny milovala.

„Zpráva odeslána. Budou to mít i s obrázky. A signál *je* totožný.“

„Co teď?“

„Je na čase vyzkoušet skok. Až napočítám do deseti.“ Posadila se rovně a zavrtěla hlavou nad energetickou hladinou hazeltinů, která byla někde kolem šesti procent minimálně požadovaného stavu. „Fajn.“ Stiskla startovací spínač.

Motory zanaříkaly. A otřásly se. Znovu zaúpěly.

Vypnula je. „To bychom měli.“

Začínali na tělese vidět podrobnosti. Žebrování. Prázdnota se změnila v povrch: modročerný, lesklý jako plasten nebo oceán. „Víte, co je na tom šílené?“ promluvil Carson. „Pořád ještě nemáme žádné hodnoty gravitace. Co to *je*? Když je něco tak velké, *musí* to mít gravitační pole.“

„Detektory mají poruchu,“ řekl George.

Když zbývala necelá minuta, Hutch se přestala dívat na hodiny. Z kabiny zaslechla zvuk rozepínaných popruhů. – „Zůstaňte připoutaní.“

„Proč? Jaký to má smysl?“ Byla to Janet.

„Prostě to udělej. Na dobře vedené lodi to tak bývá.“ Otřela si ústa hřbetem ruky. Naučený reflex na ni křičel, aby zapnula brzdicí motory. Ale jediné, co udělala, bylo to, že vypnula obrazovky, aby neměla před očima tu děsivou perspektivu.

Zavřela oči. „Sakra,“ uteklo jí. Nedokázala se ubránit slzám. Izolovaný můstek jí dodával zvláštní pocit bezpečí, jako by se ten dlouhý střemhlavý pád nějakým způsobem zastavil. Měla ráda měkkou kůži pilotního křesla, zelenou záři ukazatelů, elektronický šelest *Winkových* systémů.

„Hutch?“ Carsonův hlas zněl klidně.

„Ano?“

„Jsi skvělá ženská.“

Ve tmě pod víčky se usmála.

18

Na palubě NCA Winckelmann. *Čtvrtek 24. března, 11.03.* Hutch poslouchala známé zvuky na můstku. Carsonovo napjaté dýchání, šepot z kabiny pro pasažéry, snad i modlitby, přání, omluvy.

Cítila se vystrašená, bezmocná a ponížená, ale přes to všechno nechtěla, aby už byl konec – proboha, nechtěla, aby byl konec –

Pevně zavřela oči. Celý zbytek světa vtiskla do tepu svého srdce a měkké obliny křesla. A nějaký vnitřní hlas dál odpočítával.

Tři. Dva…

Trup se otřásl prudkým nárazem.

Celá loď se zatřásla. Rozeřvaly se sirény. Elektrostatické bzučení energie ve stěnách se nepatrně změnilo, prohloubilo se, jak se občas stávalo, když plavidlo reagovalo na nějakou krizi. Carson něco nesrozumitelně vykřikl.

Ale byla stále *živá.*

Měli problémy. Navigační pult začal hořet; do vzduchu se valil černý dým. Na řídicích panelech vzplála

výstražná světla. Dva monitory zhasly. Z komunikátorů se linuly počítačové hlasy. Někde hluboko v útrobách lodi systémy povzdechly a odumřely. Ale zapomnění nepřišlo.

Podívala se na ukazatele a nemohla uvěřit svým očím. Byli ve výšce sto čtyřiceti kilometrů. A *stoupali.*

Stoupali. Umlčela klaksony a upřela oči na kontrolní panel. Reaktor začínal být nestabilní. Odpojila jej a přepnula na záložní zdroj.

Potom zhluboka vydechla.

„Co se stalo?“ zeptal se Carson nejisté.

„To kdybych kruci věděla. Všichni v pořádku?“

Byli otřesení. Ale v *pořádku.*

„To je všechno?“ zeptala se Janet.

Někdo se rozesmál.

V kabině pro pasažéry propukl jásot.

„Zdá se, že jsme tím *proletěli,*“ řekla Hutch. „Netuším jak –“

„Do prdele, Hutch,“ ozvala se Maggie. „To byla nádhera!“

Hutch se třásly ruce.

„Co jsi udělala?“

„To kdybych tak věděla, hergot.“

Uhasila požár a vyslala nouzový signál. Carson se k ní natáhl a poplácal ji po zádech. „Myslím, že bych to nechtěl zažít znovu,“ prohlásil.

Prolétli třemi sty kilometrů.

„Hutch,“ promluvil George, „to byla nejlepší pilotáž, jakou jsem kdy viděl.“

Smáli se už všichni. Přidala se také. A jestli oslava měla menší nádech hysterie, vůbec jí to nevadilo. Nikomu to nevadilo.

Povrch se vzdaloval. Měkce zářil. Světlo mohlo vycházet zevnitř. Nebo se jednalo o odražené světlo hvězd.

„Třeba to byl jenom dým," řekla Maggie, která se smála a plakala zároveň.

Obloha se zřetelně otáčela. „Převracíme se," poznamenala Hutch. „To je v pořádku. S *tím* si poradíme."

„Jsme v pořádku?" zeptal se George. Hlas se mu chvěl.

„Jo. Jsme v pořádku." Hutch procházela kontroly. Pár sekund po nárazu reaktor vyslal do lodi prudký energetický výboj. Samozřejmě existovaly systémy, které měly před účinky takového rázu chránit, ale nebyly, nemohly být stoprocentně účinné. Kdo věděl, co všechno mohlo vyhořet? Potřebovala si všechno projít, aby mohla určit rozsah škod. „Jsme na tom dobře," řekla. „Máme jisté problémy s energií, ale není to nic, co bychom nemohli zvládnout." Jejich situace byla nepříjemná, ale neviděla důvod, proč je plašit.

Záložní zdroj energie se skládal ze soustavy baterií a slunečních kolektorů. Několik z nich bylo také zničeno. *To nebylo dobré.* „Jsme schopni udržet životně důležité funkce. A zvládnout rotaci. Nemůžeme však nastartovat hlavní motory a hazeltiny se nemohou dobít. Takže nemáme žádný kosmický pohon. Uvízli jsme tady."

Podle údajů navigačního počítače byly systémy pro úpravu výšky letu mimo provoz. Tlak vody nejdřív prudce klesl, ale nyní se držel na stejné úrovni. Znamenalo to, že nádrž praskla. Systém zjišťující průtok hazeltiny kreslil rovnou čáru. I kdyby měla dostatek energie ke skoku, nedovedla by usměrnit návratový bod.

Ale mohli jsme dopadnout hůř, pomyslela si. Bylo to z pekla štěstí. Ruce se jí třásly.

Ocitali se v dostatečné vzdálenosti od tělesa, aby znovu začalo dostávat vejcovitý tvar. „Nemohla to být voda?“ zeptala se Maggie.

„I voda by nás rozbila na maděru,“ řekl Carson. „Leda že by byla jen několik centimetrů hluboká.“

„Hej!“ Z Janetina hlasu byl slyšet údiv. „Proč pořád vypadávám z křesla?“

„Protože se převracíme,“ vysvětlila Hutch. „Naše gravitace je excentrická.“

Carson nedokázal myslet na nic jiného než na ovoid. „Je tenký. Mikrotenký. Jinak to není možné.“

„Nedalo by se s tím něco udělat?“ Maggie vypadala, jako by nebyla ve své kůži. „Začíná se mi trochu zvedat žaludek.“

„Dělám, co můžu.“

Pomocný motor číslo čtyři se nehlásil. Vyřadila jej a nastavila takovou sekvenci zážehů, aby se bez něj obešla. „Pozor,“ řekla. „Dopřejeme si trochu pohybu.“

„Máme na to dost energie?“ staral se Carson.

„Máme. Nějaký čas tu budeme a určitě se při tom nechceme takto převracet –“ Zadala příkaz k provedení úkonu. Vzápětí s uspokojením ucítila tah raketových motorů, ucítila, jak loď reaguje.

Zážehová sekvence byla dlouhá a složitá, ale hvězdný tanec se zpomalil, změnil směr, změnil jej ještě jednou a potom se téměř zastavil. *Téměř.* Mírný boční pohyb zůstal.

„Lépe to nedokážu,“ řekla. „Už můžete vstát. Ale buďte opatrní, kolébáme se.“

„Nechceš to zkusit ještě jednou?“ zeptal se George.

„Ne. Stojí nás to příliš mnoho. To zvládneme.“

„Co podnikneme teď?“

„Podíváme se na poškození reaktoru,“ odvětila Hutch. Carson jí potřásl rukou. „Díky,“ řekl. „Moje zásluha to není. Měli jsme štěstí.“

„Asi ano. Ale stejně děkuju.“

Ostatní se nahrnuli na můstek. Nadšení postupně opadalo. „*Jsme* schopni obnovit dodávku energie?“ zeptala se Janet.

„Dělám prověrku,“ řekla Hutch. „Ale odpovědět ti můžu. Oprava termojaderného reaktoru není něco, co by se dalo dělat jen tak za pochodu. Měli bychom nadále vycházet z předpokladu, že jej k dispozici mít nebudeme. Což znamená, že se odtud nepohneme.“ Povolila si popruhy.

„V tom případě potřebujeme pomoc.“ Maggie se zhluboka nadechla. „Někdo sem musí přiletět a dostat nás z toho. Myslím, že nejdřív bychom měli vyslat nouzový signál.“

„To už jsme udělali.“

Maggie přišla na můstek a nejisté chodila po podlaze. Zkoušela, zda udrží rovnováhu. „Nikdo se nebude chtít napít,“ řekla. „Podlaha je do kopce.“

„Odkud by ti zachránci museli být?“ zeptal se George. „Z Noku?“

„S největší pravděpodobností.“ Hutch studovala letové harmonogramy. „Jinak toho v okolí mnoho není. Pokud se ovšem nechcete svézt s Kosmikem. Ti mají u Quaraquy loď.“

„Budeme všem pro posměch,“ ozvala se Janet. „Letíme hledat artefakt a narazíme do něj.“

„U Noku je *Valkýra.* Právě přiletěla, jestli se dá věřit harmonogramu. Obvykle se zdrží zhruba čtyři dny. Měřeno časem vyslaného signálu, jsme od nich dva dny. Takže tam ještě bude, až doletí naše SOS.“

„To ale znamená, že expedici můžeme zabalit. Teď sem bude chtít každý; nás vyštípají a smetanu si slízne někdo jiný.“ Zoufale se podívala na Hutch. „Nenapadá tě něco?“

„Ne, Maggie. Jediné, co můžeme dělat, je čekat, až nás někdo zachrání.“

„Jak dlouho to bude trvat?“ zeptala se Janet. „Myslím cesta z Noku sem.“

„Osobní lodě jsou rychlé. Když vyrazí hned, jak uslyší nouzové volání, *Valkýra* tady bude za jedenáct dní.“

„To se dá vydržet,“ řekl George. „Třeba zatím přijdeme na to, co je ta *věc* zač.“

Na skutečný problém narazili o pět hodin později.

Hutch ještě pracovala na přesměrování a přeprogramování kontrolního panelu, když přišla Janet a podezřele si dýchala na ruce. „Začíná tady být zima.“

Skutečně *bylo* chladno. Panel Hutch ukazoval teplotu 103 °C. Dost velký žár, aby se vařila voda. Spustila prověrku a dostala zápornou odpověď. Potíže žádné. Zavrtěla hlavou, vstala a došla k jednomu z potrubí. „Čerpá studený vzduch.“

„*Zima* to ještě není,“ řekla Janet. „Ale pokojová teplota také ne.“

„Asi bychom měli sjet dolů a podívat se na to. Nejspíš se něco stalo s programováním. Jenže odsud s tím nic neudělám.“

Ve společenské místnosti přibrali George a přemístili se do prstence C, kde byly podpůrné systémy a všeobecná údržba. Dlouhou vnější chodbou obešli půlku obvodu, vyzvedli si opravářskou výstroj a vstoupili do strojovny. Kolem přepážek stála pouzdra, kryty a skříně. Kov byl studený.

„Měli jsme si vzít svetry," řekla Janet. „Pojďme, ať to máme rychle hotové."

Převracení lodi znesnadňovalo pohyb. Člověka to nutilo naklánět se proti směru otáčení. Jak se blížili k páteři lodě, přecházelo v tendenci narážet do stěn po levé ruce a snadno upadnout. Vrávoravě prošli kolem reaktorové jednotky, několika kapkovitých bubnů obepnutých soustavou torů. Jediné osvětlení vydávala žlutá kontrolka a bledé světlo ovládacího panelu.

„Víš určitě, že se na to nechceš podívat?" zeptal se George.

„Ano," odvětila. Práce s reaktorovými jednotkami patřila jednoznačně do doků. Obsluha se jich neměla vůbec dotýkat. Výcvik, jímž Hutch prošla, v tomto bodě hovořil jasně: přepnout na záložní systémy, omezit spotřebu energie všude, kde to je možné, a vrátit se. Nejkratší cestou. Oni, s vybitými hazeltiny, nemohli letět nikam. V takovém případě poslat pro pomoc.

Zkontrolovali soustavu nádrží a bubnů, v nichž byl ventilační systém. Na první pohled však nebylo vidět vůbec nic. Hutch si na kontrolním panelu vyvolala schéma vzduchotechniky.

Čtyři recyklační aparatury, zapojené v sérii, udržovaly správný poměr oxidu uhličitého, dusíku a kyslíku. Byly to velké válce, z nichž se vzduch přečerpával do třech obrovských tlakových nádrží, kde byl skladován, dokud

jej nebylo třeba. Recyklovače a nádrže byly propojeny. Než se vzduch vrátil do ventilační soustavy, prošel čtyřmi konvektory, kde se ohříval (nebo ochlazoval) na správnou teplotu. Všechny čtyři konvektory signalizovaly, že jsou nefunkční.

Když sundali jeden kryt, čekal je pohled na ohořelou trosku. „Tak je vyměníme, ne?“ zeptal se s nadějí George.

„Můžeme vyměnit *jeden*.“

„Ty máš jenom jeden náhradní?“

„Jeden náhradní,“ potvrdila Hutch. „Tyhle věci se obvykle nekazí. Nepočítá se s tím, že by došlo k poškození v takovém rozsahu.“

„To je pěkné,“ řekla Janet.

„Nakolik nám jeden náhradní pomůže?“ zeptal se George.

„Nevím. Budeme to muset zkusit. Ale mělo by to znamenat, že zmrzneme o něco pomaleji.“

„Tak já ti řeknu, co to je.“ Maggie, zabalená do deky, ukázala prstem na ovoid. Byl zvětšený tak, že zabíral celou nástěnnou obrazovku ve společenské místnosti. Trochu to připomínalo pavučinu, zpola viditelnou, zpola tušenou za bezměsíčné noci. Mohli rozeznat jemnou síť čar, působící dojmem křehké krásy. „Je to poslední monument. A jestli to není přímo domovská soustava Stavitelů monumentů, přinejmenším to ukazuje, že jsme jim na stopě.“

Carson byl ve svetru a nohy měl zachumlané do přikrývky. „Víme jistě, že jsme tím prolétli?“

„Museli jsme,“ řekla Maggie. „Ale –“ Její tvář se rozjasnila. „Třeba máme nějaké vzorky na palubě.“

Carson se jí podíval do očí. „Na trupu.“

„Možné to je.“

Zvedl hlavu k jednomu ze vzduchovodů, pomalu došel k němu a podržel u něj ruku. „Je trochu chladnější,“ konstatoval.

Dveře v zadní části místnosti se otevřely. Dovnitř vešla Janet, těsně následovaná Hutch a Georgem. Všichni na sobě měli blůzy a vypadali sklíčeně.

„Není to tak dobré, jak se zdálo?“ zeptal se Carson.

Hutch popsala, co udělali. Nový konvektor byl zapojený. „*Trochu* nás to zahřeje,“ řekla.

„Co kdybychom přesměrovali proudění vzduchu?“ zkusila se zeptat Maggie. „Poslali vzduch z fungujícího konvektoru *sem*.“

George zavrtěl hlavou. „Tak to nefunguje. Vzduch prochází všemi čtyřmi konvektory a *potom* se rozbíhá do jednotlivých rozvodů.“

„A co úplně uzavřít vnější prostory,“ navrhl Carson. „Já bych usuzoval, že menší objem vzduchu bude chladnout pomaleji, protože ho bude míň v kontaktu s vnějšími stěnami.“

Hutch přikývla. „To nás taky napadlo. Ale počet míst, která můžeme odstavit, je omezený. Jakmile něco promrzne, ztratíme to. Například databanky v prstenci B; jídlo, vodu a podpůrné systémy v céčku.“

„Jak bude chladno?“ otázala se Maggie.

Hutch se zhluboka nadechla. „*Hodně.*“ Poplácala Carsona po rameni oblečeném ve vlněném svetru. „Budeš potřebovat víc než tohle. Půjdu se podívat, jestli se mi nepodaří nahodit systémy. Třeba na něco přijdeme.“ Prošla přes kabinu k předním dveřím.

„Ještě než odejdeš, chtěl bych se zeptat na něco jiného,“ ozval se Carson. „Momentálně se od té *věci*

pořád vzdalujeme. Není nějaká možnost, že bychom se mohli otočit a vrátit se tam? Podívat se víc zblízka?“

„To není špatný nápad,“ přidala se Janet. „Alespoň bychom se měli čím zabavit, až budeme čekat, než dorazí pomoc. A nevypadali bychom jako takoví pitomci, až to skončí.“

Hutch zavrtěla hlavou. „Nemáme energii ani na to, abychom zastavili pohyb vpřed, Franku, natož abychom jej obrátili. Ne, *Wink* chvíli nepoletí nikam jinam než rovně dopředu. Je mi líto –“ A odešla.

Na obrazovce přes celou stěnu se vznášel šišatý útvar. George se zakabonil, natočil hlavu trochu šikmo, rukama si obrázek zarámoval a znovu se zamračil. „Bude někomu vadit, když to zmenším?“ Obraz měl zvětšení pět. Nikdo nenamítal, a tak jej začal zmenšovat, krok po kroku. Chvíli si s ním hrál, přepínal sem a tam, a potom se prudce otočil k Maggie. „Víte, co si myslím? Je to *mísa*. Dobře se podívejte: je to velká, zakřivená mísa o velikosti planety.“ Dal ruce k sobě a otočil je, aby viděli. „Když se díváte ze správného úhlu, ragbyový míč může vypadat jako mísa. Vidíte?“

„Máš pravdu,“ řekl Carson. „Tak co to je?“

Maggie vklouzla hlouběji pod deku. „Víme, že to vysílá rádiové signály. Zřejmě je to velký *talíř*. Možná retranslační stanice. Určitě je to nějaký maják.“

„Proč by někdo potřeboval tak velký maják?“ zeptala se Janet.

„Třeba neobjevili TD pásmo,“ řekl Carson. „Je to možné? Že mohli nadsvětelnou rychlostí létat, ale neznali nadsvětelnou komunikaci?“

„Já myslím, že to možné je,“ prohlásila Maggie. „Jenže to nedává to smysl. Proč by někdo, kdo má pohon

k mezihvězdným letům, chtěl posílat zprávu, které bude trvat desítky let nebo staletí, než dorazí k cíli?“ Měla studený nos. Začala si ho třít. „Začíná tady být vyloženě průvan.“

ZZ 03/241611
XX STAV NOUZE STAV NOUZE STAV NOUZE
PRO: VŠEM NA VĚDOMÍ
OD: NCA *WINCKELMANN*
VĚC: STAV VŠEOBECNÉ NOUZE

VYHLAŠUJEME STAV VŠEOBECNÉ NOUZE VŠEM LODÍM/STANICÍM. VERZE 01. ŽÁDÁME OKAMŽITOU POMOC – ŽIVOTY V OHROŽENÍ LOK/BETA PAC. SELHÁNÍ PODPŮRNÝCH SYSTÉMŮ. BUDEME DÁL VYSÍLAT NA VŠECH KANÁLECH, STANDARDNÍ FORMÁT. TOTO JE STAV NOUZE STUPEŇ PĚT ALFA, MIMOŘÁDNÉ NEBEZPEČÍ, MAXIMÁLNÍ SPĚCH NUTNÝ. ZPRÁVA BUDE OPAKOVÁNA V OSMIMINUTOVÝCH INTERVALECH.

Hutch čekaly na můstku špatné zprávy. Jediný konvektor mohl zabránit tomu, aby teplota klesla pod –36 °C. To by samo o sobě sice nebylo příjemné, ale dalo by se to přežít. Problém byl v tom, že systém, který zajišťoval funkci konvektoru, by začal zamrzat při minus dvaceti. Bylo tedy pravděpodobné, že konvektor vypoví službu. Kdyby k tomu došlo, začalo by být velice zima.

Jak dlouho by to trvalo?

Nebyla schopna změřit momentální tepelnou ztrátu. Vypadalo to, že je to o něco víc než jeden stupeň za

hodinu. Při tomto tempu mohli očekávat, že se dostanou na bod mrazu někdy v průběhu zítřka. S ochlazováním přijdou další rizika: vzduchová čerpadla se zastaví, jídelní automaty přestanou pracovat, energetický systém se možná zhroutí úplně a uvězní je v mrazivé, temné slupce.

V nejhorším mohla sáhnout po Flickingerových postrojích, ale každý měl vzduch jen na čtyřiadvacet hodin. Bez energie by nebylo možné zásobníky vzduchu dobít.

Proboha. Seděla a upírala oči na přístroje.

Potřebovala nápad. Ale žádná racionální možnost se nenabízela. Začínala propadat pocitu viny. Nešlo o to, že by se dopustila takové chyby, na jejímž základě by proti ní vyšetřovací komise mohla vznést obvinění; podstatné bylo to, že byla odpovědná za bezpečnou přepravu svých pasažérů. Za všech okolností. V tuto chvíli si nebyla jistá, co by to mohlo obnášet –

Když převážil pocit, že konfrontaci již déle odkládat nemůže, odstrčila se od pultu, zhluboka se nadechla a vrátila se do kabiny.

Když vstoupila, Carson byl pohroužen do svých poznámek. Ostatní se bavili, ale jejich hovor okamžitě umlkl.

„Takže," začala, „situace je následující." Načrtla jim momentální stav. Snažila se nevypadat ustrašeně, mluvit, jako by to všechno byly pouze komplikace, hloupé nepříjemnosti. Ale závěr byl jasný: umrznou dříve, než přijde pomoc. Carson se na ni díval, aniž odložil pero, jako by si chtěl dělat poznámky. Janet zůstal netečná, dál se vpíjela modrýma očima do podlahy; George a Janet si vyměňovali pohledy obtížené děsivým poznáním.

Když domluvila, zavládlo mlčení. Maggie si zamyšleně poklepávala ukazováčkem na ret. Hutch vnímala neochotu uvěřit. „Co uděláme?“ zeptal se George.

Janet zvedla hlavu. „Nemohli bychom rozdělat oheň? A udržovat ho tady?“

„Není tady nic, co by hořelo,“ odvětila Hutch. Dokonce i jejich oděvy byly nehořlavé.

George se rozhlédl, jako by čekal, že najde hranici dříví. „Něco tady někde být musí.“

„Pokud ano, nevím co.“

„A opravdu nemůžeme čekat pomoc dřív než za jedenáct dní?“

„V tom nejlepším případě.“ Všichni se podívali na kalendář. Záchrana mohla dorazit kolem 4. dubna.

„Tou dobou už tady bude docela pěkná zima,“ řekla Maggie.

Carson si znovu něco psal. Ani oči nezvedl. „Co kdybychom opustili loď? A vzali si člun. Nemohli bychom odtud někam doletět?“

„Ne,“ odpověděla Hutch. „V člunu máme vzduch přibližně na týden. V zóně života je kyslíková planeta, ale v čase, který máme, bychom se k ní nestačili dostat.“

„A *ty* máš nějaké nápady?“ zeptala se Maggie.

Bác. „Ráno mi to bude myslet líp. Vlastně ano, mohli bychom předělat mikrovlnky, které nám ohřívají jídlo, abychom to tady trochu ohřáli. To by se nám mohlo podařit docela snadno. Nebude to nic moc, ale lepší něco než nic. Problém je, že zamrzne zbytek lodi.“

„Což znamená?“

„Například přestanou fungovat recyklovače. A tím skončí zásobování vzduchem.“ Rozhlédla se po nich.

„Poslyšte, jsme všichni vyčerpaní. Věřím tomu, že na něco přijdeme. Ale potřebujeme se na to vyspat.“

„Souhlasím,“ řekl Carson. „Pojďme si odpočinout. Zítra něco vymyslíme.“

Hutch se na noc zachumlala do tří přikrývek. Převalovala se, házela sebou a dívala se do tmy. Kde ještě by se dalo získat *teplo*? Základní prioritou bylo udržet v chodu konvektor, ale nenapadalo ji, jak toho docílit.

Když přišlo ráno, byla stále vzhůru a cítila se vyčerpaná. Ale bylo na čase přestat se ubíjet. Zabalila si ramena do deky, vzala si čisté oblečení (nesvlékla se) a přešla po studené podlaze do koupelny. Teplá voda jim zatím ještě tekla. Jeden z prvních úkolů pro toto ráno bude zachránit zásobu vody v prstenci C.

Zavřela za sebou dveře a pustila kohoutky. Když usoudila, že koupelna je dost vyhřátá, pustila deku, svlékla se a vešla pod sprchu. Bylo to příjemné a ona se důkladně namydlila. Ale stejně při tom probírala místa, kde by mohli najít nějaké nádoby. Kruci, bylo to jako těžký sen.

George byl v hlavní kabině a vařil si kávu. Byl zachumlaný do silného županu. „Jak jsme na tom?“ zeptal se a podal jí šálek. Jeho obvyklý optimismus byl pryč. Poznala, že také on velkou část noci na posteli probděl.

Vzala si od něho šálek. Káva byla příjemná a navozovala zdání normálního stavu. „Snad dobře.“ Nos a uši měla *studené*.

Zdálo se, že je za její společnost vděčný. „Je to děsivé,“ přiznal. „Já vím.“

Zaváhal a zeptal se: „Napadlo tě něco?“ Váhavá kritika byla jako bodnutí. „Zatím nic.“ Hluboko v útrobách lodi se zasunuly dveře. Georgovy oči se potkaly s jejími. „Kdo se tam potuluje?“ Podívala se na panel. „Spodní patro. Je to jedno ze skladišť.“

„Třeba nejsme sami, kdo nemůže spát.“ Hutch zapojila komunikátor. „Haló?“ Nic.

„Strašidla,“ řekl.

„Já bych řekla, že slyšíme poruchu v počítači.“

Přes veškerou snahu nedokázal z hlasu vytlačit emoce. „Hutch, ty znáš loď dost dobře. Jakou máme šanci?“

Chvíli se do něho vpíjela očima a neříkala nic. Přes svou velikost měl George v sobě něco z věčného dítěte. Byl chlapecky hezký, plný nadšení. Věděl, že pro ni je tato situace obzvlášť bolestivá, a záleželo mu na tom, co cítí. A mužně se snažil zamaskovat strach. Z nějakého důvodu si největší obavy dělala právě o něho. „Na něco přijdeme,“ slíbila.

„Musím ti říct ještě něco jiného.“

Hutch měla pocit, že o žádné další nové zprávy nestojí. „O co jde?“

„Byl jsem na můstku. Doufám, že ti to nevadí.“

„Ne,“ řekla. „Proč by mělo?“

Přikývl. „Není tady žádný rádiový šum. Kromě toho, co vychází z hvězdy. A signálu, jenž nás přivedl sem.“

„Vůbec nic?“

„Nic. Vůbec žádné elektronické vyzařování.“ Pod tlakem událostí se důvod, proč vlastně k Betě Pac přiletěli, po stopách rádiového vysílání umělého původu, jaksi vytratil.

„Ale signál z Šišky registrujeme pořád, ne?“

„Ano. Ten je tam stále. Ale to je všechno. Hutch, podle mne tady nikdo není.“ Odvrátil zrak. „Chci se na něco zeptat.“

„Prosím.“

„Všichni bychom rádi věděli, co to je. Teď mluvím o Šišce. Loď otočit nemůžeme, ale co kdybychom se vrátili s člunem?“

„Ne,“ řekla potichu. „*Udělat* bychom to sice mohli. Ale už bychom se nedokázali vrátit na loď.“ Dopila zbytek kávy.

Dlouho si ji pozorně prohlížel. „A je to důležité? Jestli se dokážeme vrátit?“ Ta otázka s ní škubla. „Ano,“ řekla. „Je to *důležité*.“ Někdo přicházel.

Je to důležité. Ve dveřích se objevila Janet, drkotající zuby. „Zima,“ řekla. „Hutch, potřebujeme nějaké nápady.“

Hutch ještě stále přemýšlela o člunu. „Možná máš pravdu,“ řekla. Neměli kam jít. Ale to neznamenalo, že *Alfu* nemohli použít.

Hutch probudila Maggie. „Odcházíme.“ Přitáhla si deky těsněji k tělu a vůbec nezvedla hlavu. „Odcházíme? Kam?“

„Do člunu. Má vlastní vytápění. Vezmi si všechno, co potřebuješ.“

Pak si Hutch pospíšila do svých kajut, kde si sbalila oblečení ručník, kartáček na zuby, hřeben, věci, které mohla pobrat. Pro zbytek se chtěla vrátit později. Při vyhlídce na blízké teplo jako by teplota prudce poklesla. Když vcházela do člunového hangáru, drkotaly jí zuby. Carson dorazil zároveň s ní.

Dálkovým ovladačem otevřela průlez a oba nastoupili. Pilotní křeslo bylo tuhé a studené. Zapnula topení a čekala. Jako další se objevil George s těžkým kufrem. „Dobrý nápad," řekl.

Hodil zavazadlo dozadu. Ventilátory se roztočily a do kabiny začal proudit teplý vzduch. „Aleluja!" zajásal. Vzápětí přišli ostatní a rychle si vlezli dovnitř.

„Zavři dveře," řekla Janet, zatímco se snažila najít si místo. „Ať teplo zůstává uvnitř."

„Pročpak jsme to neudělali už včera večer?" zabručela ze zadního sedadla Maggie. „Vážně nás to dříve nenapadlo?"

Janet si dýchala na ruce. „Je to příjemné. Já odtud nevylezu, dokud nedorazí pomoc."

„Nákladový prostor se vyhřeje za několik minut," řekla Hutch. „Můžeme se zabydlet tam."

Přenesli oblečení a příruční zavazadla dozadu, pak se namačkali do pilotní kabiny a zavřeli všechny dveře. Hutch jim rozdala kávu.

Tak dobře jako teď jí nebylo od okamžiku, kdy se vynořili z hyperprostoru. Zatím si nebyla jistá, zda jsou v bezpečí, nenašla si čas, aby všechno důkladně promyslela, ale přinejmenším v tuto chvíli byl život zase příjemný. Nákladová komora byla šedivá, sevřená a strohá. Nebude v ní mnoho soukromí. Ale už teď jí to připadalo jako nejlepší ubytování, jaké kdy měla.

„Jaká je přesně naše situace?" zeptal se Carson. „Energii bereme z *Winka*, že? To není příliš spolehlivý zdroj."

Přikývla. „Energie bychom měli mít dostatek. Můžeme přepnout na vnitřní zdroje, když budeme muset, ale kromě vytápění a osvětlení o mnoho víc

nespotřebujeme. Baterie člunu počítají s mnohem větším zatížením. Odhaduji, že samotné vnitřní zdroje by nám vydržely na šest měsíců i víc. Tak dlouho tady samozřejmě nebudeme," dodala rychle.

„Co vzduch?" zeptala se Janet. „Kolik máme vzduchu?"

„Pro pět lidí?" Vzduch byl potenciální problém. „Kdybychom využívali pouze zásobníky, které jsou ve člunu, byli bychom omezeni zhruba na týden. Ale my bereme vzduch z *Winka*. A budeme to dělat tak dlouho, dokud to půjde. Až to tam zamrzne, přepojíme se na vlastní systémy. Ale měli bychom být v pořádku. Je však spousta věcí, které potřebujeme udělat, a musíme se k tomu dostat dřív, než venku zavládne příliš velká zima."

„Jídlo," řekla Janet.

Hutch přikývla. „To si vezmeš na starost ty, souhlasíš? Budeme počítat s tím, že záchrana se opozdí."

„Kam to jídlo dáme?" zeptal se George. „Máme tady omezený prostor. Když budeme potřebovat, víme, kde najdeme další. Proč bychom je nemohli nechat venku? To se nám přece nezkazí."

„Já si tak jistá nejsem," ozvala se Hutch. „To, o čem tu mluvíme, je *mráz*. Bylo by lepší mít jídlo tady, kde můžeme teplotu ovládat. Nechci nic ponechávat náhodě."

„Dobře," řekl Carson. „Co dál?"

„Voda. Franku, to zařídíš ty." Řekla mu, kde najde nádoby, a potom se otočila k Maggie. „Nákladový prostor je rozdělen do tří oddílů. A umývárna je vzadu. Rozšíříme ji a ve zbylých dvou odděleních budeme bydlet. Zkus popřemýšlet, jak by se to dalo zařídit, jakým nábytkem. Jo, a hodilo by se, kdybys pro nás mohla

nachystat zásobu ručníků, mýdla a nádobí.“ Rozhlédla se po kabině. „Za chvíli jsem zpátky.“

„Kam jdeš?“ zeptal se Carson.

„Na můstek. Musíme se napojit na komunikační systém lodě. Tady bychom nevěděli, co se děje.“

„Budeme také potřebovat Flickingerovy popruhy,“ připomněl Carson.

„To je pravda. Ve skladišti jich máme šest. Přinesu je. Vy byste si měli na pár minut sednout, pánové, a udělat seznam všeho, co potřebujeme. Snažte se na nic nezapomenout.“ Otevřela průlez a vystoupila. Zdálo se jí, že vzduch není tak chladný jako předtím.

Udělala jenom několik kroků, když ucítila, že něco hoří. „Někde nám hoří,“ řekla do komunikátoru. Všichni se vyhrnuli z člunu.

Vycházelo to z jednoho vzduchovodního potrubí. Zjistili, že vede do přípravny jídel, a o několik minut později už byli všichni na místě. Jedno zařízení se přehřálo a shořela mu elektroinstalace. Snažili se je vypnout, ale hlavní vypínač nefungoval, takže je nakonec museli odpojit.

Teplota byla již blízko bodu mrazu a nikdo na sobě neměl nic teplejšího než tenkou blůzu. Když se vrátili do *Alfy*, byli důkladně prokřehlí.

„Půjdu na můstek s tebou,“ nabídl se Carson. „Myslím, že by už nikdo neměl nikam chodit sám.“

Hutch to připadalo rozumné, ale než stačila odpovědět, Janet zvedla hodinky a ukázala z okna. „Ještě je tma,“ řekla.

Bylo již téměř 7.00 světového času. Lodního času. V simulaci střídání dne a noci, kterou používali, se již mělo rozsvítit.

Hutch nejdřív vyřídila technické úkony, zajistila, aby měla plnou kontrolu nad komunikačními systémy *Winckelmanna.* Navíc připojila i základní ovládání lodi. Uvažovala, jak dlouho asi okruhy vydrží, až loď promrzne. Napadlo ji, že by u *Winka* mohl nastat naprostý komunikační kolaps. Kdyby k tomu došlo, možná by mohla vyjít z předpokladu, že *Valkýra* bude nablízku, a v poledne 4. dubna s *Alfou* odstartovat. Ale bylo to riskantní: pokud by zachránci nedorazili, nebyla by schopna zaručit, že se budou moci znovu napojit na lodní zásoby vzduchu. Kromě toho měla pochybnosti, zda v tu dobu ještě budou fungovat vrata člunového hangáru.

Poradila se s počítačem.

D: POKUD ZŮSTANE ZACHOVÁNO SOUČASNÉ TEMPO ZTRÁTY TEPLA, PŘI JAKÉ TEPLOTĚ A KDY PŘESTANOU FUNGOVAT STARTOVACÍ VRATA ČLUNOVÉHO HANGÁRU?

O: PŘI 284 STUPNÍCH CELSIA. 03:19:03.

„Podívejme," řekla Janet, „devatenáctého? Nebylo to náhodou minulý týden?"

„Vypadá to, že počítač můžeme odepsat," konstatovala Hutch.

Den nastal prudce v 10.10. Ostré, jasné světlo, jako v poledne u moře, přišlo znenadání. Byli tou dobou rozptýlení po lodi a plenili, co se dalo. Nenadálé světlo přivítali cynickým jásotem.

Zařídili se co nejpohodlněji, jak to v daných podmínkách šlo. Odmontovali křesla a stoly z hlavní kabiny, našli čtyři pohovky a ukotvili je v jejich obytném prostoru. Dokonce si pověsili několik obrázků. Maggie postavila na jeden stolek křišťálového delfína a Janet se

pokusila zachránit květiny, které byly v lodi tu a tam rozmístěny. Ale pro *ně* bylo již příliš pozdě.

V rámci bezpečnostních opatření Hutch vypnula všechny systémy, které nebyly nutné. Prstence se již neotáčely a simulovaná gravitace přestala působit. Vše muselo být připoutané. Pilo se slámkami a sprcha byla dobrodružství.

V pondělí dvacátého osmého, čtvrtý den po srážce, dostali odpověď z Noku. Hutch ji přečetla a potom ji nechala kolovat:

PŘIJALI JSME VAŠE 03/241541 a 03/241611. BOHUŽEL NEMÁME ŽÁDNOU LOĎ, KTEROU BYCHOM MOHLI POSLAT. POSTOUPILI JSME VAŠI ŽÁDOST NEJBLIŽŠÍ LODI ASHLEY TEE – NYNÍ V HYPER. PŘEDPOKL. PŘÍLET BETA PAC 11. DUBNA OPAKUJI 11. DUBNA. HODNĚ ŠTĚSTÍ

„Proboha," hlesla Janet, „to jsou dva týdny. Co se stalo s *Valkýrou*?"

Hutch se zabořila do křesla. „Třeba let zrušili. Stává se to, když není důvod letět. Možná potřebuje opravu. Kdo ví? A co na tom teď záleží?"

ARCHIVNÍ ZÁZNAM

Za celou kariéru, kterou provázela celá řada významných úspěchů (pokud si mohu dovolit to tak nazvat), a také několik velkolepých nezdarů, si nejsem vědoma žádné jiné události, která by mě zdrtila tak jako to, že jsem byla uvězněna ve Winckelmannovi *a jeho člunu milion kilometrů od archeologického rébusu velkolepých rozměrů. A nemohla jsem s tím absolutně nic udělat.*

Přestože moji společníci se víc zabývají otázkami života a smrti, zajímá je totéž co mne. Také mám strach. Ale stejně bych se na Šišku ráda podívala. Co to je*? Mimochodem, měla bych se na tomto místě zmínit, jak jsem ráda, že tady máme Hutchinsovou. Je trochu naivní. Ale vím, že nás z toho dostane. Jestli je to možné.*

Deníky Margaret Tufu, datováno 29. března 2203
Vydáno posmrtně vydavatelstvím Hartley & Co., Londýn, 2219
(K vydání připravila a poznámkami opatřila Janet Allegriová)

19

Na palubě NCA Winckelmann. *Úterý 29. března, 12.18.*
„Budeme muset vymyslet něco jiného.“

Teplota v lodi klesla na – 30 °C. Elektronické systémy začaly vypovídat poslušnost. Vodní potrubí již dávno zamrzla. Hutch se bála, že by některé přepážkové dveře mohly zamrznout a odříznout je od ostatních částí lodě, a proto raději nechávala všechno otevřené.

Janet našla na palubě C autokuchyni a donesla si ji do *Alfy*. Daly se v ní připravit sendviče, káva a lehké občerstvení. Kromě toho zrekvírovali ledničku.

Den poté, co dorazila špatná zpráva z Noku, zhasla *Winkova* světla. Hutch věřila, že by je dokázala znovu nahodit, ale neviděla důvod, proč se o to snažit. A tak se choulili ve vyhřátém osvětleném kokonu, v útrobách ztemnělé lodě.

A strachovali se o zásoby vzduchu. Zatím stále dýchali z nádrží lodě a odebírali z lodě energii. Jenže výpadek světel jim nastínil budoucnost. Každou chvíli se mohlo stát, že se zastaví dodávka proudu, který poháněl recyklátory, zamrznou čerpadla nebo některá jiná z tuctu

možných nehod zastaví dodávku kyslíku. *Potom* by museli přejít na vlastní nádrže a od toho okamžiku by jim zbýval jen jeden týden. Plus asi tak dvacet čtyři hodiny s Flickingerovými postroji. *Ashley Tee* měla přiletět v nejlepším případě za třináct dní. Což znamenalo, že pokud by dodávka vzduchu z lodi ustala kdykoli v průběhu dalších pěti dní, nepřežili by.

Na kontrolním panelu zářilo zelené světélko potvrzující tok vzduchu z *Winka* do člunu. Pokud se zastaví, *až* se zastaví, kontrolka zhasne a rozezní se poplašná siréna.

Dívala se ven do tmy. Světlo z oken člunu se vpíjelo do plošin. „Není to dvakrát legrace, co?“ přerušil dlouhé mlčení George

Zavrtěla hlavou. „To tedy není.“

„Zvládneme to.“ Stiskl jí rameno. „Vždycky je to těžké, když člověk nemůže dělat nic jiného než jen sedět a čekat.“

O několik minut později tiše odumřel poslední zbývající konvektor.

Při nulovém zvětšení již nebylo snadné Šišku zahlédnout. Byla to malá tmavá skvrnka s nezřetelnými okraji, prázdné místo uprostřed hvězd, studna v městě světel. Její rádiový signál se zobrazoval na monitoru, který si tam nainstalovala Maggie. Carson seděl a pozorně jej sledoval. Druhá obrazovka ukazovala telemetrické údaje. Duchem nepřítomný si nabíral obilné vločky z misky, kterou měl na klíně. Maggie vedle něho klímala.

Hutch a George hráli šachy na šachovnici balancující na sudu s vodou. Janet dělila svou pozornost mezi knihu

a hru. (Měla si to rozdat s vítězem.) George žvýkal čokoládovou sušenku. Na nedostatek pohodlí si zvykli poměrně dobře. Začali se v člunu cítit skoro jako doma.

Protáhnout si tělo bylo možné samozřejmě pouze venku v hangáru. Chráněni Flickingerovými silovými poli, mohli se stále procházet po lodi, ale s tím bude konec, až přijdou o zásobování vzduchem zvenčí, protože potom už nebude možné vzduchové nádrže doplnit bez odčerpávání člunových zásob.

O tom, jak je situace nebezpečná, se příliš nebavili. Ale v nápadně bezvýznamných diskusích, které byly na denním pořádku, si Hutch povšimla tendence tlumit hlas a potlačovat výšky, jak je zvykem v kostele. Všeobecně bylo udržováno zdání, že vysvobození je pouze otázkou času.

Spekulace o Šišce samozřejmě nebraly konce. Zjistili, že zdrojem signálu je střed tělesa.

„*Určit*ě je to anténa," prohlásil George a prudce zvedl do vzduchu věžku. „A standardní rádiové vysílání muselo být určeno někomu v této soustavě." Položil figurku na šachovnici, aby ochránil pěšce před střelcem na královnině křídle, který byl v ohrožení. Teprve začali, ale hra se již vyvíjela v jeho neprospěch. Jako obvykle. „Zajímalo by mě, jestli to někdo poslouchá."

„*Někdo* určitě," řekla Janet. „Někdo musí čas od času přijít a provést údržbu."

„Třeba nepotřebuje údržbu," namítla Hutch. Zajela do řady pěšáků černým střelcem. Oběť. George to nepochopil. „Nepodceňuj neznámou techniku," dodala.

Carson zvedl misku s vločkami a naklonil ji tak, aby byla pod stejným úhlem jako Šiška. „Hutch," řekl,

„ozvalo se něco, když jsme tím tělesem proletěli? Nějaký náznak, že si to naší přítomnosti všimlo?“

„Nevím. Nezaznamenávala jsem signál. Tenkrát jsem k tomu neviděla důvod.“

Janet se na George usmála a zavrtěla hlavou. „Vzdej se.“

„Proč je to tak *velké*?“ zeptala se Hutch.

„Třeba je to víc než jen retranslační stanice,“ nadhodil George.

„Co jiného by to *mohlo* být?“

„Možná teleskop. Něco jako Tindle. Ale větší.“

„*Mnohem* větší,“ připomněl Carson. „Tak velkým teleskopem bys viděla i to, jak někdo škrtl zápalkou na druhé straně Prázdnoty.“

„Jsi na tahu,“ řekla s úsměvem Hutch.

George se odstrčil od šachovnice, pokrčil rameny a povalil svého krále.

„Kdyby to *byl* teleskop,“ ozvala se Janet, „musel by být pevný, ne? Letěli jsme jak rychle? Padesát tisíc kilometrů. Byli bychom na prach.“

„Přijde na to, jak je to udělané,“ řekl Carson.

Janet postavila figurky a otočila šachovnici, aby Hutch měla černé. „Teď něco jiného. Předpokládejte, že byste měli tak velký talíř. Jak byste jím otáčeli?“

„Cože?“

„No, kdyby to byl teleskop, jak byste ho natáčeli? Podle mě by se to při sebemenším pokusu pohnout s tím zbortilo.“

„Třeba se to nenatáčí,“ řekl George. „Třeba to nastavili tak, aby to sledovalo něco, co se příliš nepohybuje. Co má velice malý zdánlivý pohyb.“

„Nedovedu si představit, jak by taková věc držela pohromadě.“ Hlas patřil Maggie.

„Já myslel, že spíš.“ Carsonův úsměv byl téměř otcovský. „*Kdyby* to byl teleskop a kdyby byl trvale zacílený, na co myslíš, že by se díval?“ Smazal obrazovku a zeptal se počítače.

Maggie vstala a protáhla se.

Janet, která byla pro Hutch rovnocennou soupeřkou, zahájila jako vždycky – tahem na c4, anglickou hrou. Hutch vrtalo hlavou, jak je možné, že si žena, která je tak dravá, tak málo dbající na vlastní bezpečí, může zamilovat zahájení, jež je rozvážné, metodické a opatrné.

„*Nic*,“ prohlásil Carson. „Ve směru, kam míří, není vůbec nic.“

„Je tam už dlouho,“ řekla Maggie. „Vrať se někdy do doby 10 000 před Kristem a podívej se znovu.“

George vzal do ruky Janetinu knihu. Byl to historický román odehrávající se bezprostředně po kolapsu Spojených států. Začal v ní listovat.

Carson získal výsledek a usmál se. „Malý Magellanův oblak. To je zajímavé.“

„Proč?“

„Nejbližší mimogalaktický objekt,“ řekla Hutch.

„Nechce se mi věřit, že by někdo stavěl takové monstrum jen proto, aby se podíval na *jeden* astronomický cíl,“ řekla Janet. „Připadá mi to přehnané.“

George se zamračil. „Já myslel, že nejbližší galaxie je Andromeda.“

„Andromeda je nejbližší *velká* galaxie,“ vysvětlila Hutch. „Je dva miliony světelných let daleko. Ale oblaka Magellanova – jsou dvě – jsou vzdálena přibližně jen desetinu.“

Maggie si protřela oči. „Mě víc zajímá, co je na *tomto* konci. Říkala jsi, že v zóně života je kyslíková planeta. Jak vypadá?“

„Mnoho podrobností nemáme,“ přiznala Hutch. „Měřicí přístroje dávají hodně nepřesné údaje. Teploty jsou srovnatelné se Zemí. Jsou tam vodní oceány. Má život. Ale nevydává žádné elektromagnetické záření. A to je zhruba tak všechno, co víme jistě.“

Janet otevřela ústa a chystala se něco říct, ale světla v místnosti se ztlumila. Nezhasla úplně.

Hutch nahlédla do pilotní kabiny. Teplé zelené světélko přívodu kyslíku dosud zářilo. „V pořádku,“ řekla.

O chvíli později se světla znovu rozsvítila.

Nikdo nespal dobře. Všichni sebou házeli, převalovali se, chodili zbytečně na toaletu a četli si dlouho do noci. Měli tři pohovky, na nichž se mohli natáhnout. Z toho plynuly problémy. Muži zpočátku trvali na tom, že budou spát na podlaze. Hutch pod tíhou tradice pohovku odmítla a prohlásila, že bude spát vepředu v pilotním křesle; Janet a Maggie jasně řekly, že žádné zvláštní ohledy nepřijmou. Nakonec se dohodli na časovém harmonogramu. Každý bude mít pohovku třikrát z pěti nocí a zbylé dvě noci stráví v pilotní kabině.

Přestože množství jídla bylo omezené, byl patrný sklon se přejídat. Drželi se teď v blízkosti člunu, na procházky téměř nevycházeli. Dlouhé, neosvětlené chodby kosmické lodě působily znepokojivě.

Hutch zjistila, že Janet byla v době Arabských válek mírovou aktivistkou, pravidelně demonstrovala před Světovou radou a v New Yorku a Bagdádu byla také

uvězněna. „V New Yorku jsme natírali cely na bílo a policajti mohli vyletět z kůže. Měli jsme dobré kontakty na média. Vždycky ráno přijeli natáčet z NewsNetu. Nakonec museli něco udělat. Nevypadalo to dobře, když drželi všechny ty na pohled slušné lidi pod zámkem. Lidé se tenkrát dostali do varu mnohem snadněji."

Hutch přišla na to, že Frank Carson, navzdory vší kuráži a velkým úspěchům, jichž dosáhl, si není jist sám sebou. Potřeboval souhlas lidí okolo a role velitele expedice mu nebyla úplně příjemná. Cítila, že se mu ulevilo, když se krize přenesla na palubu lodi, kde byla odpovědnost na Hutch. Možná i to byl důvod, proč na ni byl mimořádně příjemný. Cítil, že ji do jisté míry zklamal. Hutch zjistila, že svou rozmrzelost nedovede dobře maskovat. Sama o svých schopnostech pochybovala, ale nestála o to, aby to dělali jiní. Navíc si nepotrpěla na soucit.

George se s ní sbližoval. Při jeho častých žertech na téma nedostatku soukromí nebo výhod celibátu („Udržuje čistou mysl") Hutch v jeho očích zaznamenávala touhu. Její emoce sváděly boj. Byla ráda v jeho blízkosti, ale deprimovalo ji, že opravdu sami mohli být jen tehdy, když se šli projít. Což bylo stejné, jako by si dali inzerát, že se něco děje.

Maggie netajila své výhrady k intelektuálním schopnostem mužů. „Když jsou sami, je to dobré," říkala například, „ale dej do místnosti ženu, a jejich IQ klesne o třicet bodů." Maskovala tyto poznámky jako žertování, ale všichni tušili, že je za tím nějaká nezhojená rána. Nikdo se neurážel.

Ve čtvrtek 31. března v 11.06, přesně týden po srážce, se rozezněla siréna. Hutch se odepnula, ale Carson ji

zarazil. „Klid, mám to.“ A doplul k přístrojovému panelu.

Nikdo nemluvil. Slyšeli ho tam a slyšeli hru elektroniky. „Tlak vzduchu poklesl,“ oznámil. „Moc ho nedostáváme.“

„Tak se na to podíváme,“ řekla Hutch.

Praskla hadice, která spojovala *Alfu* s lodními čerpadly. Proud páry z ní tryskal, měnil se na krystalky a rozptyloval se.

„Čekal bych, že v člunu bude všechno vůči chladu odolné,“ poznamenal Carson.

„Do jisté míry,“ řekla mu Hutch. „Trvalý mráz se v těchto prostorách nepředpokládá.“

Paluby a vybavení pokrývala námraza. Když si posvítila kolem, kužel byl plný jemných bílých částeček. Hutch si prohlédla hadici. „Máme několik náhradních. Vyměníme ji.“

Teplota dosáhla – 77 °C.

Večer se věnovali bridži. Střídavě vždy jeden vynechával. Vydrželi u toho déle než obvykle, a když skončili, nikomu se nechtělo spát.

Hutch měla pohovku. Bylo to mnohem pohodlnější než síťové křeslo v kabině, ale i tak se musela připoutat, aby někam neodlétla.

„Jednou budeme všichni sedět v Mogambu a vzpomínat na to,“ promluvil George. Nevysvětlil, co to Mogambo je.

„Doufám, že máš pravdu,“ řekla. Světla byla zhasnutá.

„Počkej a uvidíš,“ pokračoval. „Přijde den, kdy bys udělala cokoli, aby ses sem mohla vrátit a prožít tuhle noc znovu.“

Ta poznámka ji překvapila. Nehodila se k němu. Měla pocit, že chce říct víc, ale nechává ji, aby si volná místa doplnila sama. Třetím v místnosti byla Maggie. A ta nebyla vůbec hloupá: Hutch věděla, že by se nejraději zavrtala do přikrývek. Sakra. „Dobrou noc, Georgi," řekla, a dodala tak tiše, že to nikdo nemohl slyšet: „Snad."

Hadice k čerpadlům praskla znovu další ráno, zrovna když vstávala. Carson na ni čekal v pilotní kabině.

Se svítilnami vyrazili do hangáru a podruhé odmontovali hadici, aby ji znovu vyměnili. Ale zatímco na tom pracovali, Hutch zneklidněla. „Ještě něco jiného není v pořádku."

„Co?" zeptal se Carson.

Chvíli to trvalo. „Jsme bez energie."

Elektronický šum, který se normálně rozléhal lodí, nebyl slyšet.

„Hej," ozval se ze člunu Georgův hlas. „Svítí nám to tady červeně."

„Už jdu," řekla Hutch. A ke Carsonovi dodala: „Čerpadla jsou v háji. Budeme muset přepojit na vnitřní vzduch."

„Je příliš brzy," namítl Carson. „Já vím."

„Dobře," řekla Maggie. „Za současné situace spotřebujeme poslední vzduch ze člunu osmého dubna. Plus minus několik hodin. S dýchacími přístroji vydržíme do devátého. Kavalerie dorazí o dva dny později."

V nejlepším případě. Komunikační systémy lodě přešly na záložní zdroj energie. Jinak byl stroj mrtvý.

„*Winkovy* nádrže jsou plné," řekl George.

Hutch přikývla. „Ale to nám bez fungujícího čerpadla není nic platné.“

George možná poprvé pochopil, jak strašlivě vážná je jejich situace. Vypadal bledě. „Nemůžeme to udělat manuálně?“

Zavrtěla hlavou.

„Já vám řeknu jedno,“ promluvila Janet. „Jestli to nepřežijeme, nechci zemřít tady. Proč neodstartujeme a nevypadneme z toho mauzolea?“

„To bychom mohli,“ uznala Hutch. „Ale když přiletí pomoc, bude mnohem snazší najít *Winka* než člun.“

Také ona vypadala vystrašeně.

Georgovy oči visely na Hutch. „*Musí* existovat nějaké řešení.“

„Co Kosmik?“ zeptala se Maggie. „Quaraqua je blíž než Nok.“

Hutch si přitáhla kolena pod bradu. „Požádala jsem je o pomoc deset minut poté, co jsme dostali odpověď z Noku. *Měli* zaslechnout i předchozí nouzová volání. A pravděpodobně zaznamenali i odpověď z Noku. V nejlepším případě – pokud pochopili, že máme potíže, mají k dispozici loď a poslali ji hned poté, co Nok vypadl ze hry, pravděpodobně dorazí o málo dřív než *Ashley Tee*. Ale ne o mnoho. Skoková cestovní doba je osm dní. Další den pak budou potřebovat, aby nás našli, až sem přiletí. Minimálně.“

„To už budeme tak jako tak mrtví,“ řekl George.

Maggie si kreslila do světelného bloku nějaké tajemné symboly. „Nehrnu se do toho, abych navrhovala něco radikálního.“ Dávala si záležet na výslovnosti každé slabiky, jako by četla nějaký text. „Ale máme dohromady

čtyřicet dní vzduchu, které můžeme rozdělit, jak jenom my uznáme za vhodné.“

Carsonovy oči se nenadále, prudce zaostřily.

„Já nic nenavrhuji,“ řekla znovu. „Jenže měli bychom o tom uvažovat.“

Čtyři lidé mohli vydržet deset dní. Měli by šanci. Maggie si zřejmě její výraz přečetla. „Promiň. Zdá se, že tentokrát nebudeme mít štěstí,“ řekla.

„Je tu ještě jedna možnost, kterou jsme zatím nezkusili,“ ozval se Carson. „Stavitelé monumentů. Známe jejich adresu. Třeba jsme nepožádali o pomoc ty pravé.“

Soustavy antén nereagovaly. Hutch a Carson se vydali na trup a našli tam, co očekávali: aparatury byly při srážce uraženy. Provedli provizorní opravy a nainstalovali naváděcí systém, který vzali z můstku. Vynesli ven přenosný vysílač a zesilovač a zapojili to všechno dohromady. Signál nahráli předem: Bylo to jednoduché SOS vysílané v širokém spektru, především pak na frekvencích, které používala Šiška. Pokud v soustavě *byli* nějací mimozemšťané, nemuseli být schopni signál rozluštit, ale bylo by jasné, že je umělého původu a dozajista by přilákal jejich pozornost. A možná je rychle přivedl. Byly to zoufalé kroky, a ve skutečnosti nikdo nedoufal, že by mohly mít úspěch.

Dívali se na stejně schizoidní oblohu, jaká byla k vidění všude na okraji ramene Orionu: na levoboku hvězdný goblén a na pravoboku černá řeka. Za řekou bylo vidět slabou záři protějšího břehu.

„Připraveno?“

Carsonův hlas ji vytrhl ze zasnění. Pustila vysílač.

Carson přikývl. „Je to dobré. Slyším ho.“ Světlo z otevřeného člunového hangáru nad nimi ozařovalo spodní stranu prstence A.

Schovala nářadí do brašny. Carson se narovnal a podíval se po souhvězdích, která vycházela a zapadala podél zakřiveného trupu lodi. Na pozadí pohybujících se hvězd měl vypadat jako hrdina. Byl oblečen do bílého svetru s plachetničkou na náprsní kapse a pracovní kombinézy. Navzdory okolí vypadal jako muž, který si vyšel na procházku.

Po celou dobu operace musela myslet na Maggiiny počty. *Čtyřem lidem by se to mohlo podařit.*

Večer seděla Hutch vpředu v pilotní kabině a sledovala kontrolky komunikačního systému na hlavním panelu. Nesoustředěná, rezignovaná a vyděšená, připadala si zdrcená situací a vůbec si nevšimla, že není sama, dokud vedle sebe neucítila kávu.

Maggie.

„Není ti nic?“ Maggie se snažila ovládnout hlas, aby zněl klidně.

„Už mi bylo i líp.“

„To mně taky.“ Chtěla něco říct, ale Hutch věděla, že se k tomu v příhodnou chvíli dostane.

Zíraly ven do tmavého hangáru. „Stavitelé monumentů již o nás musí vědět. Jestli existují.“ Maggie zvedla šálek ke rtům.

„To je pravda.“

„Vlastně je to první *fungující* artefakt, který jsme našli. Ze všech.“

„Já vím.“

„Je to historická výprava.“ Další usrknutí kávy. Magie byla nervózní. „Lidé o nás ještě dlouho budou číst.“

Hutch nebyla přesvědčena o tom, že by z toho *ona* vyšla dobře. Zařadila by se hned po bok kapitánů *Titaniku* a *Královské.*

„Dostala ses už někdy do vážných problémů?“ zeptala se Maggie. „Jako je tento?“

„Do takových ne.“

„Já taky ne.“ Odmlka. „Myslím, že se z toho nedostaneme.“

Hutch neřekla nic.

Maggiiny oči se od ní pomalu odpoutaly. „Chápu, že to na tebe dolehlo víc než na všechny ostatní.“

„Pro nikoho to nebylo lehké.“

„Jasně.“ Její tvář maskovaly stíny. „Poslyš, já vím, že si to vyčítáš.“

„Jsem v pohodě.“ Hlas se jí zachvěl. Do očí se draly slzy. Chtěla Maggie říct, aby odešla. „Není to *ničí* chyba.“

Maggiina ruka jí přejela po tváři, a to bylo víc, než Hutch dokázala snést. „Připadám si tak strašně bezmocná.“

„Já vím,“ řekla Maggie.

Janet Allegriová, Deník

2. dubna 2203

Je zvláštní chvíle na to, aby si člověk začal psát deník. Ještě nikdy jsem to nedělala, dokonce jsem o tom ani neuvažovala, a to mi možná zbývá posledních několik dní života. Ale dívám se každý večer na Maggie, jak si píše do světelného bloku, a když skončí, pokaždé mi připadá klidnější. A Bůh ví, že jsem pořádně vystrašená a potřebuji se někomu svěřit.

Mám pocit, že bych měla něco dělat. Třeba napsat závěť. Zanedbala jsem to, ale ani teď se nedokážu přinutit k tomu, abych začala. Teď ne. Možná bych tím příliš přiznala porážku.

Pravděpodobně bych nějaký záznam pořídit měla. Je pár lidí, se kterými se musím rozloučit. Pro všechny případy. Ale ani na to zatím nejsem připravená.

V posledních několika dnech jsem o svém životě hodně přemýšlela a musím říct, že mi nepřipadá, že by měl valný smysl. Profesionálně se mi dařilo a nežila jsem si špatně. Možná je to vlastně všechno, co může člověk chtít. Ale dnes večer musím myslet na věci, které jsem neudělala. Věci, o něž jsem se ani nepokusila, poněvadž jsem se bála nezdaru. Věci, k nimž jsem se nedostala. Zaplať pánbu, že jsem aspoň mohla pomoci Hutch, když posílala tu pěnovou kouli. Doufám, že se to roznese. Chtěla bych, aby si mě kvůli tomu lidé pamatovali.

(Není známo, že by v „Deníku“ nějaký další záznam existoval.)

Budeme muset někoho hodit přes palubu.

Hutch měla v noci pohovku pro sebe, ale zůstala vzhůru. Jestli to bylo třeba udělat, *pak by bylo dobře, aby se to udělalo rychle*. A přestože před tou nutností couvala, přestože se jí po tvářích kutálely slzy a ochromoval ji studený strach, byla si dobře vědoma staré tradice: kapitán má zachránit pasažéry, ať ho to stojí cokoli. Bez ní měli šanci.

Každým dalším okamžikem, kdy dýchala, zhoršovala jejich vyhlídky.

V půli noci zjistila, že sedí v pilotním křesle, aniž by věděla, jak se tam dostala. Venku v hangáru byla tma. Ticho. Ztlumená světla z pilotní kabiny ozařovala jedno

rameno závěsu. Bylo v nich vidět poletující sněhové vločky.

Lodní zásoba vzduchu zamrzala.

Udělej to *teď*. Ať to máš za sebou. Skonči to důstojně.

Alfa měla dva vzduchové zásobníky. Jeden byl plný, ze druhého již osmina ubyla.

Možná by měla počkat do rána. Až bude mít čistou hlavu. A třeba pak někdo vymyslí způsob, jak ji od toho odradit. Třeba se nabídne někdo jiný.

Zapudila tu myšlenku.

Udělej to. Pulsní pistole by to ukončila rychle.

Vstala a otevřela úložný prostor za zadními sedadly. – V pološeru se blyštěly dvě pulsní pistole. Měly oranžové hlavně a bílé pažby a nebyly příliš těžké ani pro ženu s postavou jako Hutch. Používaly se především jako nástroje, ale byly zkonstruovány tak, aby mohly posloužit také jako zbraně.

Vzala jednu do ruky, skoro až ležérně. Nabila ji. Když byla hotová a maličká kontrolka přešla ze žluté do zelené, položila si ji do klína. Lesklý kov a černé rukojeti. Zvedla ji, nechtěla to udělat řeď, chtěla jen zkusit, jaké to je, a přitiskla si ústí pod levé ňadro. Ovinula ukazováčkem spoušť. A znovu jí vyhrkly slzy.

Udělej to. Poletující stín se rozmazal. Buď opatrná. Kdybys to zbabrala, mohla bys do člunu udělat díru. A zabít při tom všechny ostatní.

Náhle si uvědomila, že by to stejně tak dopadlo. Pistole se nedala nastavit na tak slabý výkon, aby byla zaručena bezpečnost plavidla. Musela jít ven do hangáru, jestli to chtěla udělat dobře.

Georgi, kde jsi? Znovu pistoli odložila.

Hovořili o svých možnostech, než zhasla světla. Nyní již všichni chápali, že *čtyři* lidé mají velkou naději na přežití. A pět nemá *žádnou.* Hutch téměř nemluvila. Carson hájil morální stanovisko: *Nechci být zachráněn za cenu toho, že uvidím někoho jiného zemřít.* Nikdo mu neodporoval, ale ona věděla, na co ve skutečnosti všichni myslí. V co ve skutečnosti *doufají.*

Třeba budou mít štěstí a SOS přiláká Stavitele monumentů; třeba kdyby hodně spali, spotřebovali by méně kyslíku. Jestli někdo měl na Hutch zlost, nedával to znát. Ale cítila tíhu jejich očí, občasné nestřežené modulace hlasu.

Janet navrhla, aby losovali. *Ať každý napíše své jméno na kousek papíru, papírky se dají do krabice a jeden se vytáhne.* Provinile se dívali jeden na druhého. A Georgovy oči našly Hutch a ona v nich vyčetla, na co myslí. *Nedělej si starosti. Na to nedojde.* A Maggie: *Jestli to máme udělat, musíme se k tomu dostat. Je to okno, které se brzy zavře. A potom budou muset jít dva.* Nakonec diskusi odložili na ráno.

Ale pro Hutch byl takový tribunál nepřijatelný. Odstrčila se od křesla, vzala jeden z Flickingerových postrojů, uzavřela vnitřní kabinu, vyčerpala vzduch a otevřela dveře.

Před očima jí pluly sněhové vločky. Ve skutečnosti to nebyly sněhové vločky. Zmrzlá atmosféra. Teplota dál prudce klesala, rychleji, než předpokládali.

S pistolí v ruce, pevně sevřenou, vyšla ze člunu. Podlaha jí pod magnetickýma botama křupala; některé vločky ulpívaly na kovových plochách. Bylo by tak snadné představit si, že je doma, pod těžkou oblohou, a bílá krajina se táhne do tmy.

Pomocí dálkového ovládání zavřela pilotní kabinu. Světla signalizující návrat tepla a vzduchu se rozsvítila a zhasla.

Sbohem. Přešla hangár. Za některým kontejnerem by to bylo nejlepší. Někde stranou. Tak to bude dobré. Nechtěla ležet všem na očích. Přinutila se pobaveně ušklíbnout.

Skříně s vybavením, stropní vzpěry a nosníky se ztrácely v temném víření. Rozsvítila svítilnu na zápěstí a podržela její kužel nízko. Představivost ji přenesla do pensylvánských lesů, v nichž si před dvaceti lety hrávala.

Hvězdy nebyly vidět a stromy tížila vánice, prudká, mokrá a tichá.

Pomalu přešla po palubě a zastavila se za řadou skříní. *Tady.*

Stačí stisknout spoušť.

Neznič Flickingerův postroj. Anebo vzduchové nádrže. Dál od hrudi. Hlava je nejlepší. Možná bych měla energetické pole vypnout. Pulsní paprsek by nezastavilo, ale mohlo by jej odchýlit.

Ve světle svítilny se vznášely sněhové vločky.

Podívala se na ovladač na zápěstí a zvedla pistoli. Stisknout tlačítko, zatáhnout za spoušť.

Sníh. Sníh!

Nápad přišel jako blesk z čistého nebe. *Ano.* Zvedla obě ruce k vločkám. Vířily a tančily. Několik jí přistálo na dlani. Samozřejmě neroztály, ale zůstaly, bílé a měkké, na její růžové kůži.

To je ono!

• • •

O několik hodin později Hutch a George vyšli ven a otevřeli vrata člunového hangáru. (Pokaždé, když se dotkli, jejich pole se zableskla.) Jelikož všechny ostatní přepážky a průchody v celém *Winkovi* byly již otevřené, veškeré teplo které ještě v lodi zůstalo, rychle uniklo do kosmu.

Byl to skvělý den a Hutch měla všechny ráda. Na zpáteční cestě do *Alfy* udělala piruetu, za což si vysloužila Carsonovo pokárání, aby byla opatrná, v nulové gravitaci, s magnetickýma botama a tak dál.

George si všiml jejích ranních stop, šlápot, které jako by nemířily nikam. Zamračil se a zlověstně se na ni podíval, ale nezeptal se na nic.

A i když Hutch v pozdějších letech často přiznávala, že byla při letu k Betě Pac nebetyčné hloupá, nikdy nikomu neřekla, že byla venku ze člunu. Sama si nikdy nebyla jistá, jestli by spoušť skutečně zmáčkla.

O tři dny později, když se vzduchová nádrž na pravoboku vyprázdnila, Hutch připojila levou nádrž. Všichni kromě Maggie (zavedli systém, že v člunu neustále někdo byl) posbírali všechny prázdné nádoby, které měli k dispozici, a vydali se do údržbové části lodi. Vzali s sebou kbelíky, mísy a plastenová pouzdra. Z nosníků odmontovali rámy, vyvrátili skříně, vše to odtáhli zpátky a naskládali to před tři hlavní vzduchové zásobníky kosmické lodě.

Hutch si vybrala prostřední. I když vedle zařízení vypadala jako trpaslík, postavila se k jeho přednímu konci, kde byl umístěn ventil, který je spojoval s recyklovači. „Všichni ustupte," řekla. „Bude tu trochu tlak." Vytáhla z nástrojového opasku pulsní pistoli a

namířila na konec spojovacího článku, který byl blíž zásobníku. Pak s pocitem uspokojení stiskla spoušť. Rozhořel se žlutý paprsek a prořízl kov. Vytryskla bílá mlha a vytvořila bledý oblak.

„To je všechno?“ zeptal se Carson.

„Snad ano.“ Hutch došla k nádrži a znovu stiskla spoušť.

George k ní přistoupil. „Počkej chvilku,“ řekl. „Kdyby to zůstalo pod tlakem, mohlo by ti to vybuchnout do obličeje.“

Přikývla. „Měli bychom to zvládnout.“

Chtěl si od ní pistoli vzít, ale ona ji držela tak, aby na ni nedosáhl. „Nech mě, udělám to,“ řekl. „Postav se ke dveřím.“

„Zapomeň na to. Ustup, Georgi.“ Zmáčkla spoušť.

Svazek se dotkl plastenu, který začal bublat a odlupovat se. Hutch klidně přihlížela. Půjde to.

Přeostřila pistoli a začala řezat znovu. Nádrž zasyčela a objevila se v ní dlouhá prasklina. Rozšířila ji a někdo na ni posvítil, *do* ní.

Byla plná hromad sněhu. Zmrzlá atmosféra. Sníh měl modrobílou barvu a na světle jiskřil a žhnul.

Naplnili nádoby, vrátili se s nimi do člunového hangáru a přes pilotní kabinu je naložili do *Alfy*. Přesypali sníh do prázdného zásobníku na pravoboku. Když napočítali dost, nádrž uzavřeli. Několik nádob zůstalo na podlaze venku.

Potom si udělali oslavu.

A když večírek skončil a oni si mysleli, že všichni ostatní už spí, Hutch a George si vlezli do pilotní kabiny a podruhé se pomilovali.

Samozřejmě to všichni věděli.

ARCHIVNÍ ZÁZNAM

Větrem jsem se nechal proti proudu řeky hnát,
hledal nové kraje, lidi, myšlenky a řád;
nalezl jsem cestou krásné krajiny a předhoří,
mnohá nebezpečí mohla způsobit mi příkoří;
když vzpomínám si, kde jsem byl, pak stejně, tak či tak,
ať na jakkoli sličném kraji spočinul mi zrak,
tys jediný můj pevný břeh, k němuž vždy směřuji,
mys, který nikdy neminu a neobepluji.

Henry Thoreau

z Týdne na řekách Concord a Merrimac
(Přepsáno do poznámek Georgem Hackettem, 5. dubna 2203.)

20

V blízkosti Bety Pac. Pátek 8. dubna, 21.10.
Melanie Truscottová přiletěla na pomoc patnáctý den po kolizi. Dorazila v *Catherine Perthové,* elegantní nové dopravní lodi, a poslala pro ně člun.

Převozní plavidlo patřilo ke zcela novému typu trimmerů, zkonstruovaných hlavně k převážení velkých zařízení. Jelikož byl příliš velký, než aby mohl vlétnout do *Winkova* hangáru, přirazil k hlavním vratům a natáhli lano. Nikoho nemrzelo, že odcházejí. Maggie cestou utrousila, že je dobře, že se nemusejí spoléhat na místní obyvatelstvo.

Pilotem člunu byl větry a dešti ošlehaný muž středních let ve svěží zelené barvě Kosmiku. Čekal na ně se širokým úsměvem v nákladové komoře a s každým, kdo vstoupil na palubu, si potřásl rukou. „Rád vás vidím. Jste v pořádku?“ Měl slabý středozápadní přízvuk. „Jake Dickenson. Jestli pro vás můžu něco udělat, řekněte si. Káva se podává vepředu.“

Když byli všichni na palubě a seděli připoutáni v křeslech, zeptal se jich na jména a zapsal je do světelného

bloku. „Nepoletíme dlouho," pravil, strčil si blok pod paži a odešel do pilotní kabiny. Když se odlepili od *Winckelmanna*, Hutch se pokusila najít mezi hvězdami *Perthovou*, ale bez úspěchu.

Vylodili se o půl hodiny později. Očekával je Harvey Sill. Na sobě měl rozhalenou bílou košili, o dvě čísla menší, než by měl nosit. Nezdál se být tak vysoký, jako když ho Hutch viděla na horním monitoru. Ale jinak byl *větší* ve všech směrech. Jeho tělo i duše jako by v sobě měly něco z nosorožce. Z jeho zvučného hlasu vyzařovala autorita. Nesnažil se skrýt znechucení, že musel letět zachránit neschopné břídily.

Jenom tak zběžně se pozdravil s Carsonem a Janet, které znal, zamračil se na Hutch, jako by si vzpomněl, že ji už někde viděl, ale nemohl si vybavit kde, a ostatním nevěnoval pozornost. „Pojďte se mnou, prosím," zabručel a odkráčel.

Perthová se vracela na Zemi s přibližně stovkou zaměstnanců projektu Naděje a jejich vybavením. Byla jako malé město. Měřítkově zmenšený *Winckelmann* vedle ní vypadal jako trpaslík. Kajuty a společenské místnosti byly plné lidí. „Měli jste štěstí," prohlásil Sill. „Normálně bychom loď k dispozici neměli." Řekl to tónem, jako by si zasluhovali méně šťastný konec.

„Spravedlnosti se člověk nedočká," řekla zamračeně Hutch.

Následovali ho do zasedací místnosti. – V porovnání se spartánským zařízením plavidel Akademie bylo vybavení o poznání luxusnější. Stěny byly vkusně obloženy mořeným ořechem. Ze stěn shlížely portréty škrobeně se tvářících postarších mužů a žen. Mezi dvě firemní standarty byl zasazen znak Kosmiku. Ve stěně na

druhé straně širokého konferenčního stolu byly vyřezávané dveře. Sill jim pokynul, aby se posadili ke stolu. „Počkejte tu," vyzval je. „Ředitelka si s vámi chce promluvit. Potom vám přidělíme ubytování." Otočil se na podpatku a odešel.

„Nejsem si jistá, jestli bych se raději nevrátila na *Winka*," prohlásila Janet.

O několik minut později se vyřezávané dveře otevřely a vešla Melanie Truscottová. Měla na sobě pracovní uniformu Kosmiku bez jakýchkoli ozdob. Postavila se před Carsona, zdvořile se usmála a podala mu ruku. „Ráda tě zase potkávám, Franku."

Carson nedával ve tváři nic znát, ale Hutch věděla, že je mu trapně. „Děkujeme za pomoc, Melanie."

Přelétla pohledem po ostatních. „Vím, že jste byli v obtížné situaci. Jsem ráda, že jsme vám mohli pomoci." Přešla k Janet. „Neznáme se odněkud?"

„Doktorka Janet Allegriová. Myslím, že ne. Patřila jsem k chrámovému týmu."

„Vítejte na palubě *Perthové*, doktorko Allegriová." Dala si při vyslovování jména záležet, aby dala najevo, že se takovou formálností baví.

Další na řadě byla Maggie. „Vás jsem už někde viděla. Maggie –"

„– Tufu."

„Vy jste kryptoložka."

„Exofiloložka."

„To je totéž." Truscottová přimhouřila oči. „Vy jste ta, kvůli které zůstali příliš dlouho."

Hutch to připadalo, že všichni přestali dýchat. Jenže věta byla vyřčena tak, jako by to bylo konstatování prostého, známého faktu, nikoli odsouzení.

„Ano," odvětila Maggie. „Asi to tak bude."

Truscottová se posadila, ne však do čela stolu, které bezděčně nechali volné, ale mezi George a Janet. „Vždycky všechno nedopadne tak, jak bychom chtěli," řekla. A podívala se přes stůl na Hutch. „A vy jste pilotka."

„Ano."

„Vás také znám. Hutchinsová, jestli se nepletu."

„Ano. Máte dobrou paměť, doktorko Truscottová."

„Moje práce je vlastně do značné míry politika." Pohlédla Hutch do očí. „Co se stalo s vaší lodí? S *Winkem*?"

„Skočili jsme na špatné místo." Zalétla očima ke Carsonovi. *Chceme jí říct víc?*

„Jak to myslíte?"

Carson ji podpořil. „Je tam těleso, které nevykazuje žádnou hmotnost," řekl. „Vynořili jsme se najednou přímo před ním."

Truscottová přikývla. „To bude jeden z teleskopů."

„Jeden?" nechápala Maggie.

„Ovšem. Předpokládáme, že je jich celkem osm, i když jsme zatím zaměřili teprve pět. Jejich uspořádání je pravidelné." Kdyby řekla, že narazili na hejno divokých hus, Hutch by nemohla být překvapenější. Vůbec ji nenapadlo, že by to monstrum nemuselo být jedinečné.

„Kde jsou ty ostatní?" zeptala se Hutch.

Světlo vykreslovalo na tváři Truscottové stíny a dělalo ji laskavější. Musela být krásná, když byla mladá. „Všechny jsou na stejné oběžné dráze." Do místnosti vstoupil stevard s tácem plným obložených chlebů, vína a ovocných nápojů. „Pozoruhodné technické dílo. V každém případě mimo *naše* možnosti. Co říkáš, Franku?"

„Ano,“ přisvědčil jí Carson. „Prohlédli jste si některý zblízka?“

„Ne. Naší prioritou jste byli vy.“

„Díky za to. Musejí být velice tenké.“ Carson na sobě dal znát zvědavost. „Zajímalo by mě, jak drží pohromadě.“

Se zájmem se na něho podívala. „Řekni mi, Franku, jak jste zjistili, že tady něco takového je?“

„Náhoda,“ odvětil. „Byl to běžný průzkum.“

Truscottové se rozzářily oči. Ovšem. „Jak myslíš. Chcete si prohlédnout objekt, do něhož jste narazili?“

„Ano, chtěli bychom. Velice.“

„Promluvím s kapitánem. *Perthová* se zrovna chystala k odletu domů, když jsme zachytili vaše volání o pomoc. Přiletěli jsme sem s pevným úmyslem pokračovat v cestě, jakmile zajistíme vaše bezpečí. Ale vaše poškození se tady opravit nedá.“ Obrátila se na Hutch. „Souhlasíte?“

„Ano,“ řekla Hutch.

Truscottová se na ni usmála, jako by spolu měly nějaké tajemství. „Kdy má dorazit loď Akademie?“

„Asi za tři dny.“

„Jistě chápete, že nemůžeme čekat. Mám v úmyslu prozkoumat artefakt a potom budeme pokračovat v cestě domů. Aha, zřejmě nesouhlasíte.“

A přenechat Stavitele monumentů jiným? Hrozba byla velice reálná.

„Musíme si promluvit,“ řekl Carson.

„Ráda budu poslouchat.“

„Franku –“ Hutch sáhla k varovnému tónu. Pokud se u Bety Pac daly učinit nějaké objevy technické povahy, nechtěli, aby si na ně mohl dělat nárok Kosmik.

Carson viditelně váhal. V místnosti se na několik sekund rozhostilo ticho. Pak Carson promluvil: „Máme důvod se domnívat, že v této soustavě jsou nějaké zříceniny. Byli bychom velice rádi, kdybyste nás vysadili v jejich blízkosti.“ Hutch se v duchu usmála. Improvizoval.

„Jaké povahy jsou ty zříceniny?“

„To zatím nevíme, Melanie. Poměrně primitivní.“

„Jistě.“

„Můžeš obětovat trochu času a udělat to?“ zeptal se Carson. „Dej nám jednu gondolu a trochu zásob a my počkáme na *Ashley Tee* sami.“

Zavrtěla hlavou. „Nebudu riskovat vaše životy.“ Zdálo se, že Hutch pozorně sleduje a hodnotí její reakci.

Carson se opřel a pokusil se zamaskovat neklid. „Ujišťuji tě, že nám žádné nebezpečí nehrozí. *Ashley Tee* přiletí za pár dní. Přinejhorším. Můžete nás vysadit a během čtyřiadvaceti hodin být pryč. A my budeme v pořádku.“

Hlas Truscottové změkl. „Letové dny jsou drahé. Nevidím reálně, že bychom si mohli dovolit ztratit ještě další den. A moji pasažéři se nemohou dočkat, až budou doma.“ Udělala z prstů stříšku. Zdálo se, že myšlenku odmítla. „Nechce se mi vás tady nechat. A ani nesmím.“

Hutch se rozhodla, že zkusí štěstí. „Doktorko Truscottová,“ začala, „je možné, že se jedná o významný objev. Máte příležitost se na něm podílet.“

Zvědavě se na Hutch podívala. „Opravdu?“

„Jako kdysi. Přece nechcete říct, že jste na všechno rezignovala.“ Truscottová na sobě dala znát překvapení a její oči si Hutch dlouho upřeně prohlížely. „Ne, mladá dámo, to jistě ne.“ Znovu se odmlčela. „Podíváme se, jak

vypadá ten teleskop. Pak si třeba promluvíme ještě jednou.“ Vstala. „Uvidíme. Zatím se občerstvěte, prosím.“ A odešla stejnou cestou, kterou přišla.

Hutch ze sebe svlékla šaty, vysprchovala se a padla do postele, aniž se obtěžovala oblékáním. Gravitace byla příjemná. Během několika minut usnula.

Spala také o několik hodin později, když někdo zaklepal.

„Okamžik,“ řekla. Župan měla ještě pořád sbalený v kufru. Popadla kalhoty, hodila na sebe blůzu a otevřela dveře. V chodbě stála Melanie Truscottová.

„Dobrý den,“ řekla Hutch.

„Dobrý den, slečno Hutchinsová.“ Truscottová mluvila vyrovnaným hlasem. „Doufám, že vám nic nechybí.“

„Ne, děkuji.“ Hutch ustoupila. „Chcete jít dál?“

Ovladačem uklidila postel a rozsvítila stolní lampičku. Kabina i pak působila lehce neuklizeným dojmem, ale ředitelka nedala najevo, že by tomu věnovala pozornost.

Usmála se a našla si místo k sezení. „Mluvila jsem s doktorem Carsonem. Měli jste namále.“

„Ano,“ přiznala. „Měli jsme štěstí, že jsme se z toho dostali.“

Truscottová měla vlasy sčesané dozadu a upraveně se zužující obočí. Z její řeči i pohybů byla patrná elegantní úspornost. „To jste měli. O tom není pochyb. Ale vy jste to zvládla dobře.“

Hutch měla pocit, že zpackala, co se dalo. Přestěhování do člunu a přenesení sněhu byly dobré nápady, ale trvalo jí dlouho, než na ně přišla. „Díky,“ řekla.

Truscottová pokrčila rameny. „Letěla bych s vámi kdykoli.“ Tvářila se spokojeně, jako sousedka, která se zastavila na přátelskou návštěvu. „Přišla jsem, protože si myslím, že bychom si my dvě měly promluvit.“

„Skutečně? Proč?“

„Udělat pořádek.“ Její tón se změnil. „Tu pěnovou kouli jste poslala vy.“

Nebyla to otázka. A přímost jejího prohlášení Hutch zaskočila. „Pěnovou kouli?“ Podívala se starší ženě do očí.

Kupodivu v nich nenašla žádnou zášť. Za jiných okolností by neváhala a přiznala se, vzala ji za slovo. Ale šlo o odpovědnost vůči Akademii. Na druhou stranu, Truscottová působila sympaticky. Svým vystupováním naznačovala, že to, co Hutch udělala, považuje za nevychované. Hrubé. Možná i nezodpovědné. „Je to tak,“ řekla nakonec. „Ale pokud to někde použijete, popřu to. Jak jste na to přišla?“

Úsměv se vrátil. „Bylo to jasné. Nikdo jiný neměl příležitost. A kromě toho dovedu docela dobře odhadovat lidi.“

Hutch pokrčila rameny. „Zasloužili jste si to. Hráli jste tvrdě.“

„Já vím.“ Ona se tvářila *spokojeně.* „Předpokládám, že vás potěším, když vám řeknu, že k žádným trvalým škodám nedošlo. Způsobila jste mi několik perných chvilek. Udělala ze mě před ostatními pitomce. Ale po nějakém čase si moji lidé uvědomili, že jsem zůstala. Že jsem dostala pryč tolik lidí, kolik jsem mohla. Myslím, že mě začali srovnávat s jinými manažerskými typy, s nimiž měli tu čest. Řekla bych, že jsem z toho vyšla docela

dobře. V každém případě jsem se s vámi chtěla jaksepatří pozdravit a říct vám, že k vám nechovám žádnou zášť.“

Hutch si vybavila Richarda, jak visí na konci lana, zaléván vlnou. „Pro vás je snadné odpustit,“ řekla.

Truscottová přikývla. „Já vím. A je mi to líto. Ale věděli jste, že to přijde. Proč jste ho sakra nevytáhla?“

„Myslíte, že bych to neudělala, kdybych mohla?“

Hutch si starší ženu zlostně měřila.

„Ve skříňce vedle monitoru je trocha brandy,“ řekla tiše Truscottová. „Napijete se se mnou?“

Hutch váhala.

„Jestli odmítnete, pochopím to. A bude mne to hodně mrzet.“ Vytáhla láhev a naplnila dvě sklenky. „Pokud vám to pomůže, firma se na věc dívá stejně jako vy. Dávají vinu za Waldovu smrt mně. Chtějí mě předhodit veřejnému mínění.“

Hutch o brandy příliš nestála. „Nejsem si jistá, čí je to vina,“ řekla a sáhla po sklence. „V tuto chvíli na tom sotva záleží.“

Truscottová vypadala zasmušile. „Nikdo nechtěl, aby se to stalo.“

„Samozřejmě že ne.“ Nedokázala to říct tak, aby v jejím hlase nebyl osten výčitky. „Všichni máme jen dobré úmysly.“

Ředitelka přikývla. „Na Richarda Walda,“ navrhla. Připily si a Truscottová jim znovu dolila. „Takže co bude teď? S vámi a s Kosmikem?“

„Vyšetřovací komise. Když to nechám dojít tak daleko, shledají mě vinnou.“

„Můžete tomu zabránit?“

„Můžu se veřejně omluvit. Uznat vinu. Nevadí mi to. Stalo se to během mé služby, fakticky se odpovědnosti

zbavit nemohu. Řekla jsem vám, že jsem měla příkaz zajistit, aby se nikomu nic nestalo?“

„Ne –“ Hutch pocítila novou vlnu vzteku.

„Je to pravda. Myslela jsem, že jsme podnikli dostatečná opatření. Ale udělala jsem chybu.“

„Jakou?“

„To není důležité.“

„Co s vámi bude?“

„Dám jim svou rezignaci, na půl roku zmizím z očí a potom začnu novou kariéru. Nebudu nijak strádat. Mám přátele.“

Hutch dlouho mlčela. Nakonec řekla: „Byla to obrovská ztráta.“

„Já vím. Četla jsem jeho knihy.“ Povzdechla si. „Hutch, u mne budete mít práci, kdykoli budete chtít.“

Připili si na to. Připili si na *Perthovou* a *na Alfu.*

Potom Truscottová pobaveně navrhla přípitek na Normana Casewaye. „Bůh mu žehnej,“ pravila. „Bez něho bychom tu asi vůbec nebyli. A vy byste stále čekali na *Ashley Tee*.“

„Jak to myslíte?“

„*Perthová* přivezla lidi, kteří budou provádět druhou fázi projektu Naděje. Také mi přivezla příkaz, abych se vrátila a nesla následky. Caseway neposlal odvolání předem. Zařídil to tak, aby mi je předal kapitán lodě. Urážlivé. Ale v důsledku toho museli dva dny čekat, až dokončím rozdělanou práci. Nebýt toho, *Perthová* by již byla na zpáteční cestě, když přišlo vaše SOS. Žádná loď by pro vás nemohla přiletět.“

Hutch vyprázdnila skleničku, dolila ji a dolila také Truscottové. „Ještě jednu,“ řekla. Hutch nebyla příliš zvyklá na alkohol. Nepotřebovala mnoho, aby ztratila

zábrany. Věděla, že by takový přípitek neměla navrhovat, ale nedokázala se udržet.

„Na koho?“ zeptala se Truscottová.

„Ne na *koho,* Melanie. Nebude ti vadit, když ti budu říkat Melanie? Dobře. Ne na *koho,* Melanie. Na *co.* Řeknu ti na co. Na sněhovou kouli.“

Hutch zvedla sklenku.

Aristokratické rysy Truscottové ztmavly. Přísně se na Hutch podívala, a potom se mrak zvedl. „K čertu,“ ulevila si. „Proč ne?“

Byla to jednoznačně *mísa.* Carsonův tým se při přibližovacím manévru shromáždil v observačním sále, kde měli přístup k velké obrazovce a mohli komunikovat s řídicím centrem lodi. Připojil se k nim ještě Harvey Sill, s tím, že jim má být k ruce. „Kdybyste něco potřebovali, neváhejte mi říct,“ řekl se zjevným nedostatkem nadšení.

Perthová se přiblížila k otevřené straně tělesa. Narostlo do šířky a proměnilo se v převrácený svět, svět, jehož povrch mizel v hlubině a obzory stoupaly výš. Slétli pod okraj a jejich perspektiva se znovu změnila: povrch se zploštil, proměnil se v modročernou pláň táhnoucí se do nekonečna. Obzor vystoupil a dolní obloha zčernala. Prolétli pod obrovským obloukem, jedním z těch, které tvořily síť navázanou na opěrné body na povrchu tělesa. „Tento teleskop je jediný, který ještě vysílá,“ řekl Sill.

„Zkusili jste signál dekódovat?“ zeptal se Carson.

„Fakticky nemáme prostředky k tomu, abychom se o to mohli pokusit. Ale můžeme vám říct, že namířily na Malého Magellana.“

Byl tam s nimi ještě jeden mladý člen posádky se sluchátky na uších. Oznamoval jim přesná fyzikální data, která postupně získávali – průměr, úhel zakřivení, deklinace. „A je to tenké," řekl. „Velice tenké."

„Jak tenké?" zeptal se Carson.

„Při okraji prý necelých šest milimetrů."

„To je pořád dost tlusté, aby nás to roztrhalo," prohlásila Hutch. „Jak jsme tím prolétli?"

„V přesném středu je anténa," řekl člen posádky. „A zdá se, že právě tam je vysílač." – Chvíli poslouchal sluchátka a přikyvoval. „Z centrály hlásí, že se to otáčí kolem osy. Jedna celá otáčka prý trvá sedmnáct dní, jedenáct hodin a dvacet minut."

„Co to drží pohromadě?" zeptala se Maggie. „Vypadá to tak křehce."

„Není to kov ani umělá hmota. Údaje o složení jsou podivné: draslík, sodík a vápník. Silná koncentrace vápníku ve středovém útvaru."

„Máme už obraz?" zeptal se Sill. „Toho středu?"

„Už to bude." Muž zalétl pohledem k obrazovkám.

Přepážka naproti oknu změnila barvu, ztmavla a ukázala shluk černých koulí, skupinu malých talířových antén a několik kopulí. „Zdroj signálu," řekl muž z posádky.

Carson se podíval na Silla. „Rádi bychom si to pořádně prohlédli."

„Zaletíme s vámi blízko."

„Mohli bychom tu věc nějak datovat?" zeptala se Hutch.

„Možná, kdybychom získali vzorek," řekla Janet.

„Myslím, že to nechceme udělat.“ Na Carsonovi bylo vidět, že si není jistý, *co* chce udělat. „Co kousek seškrábnout? Stačilo by to?“

Janet se nad tím zamyslela. „Možná.“

„Dál od okraje je ještě tenčí,“ řekl muž z posádky. „Přístroje říkají, že tloušťka v této oblasti nedosahuje ani dvou milimetrů. Jako podpora slouží mřížoví z nějakého silnějšího materiálu. Ale většinou je ten objekt mikrotenký.“

Nikdo se nevšiml, že přišla Truscottová, dokud nepromluvila. „Teď zjistíme, proč *Wink* přežil,“ řekla.

Doprovázel ji hubený muž v uniformě, jehož představila jako kapitána Morrise. Jeho oči měly barvu vody, vlasy měl černé a po vojensku sestříhané nakrátko. Vyslechl jejich jména a potřásl si s nimi rukou. Vyzařovala z něj dráždivá arogance.

Blížili se ke shluku antén.

„Historický okamžik,“ prohlásila Truscottová. „Poprvé vidíme ukázku vyspělé mimozemské techniky. Pokusíme se provést analýzu, zjistit, jestli jsme schopni přesně určit, na co se vlastně díváme. Co říkáš, Franku? Máš tady odborníka, který může přispět nějakými odpověďmi?“

Carson se rozhlédl po svých kolezích. Nikdo se nehlásil. „Odborníci nám nějak chybí,“ přiznal.

Perthová klouzala nad monotónním modročerným terénem. Její světla vykreslovala na povrchu matné žluté šmouhy. Vypadalo to, jako by loď přelétala nad naleštěnou mramorovou podlahou.

„Odkud to bere energii?“ zeptala se Janet. „Ze slunce?“

„Pravděpodobně,“ odvětil George.

Truscottová se podívala na Carsona. „Chcete vzorek?“

„Ano,“ řekla Maggie.

Carson přikývl. „Snažte se nic nepoškodit.“

Kapitán neskrýval podráždění. „Nechte to na nás,“ řekl chladně. Promluvil do komunikátoru, zaposlouchal se a potom se zatvářil rozpačitě. „Melanie, nemůžeme najít místo, kde došlo ke kolizi.“

„My jsme je hledali?“ zeptal se Carson.

Morris přikývl. „Aby se mladší důstojníci procvičili v navigaci, nechali jsme je zpětně vysledovat váš kurs. A nikde v oblasti dopadu není díra, která by byla dost velká, aby jí mohla prolétnout kosmická loď. A vlastně ani nikde jinde, když na to přijde.“

„Tak vaši mladší důstojníci u zkoušky propadli,“ prohlásil Carson.

Morris reagoval nadřazeným úsměvem. „Mám dost dobré mladší důstojníky. Navíc jsme to prověřili. K chybě nedošlo.“ Podíval se na Hutch. „Pokud vím, nezměnila jste kurs.“

„Vaše informace jsou správné,“ odvětila. „Ale poškozeni jsme byli. Musela jsem zastavit převracení lodi, a mohlo se stát, že když jsem vypínala pomocné motory, nezhasly současně. To mohlo vést k novému kursu.“

Morris zavrtěl hlavou. „V dopadové oblasti díra *je*. Ale je tak malá, že by se jí neprotáhl ani *člun*, natož *Wink*.“

„To je divné,“ řekla Truscottová. „Nic jiného jsme nenašli.“

„Tak co kdybychom se na to podívali?“ navrhla Hutch. „Na díru, kterou jsme *našli*.“

Místo bylo rozryté, explozí vyvrácené směrem ven. Vznášeli se ve Flickingerových postrojích nad ním a dívali se otvorem na hvězdy na druhé straně.

„V nejširším místě to nemá ani sedm metrů v průměru," oznámila dispečerka, mladá žena jménem Creightonová.

„Tudy jsme určitě neproletěli," řekla Hutch. „Někde tu musí být *jiná*."

„Ne," promluvil z můstku Morris. „Žádná jiná díra tu *není*. Hledali jsme všude."

„*Musí* být," trval na svém Carson.

Světla ozařovala poškozené místo.

„To je zvláštní." George držel ruku nad otvorem. Prostrčil ji a stáhl ji zpátky. A prostrčil ji ještě jednou. „To místo není prázdné," řekl.

Janet, která si prohlížela membránovitý materiál, z něhož byla Mísa zkonstruována, namířila svítilnu do otvoru. „Má pravdu," ohlásila. „Jsou v tom nějaké nitky, tenká látka nebo něco takového –"

„Vlákna," řekla Maggie.

ARCHIV

„Ano, paní ředitelko?"

„Víte už něco o tom vzorku?"

„Teprve jsme začali."

„A co se vám zatím podařilo zjistit?"

„Je to organické."

„Víte to jistě?"

„Ano. Za několik hodin vám budu moci dát podrobnější informace. Ale vypadá to jako pavučina."

Záznam vnitrolodní komunikace, NCK

Catherine Perthová
Datováno 10. dubna 2203

Melanie Truscottová, Deník

Dnes jsem nedokázala usnout. Vzdálili jsme se z bezprostřední blízkosti toho teleskopu, výtvoru či tvora – Bůh mi pomáhej, ani nevím, jak o tom mám uvažovat. Začínáme pracovat na tom, abychom zjistili, kdo to tam dal. A proč.

Nikde jinde v soustavě nebylo prokázáno elektromagnetické záření umělého původu. Dokonce i ostatní teleskopy mlčí. (Znamená to, že přestalo fungovat jejich vysílací zařízení? Nebo to, že jsou teleskopy mrtvé?)

Třetí a čtvrtá planeta se nacházejí v biozóně, ale život je pouze na třetí.

10. dubna 2203

21

Melanie Truscottová, Deník

Zdá se, že i vysílač je organický!

Jak stará může ta věc být? Allegriová říká, že k datování seškrábnutých vzorků bude nutné složitější technické vybavení, než jaké máme k dispozici. Soukromě mi řekla, že podle jejího názoru se je datovat nikdy nepodaří.

Technická úroveň, která to vytvořila, je neuvěřitelná. Nedokážu si představit, že kdyby stavitelé existovali, mohli bychom do této soustavy vniknout nezpozorováni. Jestli tu jsou, nepokusili se pomoci tvorům, kteří se ocitli ve vážných potížích. To mne zneklidňuje.

11. dubna 2203

Na palubě NCK Catherine Perthová. *Pondělí 11. dubna, 05.10.*

Beta Pacifica III se vznášela za okny a na obrazovkách *Catherine Perthové.* Byla to planeta pozemského typu, s celoplanetárním oceánem a širokými bílými mračny. Pevnina byla jediná – dlouhý štíhlý hák, málokdy širší

než dvě stě kilometrů. Hák byl na mnoha místech přerušen průlivy a několikrát dokonce širšími plochami oceánu, takže ve skutečnosti to byla řada úzkých ostrovů zavěšených za sebe. Pobřeží bylo velice členité; mělo tisíce zátočin a poloostrovů. Hák se táhl doslova od vrchu planety dolů, přičemž se prosmýkal pod oběma polárními čepičkami. Na jižní polokouli se stáčel zpátky, téměř až k rovníku.

Byly vidět pásy lesů, pouští a džungle, táhnoucí se zpravidla od jednoho moře k druhému. Rovníkové oblasti vévodily nížiny hustě porostlé vysokými, dužnatými stvoly. Na obou polokoulích se prohánělysněhové bouře a na úbočích dlouhého horského hřbetu na jihu vytrvale pršelo.

Kolem planety obíhaly čtyři měsíce. Byly to skály bez atmosféry, rozryté krátery. Jejich velikost se pohybovala od patnáctikilometrových balvanů po obra o třetinu většího než Luna.

Po objevech u Mísy již Truscottová snadno přesvědčila pasažéry, že se účastní letu epochálního významu a že si určitě nebudou chtít nechat ujít zastávku u Bety Pac III. Aby je podnítila k větší spolupráci, nechala otevřít zvláštní skladiště, bohatě je nakrmila a rozdala jim alkohol zdarma. Kapitán Morris proti tomu všemu protestoval a Harvey Sill důrazně nesouhlasil, ale pasažéři byli vcelku spokojení. A o nic jiného jí nešlo.

Nejzápadnější oblouk kontinentu byl pohroužen v šeru. Přilétli k planetě ze sluncem ozářené strany, plní nadšení, a právě uskutečňovali první oblet. Členové akademického týmu si dělali velké naděje, i když žádný z nich nedokázal přesně říct, v co doufá, a dokonce by se ke svému optimismu ani nepřiznal. V tom směru byla

Hutch úplně stejná jako ostatní – hrála si na střízlivého pesimistu, ale opájela se možnostmi.

Pasažéři se snažili být jim nablízku. Když se tvořila historie – a tato očekávání Truscottová svou agitací ve všech probudila – chtěli, aby jednou mohli říct, že u toho byli. V důsledku toho museli Carson a Janet pořádat přednášky a všichni rozdávali autogramy.

Když se *Perthová* přiblížila k setkání s osudem, tým se uchýlil do observačního sálu, kde se na nástěnné obrazovce vznášela Beta Pac III. Jiné monitory přenášely obrazy měsíčků, Mísy, schématu planetární soustavy, srovnání Bety Pac III se Zemí a řady telemetrických údajů ze sond.

Teleskopy nepřetržitě sledovaly zvětšující se planetu. Stopy inteligentní činnosti zatím neodhalily: nebyla vidět žádná technická díla ani projevy řízených zásahů do životního prostředí. Ale bylo možné, že vyspělá společnost – Maggie na této argumentaci stavěla – se naučila žít v souladu s přirozeným řádem. Proto se dívali, jak se přes kontinent posouvá hranice dne a noci. A doufali, že uvidí světla.

Ale žádná měkká žlutá zář nepřerušovala houstnoucí tmu. Noc pohltila všechno.

Společně vydechli.

„Škoda," řekl George.

Carson přikývl. „Vypadá to, že nikdo není doma."

Hutch mlčky seděla, studovala obraz, ale myslela na Richarda, který se měl této chvíle dožít a být tady, bez ohledu na výsledek. „Na závěry je ještě brzy," řekla.

Kapitán Morris, usazený na můstku u řídicího pultu, se podíval nahoru do kamery, jí přímo do očí, a připojil hlasový kanál. „EMZ stále negativní," řekl. „Jestli tam

dole někdo je, nevyrábí energii.“ Blahosklonně se usmál, jako by měl ze všeobecného zklamání radost (Hutch ho z toho podezřívala). Byl škodolibý, patřil k těm nešťastným tvorům, kteří mají radost z neúspěchu jiných. Hutch s ním den předtím večeřela. Jeho názor se zdál být takový, že vysoce vyvinutí tvorové v Mléčné dráze pravděpodobně existují, ale *tady*, kde jsme *my*? *To* bylo příliš neuvěřitelné.

Objevily se údaje o spodních vrstvách atmosféry: 74 % dusíku, 25 % kyslíku, velký zlomek procenta argonu, malé množství oxidu uhličitého a stopy neonu, hélia, metanu, vodíku, kryptonu, oxidu dusného a xenonu. Skoro jako na Zemi.

Přinesli jim občerstvení. Občerstvení se v hojné míře vyskytovalo neustále a přiživovalo všeobecné veselí na palubě. Káva, sýr, pečivo, ovocné džusy, pivo, to vše se nekonečným proudem valilo z lodní kuchyně. Hutch jedla víc, než by si obvykle dopřávala, a odmítala se poddat zklamání. Již jen to, že tady byli, byl důvod k oslavě. I kdyby je nečekalo uvítání Staviteli monumentů, přesto dokázali mnoho. „Co si myslíš?“ obrátila se na Carsona.

Povzbudivě se usmál. „I kdyby tady nebyli, třeba tu po nich něco zůstalo.“

„Ráda bych *něco* našla,“ prohlásila Truscottová, která stála vedle Maggie Tufu a upírala zrak do tmy. „Moc ráda.“

„Hodně jste si kvůli tomu zaletěli,“ řekla Hutch. „Vážíme si toho.“

„Nedali jste mi příliš na vybranou,“ odvětila. „Byla to šance být na *Santa Marii*. Hrozně nerada bych jednou

vyprávěla vnoučatům, že jsem mohla plout s Kolumbem a nějak jsem to prošvihla.“

Janet, která byla celou noc vzhůru a sledovala přibližování, si odešla sednout do křesla v koutě a usnula. V jistém smyslu to signalizovalo smrt jejich odvážnějších nadějí.

Monitory ukazovaly charakteristiky planety:

OBĚŽNÁ DRÁHA	
SIDERICKÁ OBĚŽNÁ DOBA:	1 41 standard, r.
PERIHÉLIUM:	1.32 AU
AFÉLIUM:	1.35 AU
PLANETA:	
ROVNÍKOVÝ PRŮMĚR:	15 300 km
ZPLOŠTĚNÍ:	0.004
HMOTNOST (ZEMĚ = 1):	1.06
HUSTOTA (VODA = 1):	5.3
ALBEDO:	0.44
SKLON OSY (STUP.)	18.7
DOBA OTOČENÍ KOLEM OSY (D/H/M):	1/1/17
JINÉ	
ELEKTROMAGNETICKÉ ZÁŘENÍ (UMĚLÉ):	Nezachyceno
PRŮMĚRNÁ POLEDNÍ TEPLOTA NA ROVNÍKU (ODHAD):	28 °C

„Hele!“ Carson ukázal na jeden z měsíčků. Ten, který nesl označení Tři-B.

V tomtéž okamžiku uslyšeli kapitánův hlas, zvýšený o stupínek nad obvyklou monotónnost. „Ředitelko, máme anomálii na Tři-B.“

„Vidíme to,“ řekla Truscottová. Tři-B byl největší měsíc. Jeho povrch byl silně rozrytý, pokrytý lávovými

moři. Na severní polokouli, v západní části široké planiny, bylo *něco* vidět. Bod. Erupci. *Skvrnku.*

„Co to je?“ zeptal se Carson. „Můžete nám to líp ukázat?“

Obraz se zvětšil. A stal se zřetelnějším. „Zatím nevíme,“ řekl kapitán. „Má to stejnou barvu jako okolní hornina.“

„Vypadá to jako čtverec,“ řekla Janet, která mezitím procitla.

Morris byl rozčilením téměř bez sebe. Bylo to komické, sledovat ho, když neví, kudy kam. „*Skutečně* to vypadá symetricky,“ uznal.

„Je to Oz,“ řekla Hutch.

„Strana měří asi dvě stě kilometrů,“ pokračoval kapitán. „Je to *velké*.“

„Má pravdu,“ promluvil Carson. „Je to stejná věc, jakou měli na Quaraqui.“

Maggie zvedla triumfálně pěst. „Jenže větší. *Mnohem* větší.“

Truscottová se obrátila ke Carsonovi. „Máme se na to podívat zblízka?“

Carson se postupně podíval na každého ze svých lidí. „Ne,“ řekl. „Víme, co to je.“

Truscottová přikývla. „Jistě,“ prohlásila. „*Je* to Oz, co jiného. Proč se nemohu zbavit dojmu, že mi něco zatajujete? Jak to souvisí s Quaraquou?“

Carson pokrčil rameny. „To není žádné velké tajemství,“ začal.

Poté, co kontinent pohltila planetární noc, si akademický tým prošel záběry ještě jednou. Zaměřili se na lokality příhodné pro budování měst: zátočiny,

soutoky řek i horská sedla. A na cesty. Na jakýkoli náznak osídlení.

George prohledával lokalitu přibližně 30 stupňů na sever, kde se souš zužovala na méně než kilometr. Bujný žlutočervený les sbíhal z předhoří a na obou stranách se přeléval do oceánu. Byla to oblast, která by na Zemi skýtala velmi lukrativní pozemky. Příjemné místo pro strávení víkendu s Hutch. Hlava se mu začala točit a srdce se rozbušilo, když si všiml ostrého úhlu mezi stromy. Stín. Možná nějaká *zeď*.

Nebo místo, kde kdysi zeď stála.

Nic zřetelnějšího nenašel, a když se to chystal ukázat Hutch, Janet tiše promluvila: „Myslím, že něco mám."

Byly to jen tmavé tečky na řece. Ale jejich rozmístění bylo pravidelné.

„Já myslím, že jsou to mostní podpěry," řekla Janet zvyšujícím se hlasem. „Hergot, jsou to podpěry!" Prudce zvedla ruce. „Dámy a pánové, máme *most*!"

Po pravdě řečeno, most neměli. Měli pozůstatky mostu. Ale to nebylo podstatné. Propukl jásot. Shromáždění pasažéři se nahrnuli dopředu, přičemž rozlévali kávu, strkali se a volali na ostatní venku, aby se přišli podívat. Všude kolem si lidé potřásali rukama. Hutch byla objímána a líbána. Ale nevadilo jí to. Ani trochu jí to nevadilo.

„Blahopřeju," řekla Truscottová. „Kolik času nám můžete dát?" zeptal se Carson. „Franku," řekla trpělivě, „už nyní mám velké zpoždění. Nějak jsme se dohodli."

„Ale my jsme něco našli."

„Ano, našli. Akademie má novou archeologickou lokalitu, kterou může zkoumat." Zhluboka se nadechla.

„Je mi *líto*. Myslím, že dokonce vím, kolik to pro vás znamená. Ale musíme se vydat na cestu. Jsem ráda, že to k něčemu bylo, ale vydám rozkaz k odletu. Morris zuří. A jeho stížnosti jsou oprávněné. Budete se muset vrátit s vlastními lidmi."

Hutch se obávala, že ví, co by to znamenalo. Někdo by si uvědomil, že tato planeta byla domovem civilizace, která létala do kosmu. V sázce by bylo hodně, a proto by Akademie o misi přišla. Podnět v tomto smyslu byl dán, ještě než odletěli. Bylo možné, že by se Carson a jeho přátelé jednoho dne vrátili, ale nějaký čas by to trvalo a byli by podřízenými součástkami mnohem větší operace.

Sakra. Truscottová odešla a oni zůstali sedět v místnosti. Navzájem si vyjadřovali účast, náhle svrženi z rozjařenosti, která vládla ještě před půlhodinou. Hutch už toho po čtvrt hodině měla dost. Vstala a chystala se odejít. V tu chvíli ale zazvonil komunikátor a na obrazovce se objevil Sill. „Doktore Carsone," řekl, „mohl byste přijít na můstek, prosím? Své kolegy vezměte s sebou."

„Máme objekt na oběžné dráze."

Melanie Truscottová, těsně následována kapitánem, dovedla svých pět pasažérů k hlavní navigační obrazovce. Vyplňovaly ji především hvězdy, pouze přes spodní část se táhl tlumený oblouk planety. Jedna hvězda byla mimořádně jasná. „*To* je ono," řekla.

Hutch cítila vlnu vzrušení. „Jaký typ objektu?"

Odpověděl jí kapitán. „Zatím nevíme. Díváte se na zvětšení pět. Ale není to přirozený satelit. Na to má příliš velký IR."

„IR je index reflexivity," vysvětlila Truscottová. „Je to *velké.* Větší než naše stanice u Quaraquy." Hutch a Carson si beze slova potřásli rukama.

„Johne," obrátila se Truscottová na kapitána. „Jsme připraveni rychle uniknout, pokud budeme muset?"

„Ano, ředitelko." Prudkým zvednutím ukazováčku dal pokyn jednomu z členů posádky, který vzápětí něco řekl do mikrofonu. Hutch tušila, že upozorňují všechny pasažéry, aby se připoutali.

„Jsou nějaké náznaky energetické aktivity?" zeptala se Hutch.

„Ne." Morris se sklonil k jednomu panelu. „Nic." Podíval se přísně na Truscottovou. „Melanie, máme loď plnou lidí. Myslím, že bychom měli opustit oblast."

Můstek byl podle měřítek, na něž byla Hutch zvyklá, obrovský. Kromě kapitána měli službu ještě čtyři další důstojníci. Jeden z nich – mladá žena sedící u navigačního pultu – mu sáhl na rameno a obrátil jeho pozornost k obrazovce. „Máme na povrchu nějaká světla," řekla. „Málo energie. *Velice* málo. S největší pravděpodobností nejsou elektrická."

„Odrazy?" zeptala se Truscottová.

„Je to možné," odvětila. Truscottová se otočila ke Carsonovi. „Někdo se za tebe přimluvil, Franku. Kam se chceš podívat nejdřív?"

Viděla Hutch Carsona vůbec někdy tak spokojeného? „Na tu orbitální stanici," řekl.

„Bravo." Založila ruce. „Domnívám se, že máme před sebou historický okamžik."

Hnali se za bílou hvězdou nad oblinou planety.

V dalekohledech začala nabývat znepokojivě známý tvar: dvojité rotující kolo, ne nepodobné domovské stanici nebo orbitální stanici Kosmiku u Quaraquy. Architektonický styl byl méně strohý. Tato orbitální stanice se vyznačovala jistou mírou elegance a honosnosti, neostrými liniemi a eklektickými křivkami. Vypadala jako stvořená pro točitá schodiště a tajné místnosti. Byla to stanice inspirovaná gotikou; takovou nějakou by asi navrhl Poe.

Všude byla okna. Ale byla v nich tma.

Hutch se stanice moc líbila. Dívala se, jak se blíží, a cítila zvláštní vzrušení, mrazení, které bylo zároveň příjemné i zneklidňující.

„EMZ žádné," ozval se jeden z důstojníků. „Převrací se." A o chvilku později. „Kola nerotují."

Škoda, pomyslela si Hutch. Zase jsme přišli pozdě.

Znala Carsona dost dobře na to, aby z jeho výrazu dokázala vyčíst skleslost. Příznaky byly nepopiratelné: nefungující Mísy, žádná světla na povrchu, zborcený most a mrtvá orbitální stanice. Stavitelé monumentů byli pryč.

„Budeme se chtít podívat dovnitř," řekla Truscottová.

Carson na potvrzení přikývl, jako by očekával boj.

Kapitánova tvář se zatvrdila. „Nedoporučuji to, ředitelko."

Něco nebylo v pořádku. Nebyla to jen cizost, protože cizost měla ta věc přímo ve své podstatě, vestavěnou a ještě podtrženou všemi těmi neosvícenými okny. Muselo to být něco jiného.

„Chápu, Johne. Ale nemůžeme jen tak odletět a nechat to tady." Tvář Truscottové hořela vzrušením. „Já bych si

to nenechala ujít za žádnou cenu.“ Podívala se na Carsona. „Předpokládám, že bys taky šel.“

Hutch si všimla, že Carsonovým výrazem se mihl náznak nesouhlasu. S ohledem na dlouhou historii neúmyslných škod, které na artefaktech napáchaly nekvalifikované osoby, by nejraději omezil výsadkový tým na skupinu Akademie. Ale byl dost prozíravý, aby si to nechal pro sebe. „Samozřejmě,“ řekl.

„Ještě někdo z tvého týmu?“

„Předpokládám, že všichni,“ odvětil Carson.

„Skvěle. Dá se to zařídit.“ Obrátila se k Sillovi. „Co ty, Harvey?“

„Když jdeš *ty*.“

Otočila se zpátky k Morrisovi. „Člun se sedmi lidmi, kapitáne.“

• • •

Hutch se šla do své kabiny převléknout. Neklidu se nezbavila. Cítila, že tam něco nemá být. Nebo něco chybí. Bylo to na okraji zorného pole, jako vzpomínka, kterou si člověk ne a ne vybavit.

Zapnula monitor. Orbitální stanice vyplouvala do světla. Její dvě kola se kdysi otáčela proti sobě. Nyní se celý objekt před jejíma očima pouze pomalu převracel.

Co mohlo provedení napovědět o jeho stavitelích? Takovou otázku by si položil Richard. Co nám může povědět estetika? Na trupu byly nějaké symboly, černé, šikmé čáry a smyčky sbíhající se do špiček. Skupiny znaků, usoudila. Dvě slova. Co znamenala?

Postupně se objevily podrobnosti: antény a kopule, propojovací prstence, průlezy a údržbové gondoly (alespoň si myslela, že něco takového musejí být

kapkovité vypoukliny nad a pod okrajem, rozmístěné v pravidelných rozestupech), nakládací komory a aparatury, jejichž účel mohla napovědět pouze zevrubnější prohlídka.

Objekt za sebou táhl dlouhé lano.

A průlezy byly otevřené. Objala si kolena rukama, upřeně se na objekt zadívala a snažila se představit si, jak asi vypadal, když žil a kroužily kolem něj exotické lodě. A antény přijímaly signály ze sestavy teleskopů.

Jak to bylo dávno?

Vstala a odešla do koupelny. Pustila ze sprchy proud vody, nastavila teplotu a stoupla si pod něj. Příjemně ji štípalo, jak byl studený.

Gravitace se na všech lodích vyvolávala stejně: tím, že obytné prostory rotovaly, ať již byly uvnitř stálého trupu jako v případě *Perthové* nebo v prstencových modulech *Winckelmanna.* V důsledku toho se proud vody ze sprchy mírně ohýbal proti směru rotace. Ne tolik, aby to bylo znát, ale tentýž příčný tlak mohl za to, že jí voda vířila kolem chodidel a stékala do kanálku umístěného na boku kóje. Hutch byl ten pocit příjemný; z mnoha projevů měnícího se gravitačního zrychlení nalézala zalíbení právě v tomto, jenž jí propůjčoval křídla a poskytoval pocit osvobození od pozemských okovů.

A když teď zavřela oči a nechala se omývat studenou vodní tříští, uvědomila si, že i kosmická stanice byla zkonstruována tak, aby rotovala. Aby působila stejně.

A *to* bylo špatně.

Rychle ukončila sprchování, osušila se, vklouzla do pracovní uniformy z *Winka* a pospíšila si do observačního sálu. Carson tam ještě byl, i Maggie.

Ostatní odešli, pravděpodobně proto, aby se připravili na výsadek.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Carson, když vtrhla do místnosti.

„Proč to postavili tak, aby to rotovalo?“ otázala se.

„Co proč postavili tak, aby to rotovalo?“

„Tu kosmickou stanici, sakra.“

Maggie na ni zírala, ohromena tou otázkou.

„Proč se to tolik podobá *našim* stanicím, Franku? Stavitelé monumentů by měli znát antigravitaci. Proto jsme vždycky předpokládali, že znají také umělou gravitaci. Ale proč potom stavěli rotující kola?“

„Třeba jsme se zmýlili,“ odvětila Maggie. „Buď jsme zatím nenašli Stavitele monumentů, nebo –“

Frank dokončil větu za ni. „– toto bylo postaveno *dřív*, než Stavitelé monumentů přišli na Iapetus.“

„To by znamenalo, že tahle věc je tady déle než dvacet tisíc let. Podle mne to možné není.“

Carson nechtěl o dalších komplikacích mluvit. „Třeba je to monument z raného období. A tak ho nechali na místě. Navrhuji, abychom se tím v tuto chvíli netrápili.“

„Další monument?“ Hutch tomu ani na okamžik nevěřila. Spojila se s můstkem. Kapitán tam nebyl, ale mohla mluvit se službu konajícím velícím důstojníkem. „Mohla byste pro mne něco udělat?“

„Co potřebujete?“ Velící důstojník byla šedivějící, vážná žena ve středních letech.

„Jde o tu kosmickou stanici,“ promluvila. „Jak stabilní má oběžnou dráhu? Jak dlouho tady podle vašeho názoru je?“

Ve tváři velící důstojnice se objevily rozpaky. „My jsme navigátoři, slečno Hutchinsová. Na to by vám musel

odpovědět fyzik. Ráda bych vám pomohla, ale takovou kvalifikaci tady prostě nemáme.“

„Udělejte, co se dá,“ řekla Hutch tónem, který vyjadřoval plnou důvěru.

Velící důstojnice si dovolila potěšený úsměv. „Budeme se snažit.“

John F. Morris byl úzkoprsý, asketický muž bez fantazie. Dosáhl nejvyšší pozice, o jakou mohl usilovat, a vykonával ji s nepolevující loajalitou ke společnosti. Snažil se neurazit nesprávné lidi a plnit všechna nařízení do posledního puntíku. Nebyl to muž, který by se nechal ohromit něčí teatrálností, ale dovedl vycítit, kdy byla jeho kariéra v ohrožení. Jeho velkou předností a velkou slabinou byl pevný, jasný pohled dopředu. Věděl, že Melanie Truscottová je v obtížné situaci a nakládá s jeho lodí svévolně. Skutečnost, že k tomu měla plné právo (při zachování jistých jasně daných kritérií) a měla pravomoc řídit jeho kroky, by mu nemusela být nic platná, pokud by se někdo cítil dotčen nesprávným využíváním majetku společnosti. Nebo kdyby se něco vážného stalo. To byly důvody, proč kapitán zůstával při přibližování k Betě Pac III rezervovaný a chladný. Nebyl připraven odepřít Melanii Truscottové poslušnost, neboť velice dobře věděl, že urážlivým chováním k mocným si člověk k postupu nepomůže, a to ani v případě, kdy dotyčný mocný byl v nesnázích. Lidé na její úrovni uměli vstát z mrtvých. Nebyl však dostatečně dobrý herec, aby dokázal svou nelibost skrýt.

Cítil se ohrožen, a to neměl rád. Jednou z hlavních příčin jeho nelibosti byli trosečníci z Akademie, které

vytáhl z jejich havarované lodě. Obzvlášť Carson, který se choval, jako by všechno věděl.

Když se ujistil, že slíbený člun bude připraven k cestě ke stanici, vydal se hledat Truscottovou. Našel ji v salonku na přídi, právě zabranou do rozhovoru se Sillem. Když vstoupil, zvedla hlavu, všimla si jeho vážného výrazu a povzbudivě se usmála.

„Nelíbí se mi další kroky tímto směrem," prohlásil.

„Prosím?" Pohled Truscottové se přiostřil. „Co vám dělá starosti?"

„Několik věcí." Hlas se mu chvěl. Nerad oponoval nadřízenému, a to ani tehdy, když se pouze držel povinností, které mu ukládaly objektivně radit. Ale když už začal, byl odhodlán neuhnout. „Za prvé, převoz osob k vraku neznámé povahy je porušením předpisů. Ale vy se je snažíte obejít. Kdyby došlo k nějaké mimořádné situaci, nejsme připraveni ji zvládnout. Naše zdravotní oddělení má omezené možnosti. Máme pouze jeden člun. Kdybyste se tam dostali do nějakých potíží, nebudeme vám moci přijít na pomoc. Alespoň ne jednoduše. A určitě ne rychle. Přistoupil jsem na tuto hru na údržbovou odstávku, ale to nás neochrání, když budeme muset odpovídat na nepříjemné otázky. Kdyby vyvstal nějaký problém, kdyby došlo k nějaké velké újmě na vybavení, k poškození lodě nebo, nedej bože, ke ztrátě nějakého života, myslím, že společnost by s námi oběma udělala krátký proces." Odmlčel se, aby vážnost situace mohla zapůsobit. „A potenciálních problémů je víc. Je například pravděpodobné, že ta věc má nevyčíslitelnou hodnotu. Pokud ji poškodíme, nemůžeme být hnáni k zodpovědnosti?"

Truscottová přikývla. Pobuřujícím způsobem, který naznačoval, že to všechno již zvážila. „A co bychom podle vás měli udělat, Johne?“

„To je jednoduché. Zamířit domů. Ohlásit objev a přenechat to lidem, kteří mají pro tyhle věci kvalifikaci a pořádnou výbavu.“ Narovnal se v ramenou.

„Asi máte pravdu,“ uznala. „Ale nemůžu se toho vzdát, stejně jako vy nemůžete jen tak vyjít z výstupní komory. Johne, vy vážně vůbec nejste zvědavý? Nechcete vědět, co tam je? Nebo co je dole na povrchu?“

„Ne, když to koliduje s mými povinnostmi.“

„Rozumím. V tom se neshodneme. Prosím, pokračujte v přípravách.“

Uklonil se. „Jak si přejete. Člun je připraven.“

„Díky. A ještě něco, Johne.“

Otočil se a zůstal stát ve dveřích.

„Zaznamenejte svoje námitky do lodního deníku.“

„Děkuji, paní ředitelko.“

Odešel tichými chodbami *Catherine Perthové* zpátky na můstek s vědomím, že kdyby se něco stalo, udělala by pro něho všechno, co by bylo v jejích silách. Ale nebylo by to příliš platné: stáhlo by je to všechny společně.

• • •

Carsonovi se ozval komunikační důstojník. „Odpověď na vaši otázku, pane.“

Frank právě kráčel spolu s Maggie k člunovému hangáru. „Pokračujte.“

„Teleskopické pozorování anomálie na Tři-B *skutečně* odhalilo ožehnutí. Na zhruba třiceti procentech stavby.“

Carson se díval, jak se členové jeho týmu scházejí v Chanové instruktážní místnosti. George se tvářil šťastně a nedočkavě; Maggie byla napjatá a plná energie. Během této expedice se s Maggie sblížil, zjistil, že je mnohem lidštější, než by byl čekal. A méně rezervovaná, než by byla bývala ochotna prozradit. Dnes, v přelomový den dějin, očekávala, že bude fotografována. A oblékla se podle toho.

Janet hrála obvyklou roli, jako by se vlastně nic nedělo. Zůstávala nevzrušená a tiše si povídala s Hutch. Přesto byla o něco topornější než obvykle, oči jí víc zářily a on cítil, že se nemůže dočkat, až se do toho dají.

A pak tam byla samotná Hutch. Naučil se rozeznávat její nálady. Dnes byla rozrušená, roztěkaná, zamyšlená. Chápal, že pro ni má jejich cíl osobnější význam než pro profesionály. Archeologové odkryli svůj grál, možná ještě víc. Ale Priscilla Hutchinsová se nikdy nenaučila vypustit; vláčela s sebou na vrak spoustu přítěže.

„Až tam budeme, myslete v první řadě na vlastní bezpečí," začal. „Dávejte na sebe dobrý pozor a nic nerozbijte." Měli se rozdělit na tři skupiny: Janet a on, George a Maggie a Hutch s Truscottovou a Sillem. „Byl bych raději, kdybychom s sebou nemuseli brát doktorku Truscottovou a jejího oblíbeného psíka, ale jelikož člun je jejich, těžko s tím něco uděláme. Hutch, chci, abys je hlídala. Dej pozor, aby se jim něco nestalo; nenech je potulovat se na vlastní pěst.

Budeme navzájem ve spojení, každá skupina se bude hlásit vždy po deseti minutách. Snažte se nezabředat do detailů toho, co uvidíte. Potřebujeme mapu a povšechný průzkum. Až to budeme mít, sestavíme plán další činnosti a pokusíme se postupovat systematicky."

„Jak dlouho se zdržíme?“ zeptala se Maggie.

„Čtyři hodiny. To nám dává poměrně slušnou bezpečnostní rezervu. V člunu s sebou povezeme několik náhradních Flickingerových postrojů a vzduchových bomb. Pro všechny případy. Hutch?“

„Bude po celou dobu operace někdo v člunu?“

„Naším pilotem je Jake. On zůstane. My vstoupíme dovnitř otevřeným průlezem. Je jich několik. Zdá se, že když majitelé odcházeli, neobtěžovali se zavřít za sebou dveře.“

Vešel Sill. „Za několik minut budeme připraveni,“ oznámil.

George něco studoval ve světelném bloku. „Stanice má přinejmenším šest výstupních komor,“ řekl, „nebo otvorů, které jako výstupní komory vypadají. Vnější dveře tří z nich jsou otevřené.“ Rozhlédl se po tvářích kolem, jako by od nich čekal vysvětlení.

„Odešli ve spěchu,“ nadhodila Janet.

„Nevím,“ řekl Sill.

„Já si myslím,“ začala Maggie, „že zjistíme, že všechno cenné bylo z artefaktu odstraněno. Poslední návštěvníci byli lupiči. Což by vysvětlovalo, proč se neobtěžovali zavřít dveře.“ Dala si prst na rty. „Přemýšlím, proč tady nejsou žádné další stanice. Novější. Měly by tu být modernější orbitální stanice.“

„Těžko říct,“ ozval se Carson. „Třeba všechny spadly.“ Znovu se po nich rozhlédl. „Co dál? Na co jsme zapomněli?“

Hutch zvedla hlavu. „Pulsní pistole?“

„Každá skupina bude mít jednu,“ řekl Carson.

„Proč je potřebujeme?“ zeptala se Maggie.

„Abychom překonali dveře, které nepůjdou otevřít.“

Ale na Maggie bylo vidět znepokojení. „Co se děje?“ zeptala se Janet. „Nerozumné to není.“

„Nevím,“ odvětila. „Působí to trochu vyplašeně. Nejsem si jistá, jestli je to dobrý nápad, chodit tam se zbraněmi. Co kdyby někdo zpanikařil.“

„Když nic jiného, je možné, že budeme muset prořízнout vnitřní dveře výstupní komory.“

Konečně dorazila Truscottová. „Omlouvám se za zpoždění,“ řekla. „Naši lidé dělali strukturální analýzu stanice.“

„K jakému závěru dospěli?“ zeptal se Carson.

Truscottová došla k Sillovi. „Je primitivní,“ odpověděla. „Vůbec nedosahuje naší technické úrovně. A jenom tak na okraj, máme odpověď na otázku Hutchinsové ohledně oběžné dráhy. Pokud můžeme usuzovat, je stabilní. Je možné, že je to tady dlouho. Snad i tisíce let.“

„A ještě jedna věc,“ řekla Truscottová. „Našli jsme další zříceniny. Spousty zřícenin.“

Melanie Truscottová, Deník

„Člověk, jehož dny jsou jako tráva, rozkvétá jak polní kvítí; sotva ho ovane vítr, už tu není, už se neobjeví na svém místě.“

Žalmy 103:15-16
11. dubna 2203

22

V blízkosti kosmické stanice u Bety Pac III. Pondělí 11. dubna, 21.40.

Nahlíželi velkými oválnými okny do nekonečných chodeb a prostorných, sluncem ozářených místností s křesly v nadživotní velikosti, vyřezávanými stoly a širokými koberci.

„Uměli si žít," poznamenala Hutch k Truscottové. Obě ženy se spolu bavily jako kamarádky ze školy. Při tomto letu byli všichni trochu užvanění, snad s výjimkou Silla, jenž ostražitě vyhlížel z okna.

Jejich pilot Jake Dickenson byl silně nervózní a pořád radil. „Nepočítejte s tím, že tam není žádná energie," varoval je. „Dávejte pozor, na co saháte." A: „Nezapomínejte na to, že by ta věc klidně mohla být zaminovaná. Nevíme, za jakých okolností ji posádka opouštěla."

Jakmile přirazili ke stanici, atmosféra ve člunu ještě víc zhoustla. Stanice měla cihlově červenou barvu. Vypadala jako zavřená továrna, ježící se mnoha vzpěrami, nosníky, pilíři a věžičkami. Mnohé předprsně,

vikýře, hřebeny a konzoly působily dojmem, že jejich *raison d'etre* je pouze dekorativní. Ve věžičkách mohly být obytné prostory s panoramatickými okny.

„Na levoboku člunový hangár," řekl Jake. Párem oken byla vidět dvě lůžka. V jednom leželo malé plavidlo s tupými křídly.

Prolétli nad shlukem antén. Sill namířil ukazováčkem do jednoho okna. „Tak to jsem měl na mysli, když jsem mluvil o primitivní technice. Podívejte se na to. Ty antény jsou kónické. Zaostávají *světelná léta* za biotechnickými systémy, které *pěstovali* na Míse. Tato stanice pravděpodobně znala pouze rádiové vlny. A ani na *ty* neměli moc dobrou techniku. Podívejte se na ty obrovské antény."

„Co je s nimi?" zeptal se Carson.

„Jsou nekřesťansky dlouhé. Už od dvacátého století děláme lepší. I ty sluneční panely, které používá, jsou přehnaně velké. Chybí jim účinnost. Tuto věc nepostavily stejné bytosti jako ty, které zkonstruovaly teleskop."

Hutch se svěřila s vlastním závěrem, že tvar stanice naznačuje nižší technickou úroveň, než je ta, která je spojována s návštěvníky Iapetu.

„To bylo kdy?" zeptal se Sill.

„Před dvaceti tisíci lety."

„A co to znamená? Že je tahle věc starší?" Kradmo se podíval z okna. „Tomu nevěřím."

„Proč ne?" divil se Carson. „Sám jste řekl, že je to *staré*."

„Ale ne tak staré," odvětil Sill.

Ani Hutch tomu nevěřila. Ale již ji unavovalo o tom přemýšlet. Potřebovali počkat, až budou mít víc informací.

Člun plul kolem dlouhých řad prázdných oken. Hutch ten pohled fascinoval. Zalétla očima k Georgovi. „Na co myslíš?“ zeptala se.

Vypadalo to, jako by byl duchem někde daleko. „Jaké jsem měl štěstí, že jsem se hned po škole dostal k Henrymu,“ řekl. „Většina kluků z ročníku skončila na zalesňovacích projektech v Peru a Severní Americe. Ale já jsem viděl Chrám. Byl jsem tam, u největších objevů. A teď jsem tady –“

Přerušil ho Jakeův hlas: „Blížíme se k předním dveřím.“

Truscottová se rozhlédla po pasažérech. „Pojďme,“ řekla. Zvolili si jedna otevřená vrata víceméně náhodně. Rudý povrch stanice pomalu ubíhal za průzory. V okamžiku, kdy Hutch začala kontrolovat výstroj, Jake zalapal po dechu.

„Co se stalo?“ zeptal se Sill.

„Vnitřní dveře výstupní komory,“ řekl. „Jsou taky otevřené.“

„Žádný hermetický uzávěr,“ řekla Maggie. *Stanice byla vystavena vakuu.*

„Mohl bys nám to ukázat?“ požádal Sill. „To nedává smysl. Výstupní komory se vždycky konstruují tak, aby nikdo nemohl otevřít oboje dveře najednou. Protože když to uděláš, zemřeš. Můžou zemřít *všichni*.“

„Někdo musel vyřadit pojistný mechanismus,“ prohlásila Hutch. Obrátila se na Carsona. „Zajímalo by mě, jestli tak vypadají všechny.“

Člun vmanévroval do kontaktní polohy. Pro tento let byl speciálně vybaven metrovými výsuvnými rameny s magnetickými držáky. Jake je teď vytáhl. Když se přesvědčil, že obě jsou v kontaktu, pustil do nich proud.

Plavidlem proběhlo slabé zaskřípění. „Jsme na místě," oznámil.

Odblokoval pilotní kabinu. – Pasažéři si zatím navlékali Flickingerovy postroje, nazouvali magnetické boty a kontrolovali dýchací přístroje. Když byli připraveni, začal snižovat tlak v kabině a v nákladovém prostoru. Sill otevřel dveře v zadní části kabiny a jako první přešel do nákladního prostoru, kde jim rozdal přenosné senzory a vyzvedl dvě pulsní pistole.

Uvolněným, navyklým pohybem si jednu připnul k boku a druhou podal Carsonovi. Carson si ji vzal, zkušeně ji zkontroloval a připnul si ji.

Sill vytáhl zhruba třicet metrů lana. „Natáhneme provaz k vratům stanice. Držte se ho, až půjdete. Všechno se otáčí, takže kdyby vás to vyhodilo, nemuseli bychom vás dostat zpátky." Rozhlédl se, aby se ujistil, že všechna energetická pole jsou zapnutá. „Ředitelko, chceš mít tu čest?"

Truscottová odmítla a podívala se na Carsona. „Franku –?"

A Carson se ve stejném duchu otočil k Maggie. „Ona nás sem přivedla," řekl.

Maggie vděčně přikývla. „Děkuju." Otevřeli dveře a zakřivený povrch vraku se tak ocitl na dosah. Byl poďobaný a zjizvený. Maggie natáhla ruku a *dotkla* se ho. První kontakt.

„Jestli chcete, já ten provaz natáhnu," řekla Hutch Carsonovi.

Přikývl a ona se protlačila dveřmi. „Opatrně," zašeptal Sill.

Setrvačnost přenesla Hutch k trupu stanice. Přichytila se oběma botami na jejím kovovém povrchu a rozhlédla se, kde jsou vrata.

Nahoře. Asi deset metrů.

Sill upevnil lano k magnetické úchytce a tu pak připevnil k trupu člunu. Pak podal lano s druhou úchytkou Hutch. Připjala si lano k opasku a vykročila k vratům. Její perspektiva se změnila: podlaha nákladové komory, která byla „dole“, se otočila o 90 stupňů. Udělalo se jí nevolno od žaludku. Zavřela oči, aby ten pocit zapudila. Teď bylo důležité soustředit se na vrak. Usadit jej. Přesvědčit se, že je pevný. A zapomenout na člun, který byl nyní ve vertikále. Obloha kolem ní se měnila, ale ona se soustředila na vrata.

Výstupní komora byla dost prostorná, aby se do ní vešel malý náklaďák. Vnitřní dveře byla skutečně otevřené, ale kromě kovové paluby a stěny neviděla vůbec nic. Připevnila úchytku a zamávala na Maggie, která vzápětí vyplula ze člunu.

Hutch ji upozornila, aby neodbíhala očima od trupu. Přikývla a navázala se na lano. Ale Maggie to od začátku šlo těžko a Hutch si pro ni musela dojít. Když se dostaly k výstupní komoře, pomohla jí dovnitř, kde prostředí nebylo tak znepokojivé. „Jsi v pořádku?“ zeptala se.

Maggie se stočila do klubíčka. Slabým hlasem svou zachránkyni ujistila, že ano.

„Doufám, že to za to stojí,“ řekla Huch.

„Stojí,“ odvětila slabě Maggie.

Jeden po druhém přešli i ostatní. Slunce bylo palčivé a všichni používali filtry. Rychle vlezli do komory, aby jim uzavřený prostor dodal pocit jistoty.

Vnitřní chodba lákala. Maggie se rychle vzpamatovala, přihlásila se ke svému privilegiu a prošla do holé místnosti s vysokým stropem. Kolem ohavně oranžových stěn stály prázdné truhlice. V jedné se povalovaly odpadky, které tam držel pohyb stanice. Byly tam nějaké přístroje, obrovská bota, umělohmotné plachty a částečně ohebný materiál, který snad kdysi sloužil jako oděv.

„Třeba nechali výstupní komoru otevřenou, aby zachovali vnitřek," řekl George. „Jestli vážně chtěli, aby to zůstalo jako památník, neznám lepší způsob. Pustíš dovnitř vakuum a nic se ti nezkazí."

Janet fascinovala bota. „Byli asi *velcí*, co?"

Podlahu dosud pokrývaly koberce. Z komory na obou koncích vybíhaly chodby, v nichž vypadal malý dokonce i George. Z jedné strany měly okna, z druhé zavřené dveře. Dveře byly poměrně velké, snad čtyři krát dva metry.

Když je dohonila Hutch, která prošla výstupní komorou jako poslední, prohlíželi si nějaké přístroje. Georgovi se zdálo, že některé poznává – „tohle je určitě dobíječka, na to dám krk" – a Maggie již začala sbírat symboly. Carson se náhodným výběrem rozhodl pro jednu chodbu a vstoupil do ní.

Mírný tlak žádné dveře neotevřel a násilím dovnitř pochopitelně vniknout nechtěli, pokud to nebude nanejvýš nutné. Vnější stěnu tvořily z převážné části okna. Viděli za nimi slunce a člun. Jedno okno bylo proděravělé a v protější palubě našli odpovídající otvor o průměru několika centimetrů. „Meteor," prohlásil George.

Klapavě postupovali, těžkopádní v magnetických botách. Drželi se pohromadě, příliš nemluvili, chovali se jako tlupa dětí na neznámém území. Hutch ucítila ve stěně chvění. „Něco se děje," řekla.

Bylo to jako pomalý tep.

„Energie?" zeptala se Truscottová.

George zavrtěl hlavou. „Neřekl bych."

Postupovali teď opatrněji. Slunce se za okny posouvalo, až zmizelo. Chodba ztemněla.

Sill vytáhl svítilnu a rozsvítil ji.

Tep zůstával. Sílil.

Vyšla planeta a zalila chodbu odraženým světlem. Oceány pod širokými mračny byly zářivé a chladivé. Vepředu, za ohybem, se něco *pohnulo.* Zvedlo se to. A kleslo.

Dveře. V dolním závěsu byly zkroucené, ale zůstávaly spojené se zárubní. Viděli, jak v rytmu vibrací narážejí do stěny, pomalu se pohybují dolů a odrážejí se od paluby. Nahlédli dveřmi do další, tentokrát menší místnosti. Ukázalo se, že příčný trám ve výšce očí je ve skutečnosti obdélníkový stůl, obestavěný osmi křesly gargantuovských rozměrů. Křesla byla polstrovaná (nebo spíš bývala; teď bylo všechno tvrdé jako kámen). Hutch si připadala jako čtyřletá, když vešla dovnitř. Postavila se na špičky a namířila svítilnu na stůl. Byl prázdný.

George měl lepší úhel. „Má to zásuvky," řekl. Pokusil se jednu otevřít, ale nešlo to, nepovolila. „Nevím," prohlásil.

Nábytek byl na svých místech připevněn. „Vypadá to jako zasedací místnost," řekla Janet.

Kolem stěn stály skříně. Dvířka se nedala otevřít. Ale co bylo důležitější, byla popsána symboly. Maggie se k

nim vrhla jako můra do plamene. „Jestli *patří* Stavitelům monumentů," promluvila po několika okamžicích, „nepodobají se žádným jiným znakům, které jsme viděli." V čelence na hlavě měla kameru, která všechno přenášela zpět do člunu. „Panebože, to zbožňuju," dodala.

V zadní části místnosti byly další dveře a za nimi druhá, identická místnost.

Hutch vypnula společný kanál a pohroužila se do vlastních myšlenek. Pozorovala pohybující se stíny vrhané lampami a vzpomínala na osamělý hřeben na Iapetu a řadu stop. Kdo vlastně *byli* tito tvorové? Jaké to bylo, když se v této místnosti sešli? O čem se bavili? Co pro ně bylo důležité?

Později našli další otevřené dveře. Nahlédli do laboratoře a do míst, která stanici sloužila k udržování podpůrných funkcí. Byla tam kuchyně. A místnost s vanami a dlouhým žlabem, který mohl souviset s vyměšováním. Žlab byl vysoký asi jako stůl. Viděli něco, co vypadalo jako pozůstatek sprchy.

Znovu se rozednilo. Čtyřicet minut poté, co z oken zmizelo slunce, se zase vrátilo. Přibližně ve stejnou dobu došli ke stoupající rampě, která z chodby odbočovala.

„Tak dobře," promluvil Carson. „Vypadá to, že nastal čas se rozdělit. Buďte všichni opatrní." Podíval se na Maggie. „Chceš si vybrat, kterou cestou půjdeš?"

„Já zůstanu tady dole," řekla.

Vykročil po stoupající rampě. „Za hodinu se tady sejdeme. Nebo dřív, když někdo najde něco zajímavého." Truscottová a Sill zůstali pozadu a plán, aby na ně Hutch dávala pozor, se tak zhroutil. Carson se ušklíbl a ukázal jí, aby to pustila z hlavy. Hutch, jíž se ulevilo, že se

zbavila nepříjemné povinnosti, se přidala k Georgovi a Maggie.

Šli dál dolní úrovní a téměř okamžitě objevili místnost plnou obrazovek a ovládacích panelů, zpola zakrytých rozložitými křesly s vysokými opěradly. „Počítače," hlesla tiše Maggie.

Na stěnách byly fotografie. Vybledlé. Ale možná se na nich ještě dalo něco rozeznat.

Maggie se snažila nahlédnout na klávesnici, ale pulty byly příliš vysoko. Zářila spokojeností. „Asi už nebudou fungovat, co myslíte –?" zeptala se.

„Po několika tisících let ne," řekla Hutch. „Jestli je to skutečně tak dlouho."

„I když fungovat nebudou, z klávesnice alespoň získáme jejich abecedu. Sama o sobě je neocenitelná."

Potom se nadchl George. Našel obrázek plavidla, které viděli v člunovém hangáru. Bylo zachyceno v letu a kosmická stanice stála v pozadí. „Dny slávy," poznamenal.

Na druhém snímku byla Beta Pac III, modrobílá a velice podobná Zemi.

Maggie toužila prohlédnout si klávesnice, a proto přešla před křeslo a vyklouzla z jedné magnetické boty, aby k zařízení mohla vylétnout. Ale najednou si uvědomila, že něco je v křesle. Pootočila se a vyjekla. Kdyby se jí podařilo sundat obě boty, pravděpodobně by se vznesla. Takto zůstala jedna noha zachycena na místě a zbytek její anatomie se pod ostrým úhlem naklonil. Přepadla a zřítila se na palubu.

Křeslo bylo *obsazené.*

Komunikátor vybuchl Carsonovým hlasem. „Co se děje? Hutch –?"

Maggie zírala nahoru na věc v křesle a její obličej ztrácel barvu.

„Máme tady mrtvolu," řekla Hutch na společném kanále.

„Už tam jdeme," ohlásil Carson. Křeslo bylo obsazeno hrozivým, mumifikovaným *tvorem.* „Tady taky," řekl George hlasem, z něhož byla patrná snaha o zachování klidu, a ukázal na sousední křeslo. Byli *dva.*

Zahanbená Maggie si mrtvolu zdola prohlížela. Hutch k ní došla a stoupla si vedle ní. „Jsi v pořádku?"

„Ale jo," odvětila. „Jenom jsem se lekla. Nečekala jsem to."

Tvor měl zavřené oči. Kůže se scvrkla jako vyschlý pergamen. Lebka byla žlutohnědá, hubená, úzká a svraštělá. Dlouhé paže končily mohutnýma rukama, které si zachovaly pařátovitý vzhled. Šedočerné pozůstatky nějakého oděvu mu visely kolem pasu a splývaly na nohy.

„Nějakou dobu tady musel být vzduch," řekl George. „Jinak by se těla nerozložila."

„Já bych neřekla," namítla Maggie. „Organismy jsou plné chemických látek. Ty by přivodily celkové zchátrání bez ohledu na to, jestli je mrtvé tělo ve vzduchoprázdnu nebo není. Jen by to trvalo déle."

Tvor byl v křesle připoután.

Byl připoután, když se otevřely výstupní komory. Smrtelná muka měl dosud vtisknuta do tváře.

Co se tady stalo? Maggie mu opatrně sáhla na koleno.

Hutch se postavila před něj a zjistila, že ho zná.

Dovnitř vstoupili jeden po druhém Carson a ostatní.

Tiše se rozptýlili po místnosti. „To jsou oni?" zeptala se Truscottová. „Tvorové z Iapeta?"

„Ano," řekl Carson. Rozhlédl se. „Má někdo jiný názor?"

Nikdo se nepřihlásil.

„To je škoda," řekla Maggie. „Takto jsme se setkat neměli."

Sill byl vysoký právě tak akorát, aby na terminály viděl. „Já myslím, že tady bylo jejich řídicí středisko," řekl.

George se otočil zpátky k fotografiím. Byly uzavřené v pouzdrech a zasazené do stěny. Většina vybledla tak, že na nich nebylo nic vidět. Ale na jedné rozeznal shluk budov. Našel další, která vypadala jako mořské pobřeží. „To by mohlo být v Maine," prohlásil Sill, který se mu díval přes rameno.

Hutch nedokázala od mrtvol odtrhnout oči.

Připoutaní. Byli zavražděni? To sotva. Zdálo se, že vázací pásy by nedokázaly udržet někoho, kdo by nechtěl být držen. Spíš tu byli, když někdo otevřel výstupní komory a vpustil dovnitř vzduchoprázdno.

• • •

Stanice byla mauzoleum.

V místech, která vypadala jako obytné prostory v horním patře, našli další mrtvá těla. U třiceti šesti přestali počítat. Určitě jich tam bylo víc. Všechna těla bez výjimky byla připoutána. Pochopili význam téměř od začátku a šel jim z něho mráz po zádech. *Byla to hromadná sebevražda. Nechtěli, aby s nimi dekomprese pohazovala nebo je vytáhla ven, a tak obešli bezpečnostní opatření, která měli, připoutali se a otevřeli vrata.*

„Ale *proč*?" zeptala se Truscottová. Carson věděl, že ředitelka je tvrdá a houževnatá. Ale toto jí otřáslo.

Maggie také vypadala zastrašeně. „Možná že sebevražda k jejich kultuře patřila. Třeba na této stanici udělali něco špatného a vyřešili to odpovídajícím způsobem.“

Poznamenáni učiněným objevem, toulali se bezcílně stanicí. V duchu Carsonových obav o jejich bezpečnost, nebo možná z jiných důvodů, nikdo nechodil sám.

Maggie si přisvojila Silla a držela se v blízkosti řídicího centra. Hrabali se v počítačích a rozebírali některá zařízení, aby se pokusili zachránit databanky, pokud ještě existovaly.

George a Hutch se vydali hledat další fotografie. Našli je v obytných prostorách. Byly téměř beznadějně vybledlé, ale podařilo se jim rozeznat postavy v dlouhých řízách a pláštích. A další stavby: exotické, do výšek šplhající budovy, které Carsonovi připomínaly kostely. A dvě fotografie, které snad mohly být pořízeny někde na kosmodromu – kruh, který vypadal jako rádiová talířová anténa, a cosi jiného, co vypadalo jako rampa. A skupinová fotografie. „*Ta* je jasná,“ řekl George. „Pózují.“

Carson se zasmál.

„Co je tady k smíchu?“

„Vlastně nevím.“ Musel chvíli přemýšlet, než si uvědomil, jak je absurdní, aby se tak hroziví tvorové seřadili kvůli skupinové fotografii.

Na další fotografii stáli dva vedle něčeho, co mohlo být auto, a mávali.

Carson cítil dojetí. „Jak myslíš, že je to dávno?“ zeptal se.

George si obrázek prohlédl. „Hodně dávno.“

Přesto stanice neevokovala tíhu staletí, tak jako Chrám větrů. V prostorách řídicího centra klidně mohlo být živo ještě včera. Vše bylo trochu zaprášené, ale stanice byla plná slunečního světla. Bylo těžké uvěřit, že se v nedávné době dlouhými chodbami nerozléhala ozvěna kroků. Ale vysvětlení bylo jednoduché – živly nemohly prosadit svou.

George objevil fotografii, na níž byla čtveřice měsíčků seřazena do jedné přímky. „Nádhera," prohlásil.

„Možná i něco víc," řekl Carson. „*Mohlo* by nám to prozradit, jak je to tady staré."

Maggie objevila hlavní procesor. Vypadal neporušeně. „Třeba to k něčemu bude," řekla.

Sill zkřížil ruce na prsou. „Nevěřím."

To se teprve uvidí. Staly se již neuvěřitelnější věci. Byla odhodlána jej vymontovat, pokud přijde na to, jak to udělat, a poslat jej do Akademie. Třeba nakonec budou mít štěstí.

Tři hodiny poté, co vstoupili do stanice, se shromáždili a vydali se zpět do člunu. Maggie měla procesor a nesli si snímek čtyř měsíců. Také s sebou vzali několik počítačů.

Hutch byla pohroužena do vlastních myšlenek. Během klapavé chůze chodbami pozorovala měnící se světlo a téměř nemluvila.

„Co se děje?" zeptal se nakonec Carson.

„Proč se zabili?"

„Nevím."

„Dovedeš si *představit*, jak se to mohlo stát?"

„Třeba tady uvázli. Na planetě se něco pokazilo."

„Ale v lodi je člun.“

„Třeba byl porouchaný.“

„Takže bys měl situaci, kdy by ti selhala vnější podpora a zároveň by se pokazil lodní člun. Připadá ti to pravděpodobné?“

„Ne.“

„Mně taky ne.“

Priscilla Hutchinsová, Deník

Dnes večer mám pocit, jako by Ledovou dámu někdo zohavil sekerou. Stavitelé monumentů jako by zmizeli a jejich místo zaujali žalostní tvorové, kteří stavějí primitivní kosmické lodě a zabíjejí se, když se něco pokazí. Kam se poděly bytosti, které postavily Velké monumenty? Tady nejsou.

Přemýšlím o tom, zda vůbec někdy existovaly.

01.15,12. dubna 2203

23

Beta Pacifica III. Úterý 12. dubna, 8.30 světového času.
Člun klouzal v poklidném odpoledni nad zvlněnou plání. Okna byla zpola otevřená, takže plavidlem volně proudil čerstvý vzduch. Vůně stepi a nedalekého moře probouzela vzpomínky na Zemi. Doopravdy zvláštní. Carson strávil tolik let na Quaraqui, na pobřeží jižního moře, a ani jednou v nose neucítil štiplavost slaného vzduchu. Bylo to také poprvé, kdy letěl ve člunu a nebyl izolován od vnějšího prostředí.

Poprvé můžu vystrčit hlavu z okna. Čas od času pod sebou zahlédli známky bývalého osídlení: rozpadající se zdi, protržené přehrady, pobořená přístavní zařízení. Drželi se nízko nad zemí, rychlostí sto padesáti kilometrů v hodině. Nebe bylo plné ptáků.

Přiletěli k řece. Byla široká a kalná, s bílými písčitými břehy a obřími keři tlačícími se nad hladinu. Na slunci se vyhřívali ještěrkovití tvorové.

A další zříceniny: ohlazené kamenné stavby ve vodě, barevně nevýrazná brázda protínající les, kdysi cesta.

„Nejsou tady už dlouho," poznamenal George.

„Mám slétnout ještě níž, abyste si to mohli lépe prohlédnout?“ zeptal se Jake, jejich pilot.

„Ne,“ řekl Carson. Hutch na něm viděla, že by přesně to chtěl udělat, ale Truscottová mu dala třicet šest hodin. „Zaznamenej to místo, abychom je později mohli najít.“

Step pod nimi se táhla do dálky. Slyšeli svištění vzduchu o trup a dívali se, jak se zlatá tráva vlní ve větru.

„Něco je před námi,“ upozornila Maggie.

Bylo to o málo víc než pokroucená hromada zkorodovaného kovu. Carson se domníval, že původně to mohl být nějaký dopravní prostředek nebo stroj. Ze vzduchu se to nedalo poznat.

Opustili řeku a chvíli letěli přes oblast pouště. Míjeli zdi a místy též zásobní nádrže, utápějící se v dunách jako opuštěné lodě.

Znovu začala step, pevnina se zvedla a zúžila, z obou stran ji sevřel oceán. V této oblasti byly všude kamenné zídky, jako kousky nějaké skládačky.

Našli další řeku a vydali se podél ní na jih, do pralesa. Krajinu obstoupily hory. Řeka chvílemi mizela v podzemí, znovu se vynořovala a valila se malebnými údolími.

Carson měl na obrazovce mapu. „Podle mě ta města stojí na nesprávných místech,“ řekl.

„Jak to myslíš?“ zeptala se Hutch.

„Podívej se třeba na tohle.“ Poklepal na obrazovku. Komplex zřícenin byl daleko na planině, několik kilometrů od oceánu a patnáct od soutoku řek. „*Mělo by* stát tady, u soutoku.“

„Pravděpodobně tam kdysi bylo,“ řekla Maggie. „Ale řeky se stěhují. Po pravdě řečeno, kdybychom dokázali

zjistit, kdy bylo město *u* soutoku, mohli bychom to všechno nějak datovat.“

„Rádi žili u vody, stejně jako lidé,“ konstatovala Hutch.

Carson přikývl. „Nebo byli silně závislí na vodní dopravě.“ Zavrtěl hlavou. „Pro civilizaci, které měla před tisícovkami let antigravitaci, to není příliš racionální. Co se stalo? Měli ji a pak ji *ztratili*?“

„Proč nepřistát a neporozhlédnout se?“ navrhla Janet.

Vepředu řeka ústila do zátoky. „Tam,“ ukázal Carson. „Vypadá to jako město. A přirozený přístav. Tam přistaneme.“

Prales se změnil ve změť bez ladu a skladu. Z korun stromů vyrůstaly hromady, věže a zdi. S trochou představivosti bylo snadné rozeznat rozložení ulic a komunikací.

Vypadal celý světadíl takto? Jako jedny velké zříceniny?

Jake si sáhl na sluchátka. „Podle dispečera právě dorazila *Ashley Tee*. Setkání za čtyřicet hodin.“

„To je skvělé!“ zaradovala se Maggie. Znamenalo to možnost zůstat a prozkoumat planetu Stavitelů monumentů v klidu.

Jake jim poblahopřál, ale Hutch na něm viděla, že radost nemá. Když se ho zeptala, odpověděl jí, že nechce v tuto chvíli skončit.

Pralesem zarůstal i široký, zastíněný přístav. Na pobřeží se tísnily mohutné stromy se širokými listy. Člun doklouzal nad volné moře a stočil se zpátky. Úzký, trávou zarostlý ostrov dělil ústí přístavu na dva průlivy. Oba částečně ucpával zřícený most.

Hutch pozorovala ve vodě čtverce se zkosenými rohy, masivní betonové základy (alespoň si myslela, že to betonové základy jsou) a hromady suti.

„Kdysi tady stály *velké* domy," řekla Janet. „Možná něco na způsob mrakodrapů."

„V lesích jsou další," ozval se George.

„Má někdo návrh, kde bychom měli přistát?" zeptal se Carson.

„Ne příliš blízko břehu," radila Hutch. „Jestli tu jsou nějací dravci, nejpravděpodobněji budou právě tam."

Vybrali si mýtinu asi půl kilometru od přístavu. „Minutku počkejte," pravil Carson. „Musíme si trochu promluvit, než tam vystoupíme." Správně, pomyslela si. Navzdory zkušenostem, které získali na Quaraqui, ne vždy si uvědomovali, jaká nebezpečí mohou číhat na neznámé planetě. Starý strach z nákazy mimozemskými nemocemi byl již rozptýlen: mikroorganismy neměly ve zvyku napadat tvory, kteří se vyvinuli v jiných biosystémech. To však neznamenalo, že nemohou být napadeni místními dravci. Hutch se o tom přesvědčila na vlastní kůži.

Carson dal do hlasu nejvojenštější tón, jehož byl schopen. „Ve skutečnosti o tomto místě nic nevíme, takže se budeme držet pohromadě. Všichni si vezmou pulsní pistoli. Ale prosím, když už budete mít pocit, že ji musíte použít, přesvědčte se, zda ve vašem palebném prostoru nikdo není."

Energetické štíty tady nepotřebovali, ale bylo namístě vzít si silný oděv a pevné boty, aby byli alespoň trochu chráněni před štětinami, jedovatými rostlinami, bodavým hmyzem a mnoha dalšími překvapeními, která jim prales

mohl přichystat. „Kudy půjdeme?“ zeptala se Maggie a dopnula si blůzu.

Carson se rozhlédl. „Rozlehlé zříceniny jsou severním směrem. Pojďme se nejdřív podívat tam.“ Otočil se k Jakeovi. „Do soumraku jsme zpátky.“

„Fajn,“ odvětil pilot.

„Zůstaň uvnitř, ano? Ať neriskujeme.“

„Jasně,“ řekl. „Nemám zájem někam chodit.“

Vzduch byl chladivý, svěží a voněl mátou. Shromažďovali se pod žebříkem a v němém úžasu se rozhlíželi kolem sebe. Keře se houpaly v mírném větru od moře; hmyz hučel a nad hlavami jim poletovali ptáci. Hutch to připadalo jako ztracená Pensylvánie, o níž člověk četl ve starých knihách.

Tráva byla vysoká. Sahala jí skoro až ke kolenům. Vystoupili, zkontrolovali zbraně a vybrali si mezeru mezi stromy. Carson šel první, George skupinu uzavíral. Přešli mýtinu a vnořili se do lesů.

Prakticky okamžitě je čekalo strmé stoupání. Vegetace byla hustá. Prodírali se mezi stromy a pichlavými keři a čas od času museli použít k odstranění překážek pulsní pistole.

Překonali vrchol hřebene a udělali si přestávku. Výhled jim zakrývalo houští. Janet se snažila ohlédnout po cestě, kterou přišli. „Já myslím, že je to mohyla,“ řekla. „Něco je tu zasypané.“ Snažila se využít hledačku, ale byla příliš blízko, než aby něco viděla, doslova na vrcholku kopce. „*Něco,*“ zopakovala. „Část nějaké stavby. *Sahá hluboko*.“

George vytáhl světelný blok a začal si kreslit mapu.

Sestoupili druhou stranou, kolem seskupení silných zdí. Některé sahaly výškou až po vrcholky stromů a často

byly rozvalené nebo úplně srovnané se zemí. „Tohle není žádná vyspělá technika," poznamenal George. „Používali umělé hmoty, potom ještě něco, co nepoznávám, ale většinou je to tady jenom beton a ocel. To odpovídá orbitální stanici, ale teleskopům ne."

„Nedává to žádný smysl," řekla Janet. „Modernější věci by měly být na povrchu. Primitivní město by mělo být dávno pohřbené."

Zvířata švitořila a skákala v korunách stromů. Hmyz bodal a klenbou vegetace prosvítalo zelené světlo. Mezi stromy převažovaly pokroucené listnáče s větvemi soustředěnými nahoře. Dolní části kmenů byly holé. Byly poměrně vysoké, mohly dosahovat zhruba tak do výšky pátého podlaží. Výsledek vypadal jako obrovská katedrála z listoví.

Přebrodili potok, vydali se podél zborcené kamenné zdi a začali stoupat na další pahorek. Oblast byla hustě zarostlá kvetoucími keři. „Trny," varovala je Maggie. „Stejné způsoby obrany se vyvíjejí všude."

Podobnost forem života na různých světech patřila k velkým objevům, které cestování nadsvětelnou rychlostí přineslo. Jistě, dali se najít exotičtí tvorové, ale bylo již jasné, pokud se o tom vůbec někdy vážněji pochybovalo, že příroda volí nejjednodušší řešení. Křídla, trny a ploutve se daly najít všude, kde byli živí tvorové.

Šli tam, kam je nohy zavedly, bez konkrétního cíle nebo směru. Narazili na betonový válec, který mohl kdysi sloužit jako silo nebo výtahová šachta. Zastavili se před spletí plastových trámů, příliš lehkých na to, aby mohly něco podpírat. „Socha," navrhla Maggie.

Carson se zeptal Janet, jestli by dokázala město datovat.

„Škoda, že už nemáme *Winka*,“ řekla.

„Hm. Dobře.“ Uvažoval, zda by nemohli poslat *Ashley Tee*, aby loď našla a zachránila, co bylo třeba.

Po první hodině se Carson pro jistotu spojil s Jakem. U člunu byl klid. „Tady taky,“ řekl.

„Je to poklad,“ prohlásil Carson.

Jake přerušil spojení. Ještě nikdy nebyl první na neznámé planetě. Šel z toho trochu strach. Byl však rád, že tam je.

Jake pilotoval čluny Kosmiku většinu svého života. Byla to prestižní a dobře placená práce. Nebylo to tak vzrušující, jak si představoval, ale každá práce časem zevšední. Létal z orbitálního doku na pozemní stanici a na kosmickou loď. A zpátky. Dělal to znovu a znovu a převážel přitom lidi, které zajímala jen jejich práce a vůbec je nenapadlo vyhlédnout z průzorů ven. Tato parta byla jiná.

Měl je rád. Líbilo se mu sledovat, jak zkoumají orbitální stanici, i když si dával pozor, aby si svůj zájem nechal pro sebe. Bylo pro něho přirozenější hrát nezaujatého cynika. A ještě něco: Věděl o Stavitelích monumentů, věděl, že také oni se toulali mezi hvězdami. Nyní byl v jednom z jejich měst.

Husté zelené listoví na kraji mýtiny se lesklo v jasném poledním slunci. Zaklonil se, sepjal ruce za hlavou. A něco zahlédl. Záblesk mezi stromy.

Vypadalo to jako odraz.

Protáhl hlavu průlezem, předklonil se a několik minut se tam díval. Něco bílého. Možná kus mramoru. Přelil se přes něho teplý vzduch od přístavu.

Zastavili se u křišťálového potoka a pozorovali ryby. Filtrované sluneční světlo dodávalo pralesu atmosféru neskutečnosti a nevinnosti. Byly tam pěšiny, zvířecí stezky, ale byly úzké a ne vždy průchodné. Občas museli vycouvat ze slepé uličky, před strmým srázem nebo pichlavým houštím. Carson svou pulsní pistoli vyčerpal a půjčil si Maggiinu.

Potok protékal pod zužujícím se modrošedým obloukem. Oblouk byl starý a živly se na něm podepsaly. Do kamenů byly vyryty nějaké symboly, jenže již dávno nebyly k přečtení. Maggie se snažila přečíst polštářky prstů to, na co jí oči nestačily.

Byla zabraná do úvah, a tak si nevšimla nenadálé salvy klapavých zvuků, jako když zachřestí kastaněty. Ostatním to však neušlo a podívali se k hustému trnitému křoví právě včas, aby zahlédli malého krabovitého tvora, který se rychle snažil schovat.

Za obloukem našli sochu jednoho z původních obyvatel. Byla převrácená a částečně zahrabaná, ale dali si práci a vykopali ji. Kdyby stála, byla by dvakrát větší než George. Snažili se ji očistit vodou z blízkého potoka a žasli nad umělcovou dovedností: měli pocit, že z kamenných tvarů dokážou číst charakterové vlastnosti. Šlechetnost. A inteligenci.

Měřili, mapovali, krokovali. Zdálo se, že George víc zajímá to, co není vidět. To, co je skryté v lesní půdě. Hlasitě spekuloval o tom, jak dlouho může trvat vypravení komplexní expedice.

Jednoduchá odpověď na tuto otázku neexistovala. Kdyby to záleželo jenom na komisaři, byli by tady za několik měsíců. Ale tak snadné to zřejmě nebude. Tato planeta mohla být koneckonců kolonizována ihned. A

byla tu možnost převahy v technické úrovni. Hutch se domnívala, že bude trvat *léta*, než se do blízkosti dostane někdo jiný než vojáci SAU.

Jake vylezl na křídlo člunu, seskočil na zem a zadíval se do stromů. Viděl to stále.

Kolem mýtiny rostly kvetoucí keře, jejichž bohaté mléčné květy se rytmicky pohupovaly ve svěžím větru od přístavu. Ve slunečních paprscích byly zářivé a vlhké. Jakeovy zkušenosti s lesem se omezovaly na pás stromů v předměstské čtvrti Kansas City, kde si jako kluk hrával. Nedalo se zajít tak hluboko, aby nebylo vidět Rolway Road na jedné straně nebo Pike na druhé.

Chápal, že i když les vypadá mírumilovně, je potenciálně nebezpečný. Měl však u sebe pulsní pistoli a věděl, že tato zbraň dokáže vypálit díru do všeho, co by se k němu chtělo přiblížit.

Den se povedl. Obloha byla tak modravá a tak krásná, až z toho bolely oči. Nad přístavem plula bílá oblaka. A nad hlavou s křikem kroužili mořští ptáci.

Aby získal jistotu, sáhl si na pažbu pistole a vykročil k okraji mýtiny.

Nacházeli pohádkové stromy, takové, jaké se často kreslí do knížek pro děti, rozšklebené a usměvavé. Vypadaly velice staře. Některé vyrůstaly z pahorků, obalovaly je svými kořenovými systémy, jako by držely tajemství, která v nich snad ještě mohla zůstat. Město bylo již dlouho mrtvé.

„Stovky let," řekla Maggie.

Podrost v těchto místech prořídl a stromy rostly daleko od sebe. Byl to les zalitý letním sluncem, dlouhá

chodba, která jako by se ztrácela daleko mezi živými sloupy.

Přešli vrcholovou část kopce a společně popadali dech.

Terén postupně klesal do lesnaté rokle a pak znovu stoupal v podobě dalšího hřebene. Vpředu vystupovala z klesajícího svahu a z hustého křoví nějaká zeď a tyčila se nad roklinu. Byla široká a masivní, jako přehrada. Jako hradba. Táhla se přibližně do poloviny údolí. A pak končila. Vysoká pět podlaží, z ničeho nic končila. Hutch zahlédla kovová žebra a lana. Otevřené schodiště stoupalo nad zeď a končilo ve vzduchu. Kdysi tam byly příčné zdi, ale zůstaly pouze spoje. Koruna byla kamenitá a porostlá vegetací.

„Pojďme si udělat přestávku," navrhl Carson. „Toto je dobré místo pro svačinu." Vybalili sendviče a ovocný džus a udělali si pohodlí.

Každý měl co říct. Mluvili o tom, jak asi údolí vypadalo, když tady stálo město, a co se tu asi odehrálo; o tom, že všechno, co zažili, stálo za to, že teď mohou být na tomto svahu.

Carson navázal spojení s člunem. „Jakeu?"

„Jsem tady."

„Všude klid."

„Tady taky."

„Fajn." Odmlka. „Jakeu, je to tady nádherné."

„Jo. Čekal jsem, že si to budete myslet. Už ze vzduchu to vypadalo docela dobře. Pořád platí, že se vrátíte do západu slunce?"

Carson by nejraději přenocoval venku, jenže vůči Truscottové by to bylo zneužití důvěry. Navíc by to bylo hloupé. Nyní, když byla *Ashley Tee* nablízku, měl jistotu,

že ji přesvědčí, aby počkala, až se lodě setkají. Což znamenalo, že měli na průzkum dostatek času. Nebylo třeba se štvát. „Ano," řekl. „Přijdeme."

„Rozumím."

Carson ukončil spojení a obrátil se k Hutch. „Jak dlouho se bude moci *Ashley Tee* zdržet v oblasti?"

„Těžko říct. Bude mít dvoučlennou posádku. Bývají venku zpravidla rok. Takže záleží na tom, kolik jim zbývá jídla a vody."

„Já pevně věřím, že něco vyžebráme na Melanii," řekl Carson. (Hutch neušlo, jak familiárně.) „Já vám řeknu, co bych chtěl," navázal. „Chtěl bych tu být, až dorazí expedice vypravená Akademií, říct jim nazdar a potřást si s nimi rukama. Páni, tak vznikají legendy. Třeba to půjde nějak udělat."

Jake spatřil bílý povrch zakrytý vegetací. Na kraji stromů se zastavil, vytáhl z kapsy pulsní pistoli a odjistil ji. Člun tiše čekal uprostřed mýtiny, otočený přídí k němu. Jeho zelenobílé zbarvení splývalo s lesem. Napadlo ho, že by si měl tuto chvíli zvěčnit na fotografiích. Jakeův člun.

Na trupu bylo vyvedeno jméno *Perthová* a emblém, stará raketa typu Athéna v kruhu hvězd. Loď nesla jméno hrdinky z počátku kosmického věku, která se rozhodla zůstat na palubě rozbitého plavidla a neodsoudit své druhy k smrti tím, že jim sníží beztak již chabou zásobu vzduchu. Dnes už se takové věci nedějí, pomyslel si Jake. Život zevšedněl.

Strčil hlavu do listoví. Byl to mramor. Teď již to poznal. Na denním světle byl čistý a studený. Ale okolní

porost byl hustý a on v něm nedokázal najít průchod. Nakonec si ho udělal pulsní pistolí.

Dával si záležet, aby stavbu zbraní nepoškodil. Ale zapletl se do křoví a málem svazkem pořezal sám sebe. To ho polekalo.

Vypadalo to jako stůl.

Možná *oltář.*

Stál pod parabolou. Do okraje byla vyryta řada značek. Vypadalo to staře.

Sakra. Měl si s sebou vzít kameru. Teď se pro ni bude muset vrátit.

Aktivoval společný kanál. „Franku?“

„Slyším.“ Carson jedl.

„Je tady něco, co vypadá jako oltář,“ řekl Jake. „Kde?“ zaznamenal v Carsonově hlase nervozitu. „Na jih od mýtiny.“ Popsal, co našel. „Vykašli se na to. Máš zůstat ve člunu.“

„Já *jsem* u člunu. Vidím ho odsud.“

„Poslyš, Jakeu. Podíváme se na to, až se vrátíme. Jasné? Ty teď vlezeš do kabiny a zůstaneš tam.“ Jake ukončil spojení. „No prosím,“ řekl.

Oltář nebyl postaven pro lidské rozměry. Když se před něj postavil, desku měl výš než oči. Řemeslné provedení bylo dobré: kámen byl zkosený a přesně seříznutý.

Dobře se bavil. Postavil se jako hrdina, s rukama v bok. Zvedl oči k parabole. Dotkl se symbolů na přední straně oltáře.

Co je tam asi napsáno? Vrátil se na mýtinu. Možná skutečně něco objevil. Přímo před ním se pod zářivě modrou oblohou blyštěl člun.

Tráva se vlnila ve větru.

Ucítil nějaký pohyb na pravé botě. Reflexivně zatřepal nohou a vzápětí v ní ucítil řezavou bolest. Vykřikl a upadl. Něco ho řízlo do žeber a seklo do tváře. Poslední, co si uvědomil, byla vůně trávy.

Zeď přicházela z údolí napravo od nich. Byla dost široká, aby po ní mohlo vedle sebe jít osm lidí, takže když se prodrala hustým křovím na volné prostranství, začala připomínat cestu. Na začátku sahala Hutch přibližně do výšky ramen. Ale již od poloviny mýtiny byla zbořená a celá levá strana se propadla nebo byla rozebrána. Nebo nikdy neexistovala. Těžko říct, v každém případě stavba klesala jediným vertikálním schodem asi do výšky kolen a nořila se do svahu.

Obhlídkou zjistili, že se jedná o beton zesílený železem. Hutch si vylezla na horní část a prodrala se listovím. Lesní půda se rychle ztrácela v hlubině.

Schodiště se nacházelo přibližně ve dvou třetinách směrem do údolí. „Sahá až na dno," prohlásila. Nebylo to až tak úplně přesné: jedno dolní rameno chybělo. O něco níž začínalo znovu a zdálo se, že na úrovni terénu nekončí, spíš se noří do země. Kolik zůstávalo pohřbeno v hlíně? Nechala si přinést hledačku. „V zemi je alespoň osm dalších pater," řekla zamyšleně. „Ale mohlo by to být mnohem víc." Potřebovali by leteckou aparaturu, aby získali kvalitní obrázky.

Vrátila se na mýtinu. „Později," řekl jí Carson s pohledem na hodinky. „Později se podíváme líp."

Houpající se, sluncem prosvětlené větve nad nimi, které clonily oblohu, vypadaly, jako by tam byly věčně.

Poklidným tempem prošli údolí a dorazili k nějaké kupoli. Janet ji prozkoumala a oznámila, že je to koule a že pravděpodobně sloužila jako zásobní nádrž. „Kdysi byla natřená," dodala. „Bůhví jakou barvou."

Carson zvedl oči k slunci v korunách stromů. „Je čas vydat se na zpáteční cestu."

George aktivoval vysílání a zavolal člun. Po chvíli se na komunikátor zamračil. „Nedostávám vůbec žádnou odpověď," řekl.

Carson zapojil vlastní aparaturu. „Jakeu, odpověz, prosím." Podívali se jeden na druhého.

„Jakeu?" – George se přepnul do kontrolního režimu. Kontrolka blikala žlutě. „Nedostáváme signál. Prostě nevysílá."

Hutch se pokusila zavolat přímo člun. „Taky nic," řekla.

„Sakra," zavrčel Carson, rozčílený tím, že pilot klidně ignoruje jeho příkazy. Stýskalo se mu po létech v armádě, kdy se mohl spolehnout na to, že lidé udělají, co se jim řekne.

„Nevadí, za několik minut to zkusíme znovu." Sluneční světlo dostalo červený nádech.

Udělali si skupinovou fotografii před kopulí. Potom se začali vracet.

„Technický problém," usoudil George. Ale zneklidněli.

Janet postupovala obvyklým rázným tempem. Jako jediná věřila, že v člunu je všechno v pořádku. Byla příliš opojená triumfem, než aby si nechala všechno pokazit nějakou chvilkovou nejistotou. Byla zvyklá účastnit se významných objevů (bylo jich poslední dobou tolik), přesto věděla, že až se jednou za svou kariérou ohlédne,

toto bude určující moment. První v městě u přístavu. Byl to nádherný pocit.

O patnáct minut později znovu vstoupili do údolí se zdí a v zástupu začali stoupat. Janet se přemístila až na konec. Uvažovala právě o tom, že se sotva dožije okamžiku, kdy toto místo vydá všechna svá tajemství, když si koutkem oka všimla jakéhosi pohybu těsně vedle ušlapané trávy. Podívala se tam znovu, nezahlédla nic a pustila to z hlavy.

Vrátila se v myšlenkách ke zříceninám pod jejich nohama –

Prakticky ve stejném okamžiku Hutch vykřikla *Pozor!* – a do kotníku jí zajela horká, ostrá jehla. Vykřikla bolestí a upadla. *Něco* se drželo její boty, škrábalo po ní. Zdálo se jí, že zahlédla pavouka. Překulila se a pokusila se k němu dostat. Mělo to barvu trávy a teď to vypadalo jako krab. Maggie se k ní rozběhla. Pulsní pistole vzplály. Zbytek skupiny kolem ní bojoval. Svět zaplavila mučivá bolest.

Carson měl stále dobré reflexy. Janetin výkřik se ani pořádně nerozezněl, když zpozoroval a zabil jednoho z útočníků. Byl to brachyid, krabovitý tvor podobný tomu, jehož zahlédli již dřív. Ale kolem se zatím rozpoutávalo peklo.

Janet ležela na zemi. Maggie se k ní skláněla a kamenem bušila do husté trávy.

Carsonovým levým kotníkem projela ostrá bolest. Narazil do stromu a zhroutil se.

Hutch před ním zaklekla s pulsní pistolí v ruce.

Krabi. Slyšel výkřiky a volání o pomoc.

Maggie sáhla za sebe a zvolala: *Pistoli!* Hutch jí jednu vrazila do ruky. Brachyid pevně visel z Janetiny boty.

Carson se díval, jak se divoce houpe sem a tam. Do trávy stékala krev. Maggie zbraň přirazila ke krunýři a stiskla spoušť. Tvor zavřískl.

„Nechoďte do trávy!“ vykřikl George. „Jsou v hluboké trávě!“

Na vrchním krunýři se objevila černá skvrna a začalo se z ní kouřit. Zpod krunýře vyrazily krátké nohy a začaly škrábat o Janetinu botu. Pak se tvor křečovitě stáhl, otřásl se a pustil se. Maggie ustoupila.

Hutch zahlédla dalšího brachyida. Byl před nimi a rozhlížel se očima na stopkách. Úzké, zahnuté klepeto rytmicky stříhalo. Vykoupala jej ve žhavém bílém světle ze své pulsní pistole. Nohy a oči zčernaly a scvrkly se a tvor se odkutálel stranou, kde se od něho vzňala tráva. Hutch nechtěla nic riskovat, a proto přejela paprskem po celé oblasti a sežehla stromy, kameny a keře, všechno, co bylo nablízku.

Napadlo ji, že by mohli být jedovatí.

„Přicházejí další,“ ozval se George. „Před námi.“

Hutch postoupila dopředu a spatřila, jak jich několik stojí přes stezku. Další se pohybovali v trávě po obou stranách. „Možná bychom se měli vrátit,“ řekla.

„Ne,“ odmítl Carson. „Je možné, že právě to je smysl toho manévru.“

„*Manévru?*“ ozval se znepokojeně George. „Snad nechceš říct, že se nás *snaží* obklíčit?“

Brachyidi se vrhli do útoku. Postupovali frenetickou, šikmou chůzí, která byla komická a odporná zároveň. Jejich krunýře Hutch připomínaly staré vojenské helmy. Z orgánu v ochranném pouzdře umístěném v blízkosti úst chvějivě vystřelovalo něco jako skalpel. Jak se blížili, škubali klepety a napřimovali skalpely.

Hutch a Maggie je spálily. Syčeli, divoce škrabali korýšovitými nožkami, až zčernali a chcípli.

Najednou se přestali valit další a les ztichl. Osaměli v pachu doutnajícího masa a hořících listů. Maggie pomohla Janet vstát a dala si její ruku kolem ramene. George zvedl Carsona. „Tudy," řekl.

Hutch přejela svítilnou po stezce před nimi. Nic se tam nepohybovalo.

Kulhali do kopce. Když měli pocit, že je to jakž takž bezpečné, zastavili se, Hutch vytáhla lékárničku a rozdala prostředky proti bolesti. Pak odřízla Janetinu botu. Rána byla těsně nad kotníkem. Byla nerovná, krvácela a začínala velice rychle opuchat. „Bude se to muset co nejdříve sešít," řekla. „Poděkuj té botě." Dala jí analgetikum, provedla lokální desinfekci a překryla ránu plastexovou pěnou. „Tak jak ti je?"

„Dobře. Bolí to."

„Hm. A ještě bude. Nech to být." Obrátila se ke Carsonovi. „A teď ty."

„Doufám, že ta potvora neměla vzteklinu," řekl. Tentokrát to Hutch měla trochu obtížnější: část boty byla vražena až do kotníku. Musela ji vyříznout. Carson zbledl a pokoušel se nezávazně konverzovat. „Bude to dobré," řekla.

Přikývl. „Díky."

Když byla hotová, Maggie zvedla pravou ruku. „Mně taky."

Hutch s hrůzou zjistila, že Maggie přišla o malíček. „Jak k tomu došlo?"

„Ani nevím," řekla. „Myslím, že mi to udělal, když jsem ho strhávala z Janet."

Uzavřela ránu nejlépe, jak to za daných okolností šlo. *Do prdele.* Kdyby ho našli, lodní chirurgové by jej dokázali přišít zpátky. Ale nemohli se vrátit a hledat ho.

„Hotovo?“ zeptal se nervózně George. „Myslím, že tu pořád jsou.“ Hutch je slyšela, maličké nožky škrábající po kamenech, cvakání klepet. Ale vypadalo to, že teď jsou za nimi.

Carson ani Janet nebyli schopni jít bez pomoci. „Budeme muset udělat tažná nosítka,“ prohlásila Hutch a začala se rozhlížet po vhodných silnějších větvích.

George se zamračil. „Nemáme čas něco stavět.“ Našel dvě suché větve a udělal z nich berly. „To je maximum,“ řekl a rozdal je. „Pojďme.“ Maggie přidělil na pomoc Janet a sám poskytl oporu Carsonovi. „Hutch, ty nás budeš krýt zezadu,“ řekl. „Buď opatrná.“

Vydali se na cestu.

Šlo to pomalu. Frank nebyl žádné peříčko a George byl příliš vysoký. Musel se ohýbat, aby na něho Carson mohl přenášet váhu, a Hutch věděla, že celou cestu do člunu nemohou vydržet. Takto ne. Možná by někde mohli najít volné prostranství. Zavolat Jakea, aby pro ně přiletěl. Pokácet člunem stromy a vytáhnout je. Kdyby mu dali znamení, navedli ho –

George vystřelil ze své pistole. Zaslechli známé krabí zavřísknutí. „Hajzlové, jsou skoro neviditelní,“ řekl. „Ten byl *před* námi.“

Kde ksakru vězel Jake? Hutch se mu znovu pokusila zavolat, ale ani teď se nedočkala žádné odpovědi. V této situaci mlčení naznačovalo zlověstnou možnost.

Hutch se zoufale rozhlédla po stromech, které jim útočiště poskytnout nemohly, neboť větve byly značně mimo jejich dosah.

„Takhle to dál nepůjde,“ řekl nakonec Carson, vysmekl se Georgovi a posadil se. „Kdybyste si nemuseli dělat starosti se mnou, mohli byste Janet nést a šlo by vám to mnohem rychleji. Dejte mně pulsní pistoli a zítra pro mne přijďte.“

„No jasně,“ řekl George. „Já to tu ubráním, chlapci. Vy běžte napřed.“ Zavrtěl hlavou. „Myslím, že to není dobrý nápad.“

Zanechávali za sebou krvavou stopu. Hutch se vystřídala s Maggie. Potom znovu vykročili. Maggie čas od času vystřelila ze své zbraně. A zdálo se, že přešla do osobní roviny. *„Prevíte“* opakovala, *„tady máš.“* A: *„Rovnou mezi oči, ty hajzle.“*

Vyčerpala další pulsní pistoli. Zbývaly jim ještě tři.

Hutch váhavě podala svou zbraň Maggie. „Na co myslíš?“ zeptal se Carson.

„Potřebujeme se dostat ze země,“ promluvila Janet. „Potřebujeme strom.“

„Tak najdi nějaký v naší velikosti,“ řekla Maggie. A pak dodala: „A co zeď?“

„Ano,“ souhlasil George. „To by snad mělo fungovat. Nahoře by mohlo být bezpečno. Jestli ti hajzlové neumějí šplhat.“ Podíval se na Hutch. „Můžeme se spojit s *Perthovou*?“

„Přímo ne. Někdo by musel zapojit retranslačku ve člunu.“

„Stejně by to k ničemu nebylo,“ namítl Carson. „Oni nám pomoci nemohou. Jejich člun je tady dole.“

Jeho oděv byl nasáklý krví. Hutch mu na ránu nanesla další pěnu.

Zastavili se kvůli úpravám na malé mýtince. Vtom George zvedl ruku. „Pozor,“ řekl. „Jsou tady.“

Hutch musela přemáhat nutkání dát se na útěk. „Kde?“ zeptala se.

Vystupovali z vysoké trávy na všech stranách a bylo jich ohromující množství. Postupovali skoro až s vojenskou precizností. Hutch, Maggie a George utvořili kolem ostatních kruh a odhodlaně zabíjeli. Postupující hordu sežehovaly bílé plameny. Brachyidi umírali. Umírali hromadně, jejich řady kolísaly, ale nezastavily se. Na zemi se povalovaly spálené krunýře, tráva a keře začaly hořet. Carson a Janet, kteří zůstali beze zbraní, se tiskli zády k sobě a snažili se nepřekážet. Vzduch se naplnil puchem spáleného masa. Jeden kouřící krab se Hutch odrazil od boty.

George bojoval chladně a promyšleně. Hutch, která stála vedle něho, měla téměř pocit, že ho nepoznává. Usmíval se, bavil se. Laskavá nevinnost byla pryč.

Útočníci postupovali záludně a cílevědomě. Hutch cítila z útoku klamné manévry, výpady a organizaci. Jejich oči se na ni upíraly a sledovaly ji. Žádný z krabů, které v mládí potkávala na plážích, si jí tolik nevšímal.

Maggiina pulsní pistole slábla, červenala.

Běh věcí byl neúprosný.

Strach, že se z toho nedostanou, začínal být čím dál víc neodbytnější. Zvláštní bylo, že v Hutch toto podezření vyvolávalo celou škálu protichůdných emocí, něco jako jsou proudy v klidném jezeře: byla prakticky současně klidná, vyděšená a rezignovaná. Stejně jako George, začala v zabíjení hledat radost a přejížděla paprskem s krutým uspokojením. A začala přemýšlet o tom, jak by měl přijít konec, co by měla udělat. Rozhodla se, že nepřipustí, aby ji nebo kohokoli jiného dostali živého. Koutkem oka se podívala, co dělají Carson a

Janet. Carson byl stržen bojem, ale Janet si jejího pohledu všimla a přikývla. *Až přijde konec, jestli přijde, udělej to, co udělat máš.* Mrtvé, kouřící krunýře se vršily dál. Hutch se zdálo, že u tvorů snažících se prorazit přes zvyšující se bariéru zaznamenala jistou váhavost, ale tlak ze zadních řad je neustále tlačil dopředu. Čím dál víc zjišťovala, že může prostor pokrývaný palbou rozšířit a zaútočit na zadní řady. Zóna doutnajícího masa kolem nich začala fungovat jako štít.

Obětovala okamžik na snížení výkonu.

Do očí se jí valil černý dým. Zabila dva další a ušetřila jednoho, který od ní prchal jako šílený a narazil při tom do stromu.

„Musíme utéct," řekl George. „Než se znovu zformují."

„Já jsem pro," řekla Hutch. „Jak to uděláme?"

„Ty keře." Ukázal na bok. Křičel, aby ho bylo v tom rámusu slyšet. Většina tvorů byla na stezce, vepředu a vzadu. „Udělej díru ve křoví," navrhl.

Hutch přikývla.

„Slyšeli jste všichni?" zvolal George.

Hutch se obrátila k Janet a Frankovi. „Zvládnete to bez pomoci? Dokud je nesetřeseme?"

Carson se podíval na Janet.

„*Já* můžu skákat," řekla. „Pojďme."

Hutch neztrácela čas. Otočila pulsní pistoli ke křoví, které jí ukázal George, a vypálila v něm díru. Několik krabů se tam přemisťovalo. Hutch jednoho zabila a George se ujal krytí zezadu. Keře byly husté a ona měla strach, že by v nich mohli uvíznout. Zaclonila si oči a pokusila se uvolnit cestu pro Janet. Jednou nebo dvakrát se zastavila, aby odrazila útočníky.

Jenže oni už zase postupovali.

O několik minut později vyšli na travnatý svah.

„*Kde je George?*“ ohlédla se Maggie.

Hutch ho zavolala komunikátorem. „Georgi, kde jsi?“

„Jsem v pořádku,“ odpověděl. „Hned jsem u vás.“

„Co děláš?“

„Hutch,“ řekl tónem, jakým ho ještě nikdy neslyšela promluvit, „běžte dál. Dostaňte se ke zdi. Tam se setkáme.“

„Ne!“ vykřikla. „Žádné hrdinské činy. Potřebujeme tě *tady*.“

„Já tam *přijdu*, sakra. Franku, řekni jí něco, prosím tě.“ Přerušil spojení.

„Má pravdu,“ řekl Carson. „Vracím se pro něho –“

„Jestli to uděláš, zemřeme všichni. Má šanci jedině tehdy, když se *my* dostaneme na vyvýšené místo. A teď *pohyb* –“

Zuhelnatělá tráva a kousky krabů chřupaly pod nohama. George šel hned za Maggie, ale krabi postupovali příliš rychle. Obrátil se a vystřelil. Nemělo smysl, aby pospíchal, protože stejně nemohl jít rychleji než lidé před ním.

Ofenziva se zpomalila. Několik jednotlivců útočilo, ale jinak se zdálo, že většina pochopila, kde jsou hranice jeho účinného dostřelu, a drželi se mimo něj. Pozpátku postupoval křovinami.

Drželi s ním krok. A slyšel je z obou stran.

Potlačil nutkání rozběhnout se. Poslouchal, jestli před sebou neuslyší pistole, a povzbudilo ho, že k němu doléhají jen zvuky lidí dusajících lesem.

Ať už k tomu brachyidům posloužily jakékoli z jejich omezených smyslů, pochopili situaci a začali se pulsní pistoli vyhýbat. Neútočili na něho, alespoň ne ve velkém počtu. Stačili se poučit. Potřeboval toho využít, aby získal nějaký čas.

Neodvažoval se jít příliš rychle. Nechtěl své druhy dohonit dřív, než budou v bezpečí na zdi. Proto se chvílemi zastavoval, a když se k němu tvorové přiblížili, někdy osamoceně, někdy i po několika seřazených do pseudovojenské formace, pustil se do nich a zahnal je.

Vypjatý hovor s Hutch ho vyvedl z míry. Slyšel ji z komunikátoru i po větru. Stále byli velmi blízko. Ksakru –

Míst, která se dala využít k přepadu ze zálohy, bylo všude plno. Ale žádný nápor nepřišel, žádný výpad z boku, žádné překvapení. Jen se drželi s ním. A to bylo dobře. Dokud se soustřeďovali na něho, nehnali se za ostatními. A přestože byli rychlí, on byl rychlejší. Když nemusel nikoho nést.

Vnořil se do vysoké trávy, tak vysoké, že je nemohl zahlédnout přímo, ale viděl pohybující se stébla. Šel dál, dokud se neocitl na skalnatém terénu. Tam měl přehled. Tam z nich budou snadné terče.

Jen ať se Hutch a ostatní dostanou co nejdál.

„Kde je ta zeď?“ zeptal se Carson.

Došli na vrchol stoupání. Možná dalšího půl kilometru. „Deset minut,“ řekla Hutch. A k Janet: „Jsi v pořádku?“

Janet a Carson se belhali, jak to šlo, podpíráni Hutch a Maggie. „Jo, dobré.“

Hutch by nejraději byla v trvalém spojení s Georgem, ale měla plné ruce práce se zraněnými druhy a nechtěla rozptylovat jeho pozornost. Ale jen stěží potlačovala slzy.

Carson mlčel. Čelo měl studené a zdálo se, že oči má jasné. Když na něho zkoušela mluvit, pouze naléhal, aby se nezastavovali. „Stačím vám," řekl.

Kráčeli po stezce, kterou předtím v houští sami prořezali, a dávali pozor, až vegetace po levé straně skončí a odkryje jim výhled na zeď. *Museli být již blízko.*

Janet se bez výstrahy zhroutila. Hutch ji stačila zachytit a lehce ji položila na zem. „Pauza," řekla. „Odpočiň si chvilku."

Carson si nesedl. Dokulhal ke stromu a opřel se o něj. Janet byla pobledlá a měla horečku. Zbrocená potem. Hutch aktivovala komunikátor. „Georgi?"

„Slyším tě, Hutch."

„Prosím tě, přijď. Potřebujeme tě."

George přerušil spojení a udělal chybu, která ho stála život. Podařilo se mu získat dostatečný čas. Mohl se odpoutat od nepřátel a během několika minut své druhy dohonit. Ale armáda korýšů sešikovaná za ním představovala příliš lákavý cíl. Vrátil se k taktice, která byla tak úspěšná. Chtěl pronásledovatele oslabit, a proto se do nich pustil a přejížděl paprskem pistole po jejich řadách. Byl již červený, rychle slábl. Ale stačilo to.

Rozprchli se, nesnažili se jít za ním. A jak cupitali pryč, hořeli a umírali. Pronásledoval je s umíněnou důkladností, zabíjel všechno, co se hýbalo. Vzplanuly požáry a soumrak se naplnil vřeštěním brachyidů.

Jenže když se otočil zpátky, půda před ním se pohybovala. Přejížděl paprskem po nových cílech. Nezastavilo je to, zato on musel energii paprsku soustředit na jediného tvora, pokud ho chtěl zabít.

Rozvážně postupovali tou svou šikmou chůzí, skalpely měli vztyčené. Požár za ním se rozhoříval. Tudy se utéct nedalo.

Vysoko na ztemnělém kopci zahlédl svítilny svých druhů. Zdály se být velice daleko.

Vrhl se do otvoru v křovinách. – A oni tam na něho čekali.

24

Beta Pacifica III. Úterý 12. dubna, hodina po západu slunce.

Dole, ve tmě viděli plameny. „Zvládne to," řekl Carson.

Hutch se ohlížela a váhala. Celý svět se scvrkl do toho mihotavého světla. Chtěla s ním znovu mluvit, aby se upokojila. Ale vzpomněla si na Henryho hněvivou reakci. *Kde jsi byla ty, když jsme se snažili získat odpovědi? Jediné, na co ses vzmohla, bylo to, že jsi dřepěla na druhém konci toho posraného komunikátoru a snažila ses všechny zpanikařit.*

Nešťastně vykročila na další cestu, podpírajíc Janet. Jak teď všechno vypadalo jinak. Kužel světla z její svítilny přejel po stromě rozštípnutém bleskem. „Ten si pamatuju," ozvala se Maggie. „Už jsme blízko –"

O několik okamžiků později se nocí rozlehl výkřik. Zvonil mezi stromy, vibroval v nehybném vzduchu, vybuchl do několika krátkých výkřiků. – Hutch zavolala jeho jméno a otočila se.

Janet však odhadla, co chce udělat. „Ne! Nemůžeš mu pomoct!“ Chytila ji a pevně ji držela. „Proboha, už mu nemůžeš pomoct, Hutch –“

Janet byla o poznání silnější, ale neudržela by ji déle než několik sekund, kdyby se k nim rychle nedostal Carson. Upadli na hromadu.

„Nemůžeš nic dělat,“ řekl.

Vykřikla.

„Bude to zbytečné.“ To byla Maggie, která se na ni dívala shora.

„Tobě se to lehko řekne,“ obořila se na ni Hutch a v tu chvíli ji nenáviděla. „Když jiní umírají, ty jsi vždycky v bezpečí někde daleko!“

A vyhrkly jí slzy.

V záři svítilny zeď vypadala světle a bezpečně.

Je třeba vylézt nahoru. Hutch viděla rozmazaně a neměla daleko k hysterii. „Vydrž,“ obrátila se na ni Janet. „Potřebujeme tě.“

Ze svahu napravo od nich se vynořil dolní pás, který jim předtím připomínal vozovku. V polovině mýtiny se kolmo zvedal téměř o dva metry. Za normálních okolností by to nebylo mnoho. Ale dnes večer to bylo něco jiného.

S jednou nohou se šplhalo špatně. Přestože při tom Carson ztratil dost krve, dokázal to, když mu zdola pomáhala Maggie, Hutch ho vytahovala a sílu mu patrně dodával šelest pohybující se trávy. Jakmile byl nahoře Carson, s Janet to již bylo snadné.

Hutch letmo obhlédla korunu zdi, aby se přesvědčila, že tam na ně nečekají žádná překvapení. Potom si

spokojeně sedla a vytáhla lékárničku. „Tak se ještě jednou podíváme, jak na tom jsme," řekla rezignovaně.

Zdálo se, že Janet upadá do šoku. Hutch jí zvedla nohy, podepřela je hromádkou hlíny, svlékla si blůzu a přikryla ji. Carson na tom byl lépe. Když pro oba udělala všechno, co udělat mohla, zkontrolovala Maggie zraněnou ruku.

„Jaké to je?"

„Přežiju to."

„Promiň," řekla Hutch. „Nemyslela jsem to vážně, co jsem předtím řekla."

„Já vím."

Začala jí měnit krycí vrstvu. Ale z očí se jí dál kutálely slzy a všechno od nich bylo mokré. Maggie to musela dodělat sama. Carson se k nim dobelhal a přisedl si.

Hutch upírala oči do tmy. Ohně dohořely a noc byla čím dál chladnější. Mezi stromy plul měsíční srpek. „Je mrtvý," řekla.

Carson ji objal, ale neřekl nic.

„Nechci –" Zarazila se a počkala, až svůj hlas ovládne. „Nechci ho tam tak nechat."

„Vrátíme se pro něho," řekl Carson.

Janet nevypadala dobře. *Musíme ji udržet v teple.* Maggie jí dala svou blůzu. Hutch nasbírala větve a rozdělala oheň. Vítr zesílil, teplota klesala. Carson byl velmi bledý a Hutch se obávala, že také on upadá do šoku. „Bude asi chladno," konstatovala suše. „Neměli bychom tu raději zůstávat přes noc."

Carson se unaveně díval do ohně. „Já jinou možnost nevidím."

„Můžeme dojít do člunu."

„A jak to uděláme, můžeš mi říct? Já tam nedojdu. A Janet také ne.“

„Já nemyslím *všichni*. Myslím sebe.“

„A co uděláš, až se tam dostaneš?“

„Přiletím sem.“

Koruny stromů byly navzájem spojené a zakrývaly oblohu. „A co s ním? Přes *to* se nedostaneš.“

„To víš, že dostanu. Když pár stromů pokácíme.“

Carson se jí podíval do očí.

„Nic jiného nám nezbývá,“ dodala.

„Počkej, až se rozední.“

„Je možné, že tolik času nemáme. Janet na tom není dobře.“

Podíval se na Maggie. „Co si myslíš ty?“

Maggie měla oči rozšířené únavou a hrůzou. „Myslím, že je na ní, aby se rozhodla,“ řekla.

Nezapomněla, co jsem jí řekla. Na Hutch z toho všeho padla zdrcující únava.

Bylo by samozřejmě nejlepší, kdyby vyrazila hned. Ale nejdřív bylo třeba udělat několik věcí.

Musela najít správný strom, který přijde porazit. Předpokládala, že by jeden mohl stačit, a objevila jej o kus dál, za zničeným schodištěm. Byl dostatečně blízko, aby na něj pulsní pistole působila, a Hutch odhadovala, že by po něm mohla vzniknout dost velká díra, aby se s člunem dalo slétnout. Zejména druhá otázka byla poněkud ošemetná, ale doufala, že to vyjde. A pokud ne, mohli si s tím poradit, až na to dojde.

Potom vybrala nástupní místo a pomohla Janet a Carsonovi přesunout se tam. Zdálo se, že již jen použití tohoto termínu pozvedlo jejich ducha. Když se tam přemístili, znovu rozdělala oheň. Byli teď daleko nad

údolím a blízko korun stromů. Větve a listy červenaly září plamenů.

Zatímco Hutch se připravovala k odchodu, Maggie přešla k okraji zdi, obhlédla vybraný strom a podívala se dolů. Bylo to nějakých pět podlaží.

„Víš, co dělat?“ zeptala se Hutch. „Ano. Budeme čekat, až se vrátíš.“ Zbývaly jim pouze dvě funkční pulsní pistole. Ale Maggiin paprsek již červenal. Poslední měla Hutch. Podala ji

Maggie.

Ta však zavrtěla hlavou. „Vezmi si ji s sebou. Možná ji budeš potřebovat.“

„*Ty* ji budeš potřebovat na pokácení toho stromu. Stejně ji nehodlám vystřílet na ty potvory.“ Janetino dýchání bylo přerývané. „Musím jít.“ Jejich oči se setkaly a zastavily se na sobě. „Až se odsud dostaneme,“ řekla, „chtěla bych tě pozvat na oběd.“

Maggie se usmála. Byl to upřímný úsměv, rámovaný slzami. „Jasně,“ odvětila. „To ráda přijmu.“

„Buď opatrná,“ řekl Carson.

Přivázala si svítilnu k zápěstí a vydala se po koruně zdi zpátky. Obklopila ji noc.

Pach moře byl pronikavý a les dole byl plný hmyzích zvuků. V hlavě stále slyšela jako ozvěnu Georgův křik a měla šílený strach.

Kdyby si to dovolila, dokázala by si představit jeho poslední okamžiky. Ale raději svou představivost ochromila. Snažila se soustředit na to, co bylo třeba udělat, a zapudit obavy a myšlenky na utrpěnou ztrátu.

Spěchala po zdi zpátky a dívala se, jak lesní půda stoupá. Vepředu jí ve výhledu na mýtinu bránilo křoví.

Pak je uslyšela. Přímo před sebou.

Na lesní půdě pod ní vládl klid.

Keře se kývaly ve větru. Zvedla svítilnu a přejela jejím kuželem po koruně zdi. Vše se zdálo být čisté. Vstoupila mezi oponu křoví a vyšla na mýtinu.

Byli na spodní úrovni.

Zlostně se na ně dívala.

Přihrnovali k patě zdi listí a hlínu. Zamrazilo ji v zádech.

Hutch našla kámen a mrštila jej po nich. Bylo to neuvěřitelné, ale minula. Práce však na okamžik ustala a oči na stopkách se otočily k ní. Několik krabů se oddělilo a uchýlilo se do podrostu po stranách zdi. Ostatní začali ustupovat a stáhli se za hranici, kterou by George poznal.

Zapojila komunikátor. „Maggie?“

„Slyším.“

„Jsou tady, u konce zdi. Stavějí rampu.“

Zaslechla prudké nadechnutí. Slyšela, jak Maggie opakuje varování Carsonovi. „Možná bychom měli zkusit sejít po schodišti,“ řekla Maggie.

„Ne,“ odvětila Hutch. Neměli šanci to dokázat. „Ještě máte čas. Hlavně buďte připraveni, až se vrátím.“

„Fajn. Hutch?“

„Ano?“

„Těším se na ten oběd.“

„Já taky.“

Prošla mezi křovím zpátky a podívala se dolů. Byl to pořádný skok, dobrých pět metrů. Ale viděla pouze jednoho kraba.

Sedla si, otočila se a pověsila se za ruce. Tvor dole se dal do pohybu. Odstrčila se od zdi a pustila se. Pád trval neskutečně dlouho. Jak padala, držela svítilnu od těla, aby bylo méně pravděpodobné, že ji rozbije nebo sama

sebe zraní. Vnímala vítr, pach lesů a filtrované měsíční světlo.

Dopadla tvrději, než očekávala, překulila se na nohy a vystartovala, aniž by se dívala, kde zůstal brachyid.

Cesta, kterou vypálili, byla napravo od ní, výš po svahu, ale ona považovala za moudré se jí alespoň chvíli vyhýbat. Rozhodla se, že bude postupovat rovnoběžně a v bezpečné vzdálenosti na ni přejde. Došla k závěru, že vojenské schopnosti těch bestií nesmí podceňovat.

Nic nenasvědčovalo tomu, že by byla pronásledována.

„Jsem volná, Maggie," řekla do komunikátoru. „A na cestě."

Neběžela naplno. *Jakeovi se něco stalo.* Mysli na to. Ale čas tlačil. Spěchala dál, zabíhala do slepých uliček a narážela do vegetace, jíž by se jinak vyhnula.

Postupně stočila směr svého postupu mírně do kopce a očekávala, že narazí na stezku.

Nenašla ji. Došla na vrchol hřebene a neměla ponětí, kde je. *Do prdele.* Minula ji. Musela ji přejít.

Hlavně nepodléhej panice. Zavolala na zeď. Krátká pauza. Potřebovala se vzchopit. „Maggie?"

„Slyším. Jak to jde?"

„Postupuju. Jsem v pořádku."

„Buď opatrná."

„Budu. Jak jsi na tom se stromem?"

„Jde to pomalu. Je to trochu daleko."

„Pokračuj v tom. Budu tě informovat, co je nového."

O několik minut později narazila na zčernalé křoví. Výborně. Tudy přišli. Ale stezka téměř neexistovala a s představou, že to bude moci ke člunu vzít sprintem, se musela rychle rozloučit. Uvědomila si, jak málo byla pozorná cestou tam. Vůbec se nesnažili cestu si značit.

Nikoho nenapadlo, že by na zpáteční cestě mohli mít problémy; proč také, v nejhorším případě by stačilo zaměřit Jakeův signál.

Několikrát zahnula špatně. Pokaždé se vrátila a hledala. V jednom okamžiku vyšla z lesa ven a zjistila, že má před sebou rozlehlou, měsícem ozářenou vodní hladinu. Zřícený most, který viděli ze vzduchu, ležel na mělčině jako nějaký spící dinosaurus.

• • •

Strom nespadl. Maggie prořízla celý kmen, ale strom se jen naklonil, jak byl beznadějně zapletený do pavučiny větví. Pršelo na ni listí a úlomky dřeva. Některé kusy spadly za okraj a absolvovaly dlouhý střemhlavý pád na lesní půdu.

Ale koruna byla stejně neprostupná jako předtím.

„Co teď?“ zeptal se Carson. Její zbraň byla vyčerpaná. Zbývala jen ta, kterou jim nechala Hutch. Vytáhla ji z opasku.

Carson se rozhlížel po stromech. „Támhle,“ ukázal. „*Ten uřízni.*“ Měl stejnou šířku, jenže byl asi o čtyři metry dál. Na nejzazší hranici účinnosti pistole. „Pokácej ho, a možná spadnou *oba*.“

Smutně se na něho podívala.

„Nic jiného nám nezbývá, Maggie.“

Dolezla k okraji a natáhla se přes něj. *Co nejblíž.* Zmáčkla spoušť.

Hutch neměla ponětí, kde je. Neviděla žádné hvězdy, podle nichž by se mohla řídit. Žádné orientační body. Nenašla žádnou stopu, že by tam předtím prošli, žádný kopec ani strom jí nebyl povědomý.

Zaměřila Maggiin komunikátor, který vysílal nepřetržitý signál. To jí prozradilo polohu vůči zdi a dovolilo jí to přibližně odhadnout, kde by se měl nacházet člun. *Byl někde v této oblasti.* Ale kde? Dělala si starosti, že už jej přešla, že zůstal někde za ní.

„Pozor!“

Kmen se naklonil směrem k nim. To se nemělo stát: Maggie se snažila vést řez pod takovým úhlem, aby spadl na druhou stranu. Strom se však místo toho pomalu zřítil, v kakofonii praskajícího dřeva. Větvičky, listí a šlahouny strhl s sebou. Kmen narazil do zdi a celá stavba se zachvěla. Celý ten velký propletenec spadl na Maggie jako obrovská listová síť a podtrhl jí nohy. Větve popraskaly a kmen se valil dál až sklouzl přes okraj a zahájil dlouhý, pomalý sestup do propasti. A Maggie si s hrůzou uvědomila, že je strhávána s ním.

Nemilosrdně ji to táhlo k hraně zdi. Snažila se vyprostit, najít něco, čeho by se mohla chytit. Ale zdálo se, že přes okraj padá *všechno.*

Svět byl plný širokých, plochých listů a strašlivého zvuku drcení. Slyšela, jak Carson volá její jméno. Napadlo ji, že se tajemství Oz už nedozví. *Nikdy.* Ani to, proč Quaraquánci ztotožňovali Stavitele monumentů se smrtí.

Nedávalo to smysl. Změť se zastavila, balancovala vysoko nad lesní půdou. Dopřála jí tak poslední pohled na stříbrný měsíc. Naštěstí byla taková tma, že neviděla, jak je vysoko.

Promiň, Hutch.

„Hutch?“ Hlas byl horečnatý. „Můžeš mluvit, Franku.“

„Maggie je mrtvá.“

Slova zůstala viset v nočním vzduchu. Zavřela oči. Opustila břeh jezera a prorážela si cestu kvetoucími rostlinami a přerostlými přesličkami. Byla úplně ztracená.

„Hutch? Slyšíš mě?“

„Ano,“ řekla. „Jak? Co se stalo?“ Nedokázala tomu uvěřit. Maggie byla skvělá. Byla příliš chytrá –

Carson jí to vylíčil. Z hlasu mu čišel smutek. „Našel jsem její pistoli,“ dodal. „Upustila ji.“

„Víš jistě, že to nemohla přežít?“

„*Hutch, spadla přes okraj.*“ Odmlka. „Ještě ses nedostala ke člunu?“

„Ne, Franku. Bůh mi pomáhej, já nemám nejmenší tušení, kde jsem.“

„Fajn.“ Carsonův hlas byl vlídný. „Dělej, co můžeš. Díru máme. Dostaneš se dolů, až přiletíš.“

Ve tmě zírala přímo před sebe. „Tak dál,“ řekla tiše.

Janet celou katastrofu zaspala. Carson se na ni podíval. Zdálo se, že na jejím stavu se nic nezměnilo, puls měla pravidelný. Sedl si k ní, ochromený žalem. Zamrkala a vzala ho za zápěstí. Usmál se. „Je to dobré,“ odpověděl na její nevyřčenou otázku.

„Můžu nějak pomoci?“ Musel se k ní sklonit, aby ji slyšel.

„Teď ne. Možná později.“ Znovu usnula. Carson zabořil hlavu do dlaní.

Truscottová právě poslouchala několik svých pasažérů, jak básní o očekávaných budoucích místech, když se vrátili domů a Harvey se jí s nervózním zamračením zeptal, jestli by s ní nemohl mluvit mezi čtyřma očima.

„Ztratili jsme spojení s výsadkovou skupinou," řekl.

To ještě nemusel být důvod ke znepokojení. Komunikační technika selhávala. „Jak dlouho to trvá?"

„Měli se hlásit před čtyřiceti minutami."

Zamyslela se nad tím. „Na poplach je ještě trochu brzy. Co si o tom myslíš? Technická závada?"

„Nepravděpodobné. Museli by o tom vědět. A člun má k dispozici několik prostředků komunikace. Morris si dělá starosti."

„Naposledy se hlásili –"

„Ještě z povrchu. Carson a akademický tým si šli prohlédnout nějaké zříceniny. Jakea nechali v člunu."

„Kdy se měli vrátit?"

„Do západu slunce. Je tam tma už víc než hodinu." Opřela se o stěnu. „Jaké máme možnosti?" Podíval se na ni. „Doufal jsem, že tě něco napadne."

Hutch byla zpátky na břehu a dívala se na zřícený most. Tady měla alespoň nějakou představu, kterým směrem chce jít. Ale jakmile zašla do lesa, neměla se čím řídit. Neměla podle čeho držet směr. Mohlo se stát, že projde deset metrů od člunu a nevšimne si ho.

Na západ. Bylo to západním směrem.

Znovu vykročila a tentokrát se snažila zůstat na dohled vodní hladiny.

Předtím jí nic nepřipadalo povědomé. Teď měla pocit, že byla už všude. Postupovala se zoufalým odevzdáním.

Brachyidi, z nichž měla na počátku pouti takovou hrůzu, ustoupili v její mysli do pozadí. *Kde byl člun?* Ticho přerušil Carsonův hlas. „Zatím nic, Hutch?“

„Ne,“ řekla. „Ale jsem blízko –“

„Fajn. Myslím, že nám tady nahoře nezbývá mnoho času. Slyším je přicházet.“

Nevěděla, co má na to říct.

„Odvedu Janet po schodišti dolů –“

Schodiště. To se nemohlo podařit. Bylo možné, že ani neunese jejich tíhu. „Nedělejte to, Franku,“ varovala ho.

„Klidně si nechám poradit. Zbývá nám nějakých deset minut. V nejlepším případě.“

Její plíce se nadouvaly. Les byl nekonečný, kmeny, podrost, kořeny tlačící se z hlíny, vysoká tráva, kameny a rákosovité rostliny.

„Franku.“

„Ano?“

„Řekni mi něco. Nahlas.“

„Jak to myslíš?“

„Mluv na mě.“

„Ahoj.“

„Hlasitěji.“

„*Ahoj*.“

„Zařvi pořádně, sakra.“

„AHOJ!“

„To by mohlo vyjít.“ Jake nemohl být napaden, pokud něco nevlezlo do člunu nebo pokud se nešel projít. V obou případech by alespoň průlez musel být otevřený. Pravděpodobněji horní část kabiny. „Franku, přepni se na kanál člunu a dělej co největší kravál.“

Přerušila spojení a zaposlouchala se.

Nic.

Ale bylo to někde vepředu. Věděla, že to tam muselo být.

Frank Carson pochopil okamžitě, že jakmile opustí zeď, zemřou. I kdyby se jim po tom neskutečném schodišti podařilo sejít dolů, neměli by nejmenší naději. Hutch by se pro ně s člunem nedostala.

Proto řval do komunikátoru z plných plic. Někdy volal její jméno. Někdy: „VOLÁM ČLUN, RAZ, DVA, TŘI.“ Někdy: „DO PRDELE, KDE JSI?“

Zaujal pozici deset metrů před Janet. Pistole ještě měla energii, takže mohli bojovat. Zepředu slyšel tření korýšovitých klepet o kámen.

„Co se děje?“ ozvala se Janet. Nepokusila se pohnout.

Carson jí co nejstručněji vysvětlil situaci.

„Není úniku?“

„Ne.“

„Kde je Maggie?“

Nedalo se to podat šetrněji. „Mrtvá,“ přiznal. Popsal jí, jak k tomu došlo.

Poslouchal, jak dýchá. „Bestie malé,“ řekla. „Máme další pulsní pistoli?“

„Ne.“

Těžce se postavila. Z ochranné vrstvy na kotníku se vyřinula čerstvá krev. Přehrabovala se ve zlámaných větvích, až našla jednu, která pro ni byla akorát.

Carson znovu začal mluvit na člun. „POMOC BY SE NÁM VÁŽNĚ HODILA, HUTCH.“

Janet se postavila přímo pod mezeru v převislé vegetaci. „Jestli se sem dostanou dřív než ona,“ pravila, „půjdu za Maggie.“

Hutch se brodila přes potok, když to zaslechla. Vzdálený šepot, nesený větrem.

Znělo to jako: „– *Kurva.*“

Rozběhla se.

Carson chápal přirozenou divokost zvířete, které si shání oběd. Ale tady šlo o něco jiného. Na to, aby ho dostali, vynaložili příliš mnoho úsilí. Přemýšlel o jejich zatvrzelosti. Skoro jako by v lidech cítili hrozbu. Bylo možné, že si mlhavě vzpomínali na původní obyvatele města a nějak si je s nimi spojili?

Ať už to bylo jakkoli, s potěšením zjistil, že zaváhali, když se jim ukázal. A ještě v jednom měli velké štěstí: brachyidi se na tomto nerovném povrchu nepohybovali o nic rychleji než oni. Díval se, jak se blíží, lezou po rozpraskaném betonu, sklouzávají do štěrbin a puklin. Jeden spadl ze zdi.

Stál vedle schodiště. Část zábradlí se dochovala. Uslyšel šum křídel a vzápětí na zábradlí dosedl velký, tmavě zelený pták. Zachvělo se. Pták kraby se zájmem pozoroval. Trhaně pohyboval hlavou, jako to dělají pozemští ptáci. Rozpětí křídel měl jako orel. Předklonil se, několikrát pohrozil, že vzlétne, a potom se náhle mezi tvory vrhl. Jednoho popadl do natažených pařátů, pod takovým úhlem, aby ho skalpelové klepeto nemohlo poranit. Brachyid zavřískl, pták zakejhal a vznesl se do noci.

„Kdepak máš příbuzné?“ zeptala se Janet.

Vzápětí zaslechli zdola ostré křuputí.

Poslední naděje na útěk po schodišti dolů se povážlivě hroutila. Janet se na něho podívala. „Jseš si jistý, že chceš, abychom se nechali odříznout?“

Neodpověděl.

„Mohli bychom se na ně posadit. Vylézt výš. Tam by se za námi nedostali.“

„Ten krám by nás neudržel. Zkusme dát Hutch ještě trochu času.“

Čekali. A nakonec krabi přišli.

Carson stál, zapřený nohama, s bodavou bolestí v levém kotníku zatlačenou do koutku mysli. Pokrývali celý prostor před ním, tmavá horda, kterou neměl naději zastavit. Ale zpomalili, váhali, jako by věděli, co přijde. Když se přední okraj přiblížil na méně než metr, namířil na ně zbraň. Zastavili se.

Pozoroval je.

Okamžik se protahoval. A nakonec, jakoby na znamení, se skalpely vztyčily a oni se vrhli vpřed.

Výstražná kontrolka na pistoli se rozsvítila. Carson stiskl spoušť a přejel po nich paprskem. Věděl, že nemůže ztrácet čas tím, že je bude zabíjet jednoho po druhém. *Poranit co největší počet*, říkal si a doufal, že to bude stačit, aby se obrátili na ústup. Vřískali, černali a naráželi do sebe jako miniaturní autíčka. Couvli a zbraň zhasla.

Janet přistoupila k okraji zdi. „Tak dobře,“ řekla.

„Hej.“ To byla Hutch.

„Mluv.“

„Potřebuju ještě další rámus. Slyším vás. Člun je někde tady.“

„Už je trochu pozdě, Hutch,“ zabručel Carson.

„Mluvte na mě,“ vztekala se. „No tak, Carsone.“

Zařval její jméno ke hvězdám. „*Je už pozdě,*“ vykřikl. „*Je pozdě, sakra.*“

„To je ono,“ řekla Hutch. „Pokračuj.“

Carson stál na místě a doufal, že se mu podaří tvory zastrašit. Vzal si příklad z Janet a našel si větev. Ulámal menší větvičky a potěžkal ji. Když byl spokojený, přidal se k ní. Stáli u sebe.

Carson o sobě rád přemýšlel jako o světákovi. Sex si dopřával všude tam, kde byl dostupný, vychutnával svou náruživost a k ženám, které měl, byl vždy upřímný. Neměl sklony k sentimentalitě. Přesto k několika z těchto žen nadále choval náklonnost. Za jiných okolností by se možná se dvěma nebo třemi byl býval usadil. Ale nikdy v životě necítil tak silný příval emocí, lásky k jiné lidské bytosti, jako tenkrát v těch zoufalých okamžicích s Janet Allegriovou na vrcholu zdi v přístavním městě.

Světlo její svítilny vykreslilo obrysy člunu a postříbřilo jej na odiv celému světu. Jeho chladný kovový trup se blyštěl a Hutch si se zoufalou radostí uvědomila, že nikdy nedokázala ocenit, kolik síly v sobě skrývá. Zpod zvednutého krytu pilotní kabiny se v nepředvídatelných výtryscích rozlévaly Carsonovy nadávky.

„Už stačí, Franku," řekla. „Mám ho."

„Fajn. Tak pohni zadkem."

Uvědomila si, že jestli byl Jake napaden v lodi, mohl v ní stále někdo být. Ale neměla čas. Přeběhla mýtinu, vyskočila na žebřík a s úlevou zjistila, že kabina je prázdná, když už nic jiného. „Letím," vyhrkla do komunikátoru. „Dávejte mi signál, rozsviťte baterky a nezapomínejte, kde máte stát."

Nastartovala motory, zavřela kabinu a zabouchla dveře do nákladního prostoru. Předstartovní příprava.

Proboha, staré zvyky se těžko překonávaly. Ale na předstartovní přípravu neměla čas.

„Bohužel," řekl Carson. „Kostky jsou vrženy. Krabi nás tlačí na konec zdi. Jak jsi daleko?"

Zvedla člun do vzduchu. „Za dvě minuty jsem nad vámi." Nastavila automatické navádění na Carsonův signál, otočila se a zvýšila tah. Z panelu na ni blikala kontrolka přistávacího zařízení: měla venku nohy. Jen ať tam zůstanou. Člun se hnal nad mořem postříbřeného listoví. Hledej *díru.*

Maggiinu díru.

Sáhla za sebe do skříňky pro novou pulsní pistoli a položila ji na sedadlo vedle sebe.

Carson a Janet se bránili holemi. Carson do krabů bušil a píchal tak dlouho, až dřevo popraskalo. Janet jich hodně smetla přes okraj. Ale situace vypadala beznadějně. Již si vyměnili poslední pohledy a podívali se za okraj zdi, když se nad nimi rozhořela světla.

Člun prorazil pralesní klenbou. Byl širší než přistávací plocha, kterou měl. Ale klesal, s vytaženýma nohama a blikajícími pozičními světly.

„Vidím vás," řekla Hutch. „Můžete se uvolnit?"

Jeden z tvorů Carsona bodl do zdravého kotníku. Naštěstí ho zahlédl, a tak se stačil odkulit dřív, než mohl skalpel proniknout do hloubky.

„Ne," odvětila Janet.

Černý trup, lemovaný blikajícími světly, dosedal přímo na ně. „Pozor!" řekla Hutch.

Koruna zdi se hemžila tvory. *Kolik si myslí, že nás tady je?* napadlo Carsona. Představa, že všichni krabi jdou po dvou lidech mu připadala směšná. A rozesmál se.

„K zemi,“ řekla Hutch. „Pozor na nohy.“

Padli na zeď a jeden brachyid Carsona kousl do pravého stehna. Janet ho srazila klackem. Bolest byla oslepující.

Přistávací nohy se mu prosmýkly nad hlavou.

Hutch postrčila řídicí páku člunu vpřed. Koruna zdi byla tenká jako stuha. A živá. Bitva zmizela pod ní. Člun samozřejmě umožňoval vidět do prostoru pod opěrami, ale Hutch se rozhodla této možnosti nevyužít. Byl by to jen další rušivý prvek. Raději se soustředila na rozměry místa, kde přistávala. Držet se v rovině. Držet se uprostřed.

Spoléhat na to, že Janet a Frank včas uhnou.

„Zůstaňte na zemi,“ řekla. Odblokovala kryt pilotní kabiny a zvedla ho.

Byla již téměř dole.

Carson vykřikl. Přerušila s ním spojení. Žádné rozptylování. Teď ne. Ohlédla se, kde je zeď. Hlavně zůstat uprostřed. „Jsem tady, Janet,“ zašeptala.

Propadla kousek dolů a znovu člun zvedla. – Jestli jim štěstí přálo, krabi prchali do úkrytu. Musíš to udělat správně. Druhou šanci už nedostaneš.

Nohy dosedly.

Kontakt. Uvolnila se, zkontrolovala, že všechno je v pořádku, popadla pulsní pistoli a vyskočila na křídlo. „Tak pojďme.“

Janet se již držela nástupního žebříku. Byla zakrvácená a ušpiněná, oči měla šílené hrůzou. Hutch se nesnažila být jemná. Popadla ji za rameno, prudce ji vytáhla nahoru a postrčila ji směrem ke kabině. Potom se vrátila pro Carsona.

Nikde ho neviděla. Ale krabi dole *byli.* Vířící masa, od okraje po okraj. Potom ho zaslechla a uviděla ruku, která se snažila zachytit levého křídla, na druhé straně člunu. „Už jdu!“ vyhrkla. Nevracela se přes kabinu, vzala to nejkratší cestou, přes ochranný kryt. Než se tam dostala, ruka zmizela. Carson byl dole, na kraji zdi, a snažil se odrážet cvakající, bodající hordu.

Zavolal na ni.

Křídlo trčelo nad propast. „Skoč na ně, Franku,“ řekla. Lehla si na břicho a zahákla nohu do průlezu, aby měla oporu. „Udělej to –“

Zalétl k ní pohledem. Jeden z tvorů se mu přichytil k noze a řezal ho. Beze slova skočil a vymrštil obě ruce ke křídlu. Myslela, že ho popadne za kalhoty a vytáhne nahoru, ale musela se spokojit s košilí a jeho žebry. Navíc se nemohla pořádně chytit.

Divoce šmátral po hladkém kovu. Hutch to vytáhlo polovinou těla přes křídlo. *Janet* – Byla tam. Byla o něco vyšší než Hutch, delší. Přelezla si vedle ní, naklonila se dolů a vytáhla ho zpátky. Oba je vytáhla zpátky.

Mnoho dalších let jsem o té strašlivé noci nedokázal psát ani mluvit. Měl to být náš slavný okamžik, vrchol kariéry každého z nás. Bůh je mi svědkem, že když jsme do toho šli, měl jsem pocit, že riziko je přiměřené. Byli jsme dobře vyzbrojeni. A byli jsme v zemi, která nedávno sloužila velké civilizaci. Nevěřil jsem, že by nebezpeční dravci mohli takové období přežít.

Frank Carson
Citace použitá v „Noci na Krakatoi,“
Jane Hildebrandová, The Atlantic, 11. října 2219

Carson se vyjadřuje, jako by zapomněl, že při té akci ztratil také pilota člunu. Aby se nezapomnělo, jmenoval se Jake Dickenson.

Harvey Sill
Dopis otištěný v The Atlantic, 25. října 2219

25

Na palubě NCK Catherine Perthová. *Středa 13. dubna, 18.00 světového času.*

Maggiino tělo se jim podařilo zachránit asi kolem poledne místního času. Našli také části Jakeova oděvu a výstroje. Po Georgeovi nezůstalo nic než několik vypálených ploch. Brachyidi, pokud v oblasti ještě nějací zůstali, se těžce vyzbrojené výsadkové skupině vyhýbali.

Akci vedl Harvey Sill. Hutch s nimi letěla jako průvodce, ale potřebovala uklidňující prostředky, aby se nezhroutila.

Na zpáteční cestě k *Perthové* Maggiino tělo zmrazili, dohodli termín smutečního obřadu a poslali oficiální hlášení Kosmiku a Akademii. Pokud Carson věděl, byl to první případ, kdy byl někdo zabit při práci v terénu místní formou života.

Kapitán Morris řídil přípravy na pohřeb se sílícím vztekem mísícím se s uspokojením, že sice svůj názor u nadřízených neprosadil, ale ukázalo se, že měl pravdu. Přesto mohl očekávat, že bude Komorou pohnán k zodpovědnosti. Ještě nikdy neztratil žádného člena

posádky ani pasažéra a nyní měl odpovědnost za tři. Co bylo horší, akce nebyla povolena.

„Doufám, že si uvědomujete," řekl Truscottové, „do čeho jste nás dostala."

Uvědomovala si to. Předpokládala, že profesionálové vědí, co dělají, a důvěřovala jim. Byla to chyba, které se nedopustila poprvé, ale neuměla to dělat jinak. Lidem, kteří dělají něco, čemu by měli rozumět, je třeba důvěřovat. A když se jednou za čas něco stane, nést důsledky. „Je mi líto, že jsem vám způsobila potíže, Johne," řekl.

Nepostřehl tichou ironii. „Na to je trochu pozdě. Otázka zní, co teď uděláme."

Byli v kapitánově zasedací místnosti. Truscottová sledovala postup záchranného týmu na velitelském okruhu, dívala se, jak převážejí tělo, a pro Morrise, uzavřeného do své těsné skořápky, měla jen málo trpělivosti. *Jak je možné, že lidi, jako jsi ty, dosazujeme na vysoké funkce?* „Říkala jsem vám, že pokud se něco stane, zařídím, aby odpovědnost nepadla na vás," připomněla mu. „A já to udělám."

„Vím, že se o to *pokusíte*." Morrisovi se chvělo hrdlo. Neměl ve zvyku odporovat někomu, kdo byl v postavení, že ho mohl zničit. „Ale tři lidé jsou mrtví," řekl oprávněně.

„Jsem si toho vědoma."

„Já jsem tady kapitán. Předpokládám, že budu s touto katastrofou spojován až do konce kariéry. Neuniknu tomu."

Je hrozné poslouchat fňukání dospělého muže. „Spíš se domnívám, že neoficiální zavinění, pokud nějaké bude, bude připsáno doktoru Carsonovi."

To chtěl Morris slyšet. Ale byl příliš chytrý, než aby dal své uspokojení znát. Místo toho ještě chvíli seděl a smutně upíral pohled do kouta místnosti, jako by přemítal o neštěstích, která mohou postihnout i ty nejschopnější muže.

Truscottová ho podezřívala, že až odejde, nechá si přinést kávu a skořicový rohlíček. Věděla, že po emočně vypjatých střetech vždycky dostává hlad.

„Až se vrátíme domů, budete potřebovat rekonstrukční chirurgii. Do té doby se snažte zatěžovat nohu co nejméně.“ Lodní lékařka, babičkovský typ s bezstarostným, veselým přístupem k pacientům, Carsona rozčilovala. Nikdy neměl žoviální lidi příliš rád. „Ani jeden z vás nebude schopen asi dvacet hodin chodit,“ řekla jemu i Janet. „A chci, abyste ani potom nohy několik dní nezatěžovali. Dám vám vědět, až to bude možné.“

Janet seděla a prohlížela si svou znecitlivělou levou nohu. „Kdy nás pustíte?“ zeptala se.

„Na infekci nebo jiné komplikace to nevypadá, ale nemáme s touto věcí mnoho zkušeností. Brachyidi vám do těla vstříkli proteinovou směs, která podle všeho nemá žádný účinek. Je možné, že vám bude špatně, ale to bude vše.“

„Jed?“ zeptal se Carson.

„Pravděpodobně ano. Nejste však místní forma života. Proto jste se z toho šťastně dostali. Pro všechny případy vás chci mít do rána pod dohledem. Když se do té doby nic nestane, můžete se vrátit do svých kajut.“

Podívala se na světelný blok. „Máte návštěvu. Můžeme ho pustit?“

„Kdo to je?“ zeptal se Carson.

„Já.“ Ve dveřích se objevil Harvey Sill. „Mám pro vás jistou informaci.“

Doktorka se omluvila a Sill se zatím přeptal, jak se jim daří. „Docela dobře,“ odvětil Carson. Skutečnost byla taková, že od chvíle, kdy ho přinesli na palubu, vůbec nespal.

„Co máte?“

„Údaj o té syzygii.“

„O *čem*?“

„Seřazení měsíčků. Vzpomínáte si? Chtěli jste vědět, jak je to dlouho, co byly čtyři měsíce seřazené vedle sebe, ne?“

Mezitím se stalo mnoho věcí a Carson na to zapomněl. „Ovšem,“ řekl. V tuto chvíli mu to připadalo jako bezvýznamná hloupost.

„Je to už nějaký čas. Spočítali jsme to na rok 4743 před Kristem, podle pozemského počítání.“

Snažil se najít mezi čísly nějaký vztah, ale nešlo to. „To nemůže být rok, který hledáme.“

„Proč ne?“

„Je to příliš pozdě. Víme, že mohli létat ke hvězdám již v jedenadvacátém tisíciletí před Kristem. Kosmická stanice je primitivní, takže by měla být ještě starší. Nemáme něco, k čemu by došlo před více než dvaceti třemi tisíci lety?“

Sill se poradil s blokem. „Jeden měsíc má oběžnou dráhu v ostrém úhlu k ostatním. Což znamená, že se seřazují jen velice vzácně. Aby to bylo před rokem 4743, musíte jít zpátky o víc než sto tisíc let.“

„To není možné.“

Sill pokrčil rameny. „Kdybych pro vás mohl ještě něco udělat, dejte mi vědět.“ Usmál se na Janet a odešel z pokoje.

„Já myslím, že za pokus to stálo,“ řekl Carson. „Ta orbitální stanice tam může být dlouho, ale sto tisíc let ne.“

„Třeba jsou ty snímky simulované.“

„To určitě.“ Zavřel oči. Do místnosti pronikalo sluneční světlo. Bylo hřejivé a vybízelo ke spánku. Než začala celá ta anabáze s kraby, v souvislosti se stanicí ho něco napadlo.

Potřeboval o tom přemýšlet, zavzpomínat a najít to. „Janet,“ promluvil, „pojď chvíli přemýšlet o těch zříceninách.“

„Dobře.“

„Z přístavního města jsme nakonec mnoho neviděli. Ale připadalo ti to jako město, které by postavila vyspělá civilizace létající ke hvězdám?“

„Myslíš tu s ocelí a betonem?“

„Ano. A důkaz o rozšířenosti vodní dopravy, který jsme našli. Ten zřícený most vypadal jako něco, co bychom postavili *my*.“

„*My* přece *létáme* ke hvězdám.“

„Teprve začínáme. Tito tvorové se tomu věnovali tisíce let. Dává ti smysl, že by stále používali *cihlové zdi*?“

„Možná ano,“ řekla. „Kam míříš?“

„Nevím.“ Vzduch byl těžký. Nešlo přemýšlet. „Je možné, že ta mezihvězdná civilizace byla *dřív*? *Před* městy a tou orbitální stanicí?“

Janet přikývla. „Důkazy k tomu směřují. Máme ve zvyku předpokládat soustavný pokrok. Ale třeba sklouzli

do temného věku. Nebo prostě postupně upadli.“ Plácla do polštáře a dokončila rozrušeně: „To je ono, Franku. Bude zajímavé, co ukážou vykopávky.“

„To jistě,“ řekl Carson. *Ale to bude muset udělat někdo jiný. Já se sem určitě už nikdy nevrátím.*

Nohy měl zcela umrtvené a cítil v nich pouze teplo.

Zatímco Janet spala, Carson se stáhl do hlubin své mysli. Pocit celkové pohody, který měl působení uklidňujících prostředků doprovázet, se nedostavil. Zůstala mu jen pachuť nesouvislosti. Jako by přihlížel z povzdálí.

Znovu a znovu procházel svá rozhodnutí. Jeho chyba byla v tom, že podcenil možnosti napadení. Nepočítal s jiným nebezpečím, než jaké představoval jediný, nebezpečný dravec. Nedodržel patřičná bezpečnostní opatření.

Místnost ztemněla. Díval se, jak se v průzoru jeden za druhým objevují jednotlivé měsíce. Byly studené, bílé a *živé*. Možná že bylo živé vše v této soustavě: slunce, planety, *útvary* na oběžné dráze kolem hvězdy. Dokonce i kontinenty. Měsíce se seřazovaly, šikovaly se jako vojenská jednotka, jako brachyidi.

Syzygie.

Byl vzhůru. Zbrocený potem. Vedle něho klidně spala Janet.

Syzygie.

Naposledy k ní došlo v roce 4743 př. Kr. A z toho, co věděli, éra monumentů skončila kolem roku 21000 př. Kr.

Vzal si světelný blok a začal si to všechno sepisovat. – Předpokládejme, že ti, kteří žili v přístavním městě, také

vypravili orbitální stanici. Předpokládejme dále, že stanice krátce nato přestala být užitečná, protože zastarala a byla překonána. Jenže žádné jiné, modernější stanice *neexistovaly*, takže přístavní město a planetární civilizace zřejmě zanikly. Bylo možné, že nepřežily svou orbitální stanici?

Časové rozpětí mezi poslední syzygií a (předpokládaným) koncem éry monumentů bylo přibližně šestnact tisíc let.

DISKONTINUITY

Beta Pac III	Quaraqua	Nok
21 000 př. Kr.	9 000 př. Kr.	16 000 př. Kr.
4 743 př. Kr.	1 000 př. Kr.	400 po Kr.

Opět to byly přírůstky osmi tisíc let.

Dlouho se na ta čísla upřeně díval.

A přemýšlel o orbitální stanici. *Proč se její obyvatelé sami připoutali do křesel a otevřeli vrata?*

Carson si vzpomněl na historku z dávno minulého dvacátého století, kdy jeden kosmonaut uvízl na oběžné dráze, když se rozpadl Sovětský svaz. Kroužil kolem Země, a jednoho dne stát, který ho tam vyslal, najednou přestal existovat. Třeba i oni uvízli v bezvýchodné situaci. Na povrchu se něco stalo. Něco, co je zbavilo naděje na návrat. A oni z žalu, ze zoufalství, pustili dovnitř noc.

Možná diskontinuity *neměly* charakter postupných událostí. Třeba to byly náhlé katastrofy, k nimž došlo ze dne na den. Jistě, znělo to směšně. Ale co to znamenalo? Jaké měl další důkazy? Jak to mohlo souviset s Oz?

Záhadností Oz to vždy končilo. *Pochop Oz*, říkal si, *a porozumíme celému hlavolamu*. Hodinový stroj.

Ať je to cokoli, děje se to každých osm tisíc let. Stalo se něco na Betě Pac III kolem roku 13 000 př. Kr.? A na Noku kolem roku 8 000 př. Kr.? *Ano*, pomyslel si, i když věděl, že Henry by s takovým logickým skokem nesouhlasil. Ale vypadalo to pravděpodobně.

Jaký mechanismus mohl něco takového působit?

Po chvíli znovu usnul, ale nespal dobře. Když se probudil, zjistil, že denní světlo se vrátilo. Hutch a Janet si spolu povídaly. Z toho, jak ztišily hlas, získal dojem, že tématem byl *on*. „Jak se ti daří?“ zeptala se starostlivě Hutch.

„Dobře.“

Janet vystrčila levou nohu zpod přikrývky a ohnula ji. „Už ožívá,“ konstatovala.

Carsonovi už bylo mnohem lépe, ale vyhovovalo mu nehybně ležet.

„Hutch říkala, že dnes večer se koná vzpomínka na zemřelé.“

Přikývl a pocítil novou vlnu žalu. Věděl, že Hutch se vrátila na povrch, a zeptal se jí, jak to probíhalo. Stručně, povšechně mu to vylíčila. Maggie zemřela v pádu. Žádný dravec se k ní potom již nedostal. Díky Bohu alespoň za to. „Muselo se to stát rychle,“ dodala. „Sill byl velice věcný. Chce, abychom odletěli, a viní nás z Jakeovy smrti. Neřekl to, ale je to jasné.“ Najednou se zarazila a uvědomila si, že ji teď mrzí, že to řekla.

Změnil téma. „Mám tady něco, co by vás možná mohlo zajímat.“ Zalovil v posteli, našel světlený blok a podal jim ho.

Hutch prudce povytáhla obočí a potom podržela blok tak, aby Janet viděla. „Opět tu máme ten společný jmenovatel osmi tisíc let. Nějak se nám ta náhoda protahuje.“

Carson souhlasil. „Netroufám si formulovat žádné vysvětlení. Je možné, že inteligentní bytosti mají ve své výbavě něco, co se každých osm tisíc let pokazí? Jako v Toynbeeho představách o civilizačních cyklech? Má to vůbec nějakou logiku?“

„Sotva,“ řekla Janet.

Hutch se stále dívala do bloku. „Na všech třech místech jsou zvláštní artefakty,“ připomněla. „Mezi těmito artefakty je evidentní souvislost, fungují jako pojítko. Něco se *musí* dít. A my to držíme za ocas.“

„Ocas,“ zopakovala Janet. „Je to kosmický horgon, který se v pravidelných intervalech vrátí a všechno spálí.“ Opírala se o tři polštáře a bubnovala konečky prstů o stolek, který stál vedle její postele.

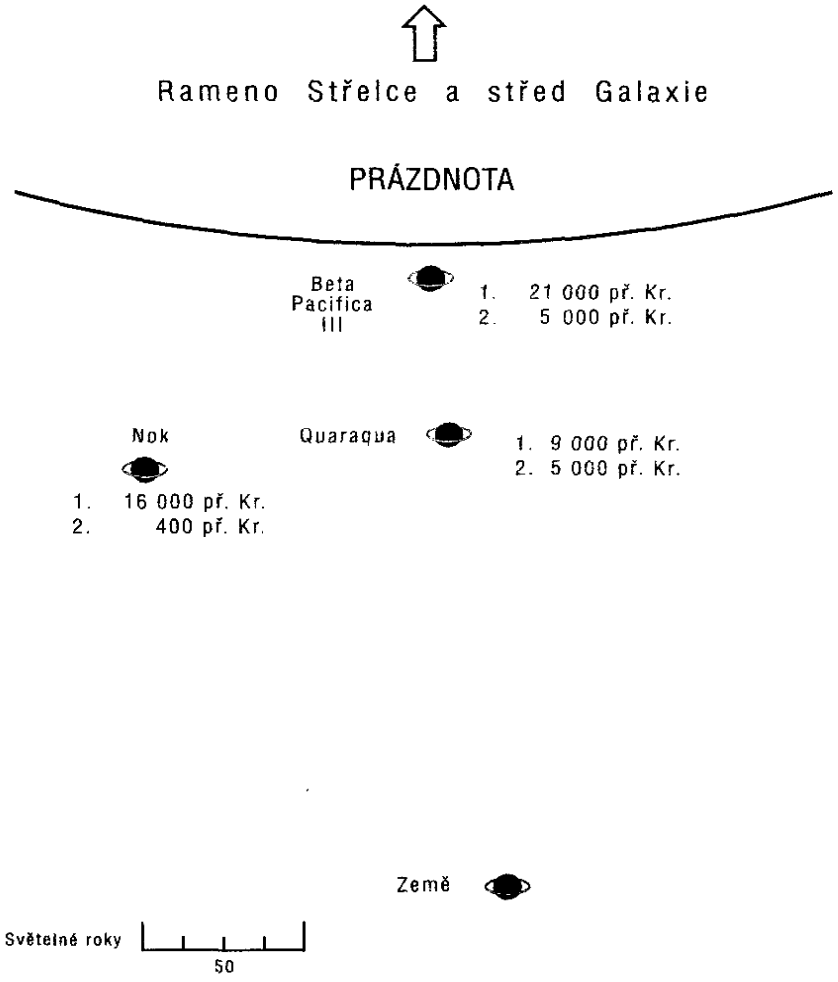
„Mohla bych tě požádat, abys to převedla do diagramu?“ obrátila se na Hutch.

„Jasně.“ Hutch se chopila dálkového ovladače a odkryla obrazovku ukrytou ve stěně. „Co tam chceme mít?“

„Podívejme se na vzájemné polohy Bety Pac, Quaraquy a Noku.“

Hutch je zobrazila. Beta Pac se vznášela přímo na okraji Prázdnoty. Quaraqua ležela hlouběji ve vnitrozemí, padesát pět světelných let daleko, přibližně ve směru, kterým byla Země. Nok byl na rameni o něco níž, vzdálený sto patnáct světelných let.

„To bychom měli,“ řekla Janet. „Doplňme časové údaje diskontinuit.“

Mapa hvězd a událostí sestavená Hutch

*poznámka k tabulce[2]

Carson dobře chápal, co Janet hledá: souvislost mezi daty a vzdálenostmi. Avšak neviděl nic. Pokud byl jejich odhad správný, k nejstaršímu známému případu došlo na Betě Pac III kolem roku 21000 př. Kr. Ale v tom, co se dělo poté, se nedal najít žádný řád. Druhý případ na Noku o pět tisíc let později. A třetí na Quaraqui o *dalších sedm tisíc let později*. Byl to zmatek.

Hutch zkusila jen tak pro zajímavost vynést polohu Země. Byla *daleko* mimo obraz. Všichni se na to dívali a Carson cítil, že jim něco chybí.

Janet již byla z ošetřovny pryč, když se Carson s malou asistencí oblékl a připravil se k návratu do svých kajut. Dali mu motorizované kolečkové křeslo. Zrovna si je zkoušel (a reptal), když mu služba přišla říct, že s ním chce mluvit kapitán.

Služba Carsona uvedla do malé zkušební místnosti. Byly v ní dvě židle, nemocniční vozík, umyvadlo a skříňka. „Pan kapitán přijde hned," řekla služba a odešla.

Carson nepotřeboval mnoho, aby antipatie, kterou měl vůči Morrisovi vyšla na povrch. Rozčílilo ho již jen symbolické gesto, že musel čekat; bylo mu tím dáváno najevo, že jeho čas má menší cenu než kapitánův. Přemýšlel, jestli má nějaký důvod, proč by si to měl nechat líbit, a chystal se místnost opustit, když vtom vešel kapitán, se samolibou důležitostí mu řekl, aby „se cítil jako doma", upustil čepici na vozík a s výrazem

---

*[2] *Poznámka k tabulce: v tabulce je chybný údaj – u planety Quaraqua je uvedeno 5 000 př. Kr. – správné je – 1 000 př. Kr. (poznámka přidaná pri digitalizaci do e-book)*

člověka, kterého jinde čeká důležitá práce, si přitáhl židli. „Tak, pane Carsone," spustil, „myslím si, že tentokrát jsme spadli do pěkného průšvihu."

„Patrně ano, kapitáne." Carsonovi začal stoupat krevní tlak.

V Morrisově pohledu bylo cosi voskovitého. Sklouzl z Carsonových ramenou. „Chtěl jsem vám říct, že mne ztráta vašich kolegů mrzí."

„Děkuji. Vážím si toho. A mě mrzí, co se stalo Jakeovi."

Kapitán přikývl. „Je to citelná ztráta." Díval se před sebe, do neurčita. Carson získal dojem, že chce vypadat, jako by sklíčeně rozjímal. „Vy víte, že jsem proti tomu byl od začátku. Kdyby bylo po mém, nestalo by se to."

Škoda, že jsi nebyl důraznější, pomyslel si Carson, ale neřekl nic.

„Řekněte mi, zjistili jste tam dole něco důležitého?"

Carsona otázka překvapila. „Ano. Myslím, že ano."

„Zaplať pánbu za to, doktore. Když už máme tři lidi mrtvé, můžeme být alespoň rádi, že ta akce měla smysl." Lehce zdůraznil Carsonův titul, jako by to bylo něco, na co je třeba šlápnout.

„Mělo to smysl." Carson si připadal starý. „To není totéž jako říct, že to stálo za tu cenu."

„Rozumím." Morris slabě sípal. „Jenže byste měl vědět, že ztráta člena posádky a dvou pasažérů není žádná maličkost. Je třeba sepsat protokoly, vysvětlovat. A bez ohledu na to, že velení lodi se v žádném směru neprovinilo, událost pro mne bude mít nepříjemné důsledky. Každopádně jste svou přítomnost dali znát, pane."

„Je mi líto, že jsme se stali zdrojem potíží."

„O tom nepochybuji. Bohužel, rozvážnost někdy přichází pozdě. Teď už se na tom nedá nic změnit. Večer v 19.00 se na člunové palubě koná poslední rozloučení.“

Carson se usmál. „Jistě.“ Přesedl si. Bylo mu nepříjemné, že se před tímto mužem cítí bezmocný. „Ještě něco?“

„Ne.“ Morrisovy oči ho znovu našly. Tentokrát nezakolísaly. „Cítím s vámi, doktore.“

O tom, že Jake Dickenson byl mezi posádkou hodně oblíben, nemohlo být pochyb. Stěnám vévodily fotografie Jakea, George a Maggie v nadživotní velikosti. Jake seděl ve své pilotní kabině, George byl zachycen na skalnatém pobřeží, bez čepice a zamyšlený. Maggie měla jenom portrét, s energickýma očima a tmavými vlasy splývajícími přes jedno rameno.

Na obřad přišlo něco kolem devadesáti lidí. Posádka měla uniformy s černými páskami na rukávech, pasažéři se vystříhali barevných oděvů, které byly právě v módě.

Byl milosrdně krátký. Jakeovi přátelé a kolegové promluvili o dobrých časech, jež spolu zažili, o jeho laskavosti, o všem, co pro ně kdy udělal, aniž by pociťovali potřebu o tom hovořit. Někteří také připomněli krátké okamžiky strávené s Maggie nebo s Georgem.

Carson byl rád, že nikdo nedává vinu *jemu,* alespoň ne otevřeně. *Jsme v tom společně,* řekli několika různými způsoby.

Hlavní slovo měl kapitán, oblečený do sváteční tmavě modré uniformy. Připomněl, že je to poprvé, kdy *Catherine Perthová* někoho ztratila. Řekl, že Jake mu bude chybět a že sice neměl možnost blíže poznat

zahynulé členy akademického týmu, ale byl ujištěn, že to byli znamenití lidé, a on jejich ztráty lituje. Na tomto místě se odmlčel a pomalu přejel pohledem po stěnách, u každé fotografie se chvíli zastavil, až nakonec dospěl k jehlové přídi člunu.

„Můžeme se utěšovat vědomím," pronesl důstojně, „že zemřeli, když chtěli rozšířit obzory lidského poznání." Oči měl přivřené. „Znali rizika, ale nezaváhali." Carsonovi to připadalo, jako by si již připravoval obhajobu před komisí, která bude nehodu jistě vyšetřovat. „Nic lepšího nemůžeme o Jakeovi, Maggie a Georgovi říct." Zalétl pohledem ke Carsonovi a požádal Všemohoucího o soucit se shromážděnými. Carsona napadlo, že si jeho přátelé zasloužili lepší rozloučení než tyto banální, otřepané žvásty. Jenomže Morris si dál vedl svou.

Když konečně domluvil, Carson se na vozíku rozjel dopředu.

Vytáhl poznámky, které si připravil, a nahlédl do nich. Připadaly mu neosobní a mnohomluvné. Příliš se podobaly kapitánovým frázím. Melanie Truscottová, která ho mlčky sledovala z místa poblíž kontrolního monitoru, se povzbudivě usmála.

Zastrčil blok zpátky do kapsy. „Neznal jsem Jakea tak dlouho ani tak dobře jako vy. Ale zemřel s mými lidmi, když se nám snažil pomáhat." Carson zalétl pohledem k Hutch. „Když někoho ztratíme, nikdy se nedá najít dostatečný důvod. *Oni* však věděli, a je důležité, že to víte vy, že svůj život neztratili na nějakém banálním, hloupém výletě. To, co leží tam dole, má *velký* význam. Jake, George a Maggie k tomu vždycky budou patřit. Stejně jako my všichni." Odmlčel se a rozhlédl se po

shromážděných. „Je mi to líto. Zaplatili jsme naší krví. Přál bych si, aby to bylo jinak.“

Zástup se nerozcházel. Spojeni společnou ztrátou, postupně se přesunuli do přední společenské místnosti, kde světla zářila jasněji než obvykle a hořely tam tři bílé svíčky. Shromáždění se rozpadlo do malých skupinek.

Bylo to vůbec poprvé, kdy Hutch zažila smrt na palubě kosmické lodi. Vždy chápala, že na mezihvězdných kosmických lodích, převážejících křehký náklad prostředí a lidí, vznikají silná, byť jenom dočasná společenstva. Lidé k sobě měli blíž, sjednoceni proti nepřátelskému vesmíru. Rozpory, které by na širokém jevišti planetárního povrchu mohly vést k neblahým koncům, se v observačních sálech a na člunových palubách obvykle ztrácely. A v důsledku toho mělo každé neštěstí ještě tvrdší dopad, uvědomila si. Mezi hvězdami nebyli nezúčastnění diváci.

Většina stolů byla obsazena. Hutch se mezi nimi proplétala, zapojovala se do vyprávění, někdy jenom poslouchala. Noc pro ni byla bolestivá. Několikrát se stalo, že vstala uprostřed rozhovoru a odešla někam, kde mohla být sama. Nikdo se neurazil.

Přišla Truscottová a nalila si sklenku vína. „*Ashley Tee* parkuje vedle nás,“ řekla Carsonovi. „Mohou váš tým odvézt, až budete připraveni. Ale můžete zůstat s námi, pokud chcete. Kdybyste potřebovali lékařskou pomoc, vaše průzkumná loď vám v tomto ohledu příliš neposkytne.“

„Děkuji,“ odvětil Carson. „Mrzí mne všechny ty potíže, k nimž došlo.“

„Já to nějak přežiju.“ Usmála se. „Franku, mluvil s tebou John?“

„Nebylo to nic podstatného. Vím, že je nešťastný.“

„Myslí to dobře. Ale je zoufalý. Ztratil lidi a dělá si starosti o svou pověst. Není to pro něho příjemné.“

„Já vím. Ale když uvážím, co ztratili jiní, nějak s ním nedokážu soucítit.“ Když na to přijde, Truscottová bude mít ještě větší problémy. „Co teď budeš dělat?“ zeptal se.

„Nevím. Možná napíšu knihu. Vzniká komise, která má zjistit, zda bychom teraformační technologie nemohli využít ke zlepšení podmínek doma. Taková práce by mě zajímala.“

Carson se vesele ušklíbl. „A umíte něco bez tsunami a zemětřesení?“

Její úsměv ozářil stůl. „Ano, umíme. Když na to přijde, umíme toho docela dost. Problém je v tom, že až příliš často se stává, že ti jediní, kteří jednat mohou, změnu *nechtějí*. Moc nejenom korumpuje, ale především plodí konzervatismus. Zachování status quo.“ Pokrčila rameny. „Caseway si myslí, že jediné řešení je přestěhovat malou, vzdělanou a vycvičenou skupinu na místo, jako je Quaraqua, a začít znovu. A já s ním začínám souhlasit, že rodná planeta je ztracený případ. Ale nemyslím si, že se lidská přirozenost změní jenom proto, že někam pošleme várku lidí s diplomem.“

„Ty nevěříš, že quaraquánský experiment se podaří?“

„Ne.“ Napila se. „Nejsem založením pesimista. Alespoň si to myslím. Ale nepůjde to: podle mě je každé zvíře od přírody sobecké. Quaraqua má být nová Země. A já myslím, že jí *bude*. Jenomže vzdělání se může projevit nanejvýš v krátkodobém horizontu. Blbce můžeš učit, jak chceš, ale nakonec stejně budeš mít zase jenom blbce.“

Carson se naklonil dopředu. „Myslíš, že je to s námi vážně tak špatné?“

„*Homo pitomus,*“ řekla. „Jen se začti do historie.“ Podívala se na hodinky. „Poslyš, musím už jít. Až o tom budou psát, hlavně dbej na to, aby mi nekomolili jméno. Mimochodem, mám pro tebe několik zpráv.“ Vylovila z kapsy tři obálky a podala mu je. Potom se obrátila a zamířila k východu.

Obálky obsahovaly standardní depeše z komunikačního centra *Perthové*. Dvě byly od Eda Hornera. V první stálo: HAVÁRIE MNE MRZÍ. DOUFÁM, ŽE VŠE JE V POŘÁDKU. HLAVNÍ PRIORITA JE BEZPEČNOST POSÁDKY. UDĚLEJTE VŠE PRO OCHRANU SVÝCH LIDÍ.

Druhá byla datována o dva dny později. Opravňovala Carsona k využití *Ashley Tee*, jak uzná za vhodné. „*V rozumných mezích.*“

Hutch k němu zezadu přistoupila. Ukázal jí obě zprávy. „Co si o tom myslíš?“ zeptal se.

„O tom, co bychom teď měli udělat?“

„Ano.“

„Omezit se na průzkum ze vzduchu a odletět domů.“

Carson souhlasil. Planeta Stavitelů monumentů pro něho ztratila kouzlo. „Řekni mi, co víš o *Ashley Tee*.“

Posadila se. „Bude mít dvoučlennou posádku. Zaměřují se na povšechný průzkum. Hledají planety pozemského typu a kromě toho provádějí nějaký obecný výzkum. Nemají vybavení pro práci na povrchu.“

„Budou mít člun?“

„Ano,“ řekla. „Ale k čemu potřebuješ člun, když nechceš na povrch?“

„Hutch, tam dole jsou celá *města*. Budeme chtít uskutečnit nějaké přelety. Zjistit, co se zjistit dá."

„No tak dobře. *Ashley Tee* je MP třídy Ranger. Je malá a má malý člun. Mimochodem, ten člun není konstruován pro let v atmosféře. Je to taková létající krabice."

„Říkáš, že se nehodí pro let v atmosféře? A může to dělat? Umíš to s ním *ty*?"

„Umím to. Bude to těžkopádné. A pomalé. Ale samozřejmě to umím."

Hutch ještě nikdy nevypadala lépe. Světlo svíček se třpytilo v jejích tmavých očích a na černých onyxových náušnicích. Cítil v ní hloubku, rozměr, který tam předtím nebyl. Vybavil si, jak se setkali poprvé, mezi monolity na Oz, kdy mu připadala trochu povrchní.

Přidala se k nim Janet. Měla už trochu víc vypito a vypadala deprimovaně. Přes pozorovací průhled se kutálela mihotavá obroučka planety. Byli nad noční stranou, ale oceán a oblačný příkrov zářily.

Hutch se snažila podívat na třetí obálku. „Co je v této?"

„Je z Noku." Roztrhl ji.

FRANKU. ZREKVÍROVAL JSEM OSOBÁK. LETÍM K VÁM. VYDRŽTE. DAVID EMORY.

„Jak vidím, pomoc se nám hrne ze všech stran," řekla Janet. „Všechno by to bylo trochu pozdě. Ale musíš je pochválit alespoň za snahu."

Carson se rozesmál. „David pochopil, že jsme tady něco našli. Zajímá ho to."

Hutch všechny ubezpečila, že je v pořádku, a zůstala v předním salonku ještě dlouho poté, co Carson a Janet

odešli. Neuměla si představit, že by tu noc měla být sama.

Alkohol nepůsobil. Občas někdo přišel, sedl si a pokusil se zapříst rozhovor, ona jej však nebyla schopna sledovat. Téměř věřila, že kdyby si to hodně přála, vyšel by ze dveří George. Že ho stále má na druhém konci komunikátoru.

Přinutila se myslet na jiné věci. Na Carsonovu teorii, že orbitální stanice je poměrně mladá. Že přišla doba temna.

Uklidila stůl a vytáhla světelný blok.

Osmitisícileté cykly. V horní části plochy nakreslila čáru. Tady je *Prázdnota.* Beta Pac III je *tady*. Na okraji ramene.

Konec světa. A Quaraqua? O velký kus zpátky. Padesát pět světelných let. Směrem k Zemi. Dokreslila ještě Nok, devadesát osm světelných let od Quaraquy, sto padesát od Bety Pac.

Zapsala data známých událostí: 21 000 a 5000 př. Kr. k Betě Pac; 9000 a 1000 př. Kr. ke Quaraqui; 16 000 př. Kr. a 400 po Kr. k Noku. Zaokrouhleme 400 na nulu. Doplňme osmitisíciletý cyklus. Předpokládejme události na Betě Pac v době 13 000 př. Kr., na Noku v 8000 př. Kr. a na Quaraqui kdy? 17 000 př. Kr.

Výsledek si dlouho prohlížela. Podívala se z okna na planetu Stavitelů monumentů. Řetězy ostrovů. Jadeitový oceán. Kontinent obtáčející druhou stranu.

Něco věděli. Postavili Oz, krychlové měsíčky a větší Oz tady.

Proč?

Když se znovu podívala na světelný blok, uviděla to. A bylo to tak jasné, že nechápala, jak je možné, že jim to už dávno nedošlo.

Vrátila se do svých kajut, vyvolala si mapu a zkontrolovala čísla. Všechno souhlasilo.

ADRESÁT:
KOMISAŘ, SVĚTOVÁ AKADEMIE VĚDY A TECHNIKY, SMITHSONIAN SQUARE, WASHINGTON, D.C.

ODESILATEL: VEDOUCÍ TÝMU BETA PAC
VĚC: PRŮBĚH MISE

PŘI ÚTOKU MÍSTNÍCH FOREM ŽIVOTA JSME ZTRATILI MAGGIE A GEORGE. PROSÍM, ZAŘIĎTE POTŘEBNÉ. OBA ZEMŘELI, KDYŽ SE SNAŽILI CHRÁNIT SVÉ KOLEGY. VÝZNAMNÉ OBJEVY OČEKÁVAJÍ PŘÍLET KOMPLEXNÍ EXPEDICE. ZPRÁVA NÁSLEDUJE. DOKUD TO ZÁSOBY DOVOLÍ, ZŮSTANEME S ASHLEY TEE.
CARSON

Čtvrtá část

MOTORY BOHA

26

Na palubě NCK Catherine Perthová. *Pátek 15. dubna, 05.15.*

Pronikavé zazvonění vytrhlo Carsona z neklidného spánku.

Vpustil dovnitř rozjásanou Hutch. „Myslím, že to mám," řekla a mávala přitom světelným blokem.

„Co máš?"

Padla unaveně do křesla. „Když půjdeme na správné místo a vyrobíme Oz, můžeme zjistit, co to všechno znamená."

„*Vyrobit Oz?* To myslíš vážně? My nejsme schopni *vyrobit Oz*." Přemýšlel, kolik toho musela za celou noc vypít. „Spala jsi vůbec?" zeptal se vyčítavě.

„Zapomeň na *spánek*," řekla. „Čísla sedí."

Carson postavil vodu na kávu. „Zpomal. Jaká čísla. Kde je to *správné místo*?"

Vyvolala na jeho obrazovku hvězdnou mapu. Nakreslila čáru podél okraje Prázdnoty a rovnoběžné čáry procházející Betou Pac, Quaraquou a Nokem. „Od začátku víme, že máme osmitisícileté cykly, a nemohli

jsme najít žádnou další souvislost. Možná proto, že nás to celou dobu bilo do očí.

Myslíme si, že víme o dvou událostech na Noku a dvou na Quaraqui. A možná jsme viděli důkaz přinejmenším *jedné* zde.“

„Dobře,“ uznal Carson. „Co z toho pro nás plyne?“

„Pokud opravdu *existuje* osmitisíciletý cyklus, a my víme, že zde k něčemu došlo kolem roku 5000 před Kristem, pak musel být starší případ někdy kolem 13 000 před Kristem. Nemám pravdu? A 21 000 před Kristem.“ Umístila čísla do okénka.

Událost	Beta Pac	Quaraqua	Nok
1	21 000 př. Kr.		
2	13 000 př. Kr.		
3	5 000 př. Kr.		

„Když zůstaneme u osmitisíciletého cyklu,“ pokračovala, „a uplatníme jej v čas zpětně, pak na Quaraqui k něčemu došlo kolem roku 17 000 před Kristem. Ano?“

Událost	Beta Pac	Quaraqua	Nok
1	21 000 př. Kr.	17 000 př. Kr.	
2	13 000 př. Kr.	9 000 př. Kr.	
3	5 000 př. Kr.	1 000 př. Kr.	

„Dobře.“

„Ano. Druhou a třetí událostí na Quaraqui jsme si jisti. V obou případech začaly o čtyři tisíce let později. Na co to ukazuje?“

„To kdybych sakra věděl.“

„Franku, totéž se děje na Noku.“

„V jakém smyslu?“

Doplnila poslední sloupec zaokrouhlenými čísly.

Událost	Beta Pac	Quaraqua	Nok
1	21 000 př. Kr.	17 000 př. Kr.	16 000 př. Kr.
2	13 000 př. Kr.	9 000 př. Kr.	8 000 př. Kr.
3	5 000 př. Kr.	1 000 př. Kr.	0

„Tentokrát pokaždé figuruje rozdíl tisíce let,“ řekl Carson. „Vidím systém, ale *nechápu* smysl.“

„Je to *vlna*, Franku. Ať už je to cokoli, přichází to z Prázdnoty. Urazí to jeden světelný rok za sedmdesát čtyři let. První, o níž víme, vlna A, dorazila sem, k Betě Pac, někdy kolem roku 21 000 před Kristem.“

„Ještě pořád to nechápu,“ řekl Carson.

„O další čtyři tisíce let později zasahuje Quaraquu. Potom, přibližně za dalších tisíc let, se začíná projevovat na Noku.“

Carson se nad tím zamyslel. Vypadalo to jako čirá fantazie. Ale čísla souhlasila. „Co by to mohlo být?“

„Ten, kdo zašlápne ráno,“ prohlásila.

„Cože?“

Přimhouřila oči. „Vzpomínáš si na tu quaraquánskou modlitbu?“ Vyvolala ji na obrazovku:

Čekáme v ulicích Hau-kai
Přichází noc, padá zima
světla světa chladnou.
A v tomto třístém roce
od nástupu Bilata na trůn
přijde ten, kdo zašlápne ráno,
pod nohama udusá slunce

a bude soudit lidské duše.
Rozkročí se nad střechami
a zažehne motory boha.

„Nevím, co to je," řekla, „ale nějak to souvisí se stavbami na Oz."

V místnosti byla najednou zima. „Nemohly by to být talismany?" zeptal se Carson. Ale představa, že se vyspělá civilizace uchyluje k pokusům o vyvolání nadpřirozena, byla znepokojivá.

„Nebo cíle," navrhla Hutch. „Rituální oběti? Symbolické oběti bohům?" Otočila se čelem k němu. „Podívej, jestli je něco z toho pravda, tak vlna, která prošla přes Nok kolem roku 400 po Kristu, od té doby urazila nějakých třicet pět světelných let." Nakreslila další rovnoběžnou čáru, aby vyznačila její polohu. „Na této trase se nachází jedna hvězdná soustava. Myslím, že bychom se tam měli zaletět podívat."

Carson zavolal Truscottové časně. „Potřebuji laskavost," řekl. „Rád bych si půjčil nějaké vybavení."

Byla ve svých kajutách. „Co potřebuješ, Franku?"

„Výkonný projektor částicového svazku. Největší, jaký máte. Nějaký na palubě máte, ne?"

„Ano, pár jich máme." Vypadala zaskočeně. „Nechcete tam dole dělat nějaké vykopávky, že?"

„Ne," řekl Carson. „Nic takového. Po pravdě řečeno, odlétáme ze soustavy."

Dala najevo údiv. „Můžu to zařídit. Co dál?"

„Gondolu. Něco dost velkého, aby se to dalo použít jako řídicí stanoviště."

„Dobře," řekla. „I to můžeme udělat. Budeš to muset podepsat."

„Díky. Máš to u mě, Melanie."

„Jasně. A co kdybys mi teď řekl, o co jde?"

Neviděl důvod držet to v tajnosti. „Ovšem," řekl. „Co třeba u snídaně?"

• • •

Ashley Tee byla v podstatě sestava čtyř válců otáčejících se kolem středové osy. Ježila se čidly a komunikačními zařízeními. Hutch si s posádkou promluvila ještě před přestupem. „Máme tu celebritu," řekla s úsměvem.

Tou celebritou byla pilotka lodi, bezmála legendární Angela Morganová.

Angela byla vysoká a zdobily ji stříbrné vlasy a šedé oči. Hutch se s ní nikdy osobně nesetkala, ale slyšela o ní. Angela uskutečnila mnoho průkopnických letů v samých počátcích, posunula technické meze a byla hybnou silou několika bezpečnostních opatření, která se dnes při využívání techniky letů nadsvětelnou rychlostí uplatňovala.

Jejím partnerem byl Terry Drafts, mladý africký fyzik, který neměl ani poloviční věk ve srovnání s ní. Vyjadřoval se uhlazeně, byl introspektivní a citlivý. Netajil se tím, že létání s Angelou považuje za jakousi jízdenku někam, kde to bude stát za to.

„Jestli skutečně něco máte, Carsone, rádi pomůžeme," řekla Angela. „Co říkáš, Terry? Hlavně nemarněte náš čas."

Jelikož všechny kosmické lodě udržovaly palubní hodiny v korelaci s Greenwichem, netrpěli noví pasažéři

žádným časovým posunem. Když jim Angela ukazovala, kde se mají ubytovat, bylo deset hodin dopoledne na všech plavidlech různých flotil.

Poobědvala s nimi a poslechla si, jak rozebírají, co v soustavě zažili. Nakonec se podrobně vyptala, zda jsou si jisti, že toto je domovská planeta Stavitelů monumentů. (Byli.) Jak přišli o život členové týmu? (Nikdo nezacházel do detailních popisů, ale řekli jí dost, aby to u ní vzbudilo jak nelibost, tak respekt.)

„Chápu, proč chtěli, abych vám loď dala k dispozici," řekla. „Můžeme zůstat tady. Můžeme vás odvézt na Point Zebra. Nebo se můžeme vrátit až na Zemi. Je to na vás." Point Zebra byl základna průzkumných plavidel operujících v oblasti.

„Angelo," promluvil Carson, „nejdřív bychom se chtěli podívat na jeden z měsíčků v této soustavě. A potom podnikneme jistou delší cestu."

Angela zaměřila lodní teleskopy na přístavní město. Vypadalo poklidně: bílé zříceniny zasazené do svěže zelených kopců, hustý prales přetékající do moře. Zřícený most vedoucí nikam.

Dva dny strávili na artefaktu podobném Oz. Znovu se obdivovali jeho kolmosti. Byla to, jak prohlásil Drafts, mekka pravých úhlů. A na rozdíl od stavby na quaraquánském měsíci, tady nebyla žádná výjimka, žádná kulatá věž.

Ale také tento artefakt byl poškozený. Ožehlý. Pokrytý krátery.

„Viděla jsem i to druhé místo," řekla Angela. „Proč by něco takového dělali?"

„Doufáme, že právě to zjistíme," odvětil Carson.

Ještě večer, v pondělí 18. dubna 2203, krátce po 11.00 opustili oběžnou dráhu kolem měsíce.

O dvě noci později Carson obřadně složil své kolečkové křeslo. A Janet přispěla další teorií. Nejdřív se s ní svěřila Hutch. „Přemýšlela jsem o té větě v quaraquánské modlitbě –“

„‘Motory boha’?“

„Ano. *Motory boha*.“

„Co s tím?“

„Možná nejsme daleko. Dejme tomu, že *byla* nějaká vlna A, ta, která přešla přes Betu Pac kolem roku 21 000 před Kristem; pokud by postupovala dál, zasáhla by Zemi.“

Hutch přikývla. „Před nástupem civilizace, je to tak? Dřív, než tam byl někdo, kdo by to mohl zaznamenat.“

„Ne tak docela. Prošla by sluneční soustavou někdy kolem roku 5000 před Kristem.“

Hutch čekala. Ten časový údaj jí nic neříkal.

Janet pokrčila rameny. „Odpovídá to nejnovějším odhadům zkázy Sodomy a Gomory.“

ARCHIV (Odesláno přes Laserovou bóji)

ADRESÁT:
NCA CARY KNAPPOVÁ
DAVID EMORY

ODESILATEL: FRANK CARSON, EXPEDICE BETA PAC
NCA ASHLEY TEE

VĚC: OPERAČNÍ PŘESUN

DAVIDE. PROMIŇ, ŽE ODLÉTÁM DŘÍV, NEŽ SE SEM DOSTANEŠ, ALE JE TO NALÉHAVÉ. MOŽNÁ SE NÁM PODAŘÍ ZJISTIT, CO SE STALO V ORIKONU. DALŠÍ ZASTÁVKA JE LCO4418. JESTLI MŮŽEŠ, PŘILEŤ TAM ZA NÁMI.

CARSON

27

Na palubě NCA Ashley Tee*, cestou k LCO4418. Pátek 27. dubna, 19.30.*

„Já pořád nemůžu uvěřit, že do toho jdeme," prohlásil Drafts, mračící se na své dvě dvojky.

„Do čeho jako?" zvedla Angela hlavu od knihy.

„Honění draka," ozvala se Hutch. Také ona v ruce nic neměla.

„Za tu cestu to stojí," řekla Angela. „Já tomu ani náhodou nevěřím. Ale nebylo by to poprvé, co jsem se zmýlila." Doslova z ní vyzařovala energie. Hutch si ji snadno dovedla představit, jak vlétává do sopky.

„A je to moje," řekl Drafts. Vyhrával a měl bujarou náladu. „Trápí mě, že si nedovedu představit, jak by to mohlo *vypada*t. Víte, očekáváme roje ničivých nanomechanismů, vyvrhovaných každých osm tisíc let do galaxie odněkud z Prázdnoty?" Položil karty na stůl lícem dolů. „Nebo flotily plné psychopatů?"

„Třeba to vůbec nevychází z Prázdnoty," přidala se Janet, „ale odněkud ze středu galaxie." Snažila se nedát

najevo, že je s kartami spokojená. „Začínám," řekla. Přistrčila do banku minci. „Směr by byl stejný."

Drafts zalétl pohledem k Carsonovi. „Čtyřicet čtyři osmnáctka už navštívena byla. Kdyby se tam něco dělo, věděli bychom o tom."

„Třeba ne," namítla Angela. „Jestli to skutečně existuje, třeba se to velmi těžko nachází, pokud nevíš, co přesně hledáš."

„Já se nechci nikoho dotknout," pokračoval Drafts, stále otočený k Carsonovi, „ale pochybuji, že se ten drak přijde ukázat na denní světlo."

„Terry, Terry, ty se snad nikdy nepoučíš," řekla Angela s povzdechem, který musel být slyšet až v člunovém hangáru. „Máš pravdu. Ale za velkými objevy vždycky stojí ti, kteří mají tvrdou hlavu."

Carson se na ni vděčně usmál.

Drafts pokrčil rameny. „No tak dobře."

Hutch to vzdala a dívala se, jak Janet od banku všechny odhání. Carson posbíral karty a začal míchat. „Stavitel monumentů jako Smrtka," řekl. „Je možné, že stvořili něco, co se jim vymklo?"

Hutch se pokusila debatu na toto téma ukončit. „Proč nemůžeme počkat, až tam budeme? Do té doby stejně můžeme nanejvýš hádat."

Angela seděla s nohama skrčenýma pod sebe. Četla si *Matamu*, sto let starou japonskou tragédii. – „Jestli nějaká vlna je," promluvila, aniž vzhlédla, „musela by být dost hluboká, řádově několik světelných let, abychom měli rozumnou šanci ji najít. Jaký mechanismus by mohl být tak velký?"

„Pokud existuje, táhne se od Quaraquy po Nok," připomněla Janet. „To je sto světelných let. Minimálně."

Podívala se na Carsona. „Musel by to být jev, jaký není schopen uměle vyvolat *nikdo*.“

„Mně se stejně nezdá, že to byl nějaký pořádný důkaz,“ prohlásil Drafts. „Podívejte, ti tvorové, ať už to byl kdokoli, rádi nechávali svůj podpis všude, kam přišli. Měli slabost pro *monumenty*. Stavby typu Oz a krychlových měsíců jsou jejich rané pokusy. Otrkávali se. Žádné skryté významy, jen cvičení.“

„No tak, Terry,“ řekl Carson.

„A proč ne? Proč by v tom musel být nějaký hluboký význam? Třeba je to jenom to, co většina jiných monumentů – něčí představa o vznešeném umění. A ten osmitísíciletý cyklus se sotva dá brát jako *fakt*. Půlka je nepotvrzený odhad, a vsadím se, že z toho zbytku se vyklube zbožné přání.“

Carson a Janet se podívali na Hutch. *Sakra, pomyslela si, já jsem přece neříkala, že je to na sto procent*. Ale cítila, že musí své hypotézy bránit. „To datování jsem si nevymyslela já,“ řekla. „Stanovili je Henry Jacobi, David Emory a odborní technici na *Perthové*. Já jsem to jen dala dohromady. Jestli ta čísla jsou náhodná, jsou náhodná. Ale není to žádné zbožné přání. Já tam žádného draka potkat nepotřebuju.“

Napětí povolilo a všichni se rozesmáli.

Pokud by nějaká kosmická ruka přemístila rudého obra LCO4418 do středu sluneční soustavy, Měsíc a Venuše by se utopily v jeho dmutí a Země by plavala v jeho svrchní atmosféře. Povrch poklidně bublal při teplotě necelých 2 200 stupňů Kelvina. Byla to stará hvězda, mnohem starší než Slunce. Svým krvavým světlem zalévala rodinu planet.

Planety pozemského typu obíhaly na obou koncích soustavy, odděleny čtyřmi plynnými obry. Průzkumný tým, jenž soustavu navštívil před deseti lety, došel k závěru, že kdysi dávno pravděpodobně existovaly další planety, blíž centrálnímu svítícímu tělesu, byly však pohlceny při rozpínání hvězdy. Mělo se za to, že LCO4418 je blízko konce této fáze svého cyklu. Během příštích pár milionů let začne ustupovat.

Carson sledoval na obrazovkách záznamy jejího vzhledu. Z jejího nitra nevyrážely protuberance, poklidný povrch nenarušovaly žádné sluneční skvrny. Vstoupila do závěrečného stadia své existence. Její smrt přijde rychle – podle kosmických měřítek.

Přes to všechno zde stále bude a bude vypadat prakticky stejně ještě dlouho poté, co lidstvo potká jeho osud. Nebo se vyvine v něco úplně jiného.

Let byl klidný. Slavnostní nálada a nadšení, které panovaly na *Winckelmannovi*, už byly pryč. Posádka a pasažéři trávili většinu času pohromadě. Nikdo se neseparoval od ostatních. Ale vyskytovaly se dlouhé chvíle ticha, nepříjemné pohledy a věci, které zůstávaly nevyřčeny. Možná to nebyla až tak náhoda, že večer před příletem k LCO4418 se hovor soustředil na to, jak by se měly zdokonalit pohřby, aby to pomohlo budoucím archeologům.

7. května pozdě odpoledne skočili zpět do reálného prostoru a vynořili se daleko na jih od planetární roviny.

V okamžicích, kdy k sobě byl upřímný, Carson věděl, že žádný objev neočekává. Ve skutečnosti nevěřil, že vlna existuje. Byla to fascinující představa, ale nebyl to jev, jemuž by mohl seriózně uvěřit. Proto stál na můstku

Ashley, pátravě se rozhlížel po nekonečných pustinách a uvažoval, nikoli poprvé, proč tady je.

Tři přeživší členové původního týmu zjistili, že již nedokáží jeden před druhým skrývat, co cítí, a proto Carsona ani nepřekvapilo, když se Hutch, která si stoupla za něho, ihned naladila na jeho rozpoložení. „Jsou situace, kdy to člověk musí risknout," řekla.

Začali celosystémovým páráním po tělesech umělého původu. Výsledek byl negativní, což neznamenalo, že tam nic není, ale jen to, že případný objekt bude daleko, bude celkem malý nebo schovaný za nějakým přirozeným tělesem.

Přestože se tomu bránili – když to muselo být, tak přiznávali, že se honí za přízrakem – byli zklamáni.

Angela se prokousávala záznamy z původní expedice k 4418. „Vcelku tuctová soustava," řekla Hutch. „Co uděláme teď?"

Obrazovkám vévodil rudý obr. „Svislice a kolmice," odvětila. „Vyrobíme několik pravých úhlů."

Carson pátral po příhodném staveništi. Podrobně vysvětlil svou strategii a Angela mu ukázala topografické mapy z průzkumu. Rozhodli se použít abnormálně veliký měsíc obíhající druhou planetu: 4418-IID. *Deltu.*

Drafts vyvolal měsíc na obrazovku. Ve slabé záři hvězdy to byla exotická planetka, stříbrozlatá ve světle svíček. Nad oranžovými sněžnými pláněmi, dusíkovými moři, metanovými bažinami a křivolakými horskými řetězci plula mračna. Ležela ve stínu slabých prstenců velké planety.

Složení atmosféry vykazovalo vodík, metan, dusík a také značné množství etanu, kyanovodíku a etylénu.

Vzdálenost od centrální planety dosahovala 650 000 kilometrů. Doba rotace: 13 dní. Průměr: 5 300 kilometrů. Povrchová teplota: –165 °C, na rovníku. Povrchové tíhové zrychlení: 0,37. Oběžná doba: 11,14 dne. Stáří: odhadováno na 4,7 miliardy let s chybovým faktorem deset procent. Soustava byla 12 astronomických jednotek od hvězdy.

Dívali se, jak na jižní polokouli soptí ledový vulkán. Nad jedním oceánem sněžilo a nedaleké pobřeží bičoval hustý déšť. „Ten liják by mohl být stoprocentní," řekla Angela. „Etanolu je tam dost a teplota zhruba správná." Vesele se ušklíbla. „Nepřekvapilo by mě, kdybychom našli jezera benzinu."

Na jihu, přibližně 20 stupňů pod rovníkem, Carson našel, co hledal – širou pláň posetou plošinami. „Tady." Poklepal na obrazovku. „Tady chceme zřídit základní tábor."

S pomocí Hutch, Drafts z lodi sundal tři vnější kamery. *Ashley Tee* teď měla několik slepých míst, ale s tím se dalo žít. Smontovali provizorní stojan pro laser a stativy pro kamery.

„Řekněte mi, jak to bude se spojením," požádal Carson, když po poledni třetího dne oblétli plynného obra. Na oběžnou dráhu kolem Delty se měli dostat kolem snídaně.

Hutch nachystala jednu kameru, aby se mohl podívat, postavila stativ (který chtěli ukotvit do ledu) a přidala trs senzorů. „Kamery postavíme na terén kolem cíle. Vysadíme dva komunikační satelity. Když kamery něco uvidí, předají obrázky satelitům, které vyšlou

hypersvětelný alarm na Point Zebra. Satelity jsou uzavřené do vypouklých pouzder. Žádné pravé úhly.“

„Co kamery spustí?“

„Nenadálé a značné zvýšení elektrické aktivity nebo teploty oproti normálu. Každá kamera má vlastní senzorický systém a bude fungovat nezávisle. Pokud se skutečně něco stane, měli bychom z toho získat obrázky.“

„A co obyčejné elektrické bouře? Nespustí to?“

„Podle Angely tady blesky budou vzácné. Povídala, že je velice málo pravděpodobné, aby senzory spustily nějaké normální jevy. A pokud ano,“ pokrčila rameny, „bude to smůla. Někdo přiletí zbytečně.“

„Někdo *přiletí*?“ Takový systém pohotovosti si Carson nepředstavoval. „Nepoznají to na Pointu dle obrázků, které jim přijdou?“

„Jim žádné obrázky nepřijdou. Zůstanou uloženy v satelitech. Stane se jedině to, že se spustí alarm.“

„A proč se nepošlou záběry?“

„Nejde to. Hyperprostorová komunikace vyžaduje velké množství energie. Nejsme schopni jí zajistit dost pro náročné přenosy, pokud tady nechceme sami zůstat a využívat reaktor *Ashley*. Takže použijeme druhou nejlepší variantu – pošleme signál.“

To je dobré, pomyslel si Carson. Při každé elektrické bouři budou muset vypravit loď. „Nemůžu říct, že by ve mně toto uspořádání budilo nadšení,“ zavrčel. „Jaké riziko hrozí kamerám, pokud k něčemu dojde?“

„To se dá těžko říct, když přesně nevíme, co by to mělo být. Musejí být v blízkosti cílové oblasti, v okruhu několika set metrů, aby senzory pro krátký dosah fungovaly. Kdybychom je posunuli dál a přešli na velký

dosah, působilo by na ně hodně rušivých jevů a falešné poplachy by byly každou chvíli.“

„Fajn.“

„Ještě jedna věc. Jestli dojde k aktivitě, kterou hledáme, v atmosféře bude hodně elektřiny a přenosy budou rušeny. V takovém případě satelity obrázky nedostanou.“

„Tak nastav ještě zpožděné vysílání.“

„To jsem už udělala. Navíc budeme všechno zaznamenávat také na povrchu. Všude budou nadbytečné kopie. Takže když alespoň *něco* přežije, budeme mít záznam.“ Byla na svou práci pyšná a čekala, že ji Carson ocení. Ale ani teď neměl po starostech. „Snažila jsem se zařízení odclonit nejlépe, jak umím,“ dodala.

„Fajn,“ zopakoval. „Dobře.“

„Za několik let bys sem měl někoho poslat, aby to vyměnil. Tato technika není konstruovaná pro tento druh činnosti, takže o mnoho déle nevydrží.“

„Já vím,“ řekl. Oba si uvědomovali, že k takovému udržovacímu letu pravděpodobně nikdy nedojde.

Vymezili cílovou oblast na široké, zasněžené pláni mezi horským hřbetem a bažinou plnou dusíkové a uhlovodíkové břečky. Náhorní plošiny, které upoutaly Carsonovu pozornost, stály izolovaně v jinak ploché krajině. Vypadalo to jak kus amerického Západu, zasněženého a ozářeného bledě červeným světlem vzdáleného slunce.

Nakonec se rozhodli pro skupinu čtyř stolových hor nacházejících se v oblasti o straně přibližně šedesát kilometrů. Každá byla zhruba obdélníková. (To byl hlavní důvod, proč volba padla právě na tuto skupinu.)

Ta nejmenší zaujímala plochu nějakých šest kilometrů čtverečních, největší asi sto. Carson by dal mnoho za to, kdyby našel čtyři stolové hory v rozích čtverce, ale příroda mu je neposkytla, na tomto tělese ani na žádném jiném v soustavě. Nic lepšího najít nemohl.

Měli v plánu ubrousit nerovné okraje a proměnit stolové hory na dokonalé obdélníky. Tři potřebovaly jen menší zásahy, aby toho bylo dosaženo. Čtvrtá, ta největší, vyžadovala soustředěné úsilí.

„Oz se to moc podobat nebude," poznamenal Terry.

„Ale bude," řekla Janet. „Až s nimi budeme hotovi, budou to samé rovné hrany. Žádné křivky. Jako krychlové měsíce."

„A vy si myslíte, že rovné hrany jsou důležité?"

„Ano," odvětila. *Pravé úhly. Vždycky to skončí u pravých úhlů.* „Víš co? Třeba jde jenom o to, aby se vytvořil motiv, který se v přírodě nevyskytuje. Uvažovali jsme, že bychom udělali nějaké křížové řezy. Udělali to trochu vzorované. Ale to už by nemuselo být důležité."

Carson neměl dobrý pocit z toho, že na palubě nebyl nikdo, kdo by měl zkušenosti s používáním velkého pulsního děla. „Taky bychom mohli klidně zastřelit sami sebe," prohlásil.

Podstavec pro projektor částicového svazku instalovali v nákladovém prostoru člunu. Janet se na něj neklidně podívala a usmála se na Hutch. „Jestli to vypadne, tak jsme skončili."

Hutch se snažila představit si, jak bude operace probíhat. Občas budou muset s člunem letět téměř na boku, aby jim vrata nákladového prostoru poskytla dobrý náměr. „Jen doufám, že nevypadne nikdo z *nás*," řekla.

Naložili do člunu obytné moduly a naplnili několik rezervních vzduchových nádrží. Kdyby se něco stalo, z *tohoto* prostředí by se vzduch získat nedal. To byl ten důvod, proč Carson, nyní již důkladně poučený, aby nic neriskoval, vzal s sebou dostatečnou zásobu na měsíc.

„Proč tolik?“ otázal se Drafts.

„Člun může mít poruchu,“ odvětil Carson. „Mohli bychom tam zůstat trčet.“

Hutch se člun nezamlouval. Byl hranatý, nepříliš aerodynamický, nevhodný pro atmosféru. Bude to kodrcavá jízda. A pomalá. Navzdory tomu, co řekla Carsonovi, si nebyla tak docela jistá, zda jej dokáže uřídit. „Nerada ti to říkám, ale je to krabice od bot s křídly. Udělal bys líp, kdybys přesvědčil Angelu, aby pilotovala ona. Je na něj zvyklá a je v tom nejlepší.“

„Tak těžké to určitě není.“

„Jsi ochoten na to vsadit život?“

Carson se na ni podíval a na znamení souhlasu se usmál. „Díky,“ řekl.

Odvedl Hutch s sebou na můstek, kde si Angela prohlížela záběry cílové oblasti. „Byli bychom rádi, kdybys člun pilotovala ty,“ řekl bez úvodu. „Podle toho, co říká Hutch, člun asi půjde těžko ovládat, a ty jsi na to prý dobrá.“

Angela si ho dlouho prohlížela. „*Ty* to vážně chceš?“ obrátila se pak na Hutch. Měla na sobě světle hnědou lodní blůzu s nápadným logem *Ashley*, plachtou na pozadí kruhu hvězd, na levé straně hrudi.

„Ano. Myslím, že by to byl dobrý nápad.“

„V tom případě to udělám.“ Hutch to připadalo, že má na srdci ještě něco. „Člun je samozřejmě poměrně těsný. Čtyři lidé se budou v pozemní stanici mačkat.“

Janet se k nim naklonila. „Mne krájení hor neláká. Jestli chcete, pomůžu to tady udržovat v chodu.“

Ráno člun vyklouzl ze svého lůžka, oddělil se od *Ashley Tee* a zahájil sestup. Angela naprogramovala klouzavou trajektorii, která umožňovala pozvolný vstup do atmosféry. Do horních vrstev se ponořili bez potíží.

Křehká interakce mezi člunem a místními magnetickými poli poskytovala potřebný vztlak. Ale když se zvýšil tlak vzduchu, začalo to s nimi házet. Vítr bušil do plátů a bičoval okna salvami hustého deště. Carson, upoutaný v přechodně instalované síti vzadu, si hlasitě stěžoval.

„Jde to dobře,“ řekla Angela. „S takovým plavidlem má člověk vždy dost protivětru. Nebojte se. Jde to dobře.“

Horské hřbety, sněžné duny a kávové moře se jim vyhouply vstříc. *Ani noha.* Nikdy.

Asi o hodinu později se přes řeku plnou břečky přiblížili až k cílové oblasti. Krajina byla protkaná závějemi, balvany a roklemi. Světlo byla halloweenová směsice z rudé hvězdy a hnědavého, prstencem obepnutého obra, jenž visel nad horizontem jako čínský balon. Působilo to ponuře, studeně a hrozivě. Nebylo to místo, kde by si člověk chtěl postavit venkovské sídlo.

Angela změnila kurs k jihu. „Deset minut,“ řekla.

Planina přešla do roviny. Vítr znovu zesílil a povrch zmizel pod unášeným sněhem. Obloha byla rudá, ale ne jako při západu slunce, spíš jako mraky po lesním požáru.

Vynořily se první náhorní plošiny.

„Jsou dole,“ řekl Drafts.

Sledoval přicházející záběry. Na Janet bylo při sestupu znát nervozitu, a viditelně se jí ulevilo, když expedice přistála. „Na západě to vypadá na bouřku,“ řekla. Oranžovošedé mraky se valily přes mlhu hořčičné barvy. „Možná taky stoprocentní.“

„Janet?“ otočil se k ní Drafts. „Můžeš mi něco říct?“

„Jasně.“

„Co děláš s volným časem, když zrovna nehoníš kosmické vlny?“

Displeje napravo od ní byly tmavé. Patřily k dálkovým senzorům, které v systému stále pátraly po něčem neobvyklém. Slunce, planety, měsíce, komety, asteroidy a smetí všeho druhu byly eliminovány. Vše ostatní, co by nebylo obvyklé, odsud až na hranice soustavy, by se ukázalo.

Bláznovství. Jak jinak se to dalo nazvat?

„Já vlastně ani nevím,“ odpověděla. „Vážně nevím.“

LODNÍ DENÍK

Pozemní tým hlásí, že přistáli. Vypustili jsme dva komunikační satelity, abychom zajistili nepřetržité spojení. Také jsme vypustili na oběžnou dráhu maják, aby navedl loď z Noku, až přiletí.

Dodám, že je to nejneobvyklejší akce, jaké jsem se kdy účastnil. Zdá se, že vůbec nikdo neví, co vlastně hledáme.

T. F. Drafts
NCA Ashley Tee
14. května 2203

28

LCO4418-IID („Delta“). Sobota 14. května, 17.45 světového času.

Přízemní sněhová bouře zahalila povrch a skryla všechno kromě nejvyšších stolových hor, které vypadaly jako šedivá flotila na rezivých mořích. Čtyři, které si vybrali, se nacházely na západním okraji planiny, kde terén začínal dostávat hornatý charakter.

Hutch se domnívala, že Carson se nechal ovlivnit věžemi v rozích centrálního náměstí stavby zvané Oz na měsíci Quaraquy. Když se o tom před ním zmínila, zatvářil se překvapeně, avšak potom uznal, že nejspíš bude mít pravdu. „Chtěl bych totéž udělat tady,“ řekl. „Náměstí s využitím čtverců. Úplně se nám to nepodaří, ale můžeme se tomu přiblížit.“

Největší ze čtyř náhorních plošin v zadní části splývala s horou. Byla to ta, která měla dát nejvíc práce, proto si její vrchol zvolili jako místo pro základní tábor. Angela s člunem klesla prudkým větrem a opatrně dosedla do oranžového sněhu. Na Hutch to udělalo dojem.

Byla to velká plošina. Aby ji obešli po okraji, potřebovali by asi deset hodin. Uvězněni ve sněhové bouři, nemohli si její značné rozměry prohlédnout, ale věděli, že na sebe vzali náročný úkol.

„Navrhuji, abychom pro tuto noc zůstali na místě," řekl Carson. „Začneme ráno."

Angela ukázala na karmínovou šmouhu na východě. „To je ráno. Ale máš pravdu, počkejme, až ta vánice ustane. Pak celý tento projekt začne vypadat smysluplně." Upjatě se usmála.

Když se na můstku objevila Janet, Drafts odložil technický manuál. „Děje se něco?"

„Je klid. Myslím, že všichni spí."

„Máme nějaké údaje o počasí?"

„Je to špatné. Myslím, že je to pořád špatné. Jistě to nevím. Meteorologie není má silná stránka."

Obrazovky byly plné života. Ukazovaly hodnoty spotřeby energie, výsledky průzkumu blízkého a vzdáleného okolí, výšku, orbitální konfiguraci. Stav paliva. Zajišťování životních funkcí na lodí i ve člunu.

Janet byla spokojena s tím, jak se nakonec věci vyvinuly. Drafts se sice k projektu stavěl nepřátelsky, ale byl to dobrý společník, vyzbrojený zvláštním smyslem pro humor. Loď byla příjemná a život tady nahoře byl lehký. V práci na povrchu viděla pouze otročinu ve stísněných podmínkách.

Chystala se zapříst nezávaznou konverzaci, ale najednou ztuhla. Prakticky ve stejném okamžiku začala pípat poplašná signalizace. „Dlouhý dosah," řekl.

Dva displeje se rozzářily. Ukázaly jim optický a senzorický pohled na těleso neurčitého tvaru. Vzdálenost dvanáct astronomických jednotek.

Drafts se zamračil. „Divné."

Odhadovaný průměr: 23 000 km.

„Nepravidelný tvar," poznamenala Janet.

„Zdá se, že tu máme ještě jednu planetu." Vyvolal si záznamy z původního průzkumu. „Nic takového by tady být nemělo." Prostudoval si senzorický protokol. „Moc hluboko se nedostáváme," prohlásil. „Vypadá to jako oblak. Vodík a prach. Stopové množství železa, uhlíku, formaldehydu a křemičitých částeček."

„Dobře, tak je to oblak." Janet nechápala, proč Drafts vypadá tak vyvedený z míry.

„Angela by o tom věděla víc, ale podle mě se takto malé oblaky nevyskytují. Bývají *mnohem* větší."

„Co je uvnitř?" zeptala se Janet.

„Nevím. Nedokážeme proniknout dovnitř."

Přešel na zvětšení pět a ještě větší. Pořád to byla rozmazaná skvrna.

Delta. Neděle 15. května, 10.45.

Větry utichly, jako by někdo otočil vypínačem. Na vrcholku hory zavládl klid a jim se tím otevřel výhled na nerovnou oranžovou pustinu. Angela vytáhla člun ze sněhu, jenž se kolem něj nakupil. Vystoupili a začali budovat základnu.

Asi během dvou hodin postavili RK/107, moderní polní obydlí s udržovaným normálním tlakem, tvořené třemi propojenými (ale plně izolovatelnými) stříbročernými kopulemi. Sníh byl mokrý a ztěžklý a bránil v pohybu, takže byli důkladně unavení, když se

svalili do kompresních křesel. Mezitím se rozpoutala další bouře, a oni se mohli jen dívat, jak se nad nimi ženou ohnivě rudá mračna. Tentokrát však pršelo. Padaly husté, sirupovité kapky, které se rozpleskávaly o okna a stékaly jako améby. Zablesklo se.

Angela seděla u okna. „To jsou ty vzácné elektrické bouře."

„Jen tak mimochodem," ozval se Carson, „jestli to skutečně je benzinová atmosféra, proč tady blesk nezpůsobí výbuch?"

„Chybí kyslík," řekla. „Kdyby v té směsi byl kyslík, něco bychom viděli."

Polní obydlí bylo poslední výkřik techniky. Kromě kajuty pro každého měli koupelnu, kuchyni, dispečink a zasedací místnost. Do všech vnějších stěn byla zasazena polarizovaná okna. K dispozici měli příjemný nábytek, hudbu, rozsáhlé databanky a slušné jídlo. „Mohli jsme dopadnout hůř," prohlásila Angela, která byla stejně jako ostatní zvyklá na ubytování nejlevnější kategorie.

Vypadala zadumaně. A když se jí Hutch zeptala, o čem přemýšlí, zaváhala. „Nevím," řekla. „Brzy půjdu do důchodu. Na tuto cestu už mě ani nechtěli pustit. Myslím, že je to moje labutí píseň." Šedé oči se jí rozjasnily. „Je to nejzajímavější expedice, na jaké jsem byla." Její pohled se obrátil dovnitř. „Fakt. Něco takového jsem doposud nezažila. Doufám, že něco najdeme, abych mohla odejít ve velkém stylu."

„Třeba i draka?"

„Jasně. *Obzvlášť* draka."

„Neproletí nijak zvlášť blízko."

Janet se probírala expediční zprávou *Ashley*. Loď zkoumala starší hvězdy, většinou stabilní zástupce třídy G v polovině své existence, hlavní kandidáty současného pátrání po obyvatelných planetách a jiných civilizacích. Zatím se neměli čím pochlubit.

Malá pomocná obrazovka napravo od ní ukazovala oblak. K žádné podstatné změně nedošlo. Byl o něco zřetelnější, což byl především důsledek zvětšení a v menší míře také zkrácené vzdálenosti.

„Hele.“ Drafts zíral na svoje přístroje. „Myslím, že máme další.“

„Další co?“

„Další *oblak.*“

Janet vklouzla do křesla vedle něho. „Kde?“

„V oblasti extrémně dalekého dosahu.“ Píchl prst na výsledek na obrazovce. Janet si jej přenesla na okno. „Tento je na opačné straně hvězdy a pohybuje se od nás. Je na hranicích soustavy.“

„Lepší obrázek bychom získat nemohli?“

„Je to příliš daleko.“ Prohledával databanky. „Ale v mapách není ani ten.“ Otočil se k ní. „Ani jeden z těch objektů tady při původním průzkumu nebyl.“

„Nebo si jich nevšimli.“

„Tomu bych nevěřil. Raději o tom řekneme Angele.“

Všichni právě prošli výstupní komorou, vystoupili z kopule a vkročili do sněhu, když v tom do jejich hovoru zasáhl Draftsův hlas. „Máme několik anomálií,“ řekl.

Šli dál, namáhavě se brodili sněhem. Carson začínal uvažovat, jestli by si neměli vyrobit sněžnice. „Jaké anomálie?“ zeptal se.

„Myslím, že jsou to oblaky. Dva.“

„Tady?“ Angela pozvedla oči ke křišťálově čisté obloze. Zjevně uvažovala stejným způsobem jako Carson – že mluví o nějakých jevech v atmosféře.

„Jeden je asi dvanáct astronomických jednotek daleko a přibližuje se. Druhý je na druhé straně hvězdy. Pohybuje se opačným směrem. Poslyšte, nevím to jistě, ale myslím, že nejsou na oběžné dráze.“

„Oblaky, říkáš?“

„Jo. *Oblaky*.“

„To není možné,“ řekla. „Pošleme vám obrázky.“

„Dobře. Ano, pošlete je.“ *Začala* se vracet. „Franku, nebude ti to vadit?“

„Ne. Vrať se a podívej se na to. Sejdeme se v člunu.“

Univerzální částicový projektor ATL1600 byl typ, který se používal k vrtání šachet v polárních ledových masách na Quaraqui. Měl jednoduchou obsluhu, byl odolný a účinný. Úzký, těsně zaostřený svazek, který generoval, dokázal i při připojení k omezenému energetickému zdroji člunu tabulové hory krájet, jako by byly ze sýra.

Na Quaraqui získávaly projektory energii z propojení s orbitální stanicí. Zde by to pro člun znamenalo značnou zátěž, a proto nemohli plného výkonu zdaleka dosáhnout. Práce museli omezit na sedm hodin denně. Půjde to pomalu, ale času měli dost.

Skutečný problém byl v tom, že s aparaturou se těžko manipulovalo. Byla zkonstruována tak, aby se dala zabudovat do speciálně upraveného CAT. Pro Carsona to znamenalo, že se bude muset snažit mířit z nákladové komory člunu přímo za letu. Instalace, kterou provedla Hutch, byla ve skutečnosti jen o málo víc než jakási síť,

která měla bránit tomu, aby přístroj a jeho obsluha vypadly ven. Měli jedinou výhodu: půltunová aparatura vážila v místní gravitaci jen asi necelých dvě stě kilogramů.

Když se k nim znovu připojila Angela, bylo na ní znát rozrušení. „Nevím, jestli to nějak souvisí s tím, co hledáme, ale našli jsme v okolí párek velice zvláštních tvorů.“ Popsala jim, co našli na lodi. „Terry si myslí, že jsou to oblaky.“

„A ty ne?“

„Ne. Oblaky by se v gravitačních polích roztrhaly. *Vypadá to* jako oblaky, ale nemohou to být. Musejí to být pevná tělesa. Uvidíte, ukáže se, že jejich nerovnoměrný vzhled je iluze.“

„A nemohou to být vodíková mračna?“ zeptala se Hutch.

„Ne.“

„Já myslela, že vodíkových mračen je hodně.“

„To je. Ale nevyskytují se v této velikosti. Tato jsou příliš malá. Nedovedu si vůbec představit, jak by taková tělesa vznikla.“ Usmála se a zatvářila se spokojeně. „Budeme je sledovat.“ Angela jim pomohla upevnit šestnáctistovku, potom přešla dopředu a sedla si do pilotního křesla. „Jsme připraveni?“

Byli.

„Fajn. Já se tady zavřu. Trochu mne znervózňuje, že vy dva i šestnáctistovka budete soustředěni na pravé straně. Nedělejte prudké změny polohy. A když vás požádám, abyste přestali, chci, abyste to okamžitě udělali a přesunuli se na druhou stranu. Je to jasné?

Kdyby se ten krám opravdu utrhl a vypadl, nesnažte se ho zadržet. Neváží tolik, kolik by se na první pohled mohlo zdát, ale vy taky ne. Já o žádné mrtvé nestojím.“

Popřála jim hodně štěstí a uzavřela se v pilotní kabině. Hutch si sedla a udělala si pohodlí.

Chtěli letět s otevřenými dveřmi, protože pouzdro aparatury vyčnívalo ze člunu ven. Připnuli si k opaskům pojistná lana.

Angela nastartovala motory a vzápětí vzlétli. Člun zakroužil nad trojicí kopulí, zatočil k východu a zamířil přes plošinu pryč. Počasí se konečně uklidnilo, vál slabý vítr od severu.

„Plošiny byly pravděpodobně vytvořeny metanovými ledovci,“ prohlásila Angela. „Bylo by zajímavé zjistit, jestli tento měsíc prochází periodickými dobami ledovými.“

Rozvíjela toto téma dál, zatímco Carson a Hutch v zadní části trpně snášeli let. Rozhlíželi se po nekonečné zasněžené krajině. Hrana plošiny před jejich zraky prudce spadla dolů, snad o nějakých dvě stě metrů, a letěli nad planinou. Carson chtěl začít těmi snadnými plošinami. Osvojit si techniku.

Hutch přemýšlela, jestli už Angela někdy letěla s otevřenými nákladními dveřmi. Bylo to nepravděpodobné, ale bylo třeba jí přiznat, že svůj člun znala. Měl velký odpor a tendenci k převracení na pravobok, ale zdálo se, že to zvládají vyrovnávat.

Nejméně náročná ze čtveřice tabulových hor ležela na jihu. Byla již sama od sebe vcelku pravoúhlá, až na to, že jedna stěna se částečně zřítila a značně narušila symetrii. Museli ji zarovnat. Pak již nebudou muset udělat o mnoho víc než seříznout rohy.

Ovládací prvky projektoru byly v jasně žlutém pouzdře kapkovitého tvaru; černý, zrcadlově lesklý kryt vlastního projektoru vypadal jako hlaveň pušky. Ovládání mohlo být buď automatické, nebo manuální. Předělat program na míru člunu by bylo příliš časově náročné, proto se rozhodli použít manuální ovládání. „Když si nebudeš jistá, leť podle citu," řekl Carson.

Projektor měl dvě držadla, zaměřovač a spoušť. Ale přístroj byl těžkopádný. Proto namísto spouště nainstalovali dálkové ovládání. Dohoda byla taková, že Carson zamíří a Hutch na jeho povel stiskne tlačítko.

„Blížíme se k cíli," řekla Angela. „Navrhuji udělat několik nízkých přeletů, ať se podíváme, jak to chceme provést."

• • •

Janet s překvapením zjistila, že členem první expedice k 4418 byl Harley Costa, jehož znala. Když se setkali, cestoval na Canopus. Byl to činorodý, postavou drobný muž, který mluvil příliš rychle a nedokázal tolerovat, když někdo nesdílel jeho lásku k astronomii. Janet si dala tu práci, že si jeho zvláštnost zjistila, položila mu ty správné otázky, a díky tomu se z nich rychle stali přátelé.

Harley nedovedl používat jednoduché věty. Běžná syntaxe jeho energii nestačila. Jeho myšlenky vyrážely do boje. Protinázory zašlapával (spíš než vyvracel), námitky odrážel se škodolibou radostí a rozhodnutí činil s drtivou nezvratností. Harley nevyjadřoval názory. On jenom sděloval pravdy. Uvažovala, kdo byl asi jeho partnerem, zavřeným v jeho společnosti plus minus rok.

Když pročítala jeho zprávu o návštěvě 4418, měla pocit, jako by slyšela jeho hlas. Harley i tady, stejně tak

jako všude, našel věci, jež ho zaujaly. Na nepravděpodobných místech objevoval vulkanickou a seismickou aktivitu. U jednoho plynného obra odhalil magnetickou anomálii. Provedl několik měření hvězdy a bavil se vypočítáváním data jejího konečného kolapsu.

Prozkoumali jednotlivé planety a pokračovali dál. Jelikož Bodeův zákon jim říkal, kde mají planety hledat, je dost možné, že se neobtěžovali intenzivním, systematickým průzkumem, a tak se klidně mohlo stát, že další tělesa v soustavě, přestože planetárních rozměrů, jejich pozornosti unikla.

Byla tu ta dvě tělesa již tenkrát?

• • •

„Výborně. *Teď*.“

Hutch stiskla tlačítko a z trysky vyšlehl rubínový svazek. Carson cítil, jak se mu staví chloupky na pažích. Svazek byl tenký jako tužka. Prolétl nad krajinou a zařízl se do ledu.

„Je to dobré,“ řekla Hutch. A k Angele: „Maličko natoč doleva. *Fajn.* Drž to tak.“ Carson klečel za aparaturou. Přejížděl po skalní stěně svisle dolů. Začínal se na ní tvořit oblak páry. Led, sníh a hornina odpadávaly. Ale oblak rostl a zakrýval cíl.

Carson projektor vypnul. „Možná to bude trvat delší dobu, než jsme si mysleli,“ řekl.

Komunikátor zabzučel. Spojem s *Ashley*. „Můžeš mluvit,“ řekl Angelin hlas. Byl to Terry.

„Mám pro tebe další informace.“

„Poslouchám.“

„Ani jedno těleso není na oběžné dráze kolem hvězdy. *Prolétají* soustavou. Nejsou s ní svázána.“

„Víš to *jistě*?“ Angelin hlas zněl skepticky.

„Ano, jsem si tím jistý. A mám pro tebe ještě něco: pohybují se po rovnoběžných drahách. A téměř stejnou rychlostí.“

Carson se na Hutch ušklíbl. *Možná jsme tu potvoru nakonec našli.* A jeho úsměv se roztáhl ještě víc, když zaslechli, jak se Angela nadechla, jako by stála před řítícím se magnetickým vlakem.

„Ta rychlost,“ ozvala se Hutch. „Kolik dělá ta rychlost?“

„U toho vzdálenějšího dva tisíce osm set a klesá. U druhého tři tisíce dvě stě a stoupá.“

„Rychlost vlny,“ hlesla s nadějí Hutch. „Je to dost blízko rychlosti vlny.“

Carson se snažil krotit svou fantazii. „Janet, co si o tom myslíš?“

„To, co si myslíš ty.“

Možná právě to stačilo, malé povzbuzení od jediného profesionálního archeologa široko daleko. Starý plukovník ztratil zábrany a zasvítilo mu v očích. „Terry,“ promluvil, „jak blízko se dostanou?“

„Od nás? Jedno už přeletělo,“ odpověděl. „To druhé se přiblíží na vzdálenost třicet milionů kilometrů. Plus minus něco.“

„Jak jsi říkal, že je velké?“

„Šířka dvacet tři tisíc. Občas.“

„Občas?“ otázala se Hutch. „Co to je?“

„To nevíme. Koule to není. Dostáváme celou řadu odlišných výsledků. Možná špatné hodnoty. Těžko říct.“

Kolem stěny se stále držela pára. „Vypadá to, že *drak* možná už dorazil,“ řekla Hutch.

„Příliš brzy,“ odvětil. Ale jeho výraz neodpovídal nevzrušenosti.

„A stejně si myslím, že je to *oblak*,“ ozval se Drafts.

„Podívejme se ještě jednou,“ řekla tiše Angela.

O půl hodiny později se nahrnuli zpátky do svého provizorního obydlí a pustili se do zkoumání přicházejících záběrů. Vzdálenější těleso bylo jenom o málo víc než neurčitá hvězda, jako skvrnka pozorovaná přes prudký déšť. Zato její společník byl pořádný bouřkový mrak, zlověstně prosvícený zevnitř; bouře na obzoru těsně po západu slunce.

„Tak,“ řekla Angela, jako by do toho jediného slova shrnula všechno nevysvětlitelné. „Ať je to cokoli, je důležité, že tam *cosi* je. Vpád cizího tělesa do planetární soustavy je velice vzácná událost. Nechce se mi věřit, že se to stalo právě v době, kdy jsme v oblasti. A jelikož ty věci jsou *dvě*, jsem ochotna se vsadit, že přijdou ještě další. Ještě mnoho dalších.“

„Mně to připadá jako vlna,“ podotkla Hutch.

„To jsem neřekla.“

„Ale vypadá to tak.“

„Bohužel, jestli to skutečně je náš dáreček, moc dobře si ho neprohlédneme.“

„Pročpak ne?“ zeptal se Carson.

„Třicet milionů kilometrů není zrovna blízko.“

„Tím bych se netrápila,“ řekla Hutch. „Jestli má Angela pravdu, brzy se objeví další. Myslím, že bychom měli dokončit naše Oz a podívat se, co se bude dít.“

Na palubě *Ashley* se Janet a Drafts střídali u komunikátorů.

Na rozdíl od většiny vědeckých specialistů, které znala, se Drafts zajímal také o věci mimo zvolený obor. Měl smysl pro humor, uměl naslouchat a pobízel ji, aby mluvila o věcech, které zajímaly *ji*. Došla k závěru, že kdyby bylo nutné, aby rok vězela v plechovce s jediným společníkem, s Draftsem by se to dalo vydržet snadno.

Zeptal se jí na knihu japonské poezie, kterou si četla, a vyzval ji, aby si také sama zkusila vytvořit *haiku*. Po několika minutách a mnoha přepisováních se jí to nakonec podařilo:

Až se zeptají,
ukažte na komety
ať si hledají.

„Krásné," řekl Drafts. „Teď ty."

„Něco tak dobrého nestvořím."

„Když to nezkusíš, tak určitě ne."

S povzdechem se chopil bloku. Pozorně ho při práci sledovala. Váhavě se na ni usmál, pak dlouho zápasil a nakonec jí předvedl své dílko:

Poznal jsem hvězdy,
plul jsem kanály noci,
abych byl s tebou.

„Mně se to líbí," řekla.

Jeho tmavé oči našly její. „Vím, že na tu tvou nemá," uznal. „Ale je to pravda."

Delta. Úterý 17. května, 15.35.

Roh měl *téměř* dokonalých 90 stupňů. Problém byl jen v tom, že led byl křehký a měl tendenci se drolit. Ale

stačilo to. Carson to prohlásil za vítězství, zastavil přívod energie do šestnáctistovky a přijal gratulaci své partnerky. „To bychom měli, Angelo," řekl. „Pro tuto chvíli jsme hotovi. Můžeme letět."

Potvrdila, že rozumí, a pustila do motorů šťávu.

Zakroužili a obdivně si prohlédli svou práci. Na amatéry to nebylo špatné.

Angela strávila večer nad daty přicházejícími z *Ashley*. Přesouvala soubory, střídala obrázky, mluvila sama se sebou.

„Co je?" zeptala se jí Hutch.

„To ty zatracené *objekty*," ulevila si. „Neexistuje pro ně vůbec žádné vysvětlení. A hlavou se mi honí, jak budeme vypadat, když si je necháme uletět a žádný další se neobjeví."

„Asi hloupě, co?" řekla Hutch.

„Přinejlepším. Máme tady zásadní objev. *Ať už je to cokoli*. Porušují fyzikální zákon. To, které se k nám přibližuje, proletí kolem hvězdy a evidentně bude pokračovat dál. Ta věc skutečně *cestuje*." Chvíli mlčela. „Nechápu, co je drží pohromadě."

„Co navrhuješ, Angelo?"

„Myslím, že bychom to měli zorganizovat tak, abychom si ho mohli prohlédnout zblízka, až poletí kolem."

„Máme na to čas?"

„Můžeme zkřížit jeho kurs. Nebudeme mít mnoho času, až poletíme vedle sebe, protože v čase, který máme k dispozici, loď nemůže s objektem začít srovnávat rychlost. Ale můžeme ho omrknout. A třeba budou

senzory na krátkou vzdálenost fungovat lépe.“ Pohlédla na Carsona. „Co ty si myslíš?“

„Nemůžeme ho dohonit později, pokud to bude nutné?“ Jeho otázka mířila k Hutch.

Zvážila to. „O hazeltinech se ví, že na jemnou práci nejsou. U Bety Pac se nám to podařilo, to však byla výjimka. Obvykle si člověk zvolí hvězdnou soustavu a vynoří se někde v nejbližším okolí. Když se něco pohybuje jako tyto objekty, je možné, že když si je necháme uletět, víckrát je neuvidíme.“

„Nemyslím si, že by bylo prozíravé hned se za nimi rozletět,“ namítl Carson.

Angela se zamračila. „Já v tom žádný problém nevidím. Terry je velice dobrý pilot. A bude se držet v uctivém odstupu.“

„Ne,“ řekl.

„Franku,“ zkusila to Angela. „Riskantní je *neletět*.“ Zakoulel očima a zavolal na loď. „Promluvíme si o tom,“ řekl jí.

Na hlavní obrazovce se objevila Janet. „Jak se daří týmu pro zvelebení krajiny?“

„Ujde to,“ řekl Carson. „Kde je Terry?“

„Tady.“ Obrazovka se rozdělila.

„Co bys řekl stíhačce toho tělesa? Zaletět tam a podívat se zblízka.“

Poradil se s displejem a neradostně vyfoukl vzduch mezi prsty. „Museli bychom rychle vyrazit. Odhaduji, že dostat se na jeho úroveň by zabralo maximálně dva a půl dne.“

„Můžeš na nás počkat?“

„Franku, už tak to bude bolet.“

„A jak se na to díváš?“

Otočil se k Janet. „Ty jsi pro?“

„Jasně.“

Viděli na něm, že váhá. „Nevím,“ řekl.

„Terry,“ zaprosila Angela, „je možné, že druhou šanci nedostaneme.“

Hutch se na ni podívala. Moc to chtěla, tak moc, že to zatemňovalo její úsudek. „Ale *my* bychom zůstali bez lodi,“ připomněla. „Taky si nejsem jistá, jestli je to dobrý nápad.“

„Loď k ničemu nepotřebujeme,“ řekla Angela.

Janet pokrčila rameny. „Kvůli mně váhat nemusíte.“

„Nevidím nic, co bychom mohli ztratit,“ prohlásila Angela.

Carson chtěl, aby se letělo. To bylo zjevné. Jenže otřesy, které na této expedici prožil, si vybraly svou daň. Hutch pozorovala, jak jeho přirozené instinkty bojují s nově objevenou opatrností. A viděla, jak zvítězily. „Má někdo nějaké námitky?“

Drafts zašilhal po své partnerce. „Jestli o to Angela stojí a Janet v tom nevidí problém, rád to udělám.“

„Dobře.“ Plukovník Carson byl zpátky. „Do toho.“

• • •

Proběhlo několik spěšných rozhovorů o technických detailech. Drafts zadal do pilotních systémů letové požadavky. Měli použít Flickingerova pole, aby se zmírnily alespoň některé účinky zrychlení.

Za třicet minut od rozhodnutí *Ashley Tee* přešla z oběžné dráhy na zrychlení, které její posádku přimáčklo do křesel.

„V pořádku?“ zeptal se Drafts.

„Dobré,“ hlesla.

„Poletíme šedesát dvě hodiny.“

Delta, svět oranžového ledu, se na obrazovkách rychle zmenšila na malou kuličku a potom na světlý bod. Po chvíli zůstal pouze plynný obr. Zanedlouho byl také on pouze jasná hvězda.

ARCHIVNÍ ZÁZNAM

Drak sedí ve tmě,
oči bloudí po hvězdách,
dech lunu hřeje.

24. dubna 2203
(Nalezeno v nepopsaném souboru na *Ashley Tee*)

29

Delta. Středa 18. května, 09.30.
Práce na malé stolové hoře šly tak dobře, že s ní chtěli být do konce dne hotovi.

Krájeli a leštili, až získali tři hladké skalní stěny, jež spolu svíraly (téměř) pravé úhly. Potom se pustili do zarovnávání čtvrté stěny, té, v níž byl hluboký zářez. Carson litoval, že jej nemůže zacelit; bylo by to jednodušší než okrájet stěny po obou stranách. Ale co se dalo dělat, musel si s tím poradit.

Naučili se šestnáctistovku docela obstojně ovládat, takže se nyní bavili. Pokud to bylo možné, zaujímali vhodné místo na zemi, ale většinou bylo nutné vzlétnout a pracovat z pozice *nad* horou. Angela poukázala na to, že porušují širokou škálu bezpečnostních předpisů. Ale nechala si výhrady pro sebe, vzlétla s nimi a na znamení otočila člun na bok. V zadní části, držený pojistným lanem a provizorním postrojem, který zhotovila Hutch, tak mohl Carson manipulovat s šestnáctistovkou a dívat se přitom přímo dolů. „Nic se ti nemůže stát," ujistila ho Hutch.

Zhruba po hodině se vystřídali. Hutch se líbilo velkým dělem mířit. Postupně se naučili dívat se s využitím senzorů přes oblaka páry, a tak zvýšit výkon. Když si udělali přestávku na oběd, velká část zadní stěny ležela v sutinách. Ale měli obdélník!

Tím limitujícím faktorem dostavení se na místo schůzky a průletu kolem oblaku nebyly schopnosti lodě, ale schopnost posádky vydržet dlouhotrvající zrychlení. – Dorazí na místo s bolavými klouby a bolestmi v zádech a budou mít pouhých několik vteřin, než cíl propluje kolem nich a nechá je beznadějně za sebou. Aby tyto účinky zmírnil, Drafts naprogramoval ve zrychlování občasné přestávky, během nichž mohli vstát a trochu se protáhnout. Příjemný let to nebude, ale bude snesitelný.

Hutch vždy měla k narychlo naplánovaným manévrům instinktivní nedůvěru. Uvažovala, zdali je *tato* cesta nutná. Angelin způsob uvažování měl svou logiku: bylo pravděpodobné, že se objeví další. Proč se za ním v klidu nevydat? Mrzelo ji, že Janet ji nepodpořila. Místo toho se nechala strhnout všeobecným nadšením. Opět dělali unáhlená rozhodnutí, aniž zvážili všechny důsledky. Přemýšlela, zda se u Bety Pac vůbec v *něčem* poučili.

Malé zadostiučinění jí přinášelo vědomí, že Janet teď sedí v síťovém křesle, přišpendlená zrychlením. Dobře jí tak.

Zhodnotili výsledky své práce na jižní hoře. Při pohledu ze vzduchu to byla dětská kostka, oranžový obdélník. „Škoda, že ji nemůžeme přebarvit,“

poznamenal Carson. „Stavby v Oz měly vysokou odrazivost a odlišovaly se od okolí.“

„Myslíš, že je to důležité?“ zeptala se Hutch.

„Nevím. Možná ano.“

Hutch napadlo, že nějaká budoucí expedice by pro dýhově zbarvený kvádr pod nimi mohla hledat vysvětlení stejně těžko jako oni pro Oz.

Další na řadě byla východní stolová hora – byla třikrát větší než ta, kterou právě opracovali, méně pravidelná a silně rozpukaná. A navíc, když se do ní pustili, zjistili, že je křehká. Stěny se bortily, když se jich dotkl energetický svazek, a celé velké kusy vypadávaly ven. Zkoušeli měnit intenzitu a úhel a zjistili, že nejlépe fungují dávky o nízkém výkonu vedené shora. „Je to jako se vším,“ prohlásil Carson při krájení a leštění. „K úspěchu vede jedině šikovnost. Jemný dotek.“

Spojení s *Ashley* bylo čím dál obtížnější. Po čtyřiadvaceti hodinách měla loď za sebou přibližně patnáct milionů kilometrů. Na takovou vzdálenost trvalo laserovým impulsům téměř dvě minuty, než urazily cestu tam a zpět. Z rozhovorů se stala zdlouhavá, otravná záležitost a obě skupiny začaly pociťovat vzájemnou izolovanost.

Pozemní skupina noční fázi prospala. Ale hned brzy ráno byli všichni tři vzhůru a nemohli se dočkat, až se dají do práce. Dopřáli si bohatou snídani a vrátili se k východní plošině.

Doufali, že dokončí stěnu, kterou začali předchozí den, a opracují roh. Hutch dělala rohy ráda. Byla to vítaná změna.

Jelikož většinu práce bylo třeba udělat ze vzduchu, byla Angela v kabině téměř stále sama. Sledovala tam

vizuální data přicházející z *Ashley*, záběry blížícího se tělesa. *Oblaku*: malého, nachového a naprosto neskutečného.

Občas musela zařadit zpátečku, připomenout si, kde je, uvědomit si, že má myslet na akci, na lidi visící ze dveří nákladové komory. Ale i tak to bylo úžasné.

Jedinou stinnou stránkou bylo to, že nebyla na palubě *Ashley*.

U Draftse na druhém konci se střídalo nadšení s depresemi. Senzory mu stále poskytovaly pouze povrchové informace. „Nejraději bych přestal mlátit prázdnou slámu a postavil *Ashley* přímo před to," svěřil se Angele. „Ať se to přes nás převalí. Uvidíme, co se bude dít." Hned byla ve střehu, i když nevěřila, že to myslí vážně. Pro jistotu skočila po klávese vysílacího režimu a řekla mu, aby na podobné věci rychle zapomněl, nebo mu zarazí kariéru; úplně stačí, aby se o tom nápadu ještě jednou zmínil. Ale dřív než k němu její hrozby mohly dolétnout, sám dodal: „Samozřejmě to neudělám. Myslím, že ani sondy příliš platné nebudou, ale zkusíme jednu vyslat."

Když později přistáli, Carson přišel dopředu posvačit. Hutch zůstala vzadu, protože když byli v kabině všichni tři, byla přehuštěná. Carson právě žvýkal sendvič a Angela plánovala let na další den, když s plnými ústy řekl: „Co to je?"

Díval se na horní obrazovku.

Tělesu narostly *prsty*.

Navzdory veškerému výcviku, který absolvovala, celoživotním intelektuálním stereotypům a neotřesitelnému přesvědčení, že vesmír je ve své podstatě racionální a poznatelný, Angela ucítila nepříjemné

bodnutí. „Nevím," řekla, téměř rozezleně, jako kdyby to snad byla Carsonova práce.

Prodloužení. Prsty to nebyly, ale byly to výběžky. Nápadné.

„Sedm," řekla Angela. „Já jsem jich napočítala sedm."

„Jeden se dělí," upozornil Carson. Prodlužovaly se a zužovaly. Hutch se zdálo, že vypadají jako čarodějovy prsty v *Čarodějově učni*. „Máme nějaká měření?" zeptal se Carson.

Angela se podívala na řídicí panel. „Nejdelší má dvacet tisíc kilometrů, plus minus šest procent. Zatím nemáme informace o tempu rozpínání."

„Vždyť jsou to kondenzační stopy," řekla Hutch.

Ano. Měla pravdu. Angela pocítila úlevu a vzápětí se zastyděla. Věděla přece od začátku, že tu bude něco prozaického. „Ano," řekla.

Kondenzační pruhy začínaly ztrácet ostrost. Rozbíhaly se, překrývaly se, splývaly. Iluze se vytrácela. Mohla to být kometa s mnoha ocasy. Nebo vybuchlá vzducholoď.

Musí docházet k nesmírným erupcím, aby se vyvrhlo tolik hmoty. „Já myslím, že se rozpadá," řekla Angela.

Zazněl zvonek a na obrazovce naskočil Draftsův obraz. „Podívejte se na cíl," řekl.

Carson zvedl ruku. „Vidíme to." Drafts pochopitelně nezareagoval. Jeho obraz měl několikaminutové zpoždění.

Angela byla zmítána nesmírným vírem emocí. „Nádhera," hlesla. Nic, co ve svém poměrně plném životě zažila, ji nepřipravilo na to, co cítila teď. Neudržela se, zajásala a vymrštila pěst vzhůru. „To je přece bomba," vyhrkla. *„Ale co to vlastně je?"*

Vypadalo to, jako by se to rozplétalo.

Od tělesa odlétaly dlouhé, mlhavé komety.

„Co to má znamenat, kruci?“ Opět Draftsův hlas.

Proces pokračoval tak pomalu, že jej lidské oko téměř nedokázalo sledovat. Mezi člunem a lodí létaly útržky hektické konverzace. Drafts se domníval, že těleso se rozpadá, rozplývá, jak to mělo mezi mohutnými slapy gravitačních polí udělat už dřív.

„Ale proč *teď*?“ nedala se Angela. „Proč ne včera? Proč ne minulý týden? Místní gravitační poměry se přece nijak významně nezměnily.“

„Ten druhý oblak prolétl,“ připomněla Hutch. „Proč by *tento* měl explodovat?“

„Já myslím, že ve skutečnosti neexploduje,“ řekla Angela, aniž odtrhla oči od obrazovky. „Není to dobře vidět, ale já bych řekla, že se odlupuje nějaká vnější oblačná vrstva.“

„Co by to mohlo způsobit?“ zeptala se. „Nezdá se, že by se toto těleso řídilo fyzikálními zákony.“

Začala si celou sekvenci zrychleně přehrávat. Těleso se pomalu, elegantně rozevíralo, krvavě rudá květina s rozvíjejícími se korunními plátky, jež se nabízejí slunci.

Pozemní tým pokračoval ve snaze opracovat bloky. Mávali s šestnáctistovkou, osekávali a tvarovali led a radovali se, jak jsou čím dál zručnější. A sledovali přicházející data o drakovi.

Ke konci směny Angela upozornila Carsona na dění na obrazovkách. Jenže Carson právě seděl v sedle. „Ani jeden z nás se v tuto chvíli podívat nemůže,“ odvětil. „O co jde?“

Bylo možné, že těleso byla kometa, které se roztrhlo jádro. „*Zatáčí,*“ řekla. „Já se snad zblázním. Vážně, mění

kurs. Tak proto všechna ta předchozí aktivita. Vyvrhovalo to do vesmíru hmotu.“

„A není to nemožné?“ zeptala se Hutch. „Tělesa přirozeného původu přece sama od sebe *nezatáčejí*, ne?“

„Bez pomoci ne.“ *Krajina za oknem vypadala pustě, studeně a nelidsky. Zalitá rudým světlem, krajina, kde se může stát cokoli.*

„Kam teď míří?“ zeptal se Carson.

„Nevím. A nezjistíme to, dokud nedokončí manévr. Ale zatočilo to proti naprogramovanému kursu *Ashley*. Vlastně směrem k nám.“ Snažila se, aby to neznělo melodramaticky, ale měla co dělat, aby to nezakřičela.

„Víš to jistě?“ To byla Hutch.

„Jsem si jistá, že zatáčí přibližně naším směrem.“

Dlouho nikdo nic neřekl.

Na jedné z obrazovek se objevila tvář Hutch. To bylo dobře. Potřebovali na sebe vidět.

„Do prdele,“ ulevila si Hutch. „Je možné, aby ta mrcha věděla, že tady jsme?“

„Co to vlastně *je*, sakra?“

„To je otázka, kterou si klademe od začátku, jestli se nemýlím,“ řekla Angela.

„Měla bys informovat *Ashley*,“ ozvala se Hutch. „Volám jim.“

Znovu se na sebe dlouho dívaly. „Možná bychom měli začít přemýšlet o tom, jestli raději nezvednout kotvy,“ řekla Hutch.

Carson jí položil ruku na rameno, ale neřekl nic.

Angela měla stejný nápad. Jenomže se museli vyvarovat unáhlených závěrů. Nebeská tělesa nehoní *lidi*. „Nevím, jestli si to vy dva uvědomujete,“ řekla, „ale

máme tady co do činění s anomálií všech anomálií. Všichni se dostaneme do učebnic dějepisu.“

„Hlavně abychom to přežili,“ poznamenala Hutch.

„Angelo.“ Byl to Drafts a vypadal zmateně. „Nevím, kam to letí, ale rozhodně ne na stejné místo jako my. Zatáčí dovnitř naší dráhy a my nemůžeme dost rychle zabrzdit, abychom se novému kursu přizpůsobili. Ať už bude jakýkoli. Budeme se muset otočit a teprve pak to zkusit znovu. Bude to maraton. Budeme potřebovat několik dní navíc, jestli se máme potkat. Dokud se to neusadí, nemůžu říct nic konkrétnějšího.“ Zavrtěl hlavou. „Nemůžu prostě uvěřit, že se něco takového děje. Jak zjistíme, o co jde, hned se k vám vrátíme.“

Angela byla dokonalým obrazem pocitu marnosti. „To snad ani není pravda,“ řekla. „Předtím měli času tak akorát, aby to stihli. A on si najednou myslí, že se může několik dní otáčet a potom to dohonit?“

„Ještě si to nepromyslel,“ snažil se ji upokojit Carson.

„Možná. Ale taky je možné, že ví něco, co my nevíme.“

„Kdyby to tak bylo, tak by snad něco řekl, ne?“

„Jistě. Pokud by si nemyslel, že tu informaci máme všichni.“

„Tak se ho zeptej.“

„Třeba je to zbytečné.“ Angela se znovu podívala na čísla a začala počítat. Mezitím si všimla, že stav akumulátorů poklesl pod bezpečnou úroveň. „A máme to tady, moji milí,“ řekla. „Do sedel. Jedeme domů.“

Na zpáteční cestě nikomu nebylo příliš do řeči, ale jakmile se ocitli ve svém obydlí, prozradila jim konečně, co věděl Drafts: „Oblak zpomaluje. Šlápl na brzdy.“

„Proto se rozpadá,“ pochopila Hutch.

„Ano, myslím, že ano. Navzdory tomu, jak vypadá, je zřejmě dost soudržný, když uvážíme, čeho je schopen. Ale tento manévr je trochu příliš i pro mechanismus, který jej drží pohromadě.“

Carson to byl, kdo nahlas vyslovil otázku, kterou měli v hlavě asi všichni: „Je to *přirozené* těleso?“

„Samozřejmě,“ odvětila Angela. Neopírala se však při tom o vědomosti, ale o zdravý rozum.

„Jak potom může měnit kurs?“ zeptala se Hutch. „A jaký brzdicí mechanismus by mohlo mít?“

„Možná je uvnitř toho oblaku něco, co na něj působí,“ navrhla Angela. „Třeba nějaký suprahustý objekt.“

„Myslíš, že to by mohla být příčina?“ zeptal se Carson. Shodil ze sebe blůzu a zamířil ke kávovaru.

„Ne.“ Projevovalo by se to jinak, náznaky předem, nepravidelnostmi oběžné dráhy. Nic takového tady nebylo. „Ne,“ zopakovala. „Nemám vysvětlení. Ale to ještě neznamená, že do toho musíme zatahovat nějaké zlomyslné síly.“

„Kdo mluvil o *zlomyslnosti*?“ zeptala se Hutch.

Podívali se na sebe a Angela nechala otázku bez odpovědi. „Na něco to reaguje. Musí. Možná na magnetická pole. Třeba si slunce říhlo. Tady odtud těžko říct,“ pokrčila rameny. „Budeme si muset počkat. Uvidíme.“

„Angelo,“ promluvila Hutch. „Je to těleso *jako* oblak? Po chemické stránce?“

„Ano,“ odpověděla. „Je ze stejného materiálu jako velká oblaka, z nichž kondenzují hvězdy: částečky železa, uhlíku, křemičitanů. Vodík. Formaldehyd. A uvnitř je pravděpodobně velký kus železa nebo horniny.“

Hutch ochutnala svou kávu. Měla jakési skořicové aroma. „V půdě kolem Oz se našly koncentrace formaldehydu," řekla.

„To jsem nevěděla?" řekla Angela. „Je to pravda?"

„Ano."

Podívala se na slunce, které dosud stálo vysoko na jihozápadním nebi. Bylo jen nepatrně blíž horizontu, než když přiletěli.

„Jak tedy brzdí?" zeptala se znovu Hutch.

Angela se nad tím zamyslela. „Jedna možnost by byla to, co jsme viděli: vyvrhování materiálu. Jako raketa. Další možnost by byla manipulace s gravitačními poli."

„A jde to?" otázal se Carson.

„My to neumíme. Ale jestli je antigravitace možná, a důkazy naznačují, že *je*, pak by se to udělat dalo." Angela se na chvíli odmlčela. „Poslyšte, nebojme se v tomto případě říznout do reality. Již jen z *existence* té věci vyplývá manipulace s gravitací, slapovými silami a prakticky všemi ostatními silami, na které si dokážu vzpomenout, a to ve velkém měřítku. Skoro to vypadá, jako by ta věc existovala v dimenzionálním vakuu, kde na ni zvenčí nic nepůsobí."

„*Skoro?"*

„Jistě. Skoro. Přemýšlejte: oblaky jsou *dva*. Předpokládejme, že při vstupu do planetární soustavy se oba pohybovaly stejnou rychlostí. Měly se rozpadnout, ale nerozpadly se. Ten, který je na opačné straně hvězdy, se pohybuje pomaleji než tento. Tak to má být, protože zápasí s vlivem hvězdy, zatímco náš miláček je cestou k hvězdě popoháněn. Takže nějaké působení tu *je*. Ale nechtějte po mně, abych to vysvětlila."

Angela se na chvíli přestala účastnit rozhovoru. Sledovala těleso a data. Kometární ohon, jenž (poslušen fyzikálních zákonů) těleso vedl, byl teď mnohem hůř vidět, když jádro mířilo k nim. I poslední pozůstatky zdánlivě zmizely v rudém mračnu. Po chvíli se otočila zpátky k nim. „Letí sem," řekla.

Pozorovali obraz. Čekali, až se ohon vynoří na druhé straně. Neobjevil se.

Jejich oči se setkaly. „Směr k cíli stabilní," dodala.

Hutch zbledla. „Za jak dlouho?"

„Já tomu nevěřím," ozval se Carson. „Chcete říct, že nás honí nějaký *oblak*?"

„Pokud bude zpomalovat stávajícím tempem, odhadovala bych to na pondělí. Kolem 1.00."

„Měli bychom informovat Terryho," řekl Carson. „Ať se sem pro nás vrátí."

Hutch zavrtěla hlavou. „To zřejmě nepůjde. Pohybují se směrem od nás a mají docela slušnou rychlost. Řekla bych, že než se stačí pouze otočit, bude nedělní poledne."

• • •

Čas jít spát. Angela si všimla Hutch před obrazovkou. Měla zamyšlený, možná melancholický výraz. Sedla si k ní. „Zvládneme to," pravila. „Přece je nesmysl, aby to šlo po *nás*."

„Já vím," odvětila Hutch. „Je to jen iluze." Obrazovku vyplňovaly básně. „Co to je?" zeptala se Angela.

„Maggiiny poznámky." Její oči se setkaly s Angelinými, ale rychle jimi uhnula. „Myslím, že jsem ji znala málo."

Angelin pohled zpozorněl, ale neřekla nic.

Hutch otevřela nějaký soubor. „Toto je z *Urika při západu slunce*.“

Byl to soubor modliteb a písní oslavujících činy quaraquánského hrdiny. Přestože měly epický charakter, i tak si zachovávaly osobní tón. „Urik měl být totiž vnímán jako někdo blízký,“ komentovala Maggie v doprovodných poznámkách, „nikoli s odstupem jako pozemští hrdinové.“

Maggie pokračovala: „Ukažte mi, co lidé obdivují, a já vám o nich řeknu všechno důležité.“

A nakonec modlitba, která se zdála být obzvlášť příhodná:

Můj duch poletuje nad vodami světa,
protože jsi se mnou.

Zadívali se oblohou k východu. *Z tohoto směru přiletí. Odtamtud.* Přiletí přes moře barvy kávy. Kdyby slunce zapadlo, což samozřejmě učiní až za několik dní, tak by to viděli. „Pravděpodobně se zviditelní v nejbližších dvanácti hodinách,“ řekla Angela.

Jak byl ten starý verš z Rubá’í?

Jenže kdo byl teď hrnčíř?
A kdo džbán?

Sněžné pláně byly široké a poklidné.

Delta. Pátek 20. května, 09.00.

Hutch neměla dobrý pocit. „Jaké máme možnosti?“ zeptala se.

„Co kdybychom vypadli?“ navrhl Carson. „Nasedli do člunu a *odletěli*. Pryč z Delty.“

Angela to zvážila. „Neměli bychom velké šance. Člun je konstruován pro přepravu mezi loďmi. Nepočítalo se s tím, že by se používal v silné gravitaci, a není nijak zvlášť silný. Pryč bychom se nedostali. Kromě toho, myslím, že si s tou zrůdou nechceme hrát na honěnou. Ne. Poslyšte, pohybuje se teď docela pomalu. Navrhuji, abychom zůstali, kde jsme. Odletěli na druhou stranu planety a *schovali* se tam."

„Já jsem pro," řekla Hutch. Změnila polaritu průzorů a vpustila dovnitř rudé denní světlo. „Víme, že na Quaraqui i na Noku někteří přežili. Tyhle stvůry nezabíjejí všechny. Stačí, když se zahrabeme."

„Teď poslouchejte mě," ozval se Carson. „Je opravdu jisté, že to letí přesně na *nás*?"

„Ano," řekla Angela. „Myslím, že o tom se nedá pochybovat. Přiletí to pod úhlem nějakých třiceti stupňů vůči horizontu a přistane to rovnou v té naší kávě. Čirou náhodou je to dokonale načasované. O něco dřív nebo o něco později a už by nás to přímo nestrefilo. Lépe řečeno ty stolové hory."

Carsonovi se sevřel žaludek. *Je to dokonale načasované.* „Tak dobře," pravil. „Poleťme na druhou stranu. Ať náraz vstřebá měsíc. Pak vypadneme. Jestli se nám to podaří."

Tvářil se mrzutě. „Takže už víme, co bylo Oz. Mělo tu mrchu přitáhnout. Ti ničemové záměrně přivodili bombardování civilizací na Noku a Quaraqui. Museli to být blázni."

„Co kdybychom si o tom promluvili později?" navrhla Angela. „Teď máme práci."

„To je pravda,“ uznal Carson. „Začněme tím, že změníme rozmístění kamer, abychom získali co možno nejlepší dokumentaci.“

„Měli bychom se pokusit o něco jiného,“ řekla Hutch. „Možná ty naše kvádry fungovaly lépe, než jsme očekávali. Mohli bychom je vyhodit do povětří. Vytáhnout z vody návnadu.“

Angela zavrtěla hlavou. „Myslím, že teď už by se tím nic nezměnilo. Je pozdě. Ta věc přijde na oběd bez ohledu na to, co uděláme.“

Nejvzdálenější měsíc celé soustavy obíhal kolem plynného obra ve vzdálenosti osmnáct milionů kilometrů. Bylo to o málo víc než skála ve tvaru sudu, jejíž plocha sotva dosahovala rozlohy Washingtonu. Byl to typický balvan, otlučený a ztýraný. Pozorovatel na severní polokouli tohoto měsíce by se v těchto hodinách díval na děsivou, krvavě rudou oblohu, vyplněnou obrovskou ohnivou řekou. Ta řeka neměla břehy ani hranice; hnala před sebou hvězdy a dokonce i slunce se utopilo v jasu, který ji provázel.

30

Delta. Sobota 21. května, 10.10.
Dívali se, jak drak roste, mohutná hradba mraků, nadmutých a zamořených. Přes východní obzor se jim vstříc valily cáry a úponky.

Kamery byly schopny snímat světlo, infračervené pásmo, rentgenové záření a ještě měly senzory s krátkým dosahem. Byl to poslední výkřik techniky, ale Hutch nevěřila, že vydrží dlouho, až se opravdu začne něco dít.

Vybrali tři lokality, každou půl kilometru od odhadované cílové oblasti. Dvě byly na vyvýšených místech. Uložili kamery do provizorních pouzder a zapustili aparatury do ledu. Jedna měla sledovat přibližování draka, ostatní měly zabírat cílovou oblast.

Když skončili, prošli testy, upravili napájení a z pilotní kabiny provedli úspěšnou zkoušku. Potom se odebrali do kopule a posvačili krůtí maso. Vydatné jídlo, pomyslela si Hutch. Dobré pro morálku.

Otevřeli několik lahví chablis a žertovali o počasí.

Nikdo dvakrát neměl chuť k jídlu. Ve světě, který ztratil ukotvení s realitou, bylo těžké soustředit se na krůtí sendvič. Zdálo se, že nyní je možné všechno.

Před mnoha lety, když jí bylo devět, se Hutch byla s otcem podívat na Michaela Parrishe, kouzelníka. Byl to večer vznášejícího se nábytku, lidí rozřezávaných v půli a černé truhlice, která skrývala nekonečnou zásobu holubů, králíků a bíločervených kapesníků. Priscilla Hutchinsová se snažila představit si metody, které kouzelník používal, ale stejně ji pokaždé ohromil. Přestože věděla, že je v tom trik, že kouzlo není opravdové, ztratila kontakt s fyzickým světem a dosáhla stadia, kdy ji něco nemožného nedokázalo překvapit.

Ve stejném stavu byla i teď.

Po jídle vyšla ven a sedla si do sněhu. Nechala na sebe působit cizost scenerie, jako by z ní mohla vysát něco skrytého, a zároveň ze sebe něco nalít, kousek kouzla, který by jí poskytl nové vodítko k pochopení. Skoro to vypadalo, jako by tento svět byl zasazen na toto místo výhradně pro ni a její druhy a čekal miliardy let jen kvůli tomuto okamžiku.

Za chvíli se k ní přidali ostatní. Měli jiné úkoly, ale také se zastavili a sledovali sílící záři na východní obloze.

Ashley nepřestávala posílat aktualizovaná data o drakovi, který se stále hnal za svým cílem. Drafts sklouzával od profesionálního smíření se situací bezmála k panice a začal je přesvědčovat, aby nasedli do člunu a měsíc rychle opustili. Janet, možná proto, že s Hutch a Carsonem zažila až příliš mnoho, mu pouze řekla, že ví, že se jim nemůže nic stát.

Po chvíli se zvedli a jeden po druhém odešli do člunu. Odmontovali šestnáctistovku a přenesli ji do kopule. Nepředpokládali, že to bude hrát nějakou roli, až z oblohy spadne oheň.

Začali balit.

„Myslím, že bychom neměli čekat do zítřka," prohlásila Angela. „Měla bych lepší pocit, kdybychom odletěli ještě dnes v noci."

„Bude nám lépe tady," řekl Carson. „Nemá smysl mačkat se v člunu o den víc." Zmizel uvnitř a vrátil se s další lahví chablis. Jako důkazem toho, co říkal.

Proto čekali pod kladivem a debatovali o tom, jestli bude lepší být v okamžiku dopadu na zemi nebo ve vzduchu. Zda představa, že je ta věc pronásleduje, není trochu paranoidní. („Nejde o *nás*" řekl každý jinými slovy. „Zahlédlo to ty *stolové hory*. Po *nich* to jde.") Zda by těleso provedlo další úpravu kursu a pustilo se za nimi, kdyby vzali do zaječích. Pustilo se za *nimi* a vykašlalo se na stolové hory. Po chvíli Hutch navzdory napětí nedokázala udržet oči otevřené. Nikdo si tu noc nešel lehnout do postele; všichni spali ve společenské místnosti, natažení v křeslech.

Hutch měla pocit, že se budila každých několik minut. A přísahala si, že jestli se ještě někdy dostane do podobné situace (dostane, ale to je jiný příběh), zmizí hned, jak se začne dít něco divného.

Někdy kolem páté ucítila kávu. Angela jí podala jeden šálek.

„Ahoj," řekla Hutch.

Drak se táhl přes oblohu jako zuřivá šmouha. „Budu ráda, až odsud konečně vypadneme," řekla Angela.

Kolem slunce byl světelný kruh a nad planinou se vznášel hustý opar. Na jihozápadě prosvítal poloviční srpek.

Když Angela a Hutch vyšly z kopule, aby si odnesly věci, terén byl pokryt čerstvým sněhem. Ve vzduchu se vznášelo několik vloček. „Když se nad tím zamyslíš, je to k vzteku," prohlásila. „Kosmická událost takového významu, a my se musíme schovat na odvrácenou stranu."

Hutch nastoupila do člunu. „Kdybys chtěla, třeba bychom mohli zůstat," řekla.

„Ne. Tak jsem to nemyslela." Angela jí podala svá zavazadla, sedla si k řízení a začala procházet předstartovní přípravu. „Ale chtěla bych mít loď, abychom se mohli uklidit někam opodál a dívat se na ohňostroj." Hutch oživila komunikační zařízení a začala brát data z *Ashley*. Na obrazovce se objevil drak. Záběr nebyl dobrý, protože loď byla velice daleko. A stále se vzdalovala.

Angela se domnívala, že hlavní hmota by mohla být více než milion kilometrů za předními výtrysky. Mysl v tom však neustále viděla bouřkový mrak. Zlověstný bouřkový mrak. Bobtnající, kypící, probleskující. Ale pořád jen bouřkový mrak. Zkusila si představit podobnou návštěvu nad Chrámem větrů. Co si asi o takové nestvůře pomyslela netechnická civilizace? A přemýšlela o Stavitelích monumentů. Proč na tu nešťastnou civilizaci něco takového poštvali? A ještě nechali kousavý posměšek. *Sbohem a hodně štěstí. Hledejte nás podle světla horgonova oka.*

A v tom okamžiku pochopila.

Komunikační panel začal blikat. „Příchozí signál," řekla Angela.

Na obrazovce naskočila tvář Davida Emoryho. „Zdravím pozemní stanici," zahlaholil. „Co se děje? Potřebujete pomoc?"

Hutch proběhla vlna úlevy a radosti. „Nazdar, Davide. Kde jsi?" Ale on nezareagoval. Dívala se a počítala sekundy, během nichž její signál letěl k němu, a její naděje pohasla. Byl příliš daleko.

Průlezem se protáhl Carson. „Jak vidím, jízda dorazila," řekl. „Kde jsou?"

David roztáhl tvář do širokého úsměvu. „Hutch. Rád tě vidím. Jsem na *Cary Knappové*. Co to tu máte? Co se děje?"

Hutch ho v kostce seznámila se situací.

„Budeme tam nejrychleji, jak to půjde."

„Zůstaňte v povzdálí," řekla. „Zůstaňte v povzdálí, dokud se neusadí prach."

Brzy ráno byli již ve vzduchu. Draka pozorovali všichni: Emory z *Knappové*, Janet a Drafts z *Ashley* a Carsonova skupina z člunu.

Momentálně přicházely záběry z *Knappové*. Byly jasnější než všechno, co viděli předtím. Delta připomínala dětský míč vznášející se před kosmickou hradbou černého mračna.

Mračna, které se chystalo je spolknout.

Směrem ven se valily obrovské fontány plynu a par. Exploze obrovských rozměrů se šířily pomalu, jako by pro ně platil jiný čas. Ohnivé květy se odtrhovaly a odplouvaly pryč. „Rozpadá se," řekla Angela. „Pohybuje se již poměrně pomalu a podle mého odhadu odhodil již

sedmdesát procent své hmoty. Letí sem, ale nikam dál už pokračovat nebude.“

Planinu se stolovými horami nechali za sebou a pluli teď nad dusíkovou bažinou, zalitou proměnlivým světlem. Carson seděl v pravém křesle. Každou chvíli utrousil něco jako: „Proboha, já tomu nemůžu uvěřit,“ nebo: „Není divu, že všichni měli náboženství.“

Plavidlem zmítaly prudké poryvy. Hutch, jež seděla vzadu, přemýšlela, jestli vůbec budou schopni udržet se ve vzduchu. Sledovala záběry přicházející z *Knappové*. „Ten plynný obr to trhá na kusy,“ povšimla si. Měla co dělat, aby překřičela vítr. „Jestli máme štěstí, třeba z toho nic nezbude, než to doletí sem.“

„Tomu nevěř,“ řekla Angela. Zhluboka se nadechla. „Je to záhada. Nevšimli jste si něčeho zvláštního?“

Carson si pozorně prohlížel obrazovku. „Jestli jsem si nevšiml něčeho *zvláštního*?“ Přemáhal smích.

Dělala, že si jeho reakce nevšimla. „Žádné otřesy půdy,“ řekla.

„Nerozumím.“

Ale Hutch řekla: „Je to daleko patnáct hodin. Copak tady nejsou desky?“

„Jsou.“

Podívala se na Carsona. „Tak blízké nebeské těleso by mělo s místní tektonikou dělat divy. Nemám pravdu?“

„Přesně tak.“ Angela několikrát ťukla do klávesnice, požádala o nová data. „Když už nic jiného, měli bychom být svědky velkých slapových pohybů.“ Bažinu vystřídalo kalné moře. Husté, pomalé vlny se valily k pobřeží. O pár metrů výš měla skála jinou barvu. „To bude úroveň přílivu,“ řekla. „Nevypadá to jako něco neobvyklého.“

„Co to znamená?“ zeptal se Carson.

„To znamená, že tyto oceány, dokonce i takové oceány, by se měly rozlévat. Počkejte.“ Navázala spojení s *Knappovou* a požádala Davida o určení polohy oběžnic. Mezitímco čekala, vyvolala si z archivu informace o plynném obrovi a jeho rodině měsíců. Zjistila dráhy a vypočítala rychlosti a pozice měsíčků.

Když začala přicházet data z lodi, ověřila si své předpoklady.

Tau, neforemná skála na okraji soustavy, se vychýlila ze své oběžné dráhy. Ale pouze o nějakých čtyři sta kilometrů.

Zanedbatelné. Ró bylo dvě stě kilometrů před svou předpokládanou polohou. Všechno ostatní souhlasilo, v mezích tolerance. Slunce znovu stoupalo a člun na ně získával. Letěli nad benzinovou bažinou. Obloha za nimi hořela.

„Není to pevné těleso,“ řekla Hutch.

„Správně,“ potvrdila s konečnou platností Angela. „Nakonec to opravdu bude mračno prachu. Musí být. Možná tam někde je pevné jádro, ale musí být *malé*.“

„Jenže kus skály, ani *velký* kus skály, nemůže takové těleso udržet pohromadě.“

„To je pravda, Hutch. Najdi to lepidlo a máš Nobelovu cenu v kapse.“

Neděle, 11.46.

Na monitorech *to* vypadalo jako návštěva ze starých bájí. Posel od Všemohoucího. Carson přemýšlel, jak asi vypadala obloha nad Egyptem při prvním průletu. Jaká byla předpověď počasí pro Sodomu? Co viděli z hradeb Jericha?

Něco mu z hloubi jeho instinktů signalizovalo, že se blíží cosi nadpřirozeného. Zde v dálavách, pronásledován zjevně podrážděnou kosmickou anomálií, dívaje se jí do očí, Carson ucítil dotek náboženství.

Nesnažil se tu myšlenku zapudit. Naopak, začal ji dravě rozvíjet, zvědavý, kam až ho může dovést. Mohly skutečně existovat bytosti s kosmickou mocí? Pokud tady měli jednu proti sobě, projevovala znepokojivý zájem o primitivnější civilizace. Hloupý bůh s nutkavou touhou ničit pravé úhly. Bytost trestající ty, kteří se vzepřeli božskému výnosu, podle něhož měli stavět pouze do kruhu.

Procházel náboženské a romantické umělecké výtvory z Noku a Quaraquy, které měla Maggie ve svých záznamech, a hledal jednotící prvky. Několik jich našel. *Tady* byl oblačný démon, děsivě podobný tomu, co se dělo na obloze. A *tam* temný bůh s rudýma očima a vystrčenými drápy, vystupující z bouře.

14.11

Oblohou, z níž pršel benzin, prokmitl blesk. Etylový déšť v proudech stékal po předním okně a držel se na křídlech. Angela by nejraději vylétla s člunem výš, nad atmosféru, ale turbulence byly velmi prudké a ještě sílily. Nebyla si jistá, zda by se dokázala bezpečně vrátit dolů, až to bude potřebovat.

Bylo to střídavě děsivé a fantastické. Člun se pohupoval a prudce se nakláněl. Ve chvílích, kdy nebojovala o vládu nad člunem, se Angela opájela snem o slávě. Bude navždy spojena s tímto jevem. Možná jej dokonce jednou pojmenují po ní: *Morgan*. Líbilo se jí, jak to zní, převalovala to na jazyku. Přestavovala si

budoucí studenty na přednáškách: Je známo několik kategorií *morganů*.

A třeba také ne.

Carson si představoval vlnu dračích oblaků, dlouhou tisíce světelných let, jak se valí z Prázdnoty, ďábelský příval, který nic nemůže zastavit. S přesností hodinového stroje utápí celé planety. Poháněná tepem kosmického srdce. Ne *jedna* vlna. *Tři* vlny. Možná *tisíc* vln, jejichž hřebeny odděluje 108 světelných let.

Proč?

Dělo se to všude? Po celé délce galaktického ramene? Na opačné straně galaxie? „Obří teleskop," řekl.

Hutch k němu vzhlédla. „Cože?"

„Vzpomněl jsem si na ten teleskop u Bety Pac. Byl namířen k mrakům Magellanovým."

„Tušíš proč?"

„Možná. Stavitelé monumentů o dracích věděli. Co když se snažili zjistit, jestli by někde jinde nemohlo být bezpečno? Mimo tuto galaxii?"

Hutch pečlivě poslouchala svůj tep. „To je dobrá otázka," řekla.

16.00

Knappová se blížila směrem od slunce. – Carson dlouze rozprávěl s Davidem Emorym. I přes zpoždění signálu mu tyto rozhovory pomáhaly odvádět pozornost od momentálních hrůz, které let planoucí oblohou přinášel. Emory se ptal na všechno: na podmínky v městě u přístavu, na to, co viděli v orbitální stanici, jak našli draka. Vyjádřil lítost nad ztrátou kolegů. Znal Maggie, pracoval s ní a obdivoval ji. „S Georgem jsem se nikdy nesetkal," řekl. Carsona potom vystřídala Hutch. Angela

se jí v kabině zeptala, jestli chápe, proč je Emory tolik zvědavý.

„Myslí si, že to nepřežijeme,“ hádala. „Nechce, aby zůstaly nějaké záhady. Proto chce znát odpovědi na všechny své otázky teď.“

17.54

Nechali za sebou draka i slunce a přeletěli na noční stranu. Na obzoru zůstávala zlověstná rudá záře. Pod nimi ubíhala krajina. Sněhová pokrývka jí dodávala měkkost a lesk. „Poletíme ještě asi hodinu,“ řekla Angela. „Pak si najdeme co nejrovnější místo, kde na nás nic nemůže spadnout.“

Záběry přicházející z *Knappové* ukazovaly, že anomálie natolik prořídla, zvětšila objem a roztáhla se do šířky, že se nedalo přesně poznat, *kde* je. Zdálo se, že se rozptýlila po soustavě prstenců a měsíců. V cílové oblasti, sledované kamerami, byla obloha plná kypícího světla.

19.52

Člun přelétl hřeben ledovců a klouzal nízko nad krajinou, která byla až na několik kopců na obzoru plochá a monotónní. Obletěli přibližně polovinu glóbu. „Ideální,“ řekl Carson. „Tady bychom mohli zaparkovat.“

Na palubě NCA Ashley Tee. *20.06.*

Ashley dosáhla toho nejzazšího bodu svého letu vpřed. Na mikrosekundu, nepatrný okamžik, byla vůči Deltě v absolutním klidu. Pak ta chvíle pominula a loď se v opačném kursu začala vracet. Uvnitř lodě by tento

okamžik prošel bez povšimnutí (mimochodem, tah vycházel ze stejné části plavidla s nezmenšenou silou), kdyby se na řídicím pultu nerozsvítila zelená kontrolka.

„Vracíme se," upozornil Drafts. Věděl, že Janet si signálu všimla, že na něj dokonce čekala. Ale bylo to něco, co si zasloužilo říct nahlas. Mezník, který stál za zaznamenání. Konečně byli na cestě.

21.16

Angela vzdala další pokusy dovolat se na některou loď. „Zhoršuje se to," řekla. Po okolí byly rozmístěny její měřicí přístroje. „Vyvolává to doslova hurikán nízkofrekvenčního záření, většinou v infračerveném, mikrovlnném a rádiovém pásmu. Máme však štěstí: taky by to klidně mohlo vydávat rentgenové záření a všechny nás usmažit."

Jejich obloha byla téměř klidná, až na zlostnou záři na obzoru.

23.04

Dvě hodiny do dopadu. Více či méně. U tak pomíjivého objektu se to dalo těžko říct.

Vysílání od stolové hory bylo nenapravitelně rušeno. Angela je odpojila. Vypnula též všechny nepodstatné systémy a udělala zvláštní věc: zhasla světla v kabině, jako by chtěla polohu člunu utajit.

Konverzace vázla. Bavili se o tom, co je právě napadlo, že obloha vypadá zvláštně, že už je z domova nikdo nevytáhne. A navzájem si dodávali sílu.

Zažil něco podobného i dávno mrtvý Pinnacle? „*Určitě* je to součást přirozeného běhu věcí," usoudil

Carson. „Přijdou každých osm tisíc let a všechny vyhladí. Proč?“

„Skoro to vypadá, jako by vesmír měl zájem na ničení měst,“ řekla Angela. „Je to možné?“

Hutch seděla ve tmě a připadala si jako kořist. Jak zněl ten citát, který použil Richard? *Je tam něco, co nemá rádo zeď*. „Třeba je to součást programu na ochranu života,“ nadhodila Hutch.

Carsonovo obočí se spojilo. „Tím, že se zničí?“

„Tím, že se zabrání vzestupu dominantních tvorů. Možná to má mít vyvažovací účinek. Možná vesmír nemá rád místa, jako je New York.“

Na západě zahlédli blesk. *Blíží se to.*

„Atmosférický tlak rychle klesá,“ řekla Angela. Země se otřásla. Byl to pouze záchvěv, rozkolísání. „Možná bychom měli znovu vzlétnout.“

„Ne.“ Carson klesl do křesla a snažil se uvolnit. „Tady je to pro nás bezpečnější.“

Pondělí, 00.04.

Ashley zrychlovala. Ale ať se stane cokoli, skončí to mnohem dřív, než oni dorazí na scénu. Janet se dlouho snažila navázat spojení s Emorym, ale signály zanikaly v elektromagnetickém proudu vytvářeném drakem. Na její obrazovce Delta a ta věc splynuly. Drafts šílel a s blížící se hodinou dopadu na tom byl čím dál hůř. Ztráta spojení mu nepomohla. A to, že byl přišpendlený do síťového křesla, jeho zoufalství nijak nezmírňovalo.

Janet se snažila být optimista. Hutch a Angela Morganová pohromadě! Jestli byla možnost přežít, věděla, že jedna nebo druhá ji najde.

00.27

Obloha se valila přes ně, vířila, *vybuchovala*. Noc trhaly silné blesky a kolem skučel vítr. O povrch člunu rachotil sníh a led.

Planina se otřásala. Monitory ve člunu jeden po druhém zhasínaly. Carson stál u zadních dveří mezi oběma ženami. „Zatím jsme na tom dobře," promluvil.

„Nikdy jsme nebyli líp," řekla Hutch.

„No jasně," přidala se Angela s hraným veselím. „Sedíme si tady a Bůh přichází k nám."

„Zvládneme to," řekl Carson.

Okamžik, o němž by se dalo říct, že *tehdy* došlo ke kontaktu, se nedostavil. Drak již nebyl jasně ohraničen. Rozevřel se. Filamenty dlouhé několik desítek kilometrů pronikly do atmosféry Delty již o pár hodin dřív. Avšak Carson a obě ženy věděli, že nyní je měsíc v pevném objetí svého vášnivého návštěvníka.

Atmosféra byla plná popela a sněhu. Obojí se snášelo na planinu a začínalo vytvářet černý škraloup.

„Třeba to opravdu žádné jádro *nemá*," řekla Angela.

„Doufejme," řekl Carson. A chtěl ještě optimisticky dodat, že to nakonec možná nebude o mnoho horší než silná bouře, když nad nimi explodovalo bílé světlo, z oblohy se přihnala ohnivá koule a zaryla se do zasněžené krajiny.

Nebylo to blízko, ale všichni sebou škubli. „Co to bylo?"

„Meteor?"

„Nevím –"

„Sakra," ulevila si Hutch.

Carson se zhluboka nadechl. „Jak dlouho to podle tebe bude trvat, Angelo?"

„Těžko říct. To nejhorší by mohlo skončit tak za jeden dva dny. Stále se to pohybuje poměrně rychle. A nekopíruje to oběžnou dráhu Delty, takže bychom se z toho měli poměrně brzy dostat ven.“ Slyšeli ze tmy její dech. „Myslím, že nějakou dobu tady budou mít ještě mizernější počasí než obvykle.“

„Já se bojím,“ přiznala Hutch.

Carson se bál také. Ale věděl, že by nebylo vhodné se k tomu přiznat. Někdo musel ukazovat sílu. „Bude to dobré,“ řekl jí. Mrzelo ho, že nemohou vidět záběry pozemních kamer. Co se tam asi dělo?

Dračí hlava se rozpadala. Vlny a fontány se šířily, hroutily se a trhaly. Třely se o sebe jako kočky. Kusy skály a ledu, zřejmě uvězněné v husté atmosféře, byly prudce vyvrhovány ven.

Na Deltě se mezitím metanová moře rozlila do přilehlých nízko položených oblastí. Větry o síle tornád, vyvolané prudkými změnami tlaku, burácely po celém glóbu. Všude zavládla půlnoc.

Z oblohy padaly kameny a kusy ledu. Jejich ohnivé stopy ozařovaly všeobecný chaos. Většinou byly malé, příliš malé na to, aby prolétly i relativně řídkou atmosférou. Jiné se zarývaly do ledových polí a bořily se do bažin a moří.

Probudily se sopky.

Hutch, Angela a Frank se na své pláni krčili ve člunu a čekali. Čekali na ničivou srážku, která nastane, až pevné jádro draka narazí do země. Což se musí stát. Angela o tom byla v hloubi duše přesvědčena, přestože ostatní ujišťovala o opaku.

Ale nikdy k tomu nedošlo.

Větry do nich bušily, planina se chvěla, z nebe se valil černý déšť, led a hustý popel. Noc burácela a hořela.

Postupně nabyli přesvědčení, že nejhorší mají za sebou, že větry o síle hurikánu slábnou. *Přežijí* – stačí, aby přečkali bouři. A najednou byli čím dál hovornější. Zavládla atmosféra, která se dala nejlépe popsat jako nervózní veselí. Noc byla plná nárazů, výbuchů a praskotu. Ale oni tady pořád byli. A v duchu si blahopřáli ke svému štěstí. V jednom okamžiku k jejich rozjařenosti přispělo, že v oceánu praskání linoucího se ze sluchátek zaslechli Janetin hlas.

Poziční světla byla umístěna nízko po obou stranách předního krytu, za pilotní kabinou na trupu a pod křídly. Angela v pravidelných intervalech stírala z okna sníh a saze a rozsvěcela je. Kolem se vršily hromady.

„Vsadím se s tebou, Franku," řekla Hutch.

„O co –?"

„Že až začneme číst dějiny Stavitelů monumentů, zjistíme, že jich mnoho vzalo roha."

„Jak to myslíš?"

„Prostě opustili galaxii. Nejspíš se přestěhovali do některého z oblaků Magellanových. Někam, kde tyhle věci nemají."

„Možná ano. Myslím, že se bavili tím, že je přivolávali na hlavy primitivních nešťastníků, které našli. Řekl bych, že Stavitelé monumentů nebyli dobře vychovaní tvorové."

„A já myslím, že se mýlíš," řekla. „V jakém směru?"

Uchopila Carsona za zápěstí. „Oz bylo lákadlo," prohlásila.

Naklonil se k ní. „Řekni to ještě jednou."

„Franku, *všechno* to byly vějičky. Krychlové měsíce. Stavba podobná Oz u Bety Pac. Měly tyhle věci odlákat.“

„I kdyby to tak bylo, zřejmě nefungovaly,“ namítl.

„Ne. Podle mne udělali maximum, co udělat mohli. Ale jinak máš pravdu. Nefungovalo to. Nakonec Stavitelé monumentů nedokázali zachránit ani sami sebe.“

Sedl si na podlahu za její křeslo. „Myslíš, že také *je* něco takového zasáhlo?“

„Myslím, že to na ně přišlo *dvakrát*. Civilizace, která létala ke hvězdám, byla pravděpodobně přibita k zemi. Zhroutila se. Možná utekli. To já nevím. Možná vyvázli a zamířili k Malému Magellanovu oblaku. Utekli před *tím*, poněvadž to nedokázali svést jinam a nedokázali to zastavit.“

„A co ta orbitální stanice?“ zeptal se. „Co se podle tebe odehrálo tam?“

„– Ti, kteří přežili. Někdo začal budovat znovu. Ale podruhé se už nedostali tak daleko. Možná to byla civilizace jiného typu. Možná že ztratili příliš mnoho. Byli na začátku kosmické éry, když vlna přišla znovu.“ Teď byla za tmu vděčná. „Představ si, Franku, jakou museli mít techniku, když byli na vrcholu. A jak dlouho předem byli varováni. Možná tisíce let. Věděli, že tyhle věci existují, a tam, kde mohli, se snažili pomoci. Máš ale pravdu, nepodařilo se jim to.“

„To svinstvo už začíná sahat příliš vysoko,“ řekla Angela. „Myslím, že by nebylo od věci se přestěhovat. Nechceme se tady nechat zasypat.“

„Tak to udělej,“ vyzval ji Carson.

Vzlétla s nimi. Osvobozená poziční světla ozářila černý sníh. Vítr člun rozhoupal a ometl do čista.

Noc prořízl blesk. Změřili, za jak dlouho se z dálky ozvalo hřmění, a odhadli vliv místního atmosférického tlaku. Bylo to necelých dvacet kilometrů daleko. Opatrně znovu dosedla.

Uvařili si kávu. „To by odpovídalo," řekl Carson. „Od začátku jsme věděli, že místní obyvatelé tyto jevy přežívali. Asi s výjimkou městských populací." Přísně se podíval na Hutch. „Myslím, že máš pravdu. S Oz. Kdy jsi na to přišla?"

„Před několika hodinami. Pořád jsem přemýšlela o tom, jak moc se Oz podobalo městu. Koho se snažili ošálit?" Zlehka Carsona políbila na tvář. „Zajímalo by mne, jestli chápali, co je to ve skutečnosti zač. Odkud to přichází."

„Já zase přemýšlím o tom, jestli to nebyl počátek organizovaného náboženství," pravila Angela. Všichni se rozesmáli.

Další blesk. Blíž.

„Možná že bychom té bouřce měli začít věnovat pozornost," ozvala se Hutch.

Angela přikývla. „Vážně to vypadá, že to jde k nám."

Další blesk sjel k zemi a ozářil kabinu.

„Já myslím, že nás to zahlédlo," řekla Hutch.

„Hej." Angela ji chytila za rameno. „Nepopouštěj příliš uzdu své fantazii."

„Je to obyčejný blesk," zašeptal Carson.

Angela pro jistotu nastartovala.

„Jaký dosah mají naše senzory?" zeptala se Hutch.

„Nula. Jestli budeme muset letět, tak poletíme úplně naslepo."

Dlouhý, jakoby tekutý blesk se přelil mezi oblohou a zemí. Kopce a planina se na krátký okamžik plasticky

zjevily a zase zmizely. Převalilo se přes ně burácení hromu. „Postupuje to k nám," zašeptala Angela.

„Myslím, že v tomto větru se nebudeme snažit vzlétnout, pokud nebudeme muset," řekl Carson. Chystal se ještě něco dodat, když se objevila další ohnivá koule. Prořízla oblohu. Dívali se, jak se pohybuje tmou, zprava doleva, sledovali, jak se zastavila, a její jas začal sílit.

„Svině," vyjekla Angela. „Zatáčí směrem k *nám*." Zároveň k sobě přitáhla páku řízení a člun s prudkým trhnutím vyskočil do vzduchu. Vítr zaskučel. Ta věc hořela do noci, modrobílá hvězda měnící se v novu.

„Připoutejte se," vykřikla Hutch. Vklouzla do postroje a zapnula energetické pole. Carson zašmátral po něčem, čeho by se chytil.

Hutch zapnula Angelu do síťového křesla a uzavřela nákladní prostor, v němž seděl Carson. Potom si zacvakla vlastní popruhy.

„Franku?"

„Jsem v pořádku," řekl. „Dostaň nás odsud."

Angela pustila energii do magnetů, člun poskočil šikmo vzhůru a světlo prošlo pod nimi. Krátce nato zaslechli burácení a ucítili tlakovou vlnu. Obrátili se právě včas, aby zahlédli, jak k nebi šplhá bílý gejzír.

Hutch se otočila k Angele. „Zvláštní meteor."

Přikývla. „Taky bych řekla."

Vítr jimi škubal, pohazoval jimi po obloze.

Angela se pokoušela znovu lehce dosednout na povrch, když vedle nich explodoval blesk a noc zaplavilo světlo. Jejich elektronické systémy se zhroutily a plavidlo se prudce naklonilo. Do kabiny začal pronikat kouř.

Angela spustila hasicí přístroje, pracně přivedla člun do téměř vodorovného letu a začala znovu stoupat. „Nahoře bude bezpečněji," řekla.

„To ne," ozval se Carson. „Dolů. Slétni s námi raději dolů."

„Franku, musíme být schopni manévrovat. Sedíme tady jako ovce čekající na porážku."

„Udělej to, Angelo. Přistaň s námi."

„Ty jsi zešílel," řekla Hutch.

Angela vypadala rozrušeně. „Proč?"

Udeřil do nich další blesk.

„Prostě to udělej," řekl Carson. „Co nejrychleji."

Hutch ho pečlivě sledovala na monitoru. Dával dohromady vzduchové bomby, které tam uskladnili.

Angela postrčila páku řízení dopředu. „Měli bychom se snažit dostat se nad to," zaprotestovala.

„Jak se chceš dostat nad *meteory*?" zeptal se Carson.

Kontrolky zhasly a znovu se rozsvítily. Vzadu něco explodovalo a plavidlem se rozlehlo zaburácení. Začali padat.

„Máme díru," vykřikla Hutch.

Angela naklonila člun doleva a udeřila do řídicího pultu. „Levé zadní stabilizátory jsou pryč," řekla. Ve vřavě unikajícího vzduchu, skučícího větru a pršících kamenů a kusů ledu se jí dařilo komentovat situaci klidně. „Vypadá to, že bude po tvém. Určitě jdeme dolů."

Oblohu vyplnil blesk.

„Padesát metrů," řekla Angela.

Kodrcavě dosedli zpět na planinu, přičemž do vzduchu vyvrhli spršky sněhu a sazí. Další meteor letěl oblohou za nimi. Viděli, jak se zastavil, a jeho jas začal sílit.

„Ven!“ vykřikl Carson.

Angela chtěla něco namítnout, ale Hutch natáhla ruku a otevřela výstupní komory. „V pořádku,“ řekla.

Jen co se dveře otevřely, popadli bomby a vytáhli je ven. Hutch se skutálela do sněhu, vstala a šla dál.

Carson jí byl v patách.

„Utíkej!“ zvolal. Nesl tři nádrže, jednu ztratil, ale nevrátil se pro ni.

Ohnivá koule se blížila přes hřeben pahorků na severu. Běželi. Sníh měl na povrchu škraloup, který se neustále bořil pod nohama. Hutch opět upadla. Kruci. Drž se těch nádrží!

„Myslíš, že ví, co dělá?“ zeptala se Angela.

„Ano,“ odvětila Hutch. „Myslím, že ví. *Běž*.“

Ženy se snažily dostat se co nejdál od člunu. Carson zůstával s nimi.

Meteor za sebou zanechával ohnivou stopu. Kusy se odlamovaly a padaly.

„Všichni k zemi!“ vykřikl Carson. Padli do sněhu.

Ohnivá koule se s řevem přihnala a narazila do člunu. Přímý zásah.

Země poskočila, ledová krajina se rozzářila a přes ně se převalil hurikán sněhu a zeminy. Energetické pole Hutch zasypalo kamení a úlomky.

Když to ustalo, Carson zapnul svítilnu. Na místě, kde byl předtím člun, viděli jen kráter.

Angelou proběhlo zachvění. Zalétla pohledem k obloze a pak zpátky na svítilnu. „Proboha, zhasni to,“ vyhrkla.

Carson uposlechl. „Když chceš. Ale já myslím, že teď už nám nic nehrozí.“

Snažila se zavrtat do sněhu, aby se skryla před oblaky.

„Ani na okamžik to nešlo po *nás*,“ řekl Carson.

„Jak to můžeš říct?“ zeptala se Angela.

Další blesk. „Pravé úhly,“ řekl. „Chtělo to člun. Tu tvou létající krabici.“

Během několika dalších hodin elektřina z oblohy vymizela. Tiše seděli a dívali se, jak se bouře rozplývá. „Myslím, že už chápu, proč Quaraquánci použili podobu Stavitele monumentů k zobrazení Smrti,“ prohlásil Frank.

„Proč?“ zeptala se Angela.

„Za všechno špatné může posel. – Stavitelé monumentů pravděpodobně neměli zábrany přistát, představit se a říct Quaraquáncům, v čem je problém.“ Pousmál se. „Víš, Richard měl pravdu. Žádné cizí bytosti nejsou. Nakonec se ukáže, že všichni jsou docela humánní.“

„Jako George,“ řekla Hutch.

Carson si přitáhl kolena pod bradu a objal je rukama. „Ano,“ řekl. Podíval se na Angelu a vysvětlil: „Nemohli ty mrchy zastavit, tak je alespoň rozptýlili. Přichystali jim něco jiného, na co mohly zaútočit.“

„Teď mě však něco napadlo,“ ozvala se Angela. „Tahle *věc* –“ mávla rukou směrem k obloze „– byla součástí vlny, která zasáhla Betu Pac kolem roku 5000 před Kristem, Quaraquu kolem roku 1000 před Kristem a Nok v roce 400 našeho letopočtu. Více či méně. Je to tak?“

„Ano,“ potvrdil Carson.

„Míří k Zemi.“ Vypadala znepokojeně.

Carson pokrčil rameny. „Máme devět tisíc let na to, abychom s tím něco udělali.“

„Totiž," řekla Hutch, „podle Janet je možné, že už jistou přímou zkušenost s těmito vlnami máme. Domnívá se, že vlna A odpovídá Sodomě."

Angela přimhouřila oči. „Sodoma? No, možná." Se staženým úsměvem se obrátila ke Carsonovi. „Ale nejsem si moc jistá, zda máme tolik času, kolik si myslíš. Ještě je tam vlna B."

Hutch přistoupila blíž ke svým druhům. Vlna B, vlna, jež zasáhla Betu Pac v období 13 000 př. Kr. a Quaraquu o čtyři tisíce let později, měla být poměrně blízko Zemi. „Asi tisíc let," odvodila.

„Devět nebo jeden, co na tom záleží," odpověděl Carson. „Myslím, že i tak máme dost času."

Angele se po tváři mihl stín. „Obávám se, že něco takového si říkali i Stavitelé monumentů."

ARCHIVNÍ ZÁZNAM

Žádný pokus o prozkoumání oblaku Omega za letu nebyl úspěšný. Snahy o vyslání signálů skrze tato tělesa prozatím nepřinesla žádné výsledky. (Viz skvělá monografie Adriana Clementa Záhada jménem Omega, *doslovně citovaná v dodatku III, která může přispět k jasné diskusi o souvisejících problémech.)*

Jediné pokusy o průnik plavidlem s lidskou posádkou pod vnější vrstvy uskutečnila ve dnech 3. a 4. července 2211 Meg Campbellová s Pasquarellou. *Campbellové se podařilo proniknout do hloubky 80 a následně 650 m. Z třetího pokusu se již nevrátila.*

Podrobný rozbor oblaků Omega si patrně bude muset počkat na vývoj nových technologií.

Janet Allegriová, *Motory boha*.
Hartley & Co., Londýn (2213)

DOSLOV

Institut moderních studií, Princeton, NJ. Duben 2231. Zatím bylo nalezeno jen málo podstatných odpovědí týkajících se Stavitelů monumentů. Rozlehlé trosky existují hluboko pod přístavním městem na Betě Pacifica III. Je známo, že pocházejí z období *Choloiů* nebo Stavitelů monumentů. (Tento termín se dá přeložit jako *Univerzální lidé*, a zdá se, že zahrnoval i jiné inteligentní druhy.) Archeologické práce pokračují s náležitou opatrností. Co *je* ovšem známo již dnes, je to, že domněnka Priscilly Hutchinsové, podle níž velký počet Choloiů ze svého domova uprchl, je správná. Plánovali, začali připravovat a možná dokonce uskutečnili mezigalaktický skok.

Přeživší příslušníci druhu na domovské planetě doposud existují. Je jich málo a upadli do stavu, který má blízko k barbarství. Kromě mýtů si na svou bývalou slávu vůbec nepamatují.

Poslední výzkumy podporují teorii, že obyvatelé orbitální stanice u Bety Pac III byli svědky zničení své planety oblakem Omega a rozhodli se, že raději zemřou

ve vesmíru, než by se vrátili do zpustošeného domova. Výzkumy pokračují.

Veškeré pokusy o zkoumání oblaků Omega (které *nebyly* pojmenovány po Angele Morganové) zůstaly bez výsledků. Převažuje názor, že ke schopnosti oblaku udržet svou strukturu přispívají silná elektromagnetická pole, ale zatím nikdo uspokojivě nevysvětlil, jak by se to mohlo dít.

Ukázalo se, že jejich počet není zdaleka tak vysoký, jak se zpočátku předpokládalo. Byla to spíš odchylka od normálu, že *Ashley Tee* našla dva současně v jedné soustavě. Přesto je jich i tak nepříjemně mnoho a naděje, že sluneční soustava ve vzdálené budoucnosti nedostane jednu nebo dvě nezvané návštěvy, není realistická. Bylo již svoláno několik konferencí, jejichž úkolem bylo vypracovat strategii a zajistit, aby budoucí generace byly před nebezpečím varovány.

Hlavní procesor, který zachránila Maggie Tufu z orbitální stanice, byl cennou pokladnicí informací o éře takzvaných Stavitelů města. V tomto období místní obyvatelé věděli o pozoruhodných úspěších svých předků. Ale namísto aby jim to sloužilo jako zdroj hrdosti, vyvolávalo to atmosféru ztracené slávy a úpadku, která zpomalovala vývoj, prohlubovala úpadek a podněcovala temná období.

Sama existence oblaků Omega rozvířila ustálené filozofické otázky o pozici lidstva ve vesmíru, nyní považovaném za otevřeně nepřátelský. Hnutí hlásající návrat k přírodě se rozšířila po celém světě a došlo k obrození fundamentalistických náboženských skupin, jež byly desítky let na ústupu.

Projekt Naděje úspěšně pokračuje a nyní se zdá, že první lidští kolonisté dorazí na Quaraquu mnohem dříve, než se původně předpokládalo.

Bylo objeveno šest dalších monumentů. Brakerova společnost (pojmenovaná po svém zakladateli Aranu Brakerovi, jenž zemřel na infarkt při demonstraci před Smithsonovským institutem) stála v posledních letech v čele úsilí o sesbírání Velkých monumentů a jejich umístění na oběžnou dráhu Země. Toto velké úsilí povzbuzoval technologický pokrok, díky němuž byl takový projekt uskutečnitelný. Přestože si myšlenka získala u široké veřejnosti značnou popularitu, odpor proti ní se zvedl převážně z řad Akademie a jejích spojenců, z nichž k těm nejhlasitějším patřila Melanie Truscottová. Brakerova společnost se o nich vyjadřovala jako o „archeblbcích“.

Konstrukce kosmických lodí doznala v důsledku zkušeností s *Winckelmannem* značných vylepšení. Zdvojené systémy podpůrných životních funkcí, plně ovladatelné manuálně, jsou nyní standardem.

Melanie Truscottová v důsledku nehody Richarda Walda zažila několik let ústupu ze slávy. Veřejnost si jí znovu všimla v roce 2207, kdy se postavila proti snahám pokračovat v mohutném kácení lesů na Severozápadě. Tento boj prohrála, ale v roce 2208 byla zvolena do senátu.

Ian Helm, který na Quaraqui řídil operace Kosmiku na jižní ledové čepičce, se vyvlékl z veškeré odpovědnosti za to, že to byl právě on, kdo stiskl knoflík. Pracoval ve vysokých funkcích pro několik agentur a společností a v současné době je komisařem Parkové služby SAU.

Velký teleskop u Bety Pacifica má mnoho vlastností žijícího organismu, i když se nedá tak docela říct, že je *živý*. Kdysi dokázal shromažďovat data v celém spektru. Jeho signály se nikdy nepodařilo uspokojivě převést na optické obrazy. Předpokládá se, že selhal software, o jehož metodologii máme jen chabou představu.

Henry Jacobi zemřel v Chicagu po dlouhé nemoci. Poslední léta života mu ztrpčilo několik simuvizních verzí záchranné operace v Chrámu, které ho všechny zobrazovaly jako lehkomyslného a chybujícího.

Frank Carson nakonec nepřijal práci v osobním oddělení Akademie. A navzdory pevnému odhodlání, ke kterému dospěl po smrti Maggie Tufu a George Hacketta, se vrátil na Betu Pacifica III, kde po šest let vedl pracovní skupinu. Dostalo se mu plného uznání za vedení původní expedice a ještě za svého života se zařadil k Champollionovi, Larimatsovi a Waldovi. Oženil se s Lindou Thomasovou z chrámové mise a dnes je otcem dvou rusovlasých děvčátek. Je také předsedou Nadace Margaret Tufu, která uděluje vědecké granty a pomáhá při vzdělávání nadějných matematiků.

Turisté ve washingtonské Akademii často navštěvují křídlo s hlavní knihovnou, jež nese jméno George Hacketta. Západní stěně vévodí Hackettova fotografie na kopii kasumelského textu, který na Quaraqui pomohl zachránit.

Vynikající popis pátrání po významu nápisu v Oz, jak jej Maggie Tufu zachytila ve *Filologických aspektech kasumelského lineáru*. Ten byl publikován před sedmi lety a setkal se s jednomyslně kladným přijetím. K vydání připravený Janet Allegriovou, je již dnes uznáván jako klasické matematické dílo.

Allegriová nyní učí na Oxfordu.

Priscilla Hutchinsová dál pilotuje lodě Akademie. Stala se legendou a lidé, kteří se s ní setkávají poprvé, jsou vždy překvapeni, když zjistí, že není tak vysoká ani tak krásná, jak očekávali. Na to přijdou až později.

David Emory

Jack McDevitt

Motory boha

Z anglického originálu
THE ENGINES OF GOD
vydaného firmou Ace Books, The Berkley Publishing Group, 200 Madison Avenue, New York, NY 10016, USA v roce 1995
přeložil Petr Kotrle
Vydal Radomír Suchánek – Nakladatelství NÁVRAT, ul. Kosmonautů 2, Brno,
jako svou 687. publikaci v roce 2000
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a. s.
Doporučená cena včetně DPH 239 Kč

ISBN 80-7174-368-2